JULES VERNE

JULES VERNE

NORD CONTRA SUD

PARTEA ÎNTÂI.

I.

LA BORDUL STEAMBOAT-ULUI SHANNON.

Anexată în 1819 marii federaţii americane, Florida va fi proclamată stat câţiva ani mai târziu. În urma acestei anexări, teritoriul Republicii se măreşte cu şaizeci şi şapte de mii de mile pătrate. Dar lumina răspândită de steaua ce reprezintă statul Florida pe drapelul cu treizeci şi şapte de stele al Statelor Unite este lipsită de strălucire.

De fapt, Florida nu este mai mult decât o limbă de pământ, îngustă şi joasă. De aceea, cu excepţia fluviului Saint-John, apele ce o scaldă nu sunt deloc importante. Relieful plat face ca albia râurilor să nu dispună de acele denivelări care să le permită să curgă cu repeziciune. Nici urmă de munţi pe suprafaţa ei. Doar câteva şiruri de bluffs, coline, atât de frecvente în regiunea centrală şi septentrională a Uniunii. Cât priveşte forma, poate fi comparată cu coada unui castor, întinsă între Atlantic la est şi Golful Mexicului la vest.

În consecinţă, Florida nu are vecini, dacă nu punem la socoteală Georgia a cărei frontieră se învecinează, la nord, cu a sa. Această frontieră formează istmul ce leagă peninsula de continent.

În fond, Florida se prezintă ca un ţinut deosebit, ciudat chiar, cu locuitorii săi pe jumătate spanioli, jumătate americani, cu indienii săi seminoli, cu totul diferiţi de congenerii lor din Far-West. Dacă soliil este arid, nisipos, mărginit aproape peste tot de dune formate din aluviunile succesive aduse de apele Atlanticului pe ţărmul sudic, în nord, dimpotrivă, suprafaţa câmpiilor este miraculos de

fertilă. în acele locuri, numele său se justifică pe deplin. Flora este superbă, viguroasă, de o varietate exuberantă. Şi asta, fără îndoială, din pricină că acea parte a teritoriului este udata de Saint-John. Fluviul acesta curge pe o suprafaţă întinsă, de la nord la sud, pe o lungime de două sute cincizeci de mile, dintre care b sută şapte perfect navigabile, până la lacul George. Lungimea aceasta, neobişnuită pentru un râu transversal, nu îl stânjeneşte defel, şi asta datorită direcţiei în care este orientat. O mulţime de pârâiaşe îl îmbogăţesc cu apele lor, revărsându-se în numeroasele golfuri de pe cele două maluri. Saint-John este, aşadar, principala artera a Floridei, pe care o menţine în viaţa scăldând-o cu apele sale – sângele ce circulă în vinele terestre.

Pe data de 7 februarie 1862, steamboat-ul Shannon cobora pe Saint-John. La orele patru dup-amiaza, urma să facă escală în târguşorul Picolata, după ce avea să oprească în staţiile din partea superioară a fluviului, ca şi în forturile din districtele Saint-John şi Putnam. Câteva mile mai jos, intra deja în districtul Duval care se întinde până în districtul Nassau, delimitat de râul de la care îşi trage numele.

Prin ea însăşi, Picolata este o localitate lipsită de importanţă; împrejurimile sale sunt însă acoperite de plantaţii de indigo, de orezarii, de plantaţii de bumbac, de trestie de zahăr şi de uriaşe păduri de chiparoşi. Aşa că ţinutul nu duce lipsă de locuitori, şi încă pe o rază destul de mare. De altfel, poziţia sa îi oferă toate avantajele ce decurg dintr-un flux destul de intens de mărfuri şi călători. Picolata este punctul de îmbarcare al unuia dintre principalele oraşe din Florida Orientală, Saint-Augustine, situat la cam douăsprezece mile distanţă, în acea zonă a litoralului oceanic ce adăposteşte insula Anastasia. Un drum aproape drept leagă târguşorul de oraş.

În ziua cu pricina, se puteau zări mai mulţi călători decât de obicei, grăbiţi să se îmbarce pe Shannon. Câteva trăsuri

iuţi, cunoscute prin partea locului sub numele de stages, un soi de vehicule cu opt locuri, trase de patru sau şase măgari, îi aduseseră din Saint-Augustine galopând nebuneşte pe acest drum, de-a lungul terenului mlăştinos. Era absolut necesar să nu pierzi vaporul, dacă nu voiai să ajungi cu o întârziere de cel puţin patruzeci şi opt de ore în oraşele, târgurile, forturile sau satele ridicate în josul râului. Steamboat-ul nu circula zilnic şi, în vremea aceea, era singurul mijloc de transport. Aşa că, mort-copt, trebuia să te afli la Picolata în momentul escalei. Drept urmare, trăsurile transportaseră pe ţărm contingentul de pasageri cu o oră mai devreme.

În clipa aceea, pe ponton se aflau cam cincizeci de călători. Aşteptau, nu fără să discute cu o oarecare însufleţire. Se putea observa că erau împărţiţi în două grupuri, prea puţin dispuse să se apropie unul de celălalt. Să fi fost oare vorba de o chestiune gravă şi de mare importanţă, de cine ştie ce rivalitate politică ce îi făcuse să se deplaseze la Saint-John? În orice caz, se putea afirma că nu ajunseseră la nici o înţelegere. Veniţi ca duşmani, se întorceau la fel. Şi asta se vedea cât se poate de limpede din privirile mânioase pe care şi le aruncau, din distanţa menţinută între cele două grupuri, din cele câteva cuvinte al căror sens provocator părea să nu scape nimănui.

În vremea asta, nişte şuierături prelungi începură să se facă auzite, străpungând liniştea în amonte. Curând, Shannon se ivi la cotitura malului drept, cu o jumătate de milă mai sus de Picolata. Rotocoalele groase de fum ce se revărsau năvalnic din cele două coşuri ale sale acopereau copacii înalţi, pe care briza oceanului îi făcea să se clatine pe ţărmul opus. Silueta sa mişcătoare se mărea rapid. Mareea tocmai îşi schimba direcţia. Curenţii care îi întârziaseră coborârea vreme de trei, patru ceasuri i-o uşurau acum, împingând apele lui Saint-John spre gurile lui.

Se auzi, în sfârşit, clopotul. Zbaturile, bătând în sens invers suprafaţa râului, făcură ca Shannon să se oprească,

lipindu-se cuminte de debarcaderul de care fu de îndată legat cu parâme.

Îmbarcarea se făcu imediat, cu oarecare grabă. Unul dintre grupuri urcă primul la bord, iar celălalt nu încercă să i-o ia înainte. Şi asta, fără îndoială, din pricină că membrii săi aşteptau unul sau mai mulţi pasageri aflaţi în întârziere, care riscau să piardă vaporul, căci doi sau trei bărbaţi se desprinseră din grup întorcându-se pe chei, până la marginea drumului dinspre Saint-Augustine. Din acel punct îşi îndreptară privirile spre est, vizibil îngrijoraţi.

Şi nu fără motiv, căci căpitanul de pe Shannon, postat pe puntea de comandă, striga:

— Îmbarcarea! Îmbarcarea!

— Doar câteva minute, răspunse unul dintre membrii celui de-al doilea grup, rămas pe debarcader.

— Nu mai pot aştepta, domnilor.

— Câteva minute!

— Nu! Nici un singur minut!

— O clipă!

— Cu neputinţă! Mareea scade, şi risc să nu mai am destulă apă la Jacksonville, ca să pot trece de grămezile de nisip şi de bolovanii de la gurile râului.

— Şi, la urma urmei, zise unul dintre călători, nu există nici un motiv să fim la discreţia capriciilor unor întârziaţi!

Autorul acestei remarci se număra printre membrii primului grup, instalaţi deja pe ruful din spatele lui Shannon.

— Asta este şi părerea mea, domnule Burbank, răspunse căpitanul. Datoria înainte de toate… Haideţi, domnilor, îmbarcaţi-vă, sau voi da ordin să se dezlege parâmele!

Marinarii se pregăteau deja să îndrepte steamboat-ul spre larg, în timp ce jeturi sonore începuseră să ţâşnească din sirena cu aburi. Un strigăt opri manevra.

— Uite-1 pe Texar!… Uite-1 pe Texar!

O trăsură, sosită în goana mare, tocmai apăruse la capătul cheiului. Cei patru măgari ce alcătuiau atelajul se opriră la

intrarea pe debarcader. Un bărbat coborî din ea. Tovarăşii săi care îl aşteptau în drum i se alăturară în fugă. Apoi se îmbarcară cu toţii.

— Încă o clipă, Texar, şi nu ai mai fi plecat, ceea ce ar fi fost cât se poate de regretabil! zise unul dintre ei.

— Da! N-ai mai fi putut să te întorci mai devreme de două zile la… unde anume?… O să aflăm atunci când o să te înduri să ne spui şi nouă! adăugă un altul.

— Şi, dacă vorbele neruşinatului de James Burbank ar fi fost ascultate de căpitan, continuă un al treilea, Shannon s-ar afla deja la mai bine de un sfert de milă mai jos de Picolata!

Texar urcase deja pe puntea din faţă, împreună cu prietenii săi. Se mulţumi să îl privească pe James Burbank, de care îl despărţea doar pasarela. Chiar dacă nu rosti nici un cuvânt, privirea pe care i-o aruncă era suficient de grăitoare pentru a lăsa să se înţeleagă că între cei doi exista o ură de nestins.

În ceea ce îl priveşte pe James Burbank, acesta, după ce îl privi drept în faţă pe Texar, îi întoarse spatele şi se duse să se aşeze în spatele rufului, acolo unde grupul său luase deja loc.

— Deloc mulţumit Burbank! zise unul dintre tovarăşii lui Texar. Şi nici nu-i de mirare. Toate minciunile lui gogonate nu i-au folosit la nimic, căci recorderul nu i-a acceptat mărturia falsă.

— Da, dar nu 1-a pedepsit în nici un fel, răspunse Texar, însă o să am eu grijă de el!

În vremea asta, parâmele fuseseră desfăcute. împins cu nişte prăjini lungi, proptite cu nădejde în mal, Shannon se porni să alunece pe firul apei. După care, sub acţiunea zbaturilor sale puternice, ajutate de reflux, se aşternu iute la drum.

Se ştie ce sunt aceste vapoare cu aburi destinate să asigure transportul pe fluviile americane: adevărate case cu mai multe etaje, împodobite cu terase largi şi străjuite de

cele două coşuri de la camera cazanelor, aşezate în faţă, ca şi stâlpii ce susţin tendele.

Atât pe Hudson, cât şi pe Mississippi, vasele acestea, un fel de palate maritime, ar putea adăposti populaţia unui întreg târguşor. Pentru Saint-John şi pentru oraşele statului nu era nevoie de aşa ceva. Shannon putea fi socotit un hotel plutitor, deşi, în ceea ce priveşte aranjamentul interior şi cel exterior, nu se deosebea cu nimic de Kentucky sau de Dean Richmond.

Vremea era superbă. Cerul albastru intens era pătat de câţiva norişori ca de vată, risipiţi la orizont. La latitudinea aceasta (paralela treizeci) luna februarie este aproape la fel de caldă în Lumea Nouă ca şi în Cea Veche, la limita deşertului Sahara. O briză uşoară domolea, totuşi, tot ceea ce ar fi putut fi excesiv din punct de vedere al climei. Aşa că majoritatea pasagerilor de pe Shannon rămăseseră pe punte să-şi umple plămânii cu aerul proaspăt şi înmiresmat adus de vânt dinspre pădurile de pe ţărm. Razele oblice ale soarelui nu îi puteau atinge sub baldachinul tendelor ce fluturau ca nişte panca indiene, datorită vitezei cu care se deplasa steamboat-ul.

Texar şi cei cinci, şase tovarăşi care se îmbarcaseră cu el găsiseră mai potrivit să coboare într-unui din separeurile sălii de mese. Acolo, ca nişte băutori încercaţi ce erau, cu gâtlejurile tăbăcite de licorile tari din barurile americane, dădeau de duşcă pahare întregi de gin, bitter şi bourbon. Arătau, în general, ca nişte inşi cam neciopliţi, cu glasuri aspre şi vorbe din topor, înveşmântaţi mai mult în piele decât în stofă, obişnuiţi să trăiască mai degrabă în inima codrului, decât în oraş. Texar părea să fie stăpânul absolut al micului grup, poziţie ocupată, fără îndoială, datorită caracterului său energic şi nu importanţei rangului sau averii sale. Aşa că, întrucât el nu scotea nici o vorbă, supuşii săi se cufundaseră şi ei într-o tăcere adâncă, ceea ce însă nu-i deranja defel, căci, oricum, nu-şi pierdeau timpul: dacă nu stăteau la taifas, cel puţin se puteau concentra în linişte

asupra unui mod la fel de plăcut de a face să treacă vremea – beau pe înfundate.

În cele din urmă, după ce aruncă o privire peste unul dintre ziarele ce zăceau pe mese, Texar îl lăsă de-o parte, zicând:

— S-au şi învechit deja ştirile astea.

— Te cred şi eu! îi răspunse unul dintre tovarăşii săi. Este un număr de acum trei zile!

— Şi, în trei zile, se întâmplă atâtea lucruri, că se bat să intre! adăugă un altul.

— Cum mai stăm cu războiul? întrebă Texar.

— În ceea ce ne doare pe noi, Texar, uite cum stăm: se zice că guvernul federal se pregăteşte pentru o campanie în Florida. Aşa că trebuie să ne aşteptăm ca, în scurtă vreme, nordiştii să dea buzna peste noi!

— Sigur?

— Nu ştiu, dar aşa se zvoneşte la Savannah şi tot aşa şi la Saint-Augustine.

— Ei! N-au decât să vină federalii ăştia, de vreme ce şi-au pus în cap să ne supună! răcni Texar, întărindu-şi ameninţarea cu o lovitură zdravănă de pumn în masă, care făcu sticlele şi paharele din faţa lui să sară şi să zdrăngăne. Chiar aşa! N-au decât să vină! O să vedem noi dacă proprietarii de sclavi se vor lăsa jefuiţi de hoţii ăştia de abolişionişti.

Răspunsul lui Texar ar fi făcut pe oricine nu era la curent cu evenimentele din America acelor vremuri să afle două lucruri: mai întâi, că războiul de secesiune, declarat, de fapt, în ziua în care se trăsese cu tunul asupra fortului Sumter, adică pe 11 aprilie 1861, ajunsese atunci în faza sa cea mai acuta, întrucât se întinsese până în imediata apropiere a graniţelor statelor din sud; apoi, că Texar, susţinător al sclaviei, împărtăşea opiniile imensei majorităţi a populaţiei din teritoriile cu sclavi. Or, la bordul lui Shannon se aflau, în clipa aceea, mai mulţi reprezentanţi ai celor două grupări; de-o parte – conform diverselor

denumiri ce le-au fost conferite de-a lungul acestei lungi încleştări – nordiştii, antisclavagiştii, aboliţioniştii sau federalii; de cealaltă, sudiştii, sclavagiştii, secesioniştii sau confederaţii.

Un ceas mai târziu, ameţiţi bine, Texar şi ai săi se ridicară de la masă pentru a urca pe puntea superioară a lui Shannon. Trecuseră deja, în ceea ce priveşte malul drept, de golfurile Treizeci şi Şase Mile care prelungesc apele fluviului, unul până la marginea unei păduri dese de chiparoşi, iar celălalt până la vastele terenuri mlăştinoase, Douăsprezece Mile, al căror nume arată exact pe ce suprafaţa se întind.

În momentul acela, vasul naviga printre două şiruri de arbori superbi, magnolii, pini, chiparoşi, yucas şi mulţi alţii, minunat dezvoltaţi, ale căror trunchiuri dispăreau sub desişul de nepătruns al azaleelor şi al răculeţului. Uneori, în dreptul golfurilor din care se alimentează câmpiile mlăştinoase din districtele Saint-Jean şi Duval, un miros puternic de mosc umplea atmosfera. Mirosul acesta nu venea însă de la copacii a căror mireasmă este atât de tare pe aceste meleaguri, datorită climei, ci de la aligatorii ce se ascundeau în iarba înaltă la trecerea zgomotoasă a lui Shannon. Apoi, erau păsări de tot felul, ciocănitori, bâtlani, jacamari, buhai-de-baltă, porumbei cu cap alb şi alte o sută de specii, cu forme şi penaje variate, în vreme ce pasârea-pisică reproducea cu vocea sa de ventriloc toate zgomotele – chiar şi acel ţipăt al cocoşului cu guşă, sonor ca notele de aramă ale unei trompete – pe o distanţă de patru, cinci mile.

În momentul în care Texar trecea de ultima treaptă a capotului pentru a ajunge pe ruf, o femeie se pregătea să coboare în interiorul salonului. Când îl zări în faţa ei, femeia se dădu înapoi. Era o metisă aflată în slujba familiei Burbank. Mişcarea sa fusese dictată de o repulsie instinctivă, pomenindu-se pe neaşteptate faţă în faţă cu acest duşman declarat al stăpânului ei. Fără să dea

importanţă privirilor veninoase pe care i le arunca Texar, se feri într-o parte. Ridicând din umeri, acesta se întoarse spre tovarăşii lui.

— Da, este Zermah, striga el, una dintre sclavele lui James Burbank care pretinde că nu e un partizan al sclaviei.

Zermah nu răspunse. Atunci când intrarea rufului se eliberă, coborî în vastul salon de pe Shannon, fără să pară afectată în vreun fel de acest incident.

În ceea ce îl priveşte pe Texar, acesta se îndreptă spre partea din faţă. Acolo după ce îşi aprinse un trabuc, fără să se mai sinchisească de tovarăşii săi care veniseră după el, păru să cerceteze cu atenţie malul stâng al fluviului, înspre liziera districtului Putnam.

Tot despre război se vorbea şi în partea din spate. După plecarea lui Zermah, James Burbank rămăsese singur cu cei doi prieteni care îl însoţiseră la Saint-Augustine. Unul era cumnatul său, Edward Carrol, celălalt, de origine din Florida, locuia la Jacksonville, Walter Stannard. Şi ei vorbeau cu o anumită însufleţire despre lupta sângeroasă al cărei deznodământ era o chestiune de viaţă şi de moarte pentru Statele Unite. Dar, după cum se va vedea, James Burbank avea un cu totul alt punct de vedere asupra consecinţelor acesteia.

— Mă grăbesc, spunea el, să mă întorc la Camdless-Bay. Suntem plecaţi de două zile. Poate că s-a schimbat ceva pe front. Poate că Dupont şi Sherman au cucerit deja Port-Royal şi insulele din Carolina de Sud.

— În orice caz, ziua aceasta nu este departe, şi aş fi cât se poate de uimit dacă preşedintele Lincoln nu s-ar gândi să extindă războiul până în Florida.

— Ar fi şi timpul! reluă James Burbank. Da! Ar fi şi timpul ca voinţa Uniunii să fie impusă tuturor acestor sudişti din Georgia şi Florida care se cred prea departe pentru a fi atinşi! Vedeţi doar la ce grad de insolenţă pot ajunge, din cauza acestei stări de lucruri, oameni fără nici un Dumnezeu, cum este acest Texar! Se simte susţinut de

sclavagiştii din regiune şi îi aţâţă împotriva noastră, cei din Nord, aflaţi într-o situaţie din ce în ce mai dificilă, în urma efectelor războiului!

— Ai dreptate, James, răspunse Edward Carrol. Este absolut necesar, mai devreme sau mai târziu, ca Florida să intre din nou sub autoritatea guvernului de la Washington. Da! Ard de nerăbdare să văd armata federală sosind aici pentru a pune lucrurile la punct, altfel mă tem că vom fi siliţi să ne părăsim plantaţiile.

— Nu poate fi decât o chestiune de zile, dragul meu Burbank, spuse Walter Stannard. Alaltăieri, când am plecat din Jacksonville, spiritele începuseră să se încingă la zvonul că Dupont, comandorul Dupont, se pregăteşte să străbată şenalurile fluviului Saint-John. Ceea ce a constituit un pretext excelent pentru a-i ameninţa pe toţi cei ce nu sunt de acord cu partizanii sclaviei. Tare mi-e teamă să nu izbucnească o răzmeriţă care să dea jos autorităţile în folosul unor indivizi de cea mai joasă speţă!

— Nu m-ar mira deloc, spuse James Burbank. Sunt sigur că ne aşteaptă zile grele, pe măsură ce se apropie armata federală! Dar este imposibil să le evităm.

— De altfel, ce am putea face? întrebă Walter Stannard. Dacă mai sunt la Jacksonville, şi chiar în unele locuri din Florida, câţiva coloni de ispravă care gândesc la fel ca noi în ceea ce priveşte sclavia, nu sunt destul de numeroşi să se poată opune exceselor secesioniştilor. Nu, nu vom fi în siguranţă decât atunci când vor sosi federalii, şi ar fi de dorit, dacă s-au hotărât să intervină, să o facă iute, cât mai iute.

— Da! Să vină odată, strigă James Burbank, şi să ne scape de toţi nenorociţii ăştia!

Se va vedea curând dacă oamenii din Nord, pe care interesele de familie sau cele materiale îi obligau, pentru a putea trăi în mijlocul unei populaţii sclavagiste, să se supună obiceiurilor locului, erau îndreptăţiţi să vorbească

astfel şi nu aveau, de fapt, toate motivele să trăiască cu spaima în sân.

Ceea ce gândeau James Burbank şi prietenii lui în legătură cu evoluţia operaţiunilor militare era adevărat. Guvernul federal pregătea o campanie al cărei scop era de a supune Florida. Nu era vorba de cucerirea statului sau de ocuparea sa cu trupe, ci de închiderea tuturor căilor de acces ale contrabandiştilor a căror ţintă era forţarea blocadei maritime atât pentru a exporta produsele indigene, cât şi pentru a introduce arme şi muniţii. Aşa că Shannon nu se mai aventura să asigure transportul pe coastele meridionale ale Georgiei ce se aflau, pe vremea aceea, în puterea generalilor nordişti. Se oprea, din prudenţă, la graniţă, puţin dincolo de gura fluviului, la nord de insula Amelia, în portul Femandina, de unde porneşte calea ferată Cedar-Keys ce străbate peninsula oblic, ca să ajungă în Golful Mexic. Mai sus de insula Amelia şi de râul Saint-Mary, Shannon ar fi riscat să fie capturat de navele federale ce supravegheau în permanenţă această zonă a litoralului.

Aşa se face că pasagerii de pe Shannon erau, în majoritate, locuitori ai Floridei pe care afacerile nu-i obligau să treacă dincolo de frontierele statului. Toţi aceşti oameni locuiau în oraşele, târgurile sau cătunele înălţate pe malurile fluviului Saint-John sau ale afluenţilor săi, iar cea mai mare parte dintre ei, fie în Saint-Augustine, fie în Jacksonville. în toate aceste localităţi, puteau debarca pe pontoanele construite în punctele de escală sau folosin-du-se de estacadele1 de lemn, acele piers ridicate după modelul adus din Anglia, care îi scuteau de utilizarea bărcilor de legătură.

Şi totuşi, unul dintre pasageri avea să-1 părăsească în plin fluviu. Planul lui era să coboare înainte ca Shannon să facă una dintre escalele sale obişnuite, oprindu-se într-un loc pustiu de pe mal, unde să nu existe nici o aşezare, nici măcar o cabana de vânătoare sau de pescuit.

Pasagerul acesta era Texar.

Pe la orele şase seara, Shannon slobozi în văzduh trei fluierături ascuţite. Aproape numaidecât roţile sale încetară să se învârtă, şi vasul se lăsă dus de curentul nu prea intens din această parte a râului. Se afla acum la travers de Golful Negru.

Golful acesta este, de fapt, o scobitură săpată de ape în malul stâng, în adâncurile căruia se revărsa un râuleţ fără nume ce se scurge pe lângă fortul Heilman, aproape de frontiera ce separă districtele Putnam şi Duval. Intrarea îngustă este acoperită în întregime de o boltă deasă de frunziş ca urzeala unei ţesături împletite în rânduri foarte strânse. Laguna aceasta întunecoasa este, ca să zicem aşa, practic necunoscuta de oamenii locului. Nimeni nu încercase vreodată să pătrundă în interiorul ei şi nimeni nu ştia că-i servea drept locuinţă lui Texar. Şi asta pentru că, în locul unde se afla Golful Negru, malul fluviului părea compact şi nu lăsa să se ghicească nici o fisură. Aşa că, o dată cu noaptea ce se lăsa cu repeziciune, trebuia să te dovedeşti un marinar deprins de multă vreme cu locurile, ca să fii în stare să-ţi strecori ambarcaţiunea în acest golf întunecos.

La primele fluierături ale lui Shannon, se auzi numaidecât un strigăt repetat de trei ori. Lumina unei flăcări ce strălucea în iarba înaltă de pe mal începu să se mişte. Era limpede că o barcă se îndrepta spre steamboat.

Era o canoe – o mică ambarcaţiune din scoarţă ce putea fi manevrată doar cu o simplă pagaie. Curând, ajunse la doar o jumătate de cablu de Shannon.

Texar înainta spre locul în care parapetul punţii din faţă se deschidea şi, ducându-şi mâna pâlnie la gură, strigă:

— Aho!

— Aho! i se răspunse.

— Tu eşti, Squambâ?

— Da, stăpâne.

— Acostează!

Canoea acostă. Lumina felinarului legat de vârful etravei îl făcea vizibil pe vâslaş. Era un indian, cu o claie de păr negru ca păcura, gol până la brâu, un bărbat solid judecând după torsul pe care-1 arăta în bătaia razelor de lumină.

În clipa aceea, Texar se întoarse spre tovarăşii săi luându-şi un „rămas bun" încărcat de subînţelesuri. După ce aruncă o privire ameninţătoare spre Burbank, coborî scara din spatele tamburului roţii de la babord şi se alătură indianului Squambo. Din câteva învârtituri de zbaturi, steamboat-ul se îndepărtă de canoe, şi nimeni din cei aflaţi la bord nu putea bănui că uşoara ambarcaţiune avea să pătrundă în tufele de pe mal.

— Un ticălos mai puţin la bord! zise atunci Edward Carrol, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de prietenii lui Texar.

— Da, răspunse James Burbank, şi, totodată, şi un răufăcător primejdios. Eu unul nu am nici o îndoială în această privinţă, deşi pungaşul ăsta s-a priceput întotdeauna de minune să iasă basma curată, folosindu-se de alibiuri cu adevărat inexplicabile!

— În orice caz, zise Stannard, dacă în noaptea asta în împrejurimile Jacksonville-ului se va comite o crimă, nu va putea fi acuzat, de vreme ce a coborât de pe Shannon.

— Nu ştiu nimic despre asta! replică James Burbank. Dacă mi s-ar spune că a fost văzut furând, sau asasinând, în clipa de faţă, la cincizeci de mile la nord de Florida, n-aş fi deloc surprins! La fel de adevărat e că, dacă ar reuşi să probeze că nu el este autorul acelei crime, nici asta nu m-ar surprinde, după tot ceea ce s-a întâmplat! Dar n-are rost să ne pierdem vremea discutând despre o asemenea haimana. Te întorci la Jacksonville, Stannard?

— Chiar în seara asta.

— Fiica ta te aşteaptă?

— Da, ard de nerăbdare să o revăd.

— Îmi dau seama, răspunse James Burbank. Şi când te gândeşti să te întorci la Camdless-Bay?

— Peste câteva zile.

— Vino, te rog, cât poţi de repede, dragul meu Stannard. După cum ştii, suntem în ajunul unor evenimente deosebit de grave, ce vor deveni şi mai grave, o dată cu apropierea trupelor federale. Aşa că stau şi mă întreb dacă fiica ta Alice şi cu tine nu veţi fi mai în siguranţă în locuinţa noastră din Castle-House decât pe străzile oraşului, unde sudiştii sunt în stare de orice.

— Ei, dar ce, eu nu sunt din Sud, dragul meu Burbank?

— Bineînţeles, Stannard, dar gândeşti şi te porţi ca unul din Nord!

Un ceas mai târziu, dus de refluxul din ce în ce mai puternic, Shannon depăşea micul cătun Mandarin, cocoţat pe o colină înverzită. Cinci, şase mile mai la vale, se opri la malul drept al fluviului. Acolo se afla un punct de îmbarcare la cheiul căruia vasele pot acosta pentru încărcat. Puţin mai sus se vedea o punte de lemn, uşoară şi elegantă, prinsă de două cabluri de fier. Era debarcaderul de la Camdless-Bay.

La capătul punţii aşteptau doi negri înarmaţi cu felinare, căci noaptea era deja foarte întunecoasă. James Burbank îşi luă rămas bun de la Stannard şi, urmat de Edward Carrol, se avântă pe pasarelă.

În spatele lui, tropăia cu paşi mărunţi metisa Zermah, care răspunse de departe unui glas de copil:

— Iată-mă, Dy!… Iată-mă!

— Şi tata? Şi tata!

Felinarele se îndepărtară, şi Shannon o porni din nou la drum, luând-o de-a curmezişul spre malul stâng. Trei mile dincolo de Camdless-Bay, pe cealaltă parte a fluviului, se opri la debarcaderul din Jacksonville, unde cobora majoritatea pasagerilor.

Acolo, Walter Stannard debarcă o dată cu trei sau patru dintre acei indivizi de care se despărţise Texar cu un ceas şi jumătate mai devreme, atunci când indianul venise să îl ia cu canoea. La bordul steamboat-ului rămăsese doar o jumătate de duzină de călători, unii cu destinaţia Pablo, un

târguşor ridicat în apropierea farului ce se înalţă la intrarea în apele fluviului Saint-John, alţii având ca destinaţie insula Talbot, aşezată în largul strâmtorii cu acelaşi nume şi, în sfârşit, ultimii având ca destinaţie portul Femandina. Shannon continua, aşadar, să străbată fluviul, până ce trecu, fără nici un incident, dincolo de mormanul de nisip şi de pietriş îngrămădit la gurile sale. O oră mai târziu, dispăruse la cotitura Golfului Trout, acolo unde Saint-John îşi amestecă apele sale deja învolburate cu talazurile oceanului.

II CAMDLESS-BAY.

Camdless-Bay, acesta era numele plantaţiei care îi aparţinea lui James Burbank, unde bogatul colon locuia împreună cu întreaga sa familie. Numele acesta de Camdless venea de la unul dintre golfurile fluviului Saint-John, ce se deschide un pic în amonte de Jacksonville, pe malul opus. Ca urmare a acestei vecinătăţi, se putea ajunge cu uşurinţă în oraş. O ambarcaţiune bună, un vânt dinspre nord, nu dinspre sud, şi, profitând de reflux la ducere, sau de flux la întoarcere, nu-ţi trebuia mai mult de o oră să străbaţi cele trei mile ce despart Camdless-Bay de capitala districtului Duval.

James Burbank poseda una dintre cele mai frumoase proprietăţi din regiune. Bogat prin naştere, înstărit prin căsătorie, stăpânea, pe lângă această fermă, şi o serie de bunuri imobiliare importante, în statul New-Jersey, aflat în vecinătatea statului New-York.

Locul ales, pe malul drept al fluviului Saint-John, se dovedise cât se poate de nimerit pentru întemeierea unei asemenea aşezări, de o valoare considerabilă. Condiţiile naturale erau atât de favorabile, încât mâna omului nu mai avea nimic de adăugat. Terenul se preta prin el însuşi la toate exigenţele impuse de o exploatare vastă. Aşa că plantaţia Camdless-Bay, condusă de un om inteligent, activ, în plină putere, secundat cu pricepere de personalul său,

dispunând de toate fondurile necesare, era cât se poate de prosperă.

Un perimetru de douăsprezece mile, o suprafaţă de patru mii de acri1, aceasta era întinderea plantaţiei. Dacă existau altele mai mari în statele din sudul Uniunii, acestea, în schimb, nu erau mai bine amenajate. Casă de locuit, clădiri anexe, grajduri, staule, locuinţe pentru sclavi, construcţii pentru prelucrarea produselor, magazii destinate să adăpostească recolta, silozuri pentru roadele pământului, ateliere, şine îndreptându-se de la periferia domeniului spre micul port de îmbarcare, drumuri pentru căruţe, totul era perfect organizat din punct de vedere practic. îţi dădeai seama imediat că toate aceste lucruri fuseseră concepute şi executate de un american din Nord. Numai plantaţiile de prim ordin din Virginia sau Carolina ar fi putut rivaliza cu domeniul din Camdless-Bay. între altele, solul plantaţiei cuprindea high-hummoks, pământuri înalte, potrivite prin însăşi natura lor pentru culturile de cereale, low-hummoks, pământuri joase ce convin în special cultivării arborilor de cafea şi de cacao, marshs, un soi de savane sărate unde le merge foarte bine culturilor de orez şi de trestie de zahăr.

Se ştie că bumbacul din Georgia şi Florida este printre cele mai apreciate pe pieţe, datorită lungimii şi calităţii firului. Aşa că lanurile de bumbac, cu plantele aşezate în şiruri egal distanţate, cu frunze de un verde blând, cu flori de un galben pal, apropiat de mov, aduceau cea mai mare parte din veniturile plantaţiei. La vremea recoltei, lanurile acestea, pe o suprafaţă de un acru, un acru şi jumătate, se acopereau de colibe în care locuiau sclavii, femei şi copii, însărcinaţi cu culegerea capsulelor şi scoaterea pufului – o treabă foarte delicată, căci trebuie să ai mare grijă să nu strici firele. Uscat la soare, curăţat prin răsucirea firelor, cu ajutorul cilindrilor şi al valţurilor, comprimat la presa hidraulică, strâns în baloţi prinşi în cercuri de fier, bumbacul era dus în magazii, pentru a fi exportat. Vasele cu pânze sau cu aburi puteau veni să încarce baloţii chiar în

portul Camdless-Bay. Concomitent cu arbuştii de bumbac, James Burbank exploata, de asemenea, vaste culturi de cafea şi de trestie de zahăr. Aici erau rezerve de o mie până la o mie două sute de arbuşti, înalţi de cincisprezece până la douăzeci de picioare, asemănători prin felurile lor cu iasomia din Spania, cu fructele de mărimea unei cireşe mici, în care se află cele două seminţe pe care nu trebuie decât să le scoţi şi să le usuci. Aici erau câmpii, sau mai bine zis mlaştini acoperite de mii din acele trestii lungi, cu o înălţime de zece până ia nouăsprezece picioare, ale căror vârfuri se leagănă ca panaşurile unei trupe de cavalerie în mers. Bucurându-se de un tratament cu totul special la Camdless-Bay, recoltarea acestor trestii dădea zahărul sub forma unei licori pe care rafinăriile, foarte avansate în statele din Sud, o transformau în zahăr rafinat; ca produse derivate – siropurile din care se prepară rachiul de melasă, sau romul, şi vinul de trestie de zahăr, amestec de lichid zaharat şi suc de ananas şi de portocale. Deşi mult mai puţin importantă, în comparaţie cu bumbacul, şi despre această cultură se putea spune că aducea un câştig frumuşel. Câteva loturi de porumb, de igname, de cartofi, de grâu indian, de tutun, o orezărie de două, sau trei sute de acri rotunjeau şi ele beneficiile obţinute de pe urma acestei ferme.

Dar mai exista o activitate ce aducea un venit cel puţin egal cu acela adus de industria bumbacului. Era vorba de defrişarea nesfârşitelor păduri ce acopereau plantaţia. Fără a mai pune la socoteală şi roadele laurilor de India din care se prepară scorţişoara, sau pe cele ale arbuştilor de piper, portocalilor, lămâilor, smochinilor, manghierilor, arborilor de pâine, ale aproape tuturor pomilor fructiferi din Europa, toate acestea supuse unei exploatări constante şi regulate. Ce bogăţie de „campeşi”, de „gazumas”1, sau de ulmi de Mexic, utilizaţi în prezent în atâtea feluri, de baobabi, cu tulpinile din lemn de coral şi florile de un roşu sângeriu, de nuci negri, de pavieri, un soi de castani cu flori galbene, de

stejari verzi, de pini australieni, ce oferă un material excelent tâmplarilor şi constructorilor de vase, de pachirieri ale căror seminţe explodează ca nişte petarde în soarele Sudului, de pini-umbrele, de brazi, tulipieri, cedri şi, mai ales, de chiparoşi, acest copac atât de răspândit pe suprafaţa peninsulei, formând păduri cu o lungime de şaizeci până la o sută de mile. James Burbank se văzuse obligat să monteze câteva joagăre mari în diverse puncte de pe plantaţie. O serie de baraje ridicate pe unii afluenţi ai fluviului Saint-John transformaseră cursul liniştit al acestor râuleţe în năvalnice căderi de apă, iar aceste veritabile cascade furnizau din belşug forţa mecanică necesară tăierii grinzilor, blănurilor, scândurilor cu care s-ar fi putut încărca, în fiecare an, sute de vapoare.

Mai se cuvine să amintim, între altele, şi de păşunile întinse şi mănoase ce hrăneau caii, măgarii şi numeroasele vite ale căror produse asigurau toate cerinţele agricole ale fermei.

În ceea ce priveşte speciile atât de variate de zburătoare ce îşi au sălaşul în păduri sau pe şesuri, cu greu se poate imagina varietatea celor ce vieţuiau la Camdless-Bay ca, de altfel, în întreaga Floridă. Pe deasupra pădurilor planau vulturii cu capul alb, cu trupuri uriaşe, al căror strigăt ascuţit seamănă cu sunetele unei trâmbiţe, vulturi obişnuiţi, de o ferocitate puţin obişnuită, cocostârci enormi, cu ciocul ascuţit ca o baionetă. Pe malul fluviului, în stuful înalt, la adăpostul bambuşilor gigantici, trăiau flamingi roz sau de un roşu stacojiu, ibişi albi ca neaua despre care ai fi zis că îşi luaseră zborul de pe cine ştie ce monolit egiptean, pelicani de dimensiuni colosale, miriade de rân-dunele de mare de toate felurile, stârci americani cu un moţ verde şi penajul de aceeaşi culoare, fluierari-guleraţi în veşminte purpurii, cu tuleie maro şi presăraţi cu puncte albe, jacmari, sfrâncioci cu reflexe aurii, o lume întreagă de scufundători, de găini de apă, de raţe widgeons aparţinând speciei flu-ierătoarelor, lişiţe, ploieri, fără a mai pune la

socoteală şi stolurile de petreli, de pufini, de „forfecuţe”, de corbi de mare, de pescăruşi, de faetoni, pe care doar o pală de vânt era de-ajuns să-i aducă până pe Saint-John, şi, uneori, chiar şi de peşti-zburători, o pradă atât de râvnită de gurmanzi. Pe câmpuri mişunau becaţinele, fugacii, fluierarii cu coada neagră, „găinile sultane” cu penajul roşu, albastru, verde şi galben totodată, ca o paletă zburătoare, cocoşii cu guşă, potârnichile, potârnichile cu moţ, porumbeii cu capul alb şi labele roşii; apoi, dintre patrupedele pentru vânat, iepuri cu coada lungă, o specie intermediară între iepurele de casă şi iepurele sălbatic din Europa, cete de cerbi-lopâtari; în sfârşit, ratoni, broaşte ţestoase, ichneumoni şi, de asemenea, din nenorocire, mulţi, prea mulţi şerpi veninoşi. Aceştia erau reprezentanţii regnului animal pe acest magnific domeniu – fără a mai menţiona şi negrii, femele şi masculi, întrebuinţaţi la muncile plantaţiei. Căci ce sunt aceste fiinţe umane, datorită monstruoasei practici a sclaviei, decât nişte animale, cumpărate sau vândute ca nişte vite de povară!

Dar cum se face că James Burbank, un partizan al doctrinelor antiscla-vagiste, un nordist care aştepta cu sufletul la gură triumful Nordului, nu-şi eliberase, încă, sclavii de pe plantaţie? Oare va şovăi să o facă, de îndată ce împrejurările aveau să i-o îngăduie? Nu, bineînţeles! Şi nu mai era decât o chestiune de săptămâni, de zile poate, de vreme ce armata federală ocupase deja câteva puncte apropiate de pe teritoriul statului limitrof şi se pregătea să opereze în Florida.

De altfel, James Burbank luase deja toate măsurile ce ar fi putut face cât mai uşoară viaţa sclavilor de la Camdless-Bay. Pe plantaţie se aflau aproximativ şapte sute de negri de ambele sexe, adăpostiţi cât se poate de convenabil în barăci spaţioase şi curate, întreţinute cu grijă, hrăniţi aşa cum se cuvine, muncind doar atât cât îi ţineau puterile. Administratorul general şi subadministratorii primiseră ordin să se poarte cu ei cu dreptate şi blândeţe. De altfel,

pedepsele corporale fuseseră de multă vreme desfiinţate la Camdless-Bay, iar sclavii îşi făceau munca aşa cum puteau mai bine. Ceea ce contrasta în mod izbitor cu obiceiurile de pe majoritatea celorlalte plantaţii din Florida, sistemul aplicat aici nefiind deloc văzut cu ochi buni de vecinii lui James Burbank. De unde, după cum vă veţi da seama, o situaţie foarte delicată în zonă, mai ales în acele vremuri când problema sclaviei avea să fie rezolvată pe calea armelor.

Locuinţele numerosului personal de pe plantaţie erau salubre şi confortabile. Dispuse în grupuri de câte cincizeci, aceste locuinţe alcătuiau cam zece cătune strânse pe firul apelor curgătoare. Acolo, sclavii trăiau împreună cu nevestele şi copiii. Atât cât era posibil, fiecare familie era repartizată la aceeaşi muncă, pe câmp, în pădure, sau în ateliere, în aşa fel încât membrii acesteia să nu se despartă unii de alţii în timpul lucrului. In fruntea acestor cătune, un subadministrator, cu atribuţii de garant, ca să nu spunem de primar, conducea mica sa comună ce depindea de autoritatea centrală, de „capitala” fermei. „Capitala” aceasta era reprezentată de proprietatea privată de pe Camdless-Bay, înconjurată de un zăplaz înalt a cărui palanca, alcătuită dintr-un soi de ţăruşi alipiţi, era pe jumătate acoperită de verdeaţa abundentei vegetaţii din zonă. Acolo se înălţa reşedinţa familiei Burbank.

Pe jumătate casă, pe jumătate castel, această locuinţă fusese botezată Castle-House, şi-şi merita pe deplin numele.

De ani în şir, Camdless-Bay aparţinea strămoşilor lui James Burbank. Într-o vreme în care jafurile indienilor reprezentau o ameninţare continuă, proprietarii fortificaseră clădirea principală. Nu erau departe timpurile când generalul Jessup mai apăra încă Florida de atacurile seminolilor. Mult timp, coloniştii suferiseră îngrozitor din pricina acestor nomazi. Nu numai că erau prădaţi, dar locuinţele erau scăldate în sânge şi apoi arse din temelii. Chiar şi oraşele au fost, nu o dată, ameninţate de invazii şi

de prădăciuni. în nenumărate locuri se pot vedea ruinele rămase în urma acestor indieni sângeroşi. La mai puţin de cincisprezece mile de Camdless-Bay, în apropierea cătunului Mandarin, încă ţi se mai arată „casa sângelui” în care un colonist, Motte, soţia şi copiii acestuia au fost scalpaţi şi apoi masacraţi de aceşti bandiţi. Dar acum, războiul de exterminare dintre omul alb şi omul roşu a luat sfârşit. învinşi în cele din urmă, seminolii s-au văzut siliţi să se refugieze departe, la est de Mississippi. Nu se mai aude vorbindu-se despre ei, în afara unor bande ce mai bântuie încă prin partea mlăştinoasă a Floridei. Regiunea aceasta nu mai are, aşadar, de ce să se teamă de aceşti indigeni feroce.

Se înţelege, prin urmare, că locuinţele coloniştilor au fost construite în aşa fel încât să poată face faţă unui atac neaşteptat al indienilor, rezistând până la sosirea batalioanelor de voluntari, formate în oraşele sau cătunele din vecinătate. în acelaşi fel fusese construit şi Castle-House.

Castle-House se înălţa pe o mică ridicătură a solului, în mijlocul unui parc cu o suprafaţă de trei acri, Ce se întindea la câteva sute de yarzi în spatele fluviului Saint-John. Parcul era înconjurat de un râuleţ destul de adânc şi apărat de un gard înalt de uluci, singura intrare fiind un podeţ aruncat peste apa râuleţului. în spatele gurguiului, pâlcuri dese de copaci falnici coborau pe pantele din parc, încadrându-1 cu crengile lor verzi. O alee răcoroasă de bambuşi, ale căror trunchiuri se împleteau în nervuri ogivale, alcătuia un soi de naos lung ce se întindea de la debarcaderul micului port din Camdless-Bay până la primele peluze. Pe întreg spaţiul lăsat între copaci, îţi lua ochii gazonul verde, tăiat de poteci largi, mărginite de bariere albe, la capătul cărora se afla explanada aşternută cu nisip din dreptul faţadei principale a Iui Castle-House.

Castelul, cu o formă destul de neregulată, oferea destule surprize în ceea ce priveşte construcţia în ansamblu, şi nu

mai puţine soluţii pline de fantezie în ceea ce priveşte detaliile. Dar, în cazul în care asediatorii ar fi izbutit să treacă dincolo de palanca, adică de întăritura din trunchiuri de copaci ce împrejmuia incinta, cei asediaţi ar fi putut – lucru deosebit de important – să se apere din interiorul castelului, şi asta chiar dacă asediul ar fi durat câteva ceasuri. Ferestrele de la parter aveau grilajele de fier. Uşa principală din faţă era solidă şi rezistentă, asemănătoare gardului de fier care închide intrarea într-o cetate. în unele puncte, pe creasta zidurilor, construite dintr-o piatră ce semăna cu marmura, se înălţau mai multe gherete în consolă ce uşurau sarcina apărătorilor, îngăduindu-le să-i atace din flanc pe agresori. Se putea spune, aşadar, că locuinţa aceasta, cu uşile şi ferestrele reduse la strictul necesar, cu donjonul central ce o domina şi de la înălţimea căruia fâlfâia drapelul înstelat al Statelor Unite, cu şirurile de creneluri cocoţate pe muchii şi cu zidurile înclinate la baza acestora, cu mulţimea de turnuleţe ascuţite de pe acoperişul înalt, cu pereţii groşi, sparţi ici şi colo de câte o ambrazură, semăna mai degrabă cu o citadelă, decât cu o vilă de ţară sau cu o casă de agrement.

Dar, aşa cum am arătat, genul acesta de construcţii era necesar pentru siguranţa celor ce locuiau în ele pe vremea sălbaticelor incursiuni ale indienilor pe teritoriul Floridei. Exista chiar şi un tunel subteran care, după ce trecea pe sub palisadă şi pe sub râuleţul ce înconjura domeniul, lega Castle-House de un golfuleţ al lui Saint-John, Golful Marino. Tunelul acesta putea fi singura cale de salvare în caz de mare primejdie.

Desigur, alungaţi de pe insulă, seminolii nu mai reprezentau o primejdie, şi asta de mai bine de douăzeci de ani. Dar puteai să ştii ce îţi rezervă viitorul? Dacă James Burbank nu avea de ce să se mai teamă de indieni, cine ştie dacă nu trebuia să se teamă chiar de compatrioţii lui. Nu era el oare un nordist izolat în inima acestor state din Sud,

expus tuturor pericolelor unui război civil ce se dovedise atât de bogat în evenimente sângeroase şi în represalii?

Cu toate acestea, confortul interior nu suferise cu nimic din pricina tuturor acestor măsuri de siguranţă. încăperile era vaste, apartamentele luxoase şi superb amenajate. în acest loc încântător, un adevărat colţ de paradis, familia Burbank se bucura de toată tihna şi de toate satisfacţiile spirituale pe care le oferă averea atunci când cei ce o deţin sunt înzestraţi şi cu un rafinat simţ artistic.

În spatele castelului, în parcul proprietate particulară, grădina magnifică se întinde până la palisada ale cărei uluci dispăreau sub crengile arbuştilor căţărători şi sub curmeii de viţă printre care se învârteau în zbor miriade de păsări-muşte. Pâlcuri de portocali, şiruri de măslini, de rodieri, ronduri de magnolii ale căror calicii de culoarea fildeşului înmiresmau văzduhul, grupuri de palmieri, desfăcându-se ca nişte evantaie în bătaia brizei, ghirlande de liane mexicane în nuanţe violete, tufe de tupăi, ca nişte trandafi-raşi verzi, de yucas, cu clinchetul lor de săbii de oţel, de rododendroni trandafirii, mirt şi grepfruit, în sfârşit, tot ceea ce poate produce flora unei zone ce atinge tropicul era strâns aici, pentru a-ţi desfăta simţurile.

La marginea proprietăţii, sub bolta de chiparoşi şi de baobabi, erau aşezate grajdurile, remizele, cuştile câinilor, coteţele şi lăptăria. Graţie crengilor acestor copaci falnici, printre care nu puteau pătrunde nici chiar razele soarelui de la această latitudine, animalele domestice nu aveau de ce să se teamă de căldura verii. De altfel, râuleţul din vecinătate asigura o răcoare plăcută şi sănătoasă.

După cum se vede, această reşedinţă rezervată stăpânilor de la Camdless-Bay era asemenea unei enclave situate în mijlocul vastei plantaţii a lui James Burbank. Dincolo de gardul ce o împrejmuia nu răzbătea nici huruitul morii de bumbac, nici scârţâitul joagărelor, nu se auzeau nici securile izbind trunchiurile copacilor şi niciunul dintre acele zgomote de pe o exploatare atât de întinsă şi de activă.

Doar miile de păsări ale ornitologiei locale puteau trece peste palisadă, zburând din pom în pom. Dar cântăreţii aceştia înaripaţi, al căror penaj multicolor rivaliza cu florile strălucitoare din acea zonă, erau tot atât de bine primiţi ca şi miresmele de care se umplea vântul, mângâind câmpiile şi pădurile din preajmă.

Aceasta era Camdless-Bay, plantaţia lui James Burbank, una dintre cele mai bogate din Florida Orientală.

III.

UNDE ESTE VORBA DESPRE RĂZBOIUL DE SECESIUNE.

Şi, mai întâi, să fie limpede de la început: aşa cum susţine şi contele de Paris, fost aghiotant al generalului Mac Clellan, în remarcabila sa Istorie a războiul civil din America, războiul acesta nu a început nici din pricina tarifelor, nici datorită unei diferenţe reale de origine între Nord şi Sud. Rasa anglo-saxonă era răspândită în mod egal pe întreg teritoriul Statelor Unite. De asemenea, interesele comerciale nu au jucat nici un rol în această cumplita luptă între fraţi. Sclavia este aceea care, prosperând într-o jumătate de republică şi fiind abolită în cealaltă, a creat două societăţi ostile. Sclavia a modificat profund moravurile, a schimbat mentalităţile în statele în care a fost susţinută, lăsând, în acelaşi timp, intactă forma aparentă de guvernare. Sclavia a fost nu pretextul sau ocazia, ci singura cauză a antagonismului al cărui inevitabil deznodământ a fost războiul civil.

În statele cu sclavi existau trei clase. Jos, patru milioane de negri subjugaţi, adică o treime din populaţie. Sus, casta proprietarilor, relativ puţin instruită, bogată, arogantă, rezervându-şi în exclusivitate conducerea administrativă.

Între acestea doua, clasa turbulentă, trândavă, nevoiaşă a albilor de mijloc, împotriva oricărei aşteptări, aceştia se dovediră a fi partizanii frenetici ai menţinerii sclaviei, din teama de a nu vedea clasa negrilor dezrobiţi ridicân-du-se la nivelul lor.

Nordul se pomeni, aşadar, că trebuie să se lupte nu numai cu proprietarii bogaţi, dar şi cu aceşti albi nevoiaşi care, mai ales la ţară, trăiau în mijlocul populaţiei de sclavi. în aceste condiţii, lupta se dovedi cumplită. Familii întregi fură dezbinate, fraţii ajungând să se lupte între ei, unul sub drapelul confederat, celălalt, sub drapelul federal. Dar o naţiune atât de puternică nu putea şovăi în a stârpi sclavia de la rădăcină. Deja încă din secolul trecut, Franklin ceruse abolirea acesteia. în 1807, Jefferson recomandase Congresului „să interzică un trafic ce sfida de multă vreme onoarea, moralitatea şi cele mai scumpe idealuri ale naţiunii". Nordul avea, aşadar, dreptate să pornească împotriva Sudului şi să-1 supună. Se impunea, de altfel, ca statele republicii să devină mai unite, iar iluzia atât de funestă, atât de ameninţătoare conform căreia fiecare cetăţean trebuie, mai întâi, să dea ascultare autorităţilor din propriul său stat şi de-abia în al doilea rând celor ale federaţiei americane, să dispară.

Or, tocmai în Florida se ridicară primele semne de întrebare în ceea ce priveşte sclavia. La începutul secolului, o căpetenie indiană metisă, Osceola, se însurase cu o sclavă fugită în pădure, născută în partea mlăştinoasă a teritoriului numită Everglades. într-o bună zi, femeia aceea fu din nou luată ca sclavă şi dusă cu forţa. Osceola îi ridică la răscoală pe indieni, porni o campanie antisclavagistă, fu prins şi muri în fortăreaţa în care fusese închis. Dar războiul continuă şi, după cum avea să scrie istoricul Thomas Higginson, suma de bani cheltuită în aceasta luptă urma să fie de trei ori mai mare decât cea plătită, odinioară, Spaniei pentru cumpărarea Floridei.

Iată care au fost primele începuturi ale războiul de secesiune şi care era situaţia în luna februarie a anului 1862, perioadă în care James Burbank şi familia lui aveau să sufere atât de mult de pe urma războiului, încât ni s-a părut interesant să facem din ei eroii acestei povestiri.

Pe 16 octombrie 1859, în fruntea unei mici trupe de sclavi fugiţi, viteazul căpitan John Brown ocupa localitatea Harpers-Ferry din Virginia. Ţelul său este dezrobirea oamenilor de culoare. O declara sus şi tare. învins de companiile de gărzi civile, este luat prizonier, condamnat la moarte şi spânzurat la Charlestown, pe 2 decembrie 1859, împreună cu şase dintre tovarăşii săi.

Pe 20 decembrie 1860, adunarea reunită în Carolina de Sud adoptă cu entuziasm decretul de secesiune. în anul următor, pe 4 martie 1861, Abraham Lincoln este numit preşedintele republicii. Alegerea sa este privită de statele din Sud ca o ameninţare la adresa legii fundamentale a sclaviei. Pe 11 aprilie 1861, fortul Sumter, unul dintre forturile ce apără rada Charlestown, cade în mâna sudiştilor, comandaţi de generalul Beauregard. Numaidecât, Carolina de Nord, Virginia, Arkansas, Tennessee aderă la actul separatist.

Guvernul federal formează o armată de şaizeci şi cinci de mii de voluntari. Prima sa grijă este de a pune Washington, capitala Statelor Unite ale Americii, la adăpost de un atac al confederaţilor. Sunt aprovizionate depozitele de armament din Nord, care erau goale, în vreme ce arsenalele din Sud fuseseră bine garnisite în timpul preşedinţiei lui Buchanan. Toate cele necesare într-un război sunt adunate cu preţul unor eforturi extraordinare. Apoi, Abraham Lincoln instituie blocada în porturile din Sud.

Primele lupte se dau în Virginia. Mac Clellan îi respinge pe rebeli, îm-pingându-i spre vest. Dar, pe 21 iulie, la Bull-Run, trupele federale, aflate sub comanda lui Mac Dowel, sunt puse pe fugă şi silite să se retragă la Washington. Dacă sudiştii nu mai au de ce să tremure pentru capitala lor, Richmond, este rândul nordiştilor să tremure pentru capitala republicii americane. Câteva luni mai târziu, federalii sunt din nou învinşi, de astă dată la Ball's-Bluff. în cele din urmă, efectele acestor înfrângeri umilitoare sunt diminuate printr-o serie de campanii, în urma cărora

unionişti ocupă forturile Hatteras şi Port-Royal-Harbour, pe care separatiştii nu vor mai reuşi să le recucerească. La sfârşitul anului 1861, la comanda trupelor Uniunii este numit generalul de stat-major George Mac Clellan.

În vremea asta, corsarii sudişti cutreieră mările celor două lumi. Găsesc refugiu în porturile din Franţa, din Anglia, din Spania şi din Portugalia, o gravă eroare, căci, recunoscându-li-se secesioniştilor poziţia şi drepturile de beligerantă, incursiunile piratereşti sunt încurajate şi, în consecinţă, războiul civil se prelungeşte.

O serie de evenimente maritime de mare răsunet dovedesc acest lucru. Este vorba de Sumter şi de faimosul său căpitan Semmes. Este vorba de apariţia berbecului Manassas. Este vorba, pe 12 octombrie, de lupta navală de la gurile lui Mississippi. Este vorba, pe 8 noiembrie, de capturarea lui Trent, vaporul englezesc la bordul căruia se aflau comisarii confederaţi, pe care căpitanul Wilkes îi ia prizonieri, ceea ce era cât pe aci să işte un război între Anglia şi Statele Unite.

În tot acest timp, abolişionistii şi sclavagiştii se înfruntă în lupte sângeroase în statul Missouri, victoria surâzându-le când unora, când altora. Unul dintre principalii generali nordişti, Lyon, este ucis, ceea ce determină retragerea federalilor la Rolla şi înaintarea trupelor federale ale lui Price spre Nord. Se dau lupte la Frederictown, pe 21 octombrie, la Springfield, pe 25, iar pe 27, Frémont şi trupele federale ocupă acest oraş. Pe 19 decembrie, bătălia de la Belmont, dintre Grant şi Polk, rămâne nedecisă. în cele din urmă, iama, atât de aspră pe meleagurile acestea ale Americii septentrionale, pune capăt operaţiunilor.

Primele luni ale anului 1862 sunt folosite din plin de ambele părţi.

În Nord, Congresul votează un proiect de lege în urma căruia sunt mobilizaţi cinci sute de mii de voluntari – vor fi un milion la sfârşitul războiului – şi aprobă un împrumut de cinci sute de milioane de dolari. Sunt create marile corpuri

de armată, în special cel din Potomac. Generalii acestora sunt Banks, Butler, Grant, Sherman, Mac Clellan, Thomas, Kearney, Halleck, pentru a-i cita pe cei mai renumiţi. Toate armele sunt pregătite să intre în acţiune. Infanteria, cavaleria, artileria, trupele de geniu sunt organizate în divizii, în mod asemănător. Fabricile de armament lucrează de zor: carabine Minié şi Colt, tunuri ghintuite după sistemele Parrot şi Rodman, tunuri cu gura de foc netedă şi columbiade Dahlgren, tunuri-obuzier, tunuri revolver, obuze Shrapnell. Sunt puse la punct telegrafia şi aerostaţia militară, marile ziare îşi pregătesc corespondenţii de război, sunt organizate transporturile ce vor fi asigurate de douăzeci de mii de care trase de optzeci şi patru de mii de catâri. Diversele servicii de aprovizionare sunt unite sub conducere unică. Sunt construite noi vase de tipul berbecului, rams-urile colonelului Ellet, gun-boats-urile comandorului Foote, ce apar pentru prima oară într-un război maritim.

Nici cei din Sud nu stau cu mâinile în sân. Se înfiinţează turnătoriile de tunuri de la New-Orleans şi Memphis, forjaría de la Tredogar, în apropiere de Richmond, unde se fabrică tunurile Parrot şi Rodman. Dar nu numai atât. Guvernul confederat se adresează Europei. Liége şi Birmingham îi trimit arme, tunuri sistem Armstrong şi Whitworth. Cei ce sparg blocada şi vin să caute bumbac la preţ mic sunt primiţi doar în schimbul unor transporturi de armament. Apoi armata se organizează. Generalii săi sunt Johnston, Lee, Beauregard, Jackson, Critenden, Floyd, Pillow. Li se alătură miliţiile şi trupele de guerilă, pe lângă cele patru sute de mii de voluntari, înrolaţi pentru cel mult trei ani şi pentru cel puţin un an, pe care Congresul separatist îi supun, pe data de 8 august, preşedintelui său Jefferson Davis.

Toate aceste pregătiri nu împiedică, totuşi, reluarea ostilităţilor, în a doua jumătate a primei ierni. Din tot teritoriul cu sclavi, guvernul federal nu a cucerit

deocamdată decât Maryland, Virginia Occidentală, câteva zone din Kentucky, Missouri, în cea mai mare parte, şi câteva puncte de pe litoral.

Luptele reîncep mai întâi la est de Kentucky. Pe 7 ianuarie, Garfield îi învinge pe confederaţi la Middle-Creek, iar pe 22, aceştia sunt înfrânţi din nou la Logan-Cross sau Mill-Springs. Pe 2 aprilie, Grant se îmbarcă în fruntea a două divizii pe câteva vapoare mari cu aburi ce vor susţine flotila cuirasată a lui Foote. Pe 6, cucereşte portul Henry. în felul acesta, este sfărâmată o verigă din acel lanţ „ce susţinea, spune istoricul războiului civil, întregul sistem de apărare al adversarului său Johnston”. Cumberland şi capitala lui Tennessee sunt, aşadar, direct ameninţate să cadă în scurtă vreme în mâinile trupelor federale. Aşa că Johnston încearcă să-şi concentreze trupele la fortul Donelson pentru a-şi construi un punct de apărare cât mai solid.

În vremea asta, un alt corp de armată, numărând o sută şaizeci de mii de oameni, aflaţi sub comanda lui Bumside, coboară la Chesapeake, pe 12 ianuarie, şi se pregăteşte să pornească spre Hampton-Roads cu o flotilă alcătuită din 24 de vase de război cu aburi şi 50 de vase de transport. Furtuna violentă ce se abate asupra ei, pe 24 ianuarie, nu o împiedică să ajungă în apele lui Pimlico-Sound, intenţionând să cucerească insula Roanoke şi să ocupe coasta Carolinei de Nord. Dar insula este fortificată. Spre vest, canalul este apărat de un baraj de vase scufundate. Bateriile şi fortificaţiile fac accesul şi mai dificil. Cinci până la şase mii de oameni, susţinuţi de o flotilă de şapte canoniere, sunt gata să împiedice orice debarcare. Totuşi, cu tot curajul apărătorilor, ce se luptă pe viaţă şi pe moarte timp de două zile, pe 7 şi pe 8 februarie, insula cade în mâinile lui Burnside, cu douăzeci de tunuri şi peste două mii de prizonieri. Federalii cuceresc Elizabeth-City şi întreaga coastă Albemarle-Sound, adică întreaga parte de nord a acestei mări interioare.

În sfârşit, pentru a pune punct descrierii faptelor până pe 6 februarie, trebuie să vorbim şi de acel general sudist, acel fost profesor de chimie, Jackson, acel soldat puritan care are sarcina de a apăra Virginia. După rechemarea lui Lee la Richmond, lui i se încredinţează comanda armatei. Pe 1 ianuarie pleacă din Winchester cu zece mii de oameni, trece munţii Allegheni cu scopul de a cuceri localitatea Bath, de pe calea ferată din Ohio. învins de climă, zdrobit de furtunile de zăpadă, este silit să se întoarcă la Winchester, fără să fi reuşit să îşi atingă obiectivul.

Şi acum, în ceea ce priveşte îndeosebi coasta de Sud, din Carolina până în Florida, iată ce s-a întâmplat.

În cea de a doua jumătate a anului 1861, Nordul deţinea suficiente vase rapide pentru a asigura paza acestor ape, deşi nu reuşise să pună mâna pe faimosul Sumter care, în ianuarie 1862, face escală în Gibraltar pentru a porni apoi în explorarea apelor europene. Pentru a scăpa de federali, Jefferson Davis se refugiază la Saint-Augustine în Florida şi se scufundă în momentul în care trece prin strâmtoare. Aproape în acelaşi timp, una dintre navele utilizate în supravegherea coastelor Floridei, Anderson, capturează vasul de corsari Beauregard. Dar, în Anglia, alte ambarcaţiuni sudiste sunt pregătite să intre în luptă. Atunci, o proclamaţie a lui Abraham Lincoln extinde blocada şi asupra coastelor Virginiei şi Carolinei de Nord, instituind chiar o blocadă fictivă, blocada pe hârtie, acoperind patru mii cinci sute de kilometri de coastă. Pentru a le supraveghea, există doar două escadre: una trebuie să blocheze Atlanticul, cealaltă, Golful Mexic. Pe 12 octombrie, pentru prima oară, confederaţii încearcă să degajeze gurile lui Mississippi folosindu-se de Manassas – primul vapor blindat din acest război, susţinut de o flotilă de vase incendiatoare. Dacă operaţiunea aceasta eşuează, iar corveta Richmond scapă, pe 29 decembrie, teafără şi nevătămată, în schimb, în apropierea fortului Monroe, un

vaporaş, Sea-Bird, reuşeşte să captureze o goeletă federală.

Cu toate acestea, guvernul federal are nevoie de un punct ce poate servi ca bază de operaţiuni pentru supravegherea Atlanticului. Hotărăşte, în consecinţă, să cucerească fortul Hatteras, din trecătoarea cu acelaşi nume, trecătoare frecvent folosită de vasele ce forţează blocada. Fortul este, însă, dificil de cucerit. Este apărat de o redută pătrată numită fortul Clark. O mie de oameni şi regimentul al 7-lea din Carolina de Nord se află aici. Nu contează. Escadra federală, ce numără în componenţa ei două fregate, trei corvete, un avizo, două vapoare cu aburi, ancorează în faţa trecătorii pe 27 august. Comandorul Stringham şi generalul Butler atacă. Reduta este cucerită. După o destul de lungă rezistenţă, fortul Hatteras ridică steagul alb. Nordiştii intră astfel în posesia acelei mult dorite baze de operaţiuni, pe care o vor deţine pe toată durata războiului.

În noiembrie este rândul insulei Santa-Rosa, situată la est de Pensacola, în Golful Mexic, în prelungirea coastei Floridei, să cadă în mâinile federalilor, cu toate încercările disperate ale confederaţilor de a o apăra.

Cucerirea fortului Hatteras nu pare, însă, suficientă pentru desfăşurarea în bune condiţiuni a operaţiunilor ulterioare. Se impune ocuparea şi a altor puncte de pe litoralul Carolinei de Sud, al Georgiei, al Floridei. Două fregate cu aburi, Wabash şi Susquehannah, trei fregate cu pânze, cinci corvete, şase canoniere, mai multe avizo, douăzeci şi cinci de bastimente carboniere înzestrate cu aprovizionarea, treizeci şi două de vapoare cu aburi ce puteau asigura transportul celor cincisprezece mii de oameni aflaţi sub ordinele generalului Sherman sunt puse sub comanda comandorului Dupont. Flotila apare pe 25 octombrie în faţa fortului Monroe. După ce scapă cu bine dintr-o furtună cumplită, lângă capul Hatteras, trec, într-o misiune de recunoaştere, prin strâmtoarea Hilton-Head, între Charlestown şi Savannah. Acolo se află gol-fuleţul

Port-Royal, unul dintre cele mai importante puncte strategice ocupate de confederaţia americană, respectiv de trupele aflate sub comanda generalului Ripley. Intrarea în golf este apărată de forturile Walker şi Beauregard aflate la patru mii de metri distanţă unul de celălalt. Păzit de opt vapoare, golful este aproape inabordabil.

Pe 5 noiembrie, şenalul este balizat, şi după un schimb scurt de lovituri de tun, Dupont pătrunde în golf, fără ca trupele lui Sherman să reuşească să debarce. Pe 7, înainte de miezul zilei, atacă fortul Walker, apoi fortul Beauregard. Le striveşte sub o ploaie de obuze. Forturile sunt evacuate. Federalii le ocupă aproape fără luptă, şi Sherman cucereşte această poziţie atât de importantă pentru desfăşurarea ulterioară a operaţiunilor militare. Era o lovitură dată chiar în inima statelor sclavagiste. Insulele vecine cad una după alta în mâinile federalilor, chiar şi insula Tybee şi fortul Pulaski, ce apără râul Savannah. La sfârşitul anului, Dupont stăpâneşte cinci golfuri mari, North-Edisto, Saint-Helena, Port-Royal, Tybee şi Warsaw, precum şi şiragul de insule presărate pe coasta Carolinei şi a Georgiei. în sfârşit, pe 1 ianuarie 1862, o ultimă operaţiune încununată de succes îi îngăduie să distrugă linia de fortificaţii înălţată de confederaţi pe malurile râului Coosaw.

Aceasta era situaţia beligeranţilor la începutul lui februarie 1862. Acestea erau poziţiile ocupate de trupele guvernului federal în ofensiva lor spre Sud, în momentul în care Florida era ameninţată de vasele comandorului Dupont şi de trupele lui Sherman.

IV FAMILIA BURBANK.

Era ora şapte şi câteva minute, când James Burbank şi Edward Carrol urcară treptele peronului din faţa intrării principale a lui Castle-House, dinspre Saint-John. Ţinând-o pe fetiţă de mână, Zermah venea în urma lor. Ajunseră cu toţii în hali, un fel de vestibul mare în fundul căruia, rotunjindu-se în formă de dom, se vedea, răsucită de două ori, scara ce ducea spre etajele superioare.

Înăuntru se aflau doamna Burbank şi Perry, administratorul general al plantaţiei.

— Nici o ştire de la Jacksonville?

— Nimic, dragul meu.

— Şi nici de la Gilbert?

— Ba da… o scrisoare!

— Slavă Domnului!

Acestea fură primele întrebări şi răspunsuri schimbate între doamna Burbank şi soţul său.

După ce îşi sărută soţia şi pe micuţa Dy, James Burbank desigila plicul ce tocmai îi fusese înmânat.

Scrisoarea rămăsese nedesfăcuta în absenţa lui James Burbank. Dată fiind situaţia autorului scrisorii şi a familiei acestuia în Florida, doamna Burbank ţinuse cu orice preţ ca soţul ei să fie primul care să o citească.

— Scrisoarea asta nu a sosit cu poşta, nu-i aşa? întrebă James Burbank.

— Nu, domnule James! răspunse Perry. Ar fi fost o imprudenţă mult prea mare din partea domnului Gilbert!

— Şi cine a primit misiunea să o aducă?

— Un om din Georgia, pe devotamentul căruia tânărul nostru locotenent a crezut că poate conta.,

— Când a ajuns scrisoarea?

— Ieri.

— Şi omul?

— A plecat în aceeaşi zi, seara.

— A fost bine plătit pentru serviciul lui?

— Da, dragul meu, a fost bine plătit, răspunse doamna Burbank, dar de Gilbert, căci nu a vrut să primească nimic de la noi.

Hall-ul era luminat de doua lămpi aşezate pe o masă de marmură, în faţa unui divan larg. James Burbank se duse să se aşeze lângă masă. Soţia şi fiica luară loc lângă el. După ce strânse mâna sorei lui, Edward Carrol se trânti într-un fotoliu. Zermah şi Perry râmaseră în picioare, lângă scară.

Amândoi erau consideraţi ca făcând parte din familie, aşa că scrisoarea putea fi citită în prezenţa lor.

James Burbank o desfăcu.

— Este din 3 februarie, zise el.

— De patru zile! exclamă Edward Carrol. E destul de mult, date fiind împrejurările…

— Citeşte odată, tată, citeşte odată! strigă fetiţa, cu o nerăbdare cât se poate de firească Ia vârsta ei.

Iată ce cuprindea această scrisoare: „La bordul lui Wabash, ancorat la Edisto,

3 februarie 1862.

Dragă tată, încep prin a o săruta pe mama, pe micuţa mea sora şi pe tine. Nu-1 uit nici pe dragul meu unchi Carrol şi, ca să nu omit pe nimeni, îi trimit bunei Zermah multe sărutări din partea soţului ei, curajosul şi devotatul meu Mars. O ducem amândoi cât se poate de bine şi ardem de nerăbdare să fim din nou alături de voi. Ceea ce nu va întârzia să se întâmple, cu toată supărarea domnului Perry, care văzând cât de repede înaintează cei din Nord, pesemne că tună şi fulgeră ca un sclavagist îndărătnic ce este, onorabilul administrator!”

— Asta este pentru tine, Perry, zise Edward Carrol.

— Fiecare cu ideile lui! răspunse Perry, ca un om ce nu înţelege cu nici un chip să renunţe la ale sale.

Scrisoarea continua astfel: „Această misivă va ajunge printr-un om de care sunt absolut sigur, să nu aveţi nici o îndoială în această privinţă. Probabil ca aţi aflat deja că escadra comandorului a ocupat Golful Port-Royal şi insulele din apropiere. Nordul se apropie, deci, uşor, uşor, de Sud. Aşa că este foarte posibil ca guvernul federal să încerce să ocupe porturile principale din Florida. Se vorbeşte de o campanie pe care Dupont şi Sherman o vor întreprinde spre sfârşitul acestei luni. Sunt toate semnele că, atunci, vom avea misiunea să cucerim Golful Saint-Andrews. De acolo ne va fi foarte uşor să pătrundem pe teritoriul statului Florida.

Cât de mult îmi doresc să ajung acolo, tata, şi, mai ales, cu flotila noastră victorioasa! Mă nelinişteşte situaţia familiei mele în mijlocul acestei populaţii sclavagiste. Dar se apropie clipa în care vom putea proclama sus şi tare ideile ce au fost preţuite întotdeauna la Camdless-Bay.

Ah! Dacă aş putea să scap, măcar douăzeci şi patru de ore, cum aş veni să vă văd! Nu! Ar fi prea imprudent, atât pentru voi cât şi pentru mine, şi e mai bine să avem răbdare! Câteva săptămâni încă, şi vom fi cu toţii împreună la Castle-House!

Şi acum închei, întrebându-vă dacă nu cumva am uitat pe cineva în îmbrăţişările mele. Da, într-adevăr! L-am uitat pe domnul Stannard şi am uitat-o pe fermecătoarea mea Alice, de care mi-e aşa de dor! Toate sentimentele mele bune tatălui ei, iar ei, mai mult decât atât…!

Cu respect şi din toată inima, Gilbert Burbank.”

James Burbank puse scrisoarea pe masă, iar doamna Burbank o luă şi îşi apăsă buzele pe ea. După care micuţa Dy depuse şi ea un sărut pătimaş pe semnătura fratelui ei.

— Ce băiat de ispravă! spuse Edward Carrol.

— Şi Mars, ce om de ispravă! adăugă doamna Burbank, uitându-se spre Zermah care strângea fetiţa la piept.

— Trebuie s-o anunţăm pe Alice, zise doamna Burbank, că am primit o scrisoare de la Gilbert.

— Da! O să-i scriu, încuviinţă James Burbank. De altfel, peste câteva zile mă voi duce la Jacksonville şi o să-1 văd pe Stannard. Au trecut deja câteva zile de când Gilbert a scris această scrisoare, s-ar putea să fi sosit veşti despre campania de care pomeneşte el. Ah! Să vină odată prietenii noştri din Nord şi să vedem din nou Florida sub drapelul Uniunii! Altfel, situaţia noastră va deveni de nesuportat!

Într-adevăr, pe măsură ce războiul se apropia de Sud, problema ce pusese pe jar populaţia din Statele Unite începea să fie privită cu totul altfel în Florida. Până atunci sclavia nu se dezvoltase atât de mult în această fostă colonie spaniolă, ca în Virginia sau în Carolina. Dar

partizanii sclaviei aveau acum conducătorii lor. Oamenii aceştia, gata de răscoală, având totul de câştigat de pe urma tulburărilor, dominau autorităţile la Saint-Augustine şi în special la Jacksonville unde se bucurau de o mare popularitate în rândul familiilor nevoiaşe. Din această cauză, James Burbank, a cărui origine şi ale cărui idei erau bine cunoscute, se putea trezi într-o situaţie cât se poate de neplăcută.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când James Burbank plecase din New-Jersey, unde mai avea şi azi câteva proprietăţi, şi venise să se stabilească la Camdless-Bay, împreună cu soţia şi băieţelul în vârstă de patru ani. Se ştie cât de mult prosperase plantaţia graţie activităţii sale inteligente şi ajutorului cumnatului său, Edward Carrol. De aceea, proprietatea aceasta uriaşă şi înfloritoare, moştenită de la strămoşii lui, îi era mai scumpă decât orice pe lume. Aici se născuse şi cel de al doilea copil al său, micuţa Dy, la cincisprezece ani după stabilirea sa pe acest domeniu.

James Burbank avea atunci patruzeci şi şase de ani. Era tare ca o stâncă, obişnuit cu munca şi nu se menaja niciodată. Se ştia că are un caracter energic. Foarte legat de ideile lui, nu se sfia să le afirme în gura mare. înalt, cu părul de-abia începând să încărunţească, avea o figură destul de severă, dar sinceră şi prietenoasă. Cu barbişonul americanilor din Nord, fără favoriţi şi fără mustaţă, era exact tipul yankeului din Noua-Anglie. Era iubit pe toată plantaţia, pentru că era bun, şi era ascultat, pentru că era drept. Negrii îi erau profund devotaţi, şi aştepta cu nerăbdare ca împrejurările să-i îngăduie să-i elibereze. Cumnatul lui, aproape de aceeaşi vârstă, se ocupa în special de contabilitatea proprietăţii. Edward Carrol se înţelegea perfect cu el, sub toate aspectele, şi îi împărtăşea întru totul opiniile în ceea ce priveşte problema sclaviei.

Doar administratorul Perry avea păreri contrare, în această mică lume de la Camdless-Bay. Nu trebuie să credeţi, totuşi, că omul acesta respectabil ar fi maltratat

sclavii. Dimpotrivă. Căuta chiar să îi facă fericiţi, atât cât permitea condiţia lor.

„Dar”, spunea el, „există ţinuturi, în ţările calde, unde pământul nu poate fi lucrat decât cu negrii. Iar negrii care nu sunt sclavi nu mai sunt negri.”

Aceasta era teoria sa pe care o discuta ori de câte ori avea ocazia. I se trecea, însă, cu vederea şi nici măcar nu era luat în seamă, glumindu-se pe socoteala lui. Dar, având în vedere evoluţia războiului şi succesele nordiştilor, Perry nu se mai potolea: „O să dăm de bucluc la Camdless-Bay, atunci când domnul Burbank îi va elibera pe negri”.

Repetăm, era un om de toată isprava, de asemenea, şi foarte curajos. Atunci când James Burbank şi Edward Carrol făcuseră parte din detaşamentul de miliţie numit minute-men, adică oameni-minut, pentru că trebuiau să fie gata de plecare în orice clipă, li se alăturase cu mult curaj în lupta împotriva ultimelor bande de seminoli.

La vremea aceea, doamna Burbank împlinise treizeci şi nouă de ani, dar nu-şi arăta deloc vârsta. Era încă foarte frumoasă. Fiica ei avea să-i semene într-o zi. James Burbank aflase în ea o tovarăşă de viaţă iubitoare, afectuoasă, căreia îi datora în mare parte fericirea. Generoasa femeie trăia doar pentru soţul ei, pentru copiii ei pe care îi adora şi pentru viaţa cărora se temea atât de mult, date fiind împrejurările ce aveau să aducă războiul civil până în Florida. Şi dacă Diana, sau mai bine Dy, cum i se spunea în familie, fetiţa de şase ani, veselă, iubitoare, alintată, bucurându-se din plin de viaţă, rămăsese la Castle-House, lângă mama ei, Gilbert nu mai era acolo. De unde o spaimă continuă pe care nu reuşea întotdeauna să o ascundă.

Gilbert era un tânăr de douăzeci şi patru de ani ce moştenise atât însuşirile morale ale tatălui său, fiind, însă, ceva mai expansiv, cât şi trăsăturile fizice ale acestuia, cu ceva mai multă graţie şi cu ceva mai mult farmec. Un băiat foarte îndrăzneţ, de altfel, foarte bun în exerciţiile fizice şi, de asemenea, un iscusit călăreţ, navigator şi spadasin. Spre

groaza mamei sale, pădurile uriaşe şi mlaştinile din districtul Duval fuseseră de prea multe ori teatrul faptelor sale de vitejie, ca şi golfurile şi strâmtorile fluviului Saint-John, până la gurile acestuia, la Pablo. Aşa că Gilbert era gata antrenat pentru toate vicisitudinile vieţii de soldat, atunci când se traseră primele focuri de armă ale războiului de secesiune. înţelesese că datoria lui era să se înroleze în trupele federale şi nu şovăise. Ceru să plece. Chiar dacă soţia sa avea să fie sfâşiată de durere, chiar dacă fiul său avea să înfrunte nenumărate primejdii, James Burbank nu se gândi nici o clipă să se opună acestei dorinţe. Consideră şi el că era vorba să-ţi faci datoria, iar datoria este mai presus de orice.

Gilbert pleca, aşadar, spre Nord, dar plecarea sa se făcu în mare taină. Dacă s-ar fi aflat la Jacksonville că fiul lui James Burbank se înrolase în armata nordistă, împotriva celor de la Camdless-Bay s-ar fi putut lua o serie de măsuri de represalii. Tânărul fusese recomandat unor prieteni pe care tatăl său îi mai avea încă în statul New-Jersey. Dată fiind pasiunea lui pentru mare, i se găsi cu uşurinţă un angajament în Marina federală. Pe vremea aceea, avansai repede în armată, şi cum Gilbert nu era dintre cei care rămân de căruţă, se remarcă numaidecât. Guvernul de la Washington îl remarcă pe acest tânăr care, în ciuda poziţiei în care se afla familia sa, nu se temuse, totuşi, să îşi ofere serviciile. Gilbert se distinse în timpul atacării fortului Sumter. Se afla pe Richmond, când vasul fu abordat de Manassas, la gurile fluviului Mississippi, şi contribui din plin la eliberarea şi recucerirea acestora.

După o asemenea ispravă, fu înaintat în grad, deşi nu absolvise şcoala navală de la Annapolis, la fel ca toţi acei ofiţeri improvizaţi transferaţi din Marina comercială. Proaspăt sublocotenent, intră în escadra comandorului Dupont, participă la strălucitul atac asupra fortului Hatteras, şi, apoi, la cucerirea acelor Seas-Islands. De câteva săptămâni era locotenent la bordul uneia dintre

canonierele comandorului Dupont, ce avea, curând, să încerce să treacă prin strâmtorile fluviului Saint-John.

Da, acest tânăr aştepta, de asemenea, cu nerăbdare ca războiul sângeros să ia sfârşit! Iubea, era iubit. De îndată ce avea să iasă din marină, urma să se întoarcă fără întârziere la Camdless-Bay pentru a se căsători cu fiica unuia dintre cei mai buni prieteni ai tatălui său.

Domnul Stannard nu aparţinea clasei fermierilor din Florida. Rămas văduv, cu ceva avere, hotărâse să se consacre în întregime educaţiei fiicei sale. Locuia la Jacksonville, de unde nu erau mai mult de trei, patru mile de urcat pe apele fluviului pentru a ajunge la Camdless-Bay. De cincisprezece ani, nu trecea o săptămână fără să facă o vizită familiei Burbank. Se poate, aşadar, spune că Gilbert şi Alice Stannard crescuseră împreună. De aici, o căsătorie pusă la cale de multă vreme, hotărâtă acum, ce trebuia să asigure fericirea celor doi tineri. Deşi originar din Sud, Walter Stannard era împotriva sclaviei, asemenea mai multor concetăţeni ai săi din Florida; dar toţi aceştia nu erau suficient de numeroşi ca să poată ţine piept majorităţii fermierilor şi locuitorilor Jacksonville-ului, ale căror opinii tindeau să se radicalizeze cu fiecare zi tot mai mult, pronunţându-se cu hotărâre în favoarea mişcării separatiste, în consecinţă, toţi aceşti oameni de treabă începeau să fie foarte prost văzuţi de cei al căror cuvânt cântărea greu în rândurile populaţiei nevoiaşe din district, gata oricând să treacă la acţiuni sângeroase.

Walter Stannard era un american din New Orleans. De origine franceză, doamna Stannard îi lăsase moştenire fiicei sale toate calităţile specifice originii sale. în momentul plecării lui Gilbert, domnişoara Alice se dovedise a fi o persoană plină de energie, consolând-o şi liniştind-o pe doamna Burbank. Deşi îl iubea pe Gilbert, tot aşa cum şi acesta o iubea pe ea, nu încetase să îi repete mamei acestuia că era de datoria lui să plece şi că, luptând pentru o cauză dreaptă, lupta pentru dezrobirea unei rase umane

şi, de fapt, pentru libertate. Domnişoara Alice avea nouăsprezece ani. Era o tânără blondă, cu ochii aproape negri, cu o statură elegantă şi o fizionomie distinsă. Poate puţin prea serioasă, dar cu o figură atât de mobilă şi de expresivă, încât cel mai mic surâs îi transforma cu totul chipul drăgălaş.

Fireşte, nu i-am putea cunoaşte pe toţi membrii familiei Burbank, dacă i-am trece cu vederea pe cei mai credincioşi dintre ei, cei doi servitori, Mars şi Zermah, pe care vom încerca să-i zugrăvim din câteva trăsături de penel.

După cum s-a văzut din scrisoarea sa, Gilbert nu plecase singur. Mars, soţul lui Zermah, îl însoţise. Tânărul n-ar fi putut găsi niciodată un tovarăş mai devotat decât acest sclav din Camdless-Bay, devenit liber de îndată ce păşise pe pământul unui stat din Nord. Dar, pentru Mars, Gilbert avea să rămână mereu tânărul lui stăpân şi nu se învoise cu nici un chip să îl părăsească, deşi guvernul federal formase deja batalioane de negri unde şi-ar fi găsit cu uşurinţă locul.

Mars şi Zermah nu erau negri prin naştere. Erau doi metişi. Fratele lui Zermah era acel sclav erou, Robert Small, care, patru luni mai târziu, avea să captureze, chiar în portul Charlestown, un vapor cu două tunuri aparţinând confederaţilor, oferit apoi flotei federale.

Zermah avea, aşadar, cui să-i semene. Mars, de asemenea. Alcătuiau o familie fericită pe care, în primii ani, odiosul trafic de sclavi fusese de mai multe ori cât pe-aci să o distrugă. Dar chiar în momentul în care Mars şi Zermah urmau să fie despărţiţi în cursul unei vânzări de sclavi, ajunseseră să facă parte din personalul plantaţiei de la Camdless-Bay. Iată în ce împrejurări:

Zermah avea pe atunci treizeci şi unu de ani, Mars, treizeci şi cinci. Cu şapte ani mai devreme, se căsătoriseră, pe când stăpânul lor era un fermier pe nume Tickborn, a cărui proprietate se afla la douăzeci de mile mai sus de Camdless-Bay. De câţiva ani, fermierul acesta era în strânse relaţii cu Texar care venea deseori în vizită şi era bine

primit. Nimic surprinzător, căci Tickborn nu era deloc stimat în district. Mediocru în ceea ce priveşte inteligenţa, nu reuşi să prospere în afaceri şi se văzu obligat să vândă un lot de sclavi. Chiar atunci, Zermah, maltratată asemenea întregului personal de pe plantaţia lui Tickborn, aduse pe lume o sărmană mică fiinţă de care fu aproape numaidecât despărţită. în timp ce se afla în închisoare, pedepsită pentru un delict de care nu era vinovată, copilul îi muri în braţe. Vă puteţi închipui durerea ei şi furia lui Mars. Dar ce puteau face aceşti doi nenorociţi împotriva unui stăpân căruia îi aparţineau, vii sau morţi, întrucât îi cumpărase.

Or, acestei suferinţe avea să i se adauge încă una, şi mai cumplită. Astfel, la o zi după ce le murise copilul, Mars şi Zermah, fiind scoşi la licitaţie, erau ameninţaţi să fie despărţiţi. Da! Nu le era dat să aibă nici măcar consolarea de a rămâne împreună la un nou stăpân. Se prezentase un om care se oferise să o cumpere pe Zermah, dar numai pe Zermah, deşi nu era proprietarul unei plantaţii. Un capriciu, fără îndoială! Şi omul acesta era Texar. Prietenul lui Texar era gata să bată palma cu el, când, în ultima clipă, apăru un nou cumpărător care supralicita.

Era James Burbank, care participa la vânzarea publică de sclavi şi se simţise foarte mişcat de soarta nefericitei metise implorând în zadar să nu fie despărţită de soţul ei.

James Burbank avea nevoie de o doică pentru fetiţa lui. Aflând că una dintre sclavele lui Tickborn, al cărei copil tocmai murise, întrunea toate condiţiile dorite de el, se gândi să o cumpere, dar, mişcat de lacrimile lui Zermah, nu şovăi să propună nu numai pentru ea, ci şi pentru soţul ei, un preţ superior tuturor celor oferite până atunci.

Texar îl cunoştea pe James Burbank, care îl alungase de mai multe ori de pe domeniul său, ca pe un om cu o reputaţie suspectă. De atunci, Texar ura cu înverşunare întreaga familie de la Camdless-Bay.

Texar încercă, aşadar, să lupte împotriva bogatului său concurent, dar în zadar. Dublă preţul pe care îl ceruse

Tickborn pentru metisă şi soţul ei. Nu reuşi decât să îl facă pe James Burbank să plătească un preţ foarte mare. în final, acesta îşi adjudecă perechea.

În felul acesta, Zermah şi Mars nu numai că rămaseră împreună, dar intrară în slujba celui mai generos dintre toţi proprietarii de plantaţii din Florida. Ce uşurare pentru ei, după toate nenorocirile prin care trecuseră, şi cu câtă încredere puteau privi acum spre viaţă!

Şase ani mai târziu, Zermah era în floarea frumuseţii ei de metisă. Fire energică, credincioasă din inimă stăpânilor, avusese de. mai multe ori ocazia, şi o va avea în continuare, să le dovedească devotamentul ei. Mars era demn de femeia de care actul caritabil al lui James Burbank îl legase pe veci. Era un exemplar remarcabil de african, în vinele căruia curgea o cantitate însemnata de sânge creol. înalt, robust, de un curaj fără margini, avea să fie o adevărată comoară pentru stăpânul său.

De altfel, aceşti doi noi servitori, înglobaţi în personalul plantaţiei, nu erau trataţi drept sclavi. Aveau să fie imediat apreciaţi pentru bunătatea şi inteligenţa lor. Mars deveni slujitorul tânărului Gilbert, iar Zermah, doica micuţei Diana. în felul acesta, pătrunseră şi mai adânc în viaţa intimă a familiei.

De la bun început, Zermah o iubi pe fetiţa cu dragoste de mamă, dragostea pe care nu mai putea să o reverse asupra copilului pe care îl pierduse. Dy îi împărtăşi întru totul sentimentele, în aşa fel încât afecţiunea răsplătea cu prisosinţă grija maternă a celeilalte. Prietenia şi recunoştinţa o legau, de asemenea, şi pe doamna Burbank de Zermah.

Acelaşi relaţii se stabiliseră şi între Mars şi Gilbert. Sprinten şi viguros, metisul contribuise în mod fericit la desăvârşirea înclinaţiei native a tânărului său stăpân pentru exerciţiile fizice. James Burbank nu putea decât să se felicite văzându-1 atât de ataşat de fiul său.

Aşa că Zermah şi Mars nu o duseseră niciodată mai bine, şi asta după ce scăpaseră din mâinile lui Tickborn, după care fuseseră cât pe ce să încapă în acelea ale lui Texar. Lucrul acesta aveau să-1 ţină minte toată viaţa.

V.

GOLFUL NEGRU.

A doua zi, în zori, un om se plimba pe ţărmul uneia dintre insuliţele pierdute în adâncurile acelei lagune numite Golful Negru. Era Texar. La câţiva paşi de el, aşezat în canoea care acostase în ajun Shannon, un indian tocmai trăgea la mal. Era Squambo.

După ce se învârti de câteva ori în sus şi în jos, Texar se opri lângă o magnolie, trase spre el una dintre crengile de jos şi rupse o frunză cu codiţă cu tot. Apoi scoase din carnetul iui un bileţel ce conţinea doar trei sau patru cuvinte, scrise cu cerneală. După ce îl răsuci strâns, îl introduse în nervura inferioara a frunzei. Operaţie pe care o făcu cu suficientă îndemânare, în aşa fel încât frunza de magnolie nu îşi pierdu aspectul obişnuit.

— Squambo! zise atunci Texar.

— Stăpâne! răspunse indianul.

— Du-te unde ştii.

Squambo luă frunza, o puse în partea din faţă a ambarcaţiunii, se aşează în spate, mânui pagaia, ocoli vârful insuliţei şi se afunda într-un şenal întortocheat, ce de-abia se ghicea sub bolta deasă, împletită din crengile copacilor încărcaţi de frunziş.

Laguna era brăzdată de un labirint de canale, o încâlceală de braţe înguste, pline cu o apă neagră, comparabile cu cele ce se întretaie în unele mlaştini din Europa. Numai cine cunoştea bine acest „deversor” adânc, în care se adunau cipele nenumăratelor braţe ale fluviului Saint-John, se putea încumeta să-şi croiască drum pe aici.

Squambo se avântă fără să ezite nici o clipa. îşi strecura plin de îndrăzneala canoea prin canalele pe care nu ai fi crezut în ruptul capului că există o ieşire. Crengile joase, pe

care le îndepărta, coborau ca o perdea în urma lui, şi nimeni n-ar fi putut spune că pe acolo trecuse o ambarcaţiune.

Indianul se pierdu, aşadar, de-a lungul acestor trecători şerpuitoare, uneori mai strâmte decât acele şanţuri de scurgere săpate pentru a asigura drenarea terenurilor agricole. O lume întreagă de păsări acvatice îşi lua zborul la trecerea lui. Ţipari vânoşi cu capete dubioase se furişau pe sub rădăcinile ce se înălţau din apă. Squambo nici nu se sinchisi de ei, după cum nu-i băga în seamă nici pe caimanii pe care-i putea trezi din somn, izbindu-le culcuşurile de nămol. înainta mereu şi, atunci când nu mai avea spaţiu să se mişte, îşi făcea loc cu vârful pagaiei, folosind-o ca pe o cange.

Chiar dacă deja se făcea ziuă, chiar dacă aburii grei ai nopţii începeau să se evapore în bătaia primelor raze ale soarelui, nimeni nu l-ar fi putut zări la adăpostul acelui acoperiş impenetrabil de verdeaţă. Nici măcar lumina din toiul zilei nu l-ar fi putut străpunge. Mediului acestuia mlăştinos îi era suficientă semiobscuritatea, atât în ceea ce priveşte vietăţile ce colcăiau în lichidul negricios, cât şi în ceea ce priveşte miile de plante acvatice de la suprafaţă.

Squambo colindă astfel de la o insuliţă la alta, vreme de o jumătate de ceas. Atunci când, în sfârşit, se opri, canoea sa ajunse într-unui dintre cele mai retrase colţuri ale golfului.

În acest loc, unde se sfârşea partea mlăştinoasă a lagunei, copacii mai puţin deşi, mai puţin stufoşi lăsau, în fine, să pătrundă lumina zilei. In depărtare, se întindea o câmpie vastă, mărginită de păduri înălţându-se puţin peste nivelul fluviului Saint-John. Nu erau mai mult de cinci, şase copaci stingheri. Tălpile ţi se afundau în acest sol mlăştinos, de parcă ai fi păşit pe o saltea elastică. Câteva tufe de laur, cu frunzele uscate, împestriţate de fire subţiri de bacă de culoare violetă, îşi desenau la suprafaţă capricioasele lor zigzaguri.

După ce îşi amară canoea lângă un buştean de pe mal, Squambo coborî pe uscat. Aburii nopţii începeau să se risipească. Absolut pustie, câmpia ieşea încetul cu încetul din ceaţă. Printre cei cinci sau şase copaci ale căror siluete se conturau confuz deasupra, creştea o magnolie de înălţime mijlocie.

Indianul se îndreptă spre acest arbore. Ajunse la el în câteva minute. Trase în jos una din crengi şi fixă de vârful ei biletul pe care i-1 înmânase Texar. După care îi dădu drumul, şi creanga reveni la locul ei, iar frunza se pierdu în frunzişul magnoliei.

Squambo se întoarse la canoe şi porni în direcţia insuliţei unde îl aştepta stăpânul lui.

Golful Negru, numit astfel după culoarea întunecată a apelor sale, acoperea o suprafaţă de cam cinci, şase sute de acri. Alimentat de Saint-John, era un fel de arhipelag absolut impenetrabil pentru cel ce nu-i cunoştea nenumăratele cotloane. Arhipelagul număra în jur de o sută de insuliţe care nu erau unite nici prin poduri, nici prin taluzuri. Lianele se întindeau de la una la alta. Câteva crengi înalte se împleteau deasupra miilor de braţe ce le despărţeau. Nimic mai mult. De aceea, circulaţia între diversele puncte din golf nu era deloc o treabă uşoară.

Una dintre aceste insuliţe, situată aproximativ în centru, putea fi considerată cea mai importantă atât prin suprafaţa – cam douăzeci de acri —, cât şi prin nivelul la care se ridica deasupra apei – cinci sau şase picioare peste nivelul mijlociu al fluviului Saint-John, între cele mai ridicate fluxuri şi cele mai scăzute refluxuri.

În vremuri îndepărtate, pe insuliţa aceasta fusese amplasat un mic port, un fel de blochaus, acum dezafectat, cel puţin din punct de vedere militar. Palisadele sale, pe jumătate roase de putreziciune, se înălţau încă sub copacii uriaşi, magnolii, chiparoşi, stejari verzi, nuci negri, pini australieni, înlănţuiţi de ghirlande lungi de coboeas şi de alte nesfârşite liane.

În interiorul incintei, ochiul descoperea, în sfârşit, sub o masă de verdeaţă, liniile geometrice ale micului fort sau, mai bine zis, postul de observaţie care fusese construit pentru a adăposti un detaşament nu mai mare de douăzeci de oameni. Pereţii de lemn erau străpunşi de numeroase ferestruici prin care se putea trage cu uşurinţă. Acoperişul gazonat îl ascundea ca o adevărată carapace de pământ. In interior, câteva încăperi amenajate în mijlocul redutei centrale se învecinau cu depozitul destinat muniţiilor şi proviziilor. Pentru a ajunge în micul fort, trebuia, mai întâi, să pătrunzi printr-o portiţă secretă ce se deschidea deasupra şanţului ce îl împrejmuia, apoi să străbaţi curtea în care erau plantaţi câţiva copaci şi, în sfârşit, să urci cam o duzină de trepte de pământ, susţinute de scânduri de brad. Te aflai atunci în faţa singurei uşi ce permitea accesul înăuntru şi care nu era, de fapt, decât o fostă ambrazură modificată în acest scop.

Acesta era bârlogul lui Texar, de nimeni cunoscut. Aici locuia, departe de ochii lumii, împreună cu Squambo, devotat trup şi suflet stăpânului său, dar care nu făcea mai multe parale decât acesta, şi cu încă cinci, şase sclavi care nu făceau mai multe parale decât indianul.

După cum se vede, era mare deosebire între insuliţa aceasta din Golful Negru şi bogatele plantaţii de pe ambele maluri ale fluviului. Nu prea aveai cum să-ţi asiguri existenţa, chiar dacă nu se putea spune că Texar şi ceata lui ar fi fost nişte oameni foarte pretenţioşi. Câteva animale domestice, o jumătate de duzină de acri plantaţi cu cartofi, igname şi castraveţi, vreo douăzeci de arbori fructiferi ce creşteau în sălbăticie, asta era totul, dacă nu punem la socoteală vânătoarea din pădurile din vecinătate şi pescuitul în heleşteele din Golful Negru, de pe urma cărora nu te întorceai niciodată cu mâinile goale, indiferent de anotimp. Fără îndoială însă ca locuitorii Golfului Negru aveau şi alte resurse, al căror secret era ştiut doar de Texar şi de credinciosul lui slujitor.

În ceea ce priveşte condiţiile de securitate, nu erau, oare, asigurate acestea prin însăşi poziţia blochausului, amplasat în centrul fortăreţei inaccesibile? De altfel, cine să atace, şi de ce? în orice caz, orice mişcare suspectă ar fi fost imediat semnalată de lătrăturile câinilor de pe insulă, doi dintre acei copoi feroce importaţi din Caraibe, folosiţi odinioară de spanioli la vânătoarea de negri.

Iată, aşadar, cum arăta locuinţa lui Texar, o locuinţă, într-adevăr, demnă de el. Iată, acum, cine era omul.

Texar avea la vremea aceea treizeci şi cinci de ani. Era de talie mijlocie, puternic ca un taur, călit de viaţa aventuroasă în aer liber pe care o dusese întotdeauna. Spaniol prin naştere, nu-şi dezminţea originea. Avea părul negru şi aspru, sprâncenele dese, ochii verzui, gura mare, cu buze subţiri şi strânse, de parcă ar fi fost făcută de o spintecătură de sabie, nasul scurt, cu nări de fiară. întreaga sa fizionomie îi trăda firea şireata şi violentă. Odinioară, purta o barbă stufoasă; dar, de doi ani, de când îi arsese pe jumătate, în urma unei împuşcături trase în nu se ştie ce împrejurare, se rădea, iar duritatea trăsăturilor sale ieşea puternic în evidenţă.

Aventurierul acesta se stabilise în Florida cam cu doisprezece ani în urmă, chiar în acest mic fort părăsit, o proprietate pe care nimănui nu-i trecea prin minte, să i-o conteste. De unde venea? Nimeni nu ştia, iar el era mut ca mormântul. Se vorbea – şi era adevărat – că fusese traficant de sclavi şi că vânduse transporturi de negri în porturile din Georgia şi din Carolina. Se îmbogăţise de pe urma acestui negoţ odios? Nu se prea vedea. în general, nu se bucura de nici o stimă, şi asta într-o regiune unde poţi întâlni mulţi oameni de teapa lui.

Cu toate acestea, deşi Texar era cunoscut ca un cal breaz, şi asta nu în folosul lui, reputaţia proastă de care se bucura nu îl împiedica să exercite o influenţă reala în district, în special la Jacksonville. Este drept că asupra părţii mai puţin recomandabile a populaţiei capitalei. îşi făcuse mulţi

prieteni printre albii nevoiaşi şi printre cetăţenii cei mai detestaţi din oraş, după cum s-a şi văzut de altfel, atunci când se întorsese de la Saint-Augustine în compania unei jumătăţi de duzină de indivizi dubioşi. De asemenea, ajunsese să-şi exercite influenţa şi asupra unor proprietari de plantaţii. îi vizita uneori şi, dacă nu i se întorceau aceste vizite, pentru că nimeni nu-i cunoştea bârlogul din Golful Negru, avea acces pe unele plantaţii de pe ambele maluri. Vânătoarea era un pretext firesc pentru acest tip de relaţii ce se leagă uşor între oamenii cu aceleaşi obiceiuri şi aceleaşi gusturi.

Pe de altă parte, de câţiva ani, această influenţă devenise şi mai puternica, graţie opiniilor al căror înflăcărat apărător se declara Texar. De-abia se produsese sciziunea pe tema sclaviei, că spaniolul se şi erijase în cel mai perseverent, cel mai decis partizan al acesteia. După cum pretindea, nu era mânat de nici un interes, de vreme ce nu avea mai mult de şase negri. Ceea ce apara era principiul însuşi. Prin ce mijloace? Făcând apel la cele mai josnice patimi, aţâţând cupiditatea populaţiei şi supunând oprobiului, incendiindu-le plantaţiile şi chiar asasinând pe colonii sau pe locuitorii care împărtăşeau ideile Nordului. Şi acum, aventurierul acesta periculos nu voia, nici mai mult şi nici mai puţin, decât să dea jos autorităţile civile din Jacksonville, să-i înlocuiască pe magistraţii cu opinii moderate, stimaţi pentru caracterul lor, cu cei mai aprigi susţinători ai săi. Ajuns, prin răzmeriţă, stăpânul districtului, ar fi avut mâna liberă să se răfuiască cu duşmanii lui personali.

Se înţelege, aşadar, că James Burbank şi alţi câţiva proprietari de plantaţii hotărâră să nu-1 slăbească din ochi, supraveghindu-i toate mişcările, spaniolul fiind deja cunoscut ca un om cu gânduri necurate. De aici, ura uneia dintre părţi şi neîncrederea celeilalte, sentimente pe care apropiatele evenimente aveau să le facă şi mai puternice.

Pe deasupra, în ceea ce se credea că se ştie despre trecutul lui Texar, de când se lăsase de negoţul de sclavi,

existau o serie de fapte cât se poate de suspecte. Atunci când avusese loc ultima invazie a seminolilor, totul părea să arate că existase un pact secret între spaniol şi indieni. Le indicase ce lovituri să dea, ce plantaţii erau mai uşor de atacat? îi ajutase în ambuscadele şi în şiretlicurile lor? In mai multe împrejurări, acest lucru nu mai putea fi pus la îndoială şi, după ultimul atac al seminolilor, magistraţii fură obligaţi să-1 dea în urmărire, să-1 aresteze şi să-1 aducă în faţa justiţiei. Dar Texar invocă un alibi – un sistem de apărare ce avea să-i reuşească şi mai târziu —, şi dovedi că nu putuse lua parte la atacul unei ferme situate în districtul Duval, întrucât, la vremea aceea, se afla la Savannah, în statul Georgia, la patruzeci de mile spre nord, în afara Floridei.

În anii ce urmară, fură comise mai multe furturi importante fie pe plantaţii, fie în prejudiciul călătorilor, atacaţi la drumul mare. Era, oare, Texar autorul acestor jafuri, sau complice? Şi de această data asupra lui planară bănuieli puternice, dar, din lipsă de probe, nu ajunse să fie judecat.

În sfârşit, se ivi şi ocazia când toată lumea crezu că răufăcătorul ce nu putuse fi dovedit niciodată a fost prins în flagrant delict. Era tocmai chestiunea pentru care fusese chemat în instanţă în ajun, la Saint-Augustine.

Opt zile mai devreme, James Burbank, Edward Carrol şi Walter Stannard tocmai se întorceau dintr-o vizită pe o plantaţie din vecinătatea lui Camdless-Bay, când, pe la orele şapte seara, la căderea nopţii, ajunseră până la ei nişte strigăte de disperare. Alergară într-un suflet spre locul de unde se auzeau strigătele şi se treziră în faţa unei ferme izolate. Ferma era în flăcări. Cu puţin înainte, fusese jefuită de şase bandiţi ce tocmai îşi luaseră tălpăşiţa. Departe nu puteau fi, doi se zăreau încă, afundându-se în pădure. James Burbank şi prietenii lui se năpustiră plini de curaj pe urmele acestora ce se îndreptau chiar în direcţia plantaţiei de la Camdless-Bay. Dar, în zadar. Cei doi incendiatori

izbutiră să se piardă în inima codrului. Cu toate acestea, domnii Burbank, Carrol şi Stannard îl recunoscură, fără nici un dubiu, pe unul dintre ei: era spaniolul. Mai mult, mai exista încă un martor, căci în momentul în care individul se pierdea în liziera de la Camdless-Bay, Zermah, care trecea pe acolo, fusese gata-gata să se ciocnească de el. Şi ea susţinea că Texar era cel care fugea de-i scăpărau călcâiele.

După cum este uşor de imaginat, afacerea aceasta făcu mare vâlvă în district. Un furt, urmat de un incendiu, reprezintă cea mai mare crimă în ochii acestor fermieri răspândiţi pe o suprafaţă atât de întinsă. James Burbank nu şovăi, aşadar, să depună plângere. în urma acuzaţiei sale, autorităţile deciseră să îl cerceteze pe Texar.

Spaniolul fu adus la Saint-Augustine, pentru a fi confruntat cu martorii. James Burbank, Walter Stannard, Edward Carrol, Zermah fură unanimi în a declara că îl recunoscuseră pe Texar în individul care se îndepărta în fugă de ferma incendiată. în ceea ce-i privea pe ei, nu exista nici o îndoială: Texar era autorul crimei.

De partea sa, spaniolul adusese şi el martorii lui. Or, martorii aceştia declarară formal că, în seara respectivă, se aflau împreună cu Texar la Jacksonville, în tienda lui Torillo, un han deocheat, dar foarte cunoscut. Texar nu se despărţise de ei toată seara. O dovadă în plus: la ora la care se comitea crima, spaniolul se luase la harţă cu unul dintre clienţi, ajungând până la lovituri şi insulte, lucru pentru care, fără îndoială, va depune o plângere.

În faţa acestor declaraţii ce nu puteau fi suspectate – declaraţii reproduse, de altfel, de persoane absolut străine de Texar —, magistratul din Saint-Augustine nu avu altceva de făcut decât să pună capăt anchetei începute şi să-1 scoată pe pârât de sub acuzaţiile aduse în plângere.

Aşadar, alibiul fusese şi de data aceasta pe de-a-ntregul dovedit în favoarea acestui straniu personaj.

De la ancheta cu pricina se întorcea Texar, împreună cu martorii săi, în seara zilei de 7 aprilie. Am văzut care fusese

atitudinea sa la bordul lui Shannon, în timp ce steamboat-ul cobora pe firul apei. Apoi, cu canoea venită în întâmpinarea lui, condusă de indianul Squambo, se întorsese la micul fort părăsit, unde ar fi fost greu să i se dea de urmă. In ceea ce îl priveşte pe Squambo, un seminol inteligent, viclean, ajuns confidentul lui Texar, acesta îl luase în slujba lui chiar după ultima expediţie a indienilor în care fusese amestecat şi numele lui, şi pe buna dreptate.

Date fiind sentimentele sale faţă de James Burbank, era evident că spaniolul nu trăia decât cu gândul răzbunării. Or, având în vedere faptul că, datorită războiului, situaţia se putea schimba de la o zi la alta, dacă Texar reuşea, într-adevăr, să dea jos autorităţile din Jacksonville, cei de la Camdless-Bay ar fi avut de ce să se teamă. Că firea sa energică şi hotărâtă nu-i îngăduia lui James Burbank să tremure în faţa unui astfel de om, era de înţeles! Dar doamna Burbank avea toate motivele din lume să tremure pentru soţul ei şi pentru toţi ai săi.

Şi fără îndoială că familia aceasta cumsecade ar fi trăit de-acum încolo cu spaima în sân, daca ar fi aflat că Texar bănuia că Gilbert Burbank se înrolase în armata nordistă. Cum de reuşise să afle, de vreme ce tânărul plecase în cea mai mare taină? Prin iscoade, desigur, şi, după cum se va vedea, iscoadele se înghesuiau să-1 slujească.

Într-adevăr, întrucât Texar avea toate motivele să creadă că fiul lui James Burbank slujea în armata federală, sub comanda comandorului Dupont, nu era de aşteptat că va încerca să-i întindă o capcană tânărului locotenent? Ba bine că nu! Şi dacă reuşea să-1 atragă pe teritoriul Floridei, să pună mâna pe el, să îl denunţe, se poate uşor ghici care ar fi fost soarta lui Gilbert, ajuns prizonierul sudiştilor turbaţi de furie din pricina succeselor armatei nordiste.

Cam aşa stăteau lucrurile în momentul în care începe povestea de faţă. Aceasta era situaţia federalilor, ajunşi în apropierea frontierelor maritime ale Floridei, poziţia familiei Burbank în districtul Du val, ca şi aceea a lui Texar,

nu numai la Jacksonville, dar şi pe întreg teritoriul cu sclavi. Dacă spaniolul reuşea să-şi atingă scopul, dacă autorităţile urmau să fie date jos de susţinătorii lui, avea să asmuta foarte uşor asupra celor din Camdless-Bay o populaţie fanatică, îndârjita împotriva celor ce voiau să-i elibereze pe sclavi.

Cam la un ceas după ce se despărţise de Texar, Squambo se întoarse pe insuliţa centrală. Trase canoea la mal, pătrunse în incintă şi urcă scara blochausului.

— S-a făcut? îl întreba Texar.

— S-a făcut, stăpâne!

— Şi… nimic?

— Nimic.

VI.

JACKSONVILLE

— Da, Zermah, da, ai fost creată şi adusă pe lume ca să fii sclavă! reluă administratorul, perorând din nou pe tema lui favorită. Da! Sclavă, şi în nici un caz o fiinţă libera.

— Nu sunt de aceeaşi părere! răspunse calmă Zermah, fără să-şi piardă cumpătul, într-atât de mult se obişnuise cu aceste discuţii nesfârşite cu administratorul de la Camdless-Bay.

— E dreptul tău, Zermah. Dar orice-ai zice, o să admiţi şi tu, în cele din urma, ca, daca te gândeşti bine, negrii şi albii nu vor fi niciodată egali.

— Dar sunt deja, domnule Perry, întotdeauna au fost, de la natură.

— Te înşeli, Zermah, şi dovada este că albii sunt de zece ori, de douăzeci de ori, ce zic eu, de o sută de ori mai numeroşi decât negrii pe suprafaţa pământului!

— Şi tocmai de aceea i-au făcut sclavi, răspunse Zermah. Aveau forţa de partea lor şi au folosit-o. Dar dacă negrii ar fi fost în majoritate pe lumea asta, i-ar fi făcut ei pe albi sclavii lor! Sau, mai degrabă, nu! Ar fi fost, cu siguranţă, mai drepţi, şi, mai ales, nu ar fi fost atât de cruzi!

Nu trebuie să vă închipuiţi că această conversaţie, absolut inofensivă, îi împiedica pe Zermah şi pe administrator să trăiască în bună înţelegere. In clipa aceea, de alfel, nici nu aveau altceva de făcut. Sunteţi, desigur, de părere că ar fi putut găsi un subiect mai potrivit şi mai plăcut, şi aşa ar fi fost, fără îndoială, daca nu ar fi existat această manie a administratorului de a discuta într-una de sclavie.

Stăteau amândoi aşezaţi în partea din spate a uneia dintre ambarcaţiunile de la Camdless-Bay, manevrată de patru marinari de pe plantaţie. Traversau oblic fluviul, profitând de reflux, pentru a se îndrepta spre Jacksonville. Administratorul avea câteva afaceri de rezolvat pentru James Burbank, iar Zermah avea de cumpărat diverse obiecte de toaletă pentru micuţa Dy.

Era 10 februarie. Trecuseră trei zile de când James Burbank se întorsese la Camdless-Bay, iar Texar, în Golful Negru, după ancheta de la Saint-Augustine.

Este de la sine înţeles că, a doua zi chiar, domnul Stannard şi fiica sa primiră un bileţel trimis de la Camdless-Bay în care li se relata pe scurt conţinutul ultimei scrisori a lui Gilbert. Pentru Alice, ştirile acestea nu ajungeau deloc prea devreme, data fiind neliniştea continuă în care trăia de la începutul luptei înverşunate între Sudul şi Nordul Statelor Unite.

Ambarcaţiunea, prevăzută cu o „pânză latină”, înainta cu repeziciune. În mai puţin de un sfert de ceas, avea să fie în portul din Jacksonville. Administratorul nu mai dispunea, aşadar, de multă vreme ca să-şi expună teza sa favorită şi se grăbi să o folosească la maximum.

— Nu, Zermah, reluă el, nu! Dacă negrii ar fi fost în majoritate, asta n-ar fi schimbat lucrurile. Şi, îţi spun eu, oricare ar fi deznodământul războiului, ne vom întoarce întotdeauna la sclavie, pentru că este nevoie de sclavi în exploatarea plantaţiilor.

— Nu este şi părerea domnului Burbank, după cum prea bine ştiţi, răspunse Zermah.

— Ştiu, ştiu, dar îndrăznesc să afirm, cu tot respectul ce îl am pentru el, ca domnul Burbank se înşală. Negrul trebuie să-i aparţină proprietarului de plantaţie la fel ca animalele, sau ca uneltele cu care lucrează pământul. Dacă un cal ar putea să o şteargă când pofteşte, daca un plug ar putea trece în alte mâini decât acelea ale stăpânului său când pofteşte, atunci n-ar mai fi posibilă nici o exploatare. Numai să-şi elibereze domnul Burbank sclavii şi o să vadă el ce-o să ajungă Camdless-Bay.

— Ar fi făcut-o deja, răspunse Zermah, dacă i-ar fi îngăduit împrejurările, nu vă faceţi că nu ştiţi, domnule Perry. Şi vreţi să ştiţi ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi proclamat eliberarea sclavilor la Camdless-Bay? Nici un singur negru nu ar fi plecat de pe plantaţie, şi nimic nu s-ar fi schimbat, decât „dreptul” de a fi trataţi ca nişte vite de povară. Or, cum nu aţi făcut niciodată uz de acest drept, după dezrobire, Camdless-Bay ar fi la fel de respectat ca şi înainte.

— Crezi, cumva, că m-ai convertit, Zermah, şi ca, de-acum încolo, ideile tale vor fi ideile mele? întrebă administratorul.

— În nici un caz, domnule, şi asta dintr-un motiv cât se poate de simplu.

— Şi anume?

— Pentru că, de fapt, gândiţi exact la fel ca domnul Burbank, ca domnul Carrol, ca domnul Stannard, ca toţi cei buni la suflet, generoşi şi cu simţul dreptăţii.

— Niciodată, Zermah, niciodată! Şi susţin ca tot ceea ce afirm este în interesul negrilor! Dacă sunt lăsaţi de capul lor, vor pieri, iar rasa va dispărea curând.

— Nu cred o boabă din ce spuneţi, domnule Perry. în orice caz, decât să fie înjosită veşnic, mai bine să dispară rasa.

Administratorul tare ar mai fi vrut să i-o întoarcă, întrucât nu există nici. o îndoială că avea răspunsul pe buze. Dar ajunseseră, şi barca fu trasă lângă estacada de lemn. Acolo urma să aştepte întoarcerea lui Zermah şi a

administratorului. Amândoi debarcară numaidecât, fiecare ducându-se la treaba lui.

Jacksonville este situat pe malul stâng al fluviului Saint-John, la marginea unei câmpii destul de joase, înconjurată de păduri încântătoare, veşnic înverzite. O parte a câmpiei este acoperită de lanuri de porumb, de culturi de trestie de zahăr şi, mai ales înspre fluviu, de orezarii.

Cu douăzeci de ani în urmă, Jacksonville era doar un sat mare, cu o mahala ale cărei colibe de chirpici sau de stuf slujeau de adăpost populaţiei negre. în prezent, satul începea să se transforme în oraş atât prin casele sale mai confortabile, prin străzile mai bine croite şi mai bine întreţinute, cât şi prin numărul de locuitori ce se dublase. în anul următor, capitala districtului Duval avea să se extindă şi mai mult, legându-se printr-o cale ferată cu Thalassee, capitala Floridei.

Administratorul şi Zermah observară imediat o agitaţie neobişnuită. Câteva sute de locuitori, unii, sudişti de origine americană, alţii, mulatri şi metişi de origine spaniolă, aşteptau sosirea unui steamboat a cărui trâmbă de fum se zărea deja în aval, deasupra unei limbi de pământ ce înainta în apele fluviului. Pentru a ajunge mai repede la vapor, unii se năpustiseră în bar-cazele din port, în timp ce alţii năvăliseră în bărcile mari cu un catarg atât de numeroase pe Saint-John.

Într-adevăr, încă din ajun sosiseră ştiri grave de pe câmpul de luptă. Operaţiunile plănuite, pe care le descrisese Gilbert în scrisoarea lui, erau în parte cunoscute. Se ştia că flotila comandorului Dupont se pregătea de drum şi că generalul Sherman avea să o însoţească cu trupele pregătite pentru debarcare. încotro se îndreptau? Nu se ştia în mod cert, dar existau toate semnele că obiectivele lor erau fluviul Saint-John şi litoralul Floridei. Aşadar, după Georgia, iată că şi Florida era ameninţată de o invazie a armatei federale.

Atunci când steamboat-ul ce venea de la Fernandina acostă la estacada din Jacksonville, pasagerii săi nu putură decât să confirme aceste informaţii. Adăugară chiar că, foarte probabil, comandorul Dupont va acosta în Golful Saint-Andrews, aşteptând un moment favorabil pentru a pătrunde prin strâmtoarea dintre insula Amelia şi estuarul lui Saint-John.

Grupurile se răspândiră numaidecât în tot oraşul. Se striga, se ridicau braţele cu pumnii strânşi. „Să rezistăm împotriva nordiştilor! Moarte nordiştilor!” Acestea erau provocările sângeroase pe care oamenii lui Texar le răspândeau în mulţimea ce deja fierbea. Avură loc demonstraţii în piaţa mare, în faţa judecătoriei, Court-House, şi chiar în biserica episcopală. Se părea că autorităţile vor avea mult de furcă până să reuşească să domolească aceasta agitaţie, deşi, după cum s-a putut deja remarca, erau mai puţin împărţiţi în ceea ce priveşte chestiunea sclaviei. Dar, în vremurile astea tulburi, cei gălăgioşi şi cei puşi pe rele fac legea, iar cei la locul lor sfârşesc întotdeauna prin a li se supune.

Bineînţeles că în cârciumi, în tiendas, bine stropite cu licorile cele mai tari, gâtlejurile vajnicilor locuitori ai urbei sloboziră răcnetele cele mai cumplite. Strategi de ocazie croiră tot soiul de planuri pentru a opune o rezistenţă de neînfrânt invaziei.

— Trebuie ca miliţia să se îndrepte spre Fernandina! zicea unul.

— Trebuie ca vasele să păzească estuarele lui Saint-John! sărea un altul.

— Trebuie ridicate fortificaţii de pământ în jurul oraşului, înarmate cu tunuri!

— Trebuie să cerem ajutor prin calea ferată Fernandina-Keys!

— Trebuie să stingem farul de la Pablo, ca să împiedicăm flotila să pătrundă noaptea în gurile fluviului!

— Trebuie să aşternem un covor de torpile în mijlocul apei!

Era de la sine înţeles că trebuia să se facă uz de maşinăriile acestea, aproape o noutate în războiul de secesiune, despre care începuse să se vorbească, fără să se ştie prea bine cum funcţionează.

— Înainte de toate, zise unul dintre cei mai înverşunaţi oratori din tienda lui Torillo, trebuie să-i băgăm la puşcărie pe toţi nordiştii din oraş, ca şi pe acei sudişti care gândesc ca ei.

Ar fi fost de mirare ca nimeni să nu se grăbească să facă această propunere, ultima raţio a sectarilor de pretutindeni. Din fericire pentru oamenii de treabă din Jacksonviile, magistraţii aveau să mai şovăie ceva vreme până să se supună dorinţei populaţiei.

Alergând pe străzi, Zermah observa tot ceea ce se întâmpla, pentru a-şi informa stăpânul, ameninţat în mod direct de această mişcare. Dacă se va ajunge Ia violenţă, cu siguranţă că nu se vor limita doar la oraş. Vor pomi şi spre plantaţiile din district. Bineînţeles că proprietatea lui James Burbank va fi printre primele vizate. De aceea, vrând să culeagă informaţii cât mai exacte, metisa se îndreptă spre locuinţa domnului Stannard, situată în afara suburbiei.

Era o casă încântătoare şi confortabilă, aşezată cât se poate de bine într-un fel de oază de verdeaţă, pe care securea celor ce defrişaseră pădurea din jur o ocoliseră în acest colţ de câmpie. Prin grija domnişoarei Alice, casa era întreţinută ireproşabil atât în interior, cât şi în exterior. Se putea ghici deja o gospodină pricepută în această tânără, pe care moartea mamei sale o silise să ia de timpuriu hăţurile casei lui Walter Stannard.

Zermah fu primită numaidecât de tânăra fată. Mai întâi, Alice o întrebă de scrisoarea lui Gilbert. Zermah reuşi să i-o recite pe de rost, cu foarte mici inexactităţi.

— Da! Acum este aproape! spuse domnişoara Alice. Dar pe ce cale se va întoarce în Florida? Şi ce primejdii pot să-1

mai ameninţe încă, până ce campania va lua sfârşit?
— Primejdii, Alice? interveni domnul Stannard. Linişteşte-te! Gilbert a înfruntat primejdii mai mari în timpul atacului de pe coastele Georgiei şi, mai ales, la Port-Royal. îmi închipui că rezistenţa celor din Florida nu va fi nici teribilă şi nici de lungă durată. Ce vor putea să facă, atâta vreme cât Saint-John le îngăduie canonierelor să urce până în inima districtelor? Orice încercare de a se apăra mi se pare extrem de dificilă, daca nu imposibilă.
— Poate că ai dreptate, tată, spuse Alice, şi să dea Dumnezeu să se sfârşească odată acest război sângeros!
— Nu se poate sfârşi decât prin nimicirea Sudului, replică domnul Stannard. Va dura mult, fără îndoială, şi tare mă tem că Jefferson Davis, generalii săi, Lee, Johnston, Beauregard, vor rezista încă multă vreme în statele din centru. Nu! Trupele federale nu-i vor înfrânge uşor pe confederaţi. In ceea ce priveşte Florida, nu le va fi greu să o cucerească. Din nefericire, aceasta cucerire nu le va asigura victoria definitivă!
— Numai să nu facă Gilbert vreo imprudenţă! spuse domnişoara Alice, frângându-şi mâinile. Dacă va ceda dorinţei de a-şi revedea familia pentru câteva ceasuri, ştiindu-se atât de aproape de ea…
— De ea şi de dumneavoastră, domnişoară Alice, spuse Zermah, căci nu faceţi de-acum parte din familia Burbank?
— Da, Zermah, cu mima!
— Nu, Alice, nu te teme, zise domnul Stannard. Gilbert are prea multă minte ca să se expună astfel, mai ales că doar câteva zile îi vor fi de ajuns comandorului Dupont ca să ocupe Florida. Ar fi din partea lui o îndrăzneală de neiertat să se aventureze în această regiune, atâta vreme cât federalii nu sunt încă aici.
— Mai ales acum, când spiritele sunt mai înfierbântate ca oricând, zise Zermah.
— Într-adevăr, de azi dimineaţă tot oraşul este în fierbere, încuviinţă domnul Stannard. I-am văzut, i-am auzit pe cei ce

aţâţă spiritele! Texar nu s-a mai dezlipit de ei de opt, zece zile. îi împinge de la spate, şi tâlharii ăştia vor reuşi, în cele din urmă, să pună în mişcare plebea, făcând-o să se răzvrătească nu numai împotriva autorităţilor, dar şi împotriva acelor locuitori care nu le împărtăşesc punctul de vedere.

— Nu credeţi, domnule Stannard, întrebă atunci Zermah, că ar fi mai bine să plecaţi din Jacksonville, cel puţin pentru câtva timp? Ar fi mai prudent din partea dumneavoastră să nu vă întoarceţi decât după sosirea trupelor federale în Florida. Domnul Burbank m-a însărcinat să v-o repet, ar fi fericit să vă vadă pe dumneavoastră şi pe domnişoara Alice la Castle-House.

— Da!... Ştiu eu... murmură domnul Stannard. N-am uitat de invitaţia lui Burbank... Dar, oare, Castle-House este, în realitate, mai sigur decât Jacksonville? Dacă aventurierii ăştia, dacă oamenii ăştia fără nici un Dumnezeu, dacă turbaţii ăştia ajung stăpâni aici, nu se vor năpusti şi asupra plantaţiilor?

— Domnule Stannard, remarcă Zermah, în caz de pericol, mi se pare preferabil să fiţi împreună!

— Zermah are dreptate, tată. Ar fi mai bine să fim cu toţii laolaltă la Camdless-Bay.

— Fără îndoială, Alice, aprobă domnul Stannard. Nu refuz propunerea lui Burbank. Dar nu cred că pericolul este atât de aproape. Zermah îi va anunţa pe prietenii noştri că mai am nevoie de câteva zile pentru a-mi pune treburile la punct şi, apoi, vom profita de ospitalitatea celor de la Castle-House.

— Iar atunci când Gilbert va sosi acasă, zise Zermah, îi va găsi pe toţi cei dragi.

Zermah îşi luă rămas bun de la Walter Stannard şi de la fiica acestuia. Apoi, străbătând mulţimea agitată ce creştea întruna, ajunse în cartierul portului, îndreptându-se spre chei, unde o aştepta administratorul. Se îmbarcară

amândoi, şi domnul Perry reluă conversaţia sa obişnuită exact din punctul în care o lăsase.

Apreciind că pericolul nu era iminent, nu se înşela, oare, domnul Stannard? Evenimentele aveau să se precipite, iar consecinţele acestora urmau să simtă curând la Jacksonville.

În vremea asta, guvernul federal continua să acţioneze cu o anumită circumspecţie, pentru a menaja interesele Sudului. La doi ani după declanşarea ostilităţilor, prudentul Abraham Lincoln nu decretase însă abolirea sclaviei pe întreg teritoriul Statelor Unite. Mai aveau să treacă câteva luni până când un mesaj al preşedintelui să propună rezolvarea problemei prin răscumpărarea şi eliberarea treptată a negrilor, înainte ca abolirea să fie proclamată, înainte ca, în sfârşit, să fie votată, deschiderea unui credit de cinci milioane de franci, cu autorizaţia de a se acorda, cu titlu de indemnizaţie, o mie cinci sute de franci pe cap de sclav eliberat. Dacă unii dintre generalii nordişti se consideraseră autorizaţi să desfiinţeze sclavia pe teritoriile cucerite de trupele lor, fuseseră, până în acel moment, dezaprobaţi. Nu exista încă o opinie unanimă în această privinţă, şi erau citate chiar o serie de căpetenii militare ale unioniştilor care considerau această măsură nici logică, nici oportună.

Între timp, evenimentele de pe front continuau să se producă, mai ales în dezavantajul confederaţilor. Pe data de 12 februarie, generalul Price se văzuse silit să evacueze Arkansas, retrăgând contingentul de miliţii din Missouri. Ştim deja că fortul Henry fusese ocupat de federali. în prezent, aceştia asediau fortul Donelson, apărat de o artilerie puternică şi de patru kilometri de fortificaţii exterioare, incluzând şi orăşelul Dover.

Cu toate acestea, în ciuda frigului şi a zăpezii, atacat atât pe uscat, de cei cincisprezece mii de oameni ai generalului Grant, cât şi pe apele fluviului, de canonierele

comandorului Foote, fortul cădea pe 14 februarie în mâinile federalilor, cu o întreagă divizie sudistă, oameni şi material.

Pentru confederaţi era un eşec considerabil. Efectele înfrângerii fură uriaşe. Ca o consecinţă imediată, determinară retragerea generalului Johnston, silit să abandoneze importantul oraş Nashville de pe Cumberland. Cuprinşi de panică, locuitorii îl părăsiră la rândul lor, iar, câteva zile mai târziu, Columbus avu aceeaşi soartă. întreg statul Kentucky se afla acum în stăpânirea guvernului federal.

Ne putem uşor închipui cu câtă mânie, cu câtă sete de răzbunare fură primite aceste veşti în Florida. Autorităţile se dovediră neputincioase în încercarea de a reprima mişcarea ce se propagă până în cele mai îndepărtate cătune din district. Primejdia sporea, se poate spune, ceas cu ceas, ameninţând pe toţi cei ce nu împărtăşeau opiniile sudiştilor şi nu se asociau planului de a rezista împotriva federalilor. La Thalassee, la Saint-Augustine, se iscară tulburări a căror înăbuşire se dovedi deosebit de dificilă. Dar, mai ales la Jacksonville, mişcările populare ameninţară să degenereze în acte de cea mai incalificabilă violenţă.

Se înţelege că, în aceste împrejurări, situaţia celor de la Camdless-Bay devenea din ce în ce mai neliniştitoare. Totuşi, cu personalul ce îi era credincios, James Burbank ar fi putut să reziste, cel puţin împotriva primelor atacuri îndreptate împotriva plantaţiei, deşi era foarte dificil, în perioada aceea, să îţi procuri arme şi muniţii în cantitate suficientă. Dar, la Jacksonville, domnul Stannard, direct ameninţat, avea toate motivele să se teamă pentru siguranţa locuinţei sale, pentru fiica sa, pentru el însuşi, pentru toţi ai săi.

Cunoscând acest pericol, James Burbank îi trimise scrisoare după scrisoare. Ii adresă mai multe mesaje în care-1 ruga să vină să i se alăture, fără întârziere, la Castle-House, unde ar fi relativ în siguranţă, şi dacă vor trebui să caute un alt loc de refugiu, dacă vor trebui să se ascundă în

interiorul ţinutului până în momentul în care federalii vor asigura ordinea, le va fi mai uşor să o facă.

Solicitat într-un mod atât de insistent, Walter Stannard hotărî să părăsească pentru un timp Jacksonville şi să se retragă la Camdless-Bay. Plecă pe 23, dimineaţa, cât mai pe ascuns, fără să lase să i se ghicească planurile. O barcă îl aştepta ascunsă într-un golfuleţ al fluviului Saint-John, la o milă distanţă în amonte. Se îmbarcă împreună cu domnişoara Alice şi ajunseră în micul port în care îi aştepta familia Burbank.

Este uşor de închipuit ce primire li se făcu. Nu era, deja, domnişoara Alice ca o fiică pentru doamna Burbank? Acum erau cu toţii împreuna. Zilele acestea le vor petrece laolaltă, în mai mare siguranţă şi, mai ales, cu mai puţine temeri.

Plecaseră la ţanc din Jacksonville. A doua zi, casa domnului Stannard fu atacată de o ceată de tâlhari care îşi justificară violenţa printr-un pretins patriotism local. Autorităţile avură mult de furcă până reuşiră să împiedice jaful şi să ocrotească locuinţele unor cetăţeni onorabili ce se opuneau ideilor separatiste. Evident, se apropia ceasul când conducătorii oraşului urmau să fie daţi jos şi înlocuiţi de capii răscoalei. Departe de a reprima violenţele, aceştia, dimpotrivă, le provocau.

Şi, într-adevăr, aşa cum îi spusese domnul Stannard lui Zermah, Texar se hotărâse să iasă din bârlog şi să vină la Jacksonville. Acolo se întâlnise cu tovarăşii lui obişnuiţi, recrutaţi dintre cei mai fanatici sudişti sosiţi de pe diverse plantaţii situate pe cele două maluri ale fluviului. Bandiţii aceştia, absolut intoleranţi, voiau cu orice chip să-şi impună voinţa atât în oraşe, cât şi în cătune. Corespondau cu cea mai mare parte dintre aderenţii lor din diversele districte din Florida. Susţinând cu patimă ideea sclaviei, câştigau teren zi cu zi. încă puţină vreme, şi la Jacksonville, ca şi la Saint-Augustine, unde dăduseră deja năvală toţi aventurierii, toţi vagabonzii, atât de numeroşi în ţinut, ei

aveau să fie stăpânii, ei aveau să dispună de autoritate, ei aveau să concentreze în mâinile lor întreaga putere militară şi civilă. Miliţiile, trupele regulate nu vor întârzia să se alăture acestor zurbagii – ceea ce se întâmplă obligatoriu în toate epocile tulburi când violenţa este la ordinea zilei.

James Burbank ştia tot ce se petrecea în exterior. Mai mulţi oameni de încredere de-ai lui îl ţineau la curent cu mişcările ce se pregăteau la Jacksonville. Ştia de reîntoarcerea lui Texar, ştia că detestabila lui influenţă se răspândea în rândurile albilor săraci, de origine spaniolă ca şi el. Un astfel de om ajuns în fruntea oraşului ar fi însemnat o ameninţare directă la adresa celor de la Camdless-Bay. Aşa că James Burbank era pregătit pentru orice, fie pentru rezistenţă, în măsura în care acest lucru avea să fie posibil, fie pentru retragere, în cazul în care avea să fie nevoit să lase Castle-House pe mâna jefuitorilor şi a incendiatorilor. înainte de orice, prima lui grijă era să asigure protecţia familiei şi a prietenilor săi.

În aceste câteva zile, Zermah dădu dovadă de un devotament fără margini. Supraveghea tot timpul împrejurimile plantaţiei, în special partea dinspre fluviu. Câţiva sclavi, aleşi dintre cei mai inteligenţi şi mai capabili, stăteau zi şi noapte de santinelă în posturile fixate de ea. Orice tentativă de atac împotriva domeniului ar fi fost numaidecât semnalată. Familia Burbank nu putea fi luată prin surprindere, fără să aibă timp să se refugieze la Castle-House.

Dar nu de un atac frontal trebuia să se teamă James Burbank. Atâta vreme cât puterea nu era încă în mâinile lui Texar şi ale prietenilor săi, trebuiau îndeplinite mai multe formalităţi. Aşa se face că, sub presiunea opiniei publice, autorităţile se văzură obligate să ia o măsură ce avea să dea oarecum satisfacţie partizanilor sclaviei, înverşunaţi împotriva nordiştilor.

James Burbank era cel mai de vază dintre toţi proprietarii de plantaţii din Florida, şi, totodată, cel mai bogat dintre

cetăţenii bine cunoscuţi pentru opiniile lor liberale. Aşa că avea să fie primul vizat, fiind somat să dea explicaţii în legătură cu ideile sale în favoarea dezrobirii, afirmate în inima unui teritoriu cu sclavi. Pe 26, seara, un mesager trimis de la Jacksonville sosi la Camdless-Bay şi înmâna un plic sigilat, adresat lui James Burbank.

Iată ce conţinea acest plic: „Domnul James Burbank este convocat să se prezinte personal mâine, 27 februarie, la orele unsprezece dimineaţa, la Curtea de Justiţie, în faţa autorităţilor din Jacksonville.” Nimic mai mult.

VII.

TOTUŞI.

Dacă nu era încă trăsnetul, era, cel puţin, fulgerul de dinainte.

James Burbank nu se arătă prea impresionat, dar câtă nelinişte pentru întreaga lui familie!

De ce să fie convocat la Jacksonville proprietarul lui Camdless-Bay? Era, într-adevăr, un ordin, nu o invitaţie, de a se înfăţişa în faţa autorităţilor. Cu ce intenţie? Măsura aceasta venea ca urmare a hotărârii de a deschide o anchetă? îi erau, oare, puse în pericol libertatea sau chiar viaţa? Dacă se supunea, dacă părăsea Castle-House, îl vor lăsa să se mai întoarcă? Dacă nu se supunea, vor folosi forţa pentru a-1 constrânge? Şi, în cazul acesta, căror primejdii, căror violenţe vor fi expuşi?

— N-o să te duci, James!

Doamna Burbank era aceea care vorbea astfel şi, era limpede, o făcea în numele tuturor.

— Nu, domnule Burbank! i se alătură domnişoara Alice. Nu vă puteţi gândi să ne părăsiţi…

— Ca să fii la cheremul unor asemenea oameni! adăugă Edward Carrol. James Burbank nu le răspunse. Această somaţie încărcată de brutalitate îl umpluse în primul moment de indignare, şi de-abia dacă izbutise cu greu să se stăpânească.

Dar ce evenimente noi se produseseră, ca să-i facă pe magistraţi să devină atât de îndrăzneţi? Ajunseseră Texar şi tovarăşii şi partizanii săi stăpânii oraşului? Dăduseră jos autorităţile, care mai păstrau încă o oarecare moderaţie, şi le înlocuiseră, preluând puterea? Nu! Administratorul Perry, întors în acea după-amiază de la Jacksonville, nu adusese nici o veste de acest gen.

— Nu s-ar putea, zise domnul Stannard, ca vreun eveniment survenit recent pe front, în avantajul sudiştilor, să-i determine pe concetăţenii noştri să înceapă să devină violenţi cu noi?

— Tare mi-e teamă că aşa este! spuse Edward Carrol. Dacă nordiştii au avut, cumva, un eşec, tâlharii aceştia nu se mai cred ameninţaţi de apropierea comandorului Dupont şi sunt capabili de orice!

— Se spune că în Texas, continuă domnul Stannard, trupele federale au fost silite să se retragă din faţa miliţiilor din Sibley, trecând din nou peste Rio Grande, după ce au suferit o înfrângere destul de gravă la Valverde. Cel puţin, asta am aflat de la un om din Jacksonville cu care m-am întâlnit acum un ceas.

— Fără îndoială, adăugă Edward Carrol, că din cauza aceasta au devenit indivizii aceştia atât de îndrăzneţi!

— Aşadar, armata lui Sherman, flotila lui Dupont nu vor mai sosi! exclamă doamna Burbank.

— Suntem de-abia pe 26 februarie, interveni domnişoara Alice, şi după cum scria Gilbert în scrisoarea lui, bastimentele federale nu vor porni la drum înainte de 28.

— Şi, apoi, au nevoie de timp ca să ajungă până la gurile lui Saint-John, adăugă domnul Stannard, timpul necesar ca să forţeze trecătorile, să pătrundă pe apele fluviului, să coboare până la Jacksonville. încă zece zile…

— Zece zile? murmură Alice.

— Zece zile! suspină doamna Burbank. Şi, până atunci, câte nenorociri nu ni se pot întâmpla!

James Burbank nu se amestecase nici o clipă în această conversaţie. Chibzuia. Se întreba ce atitudine să adopte faţă de somaţia pe care o primise. Dacă refuza să se supună, oare nu risca să-i vadă pe toţi acei vântură-lume şi târâie-brâu din Jacksonville năvălind la Camdless-Bay, cu sau fără aprobarea tacită a autorităţilor? Familia lui nu va fi, în acest caz, la ananghie? Mai bine să nu-i expună şi pe ei. Chiar dacă viaţa sau libertatea sa vor fi în pericol, putea spera că doar el şi numai el va fi în primejdie.

Doamna Burbank îl privea pe soţul ei, cuprinsă de cea mai vie nelinişte. Simţea că în el se dădea o luptă. Ezita să îl întrebe. Nici domnişoara Alice, nici domnul Stannard, nici Edward Carrol nu îndrăzneau să-i ceară să le spună ce răspuns avea să dea trimisului de la Jacksonville.

Micuţa Dy fu aceea care, în mod inconştient fără nici o îndoială, se făcu interpreta întregii familii. Se duse lângă tatăl ei, care o luă pe genunchi.

— Tată? şopti ea.

— Ce e, scumpa mea?

— Te vei duce la oamenii ăştia răi care vor să ne necăjească?

— Da, mă voi duce!

— James! exclamă doamna Burbank.

— Trebuie! E de datoria mea! Mă voi duce!

James Burbank vorbise cu atâta hotărâre, încât ar fi fost inutil să încerci să te împotriveşti deciziei sale ale cărei consecinţe le calculase, în mod evident, până în cele mai mici detalii. Soţia lui se apropie de el, îl sărută, îl strânse în braţe, dar nu spuse nimic. Şi, de fapt, ce ar mai fi putut să spună?

— Prieteni, zise James Burbank, este posibil, la urma urmei, ca noi să exagerăm mult prea mult proporţiile acestui act arbitrar. Ce mi se poate reproşa? De fapt, nimic, după cum bine se ştie! Ideile mele sunt condamnabile, fie! Ideile mele îmi aparţin! Nu le-am ascuns niciodată faţă de

duşmanii mei şi, dacă trebuie, nu voi ezita să le spun în faţă ceea ce am gândit toată viaţa!

— Te vom însoţi, James, spuse Edward Carrol.

— Da, adăugă domnul Stannard. Nu te vom lăsa să pleci fără noi la Jacksonville.

— Nu, prieteni, răspunse James Burbank. Doar mie mi s-a cerut să mă prezint în faţa magistraţilor, la Curtea de Justiţie, şi aşa va fii S-ar putea, de astfel, să fiu reţinut câteva zile. Trebuie, aşadar, ca voi amândoi să rămâneţi la Camdless-Bay. Acum, doar vouă vă pot încredinţa familia în timpul absenţei mele.

— Prin urmare, ne părăseşti, tată? strigă micuţa Dy.

— Da, fetiţo, răspunse pe un ton vesel Burbank. Dar, dacă mâine nu voi fi la prânz cu voi, poţi fi sigură că mă voi întoarce la masa de seară. Ah! Spune-mi! Oricât de puţină vreme voi rămâne la Jacksonville, îmi voi face întotdeauna timp să îţi cumpăr ceva! Ce ţi-ar face plăcere? Ce vrei să-ţi aduc?

— Pe tine, tată, pe tine! răspunse copila.

Şi după această replică ce exprima atât de mult dorinţa tuturor, familia se duse la culcare, nu înainte ca James Burbank să ia toate măsurile de siguranţă cerute de împrejurări.

Noaptea trecu fără nici un incident. A doua zi, James Burbank, sculat din zori, o pomi pe aleea de bambuşi ce ducea spre port. Acolo, porunci să i se pregătească o barcă pentru ora opt, pentru a-1 transporta pe celălalt mal al fluviului.

Pe când se întorcea la Castle-House, îi ieşi în drum Zermah.

— Stăpâne, îl întrebă aceasta, eşti hotărât? Te vei duce la Jacksonville?

— Bineînţeles, Zermah, şi trebuie să o fac în interesul nostru, al tuturor. Mă înţelegi, nu-i aşa?

— Da, stăpâne! Dacă refuzi, s-ar putea ca bandele lui Texar să vină la Camdless-Bay…

— Or, acest pericol, care este cel mai grav, trebuie evitat cu orice preţ! spuse domnul Burbank.

— Vreţi să vă însoţesc?

— Dimpotrivă, vreau să rămâi pe plantaţie, Zermah. Locul tău este aici, lângă soţia mea, lângă fiica mea, în caz că le va ameninţa vreo primejdie înainte de a mă întoarce.

— Nu le voi părăsi, stăpâne.

— Ceva nou?

— Nu! Este sigur că indivizi suspecţi dau târcoale plantaţiei. S-ar spune că o supraveghează. Noaptea asta, încă două sau trei bărci au stat de veghe, trecând în sus şi-n jos. Or fi bănuind, oare, că domnul Gilbert a plecat să se înroleze în armata federală, că este sub comanda comandorului Dupont şi că s-ar putea lăsa ispitit să vină în taină la Camdless-Bay?

— Curajosul meu băiat! exclamă domnul Burbank. Nu! Are destulă minte să nu comită o asemenea imprudenţă!

— Tare mă tem că Texar a mirosit ceva, reluă Zermah. Se spune că influenţa lui sporeşte pe zi ce trece. Când veţi ajunge la Jacksonville, feriţi-vă de Texar, stăpâne…

— Da, Zermah, ca de un şarpe veninos! Mă voi păzi. Dacă încearcă vreo lovitură la Castle-House în timpul absenţei mele…

— Nu vă faceţi griji, stăpâne, decât în ceea ce vă priveşte şi numai în ceea ce vă priveşte, şi nu pentru noi. Sclavii voştri vor şti cum să apere plantaţia, şi, dacă va trebui, sunt gata să moară până la ultimul. Cu toţii vă sunt credincioşi. Vă iubesc. Ştiu ce gândesc, ce spun, ştiu ce vor face. Au venit de pe alte plantaţii să-i îndemne la revoltă… Nici n-au vrut să audă. Sunt, cu toţii, o mare familie ce se contopeşte cu a voastră. Vă puteţi bizui pe ei.

— Ştiu, Zermah, şi mă bizui.

James Burbank intră în casă. Sosise momentul să-şi ia rămas bun de la soţie, de la fiica sa, de la domnişoara Alice. Le făgădui că nu-şi va ieşi din fire în faţa acelor magistraţi, oricine ar fi fost ei, care îl somau să compară în faţa lor, că

nu va face nimic care să-i împingă la violenţe împotriva lui. în mod sigur, urma să se întoarcă în aceeaşi zi. îşi luă, apoi, rămas bun şi de la toţi ceilalţi şi plecă. Fără nici o îndoială, James Burbank avea toate motivele să se teamă pentru soarta lui. Dar era şi mai neliniştit gândindu-se la familie, pe care o lăsa la Castle-House, ameninţată de atâtea pericole.

Walter Stannard şi Edward Carrol îl însoţiră până la micul port de la capătul aleii. Acolo le dădu ultimele sfaturi şi, împinsă de un vânt sănătos ce bătea dinspre sud-est, ambarcaţiunea se îndepărtă rapid de debarcaderul de la Camdless-Bay.

Un ceas mai târziu, pe la zece, James Burbank coborî pe cheiul din Jacksonville.

Cheiul era aproape pustiu. Doar câţiva mateloţi străini îşi descărcau navele. Nefiind, aşadar, recunoscut, şi fără ca sosirea sa să fie semnalată, James Burbank putu să se ducă la unul dintre corespondenţii săi, domnul Harvey, care locuia în celălalt capăt al portului.

Domnul Harvey fu surprins şi foarte neliniştit văzându-1. Nu crezuse că domnul Burbank va da ascultare somaţiei de a se prezenta în faţa Curţii de Justiţie. Nici cei din oraş nu prea crezuseră aşa ceva. în ceea ce priveşte motivele acestui ordin laconic de a compara în faţa magistraţilor, domnul Harvey nu ştia nimic. Era foarte posibil ca, pentru a da satisfacţie opiniei publice, James Burbank să fie chemat pentru a i se cere explicaţii în legătura cu atitudinea sa de când începuse războiul, cu ideile sale bine cunoscute despre sclavie. Poate că aveau de gând chiar să-1 aresteze, să-1 reţină ca ostatic pe cel mai bogat colon nordist din Florida! Nu ar fi fost mai cuminte să fi rămas la Camdless-Bay? Aceasta era părerea domnului Harvey. Nu ar fi fost mai bine să se întoarcă, de vreme ce deocamdată nimeni nu ştia că debarcase în Jacksonville?

James Burbank nu venise ca să plece. Voia să ştie la ce să se aştepte. Şi avea să afle.

Puse corespondentului său o sumă de întrebări legate de unele aspecte care, având în vedere situaţia în care se afla, îl interesau foarte mult.

Autorităţile fuseseră date jos, în profitul capilor revoltei de la Jacksonville?

Nu încă, dar poziţia lor era din ce în ce mai ameninţată. La prima rebeliune, probabil că vor fi înlăturate sub presiunea evenimentelor.

Şi această mişcare populară ce se pregătea, nu era, oare, mâna spaniolului Texar?

Da! Era considerat liderul partidului radical al susţinătorilor sclaviei din Florida. Tovarăşii lui, împreună cu el, vor fi în curând, fără nici o îndoială, stăpânii oraşului.

Ultimele evenimente, despre care începuse să se vorbească în întreaga Floridă, fuseseră confirmate?

Cu siguranţă. Organizarea statelor din Sud era terminata. Pe 22 februarie, guvernul se instalase definitiv, cu Jefferson Davis preşedinte şi Stephens vicepreşedinte, ambii învestiţi pe o perioadă de şase ani. Trei zile mai târziu, în cadrul congresului, compus din două camere, reunit la Richmond, Jefferson Davis instituise serviciul militar obligatoriu. De atunci, confederaţii repurtaseră câteva succese parţiale, în general fără mare importanţă. Astfel, se spunea că mare parte din armata generalului Mac Clellan trecuse dincolo de Potomac, ceea ce dusese la evacuarea sudiştilor din Columbus. Era, aşadar, iminentă o ciocnire de mari proporţii pe Mississippi şi aceasta avea să pună armata separatistă faţă în faţa cu armata generalului Grant.

Şi escadra pe care comandorul Dupont trebuia să o conducă până la gurile lui Saint-John?

Se zvonea că, în zece zile, va încerca să forţeze trecătorile. Dacă Texar şi partizanii sâi voiau să provoace o mişcare care să le îngăduie să pună mâna pe oraş şi să-şi domolească setea de răzbunare, acesta era momentul cel mai potrivit.

Aşa stăteau lucrurile în Jacksonviile, şi cine ştie daca incidentul Burbank nu avea să grăbească deznodământul.

Se apropie ora la care fusese convocat, aşa că James Burbank părăsi locuinţa corespondentului său şi se îndreptă spre piaţa în care se înălţa clădirea Curţii de Justiţie. Pe străzi era mare animaţie. Populaţia se strângea ciorchine în partea aceasta a oraşului. Se simţea că acest episod, puţin important prin el însuşi, putea declanşa o revoltă cu consecinţe deplorabile.

Piaţa era înţesată de indivizi de tot felul, albi, metişi, negri, şi, fireşte, toată această mulţime fierbea. Dacă numărul acelora ce puteau intra în sala judecătoriei era destul de restrâns, oamenii lui Texar mişunau în acest loc, amestecându-se printre cetăţenii oneşti, ostili faţă de orice act de injustiţie, mult mai puţini numeroşi. Se vedea că acestora avea să le fie foarte greu să reziste populaţiei ce dorea răsturnarea autorităţilor din Jacksonville.

Atunci când apăru în piaţă, James Burbank fu de îndată recunoscut. Izbucniră strigăte violente. Nu îi erau prea favorabile. Câţiva cetăţeni onorabili făcură zid în jurul lui. Nu voiau ca un cetăţean respectat, cum era colonul din Camdless-Bay, să se afle la cheremul mulţimii, fiind expus brutalităţilor acesteia, fără nici o posibilitate de a se apăra. Supunându-se somaţiei pe care o primise, James Burbank se dovedea a fi un om dârz şi, în acelaşi timp, demn. Trebuia, aşadar, tratat ca atare.

James Burbank reuşi, în felul acesta, să îşi croiască drum prin piaţă. Ajunse la uşa judecătoriei, intră şi se opri în faţa instanţei ce îl somase să se prezinte, împotriva oricărei legalităţi.

Primul magistrat al oraşului şi adjuncţii sâi se aflau deja la locurile lor. Erau nişte persoane respectabile, bucurându-se de o binemeritată stimă. Este lesne de imaginat câtor imputări şi câtor ameninţări fuseseră siliţi să facă faţă de la începutul războiului de secesiune. De cât curaj avuseseră nevoie pentru a rămâne la datorie şi de câtă energie pentru

a-şi menţine funcţiile. Dacă reuşiseră să reziste până în acel moment tuturor atacurilor partidului radicalilor, aceasta se întâmplase numai pentru că, după cum se ştie, în Florida, problema sclaviei nu determinase acea dezlănţuire a pasiunilor ca în celelalte state din Sud. Totuşi, puţin câte puţin, ideile separatiste câştigau teren şi, o dată cu ele, influenţa zurbagiilor, aventurierilor, vagabonzilor din regiune sporea zi de zi. Tocmai pentru a da o anumită satisfacţie opiniei publice, sub presiunea grupului celor violenţi, se hotărâseră magistraţii să-1 traducă în faţa justiţiei pe James Burbank, în urma denunţului unuia dintre capii acestui grup, spaniolul Texar.

Murmurul, aprobativ de o parte, reprobator de cealaltă, cu care fusese primit proprietarul de la Camdless-Bay la intrarea sa în sală, se potoli curând. James Burbank, în picioare, cu privirea hotărâtă a omului care nu a dat niciodată înapoi, cu voce sigură, nu mai aşteptă ca judecătorul să-i pună întrebarea de uzanţă.

— Aţi cerut să fie chemat James Burbank, spuse el. James Burbank se află în faţa dumneavoastră!

După primele formalităţi ale interogatoriului, cărora se conformă, începu să răspundă simplu şi foarte scurt. La un moment dat, însă, întrebă:

— De ce sunt acuzat?

— De opoziţie, prin vorbe şi chiar prin acte, poate, faţă de ideile şi speranţele ce trebuie susţinute acum în Florida, răspunse judecătorul.

— Şi cine mă acuza? întrebă, din nou, James Burbank.

— Eu!

Era Texar. James Burbank îi recunoscu vocea. Nici măcar nu întoarse capul spre el. Se mulţumi să dea din umeri, exprimându-şi astfel dispreţul pentru josnicul lui acuzator.

În vremea aceasta, partizanii lui Texar îşi încurajau liderul prin strigăte şi gesturi.

— Şi, mai întâi, spuse spaniolul, îi voi reproşa lui James Burbank calitatea lui dc nordist! Prezenţa sa la Jacksonville,

în mijlocul unui stat confederat, este o insulta permanenta pentru acest stat! Dacă este nordist prin naştere, dacă este nordist din tot adâncul sufletului, atunci de ce nu se întoarce în Nord?

— Trăiesc în Florida pentru că aşa îmi place mie, răspunse James Burbank. Locuiesc în district de douăzeci de ani. Dacă nu m-am născut aici, cel puţin se ştie de unde vin. Spun asta pentru cei cărora nu li se cunoaşte trecutul, pentru cei ce refuză să trăiască la lumina zilei, pentru cei a căror existenţă privată merită pe drept cuvânt să fie încriminată! Nu eu ar trebui să fiu cel blamat!

Atacat direct, Texar nu se pierdu cu firea.

— Apoi? întreba James Burbank.

— Apoi?… îl îngână spaniolul. în aceste clipe în care statul se ridică pentru menţinerea sclavagismului şi cu toţii suntem gata să ne dăm viaţa pentru a respinge trupele federale, îl acuz pe James Burbank că este împotriva sclaviei şi că face propaganda în. acest sens.

— James Burbank, spuse judecătorul, înţelegeţi că, în împrejurările în care ne aflăm, această acuzaţie este de o gravitate excepţională. Vă rog, aşadar, să răspundeţi.

— Domnule, începu James Burbank, răspunsul meu va fi cât se poate de simplu. Nu am făcut niciodată propagandă şi nici nu intenţionez să fac. Acuzaţia care mi se aduce este falsă. în ceea ce priveşte opiniile mele despre sclavie să-mi fie permis să le amintesc aici. Da! Sunt aboliţionist! Da! Deplâng lupta pe care Sudul o duce împotriva Nordului! Da! Mă tem că Sudul se îndreaptă spre un dezastru pe care l-ar fi putut evita, şi numai în interesul sau aş fi vrut să-1 văd urmând o altă cale, în loc să se angajeze într-un război iraţional, injust, împotriva conştiinţei universale. Vă veţi da seama, într-o bună zi, că cei ce vă vorbesc aşa cum vă vorbesc eu astăzi nu s-au înşelat. Când vine clipa unei transformări, a unui progres moral, este o nebunie să te opui. între altele, separarea Nordului de Sud ar fi o crimă

împotriva patriei americane. Nici raţiunea, nici justiţia nu sunt de partea voastră, şi crima aceasta nu se va înfăptui.

Cuvintele sale fură primite la început cu unele încuviinţări, acoperite, însă, numaidecât de strigăte vehemente de protest. Majoritatea publicului, indivizi fără nici un Dumnezeu, nu putea să o accepte.

Atunci când judecătorul reuşi să restabilească liniştea în sala tribunalului, James Burbank continuă.

— Şi acum, spuse el, aştept să mi se aducă acuzaţii mai precise, bazate pe fapte, nu pe idei, şi voi răspunde la ele atunci când mi se vor face cunoscute.

În faţa acestei atitudini atât de demne, judecătorii nu se puteau simţi altfel decât foarte stânjeniţi. Nu aveau cunoştinţa de nici un fapt ce i s-ar fi putut imputa domnului Burbank. Rolul lor trebuia să se limiteze la a lăsa acuzaţiile să se producă, sprijinite de probe, dacă existau, totuşi.

Texar îşi dădu seama că era obligat să fie mult mai explicit şi mult mai categoric, altfel risca să nu îşi atingă scopul.

— Fie! zise el. Nu sunt de părere că în materie de sclavie se poate invoca libertatea de opinie, atunci când un stat întreg, state întregi se ridica în apărarea acestei cauze! Dar, dacă James Burbank are dreptul să gândească cum pofteşte în această privinţă, dacă este adevărat că nu încearcă să-şi câştige aderenţi, în schimb, încearcă să întreţină relaţii secrete cu un duşman care se află la porţile Floridei!

În conjunctura aceea, acuzaţia de complicitate cu federalii era gravă, după cum se putea constata din freamătul de care fu străbătut publicul din sală. Cu toate acestea, acuzaţia era încă vagă şi trebuia să se sprijine pe fapte.

— Pretindeţi că sunt în înţelegere cu inamicul?

— Da, afirmă Texar.

— Precizaţi!… Vreau să precizaţi!

— Fie! acceptă Texar. Acum aproximativ trei săptămâni, armata federală, sau, cel puţin, flotila comandorului Dupont i-a trimis un emisar lui James Burbank. Omul acesta a venit

la Camdless-Bay şi a fost urmărit din momentul în care a străbătut plantaţia până a ajuns la graniţa cu Florida. Negaţi?

Era vorba, evident, de mesagerul care adusese scrisoarea tânărului locotenent. Spionii lui Texar nu se înşelaseră. De data asta, acuzaţia era precisă, şi toată lumea aştepta cu sufletul la gură răspunsul lui James Burbank.

Acesta nu ezită să declare ceea ce era, de fapt, purul adevăr.

— Aşa este, spuse el, la vremea aceea a venit un om la Camdless-Bay. Dar omul acela nu era decât un mesager. Nu aparţinea armatei federale şi aducea, pur şi simplu, o scrisoare de la fiul meu…

— De la fiul dumneavoastră, strigă Texar, de la fiul dumneavoastră care, dacă suntem bine informaţi, s-a înrolat în armata unionistă, de la fiul dumneavoastră care poate că se află în primele rânduri ale invadatorilor ce sunt acum în marş spre Florida!

Vehemenţa cu care rosti Texar aceste cuvinte nu rămase fără efect asupra publicului. Dacă James Burbank, după ce mărturisise că primise o scrisoare de la fiul său, recunoştea că Gilbert făcea parte din armata federală, cum se va mai putea apăra de acuzaţia că se afla în legătură cu duşmanii Sudului?

— Vreţi să răspundeţi în ceea ce priveşte faptele fiului dumneavoastră? întrebă judecătorul.

— Nu, domnule, replică James Burbank, cu glas ferm, şi nici nu am ce să răspund. Nu fiul meu este în cauză, după câte ştiu. Sunt doar acuzat că aş fi în legătură cu armata federală. Or, neg această acuzaţie şi îi cer acuzatorului meu, care mă atacă doar din ură personală, şi pe care îl desfid, să îmi aducă măcar o singură probă!

— Mărturiseşte, aşadar, că fiul lui se bate chiar în clipa asta împotriva confederaţilor? strigă Texar.

— Nu am nimic de mărturisit… nimic! răspunse James Burbank. Dumneavoastră trebuie să dovediţi ceea ce aţi

declarat împotriva mea!

— Fie! Voi dovedi! replică Texar. în câteva zile voi intra în posesia acestei probe, şi, când o voi avea…

— Când o veţi avea, interveni judecătorul, ne vom putea pronunţa asupra acestor fapte. Până atunci, nu văd care sunt acuzaţiile în faţa cărora trebuie să răspundă James Burbank.

Pronunţându-se astfel, judecătorul vorbea ca un om integru. Avea, fără nici o îndoială, dreptate. Din nefericire, însă, comitea o eroare, căci era o eroare să ai dreptate împotriva unui public atât de pornit împotriva colonului de la Camdless-Bay. Dovadă, murmurele, protestele chiar, proferate de oamenii lui Texar ca răspuns la aceste cuvinte pline de adevăr şi de bun simţ. Spaniolul îşi dădu seama numaidecât, şi, renunţând la faptele legate de Gilbert Burbank, reveni la acuzaţiile îndreptate direct împotriva tatălui acestuia.

— Da, repetă el, voi dovedi tot ceea ce am declarat, şi anume ca James Burbank este în legătură cu inamicul ce se pregăteşte să invadeze Florida.

Până atunci, opiniile pe care le exprimă public, opinii atât de primejdioase pentru cauza sclaviei, constituie un pericol pentru societate. Aşa că, în numele tuturor proprietarilor de sclavi care nu se vor supune în veci jugului pe care vrea să li-1 impună Nordul, cer să fie arestat!

— Da! Da! strigară partizanii lui Texar, în vreme ce o parte din cei de faţă încerca în zadar să protesteze împotriva acestei pretenţii nejustificate.

Magistratul reuşi să restabilească liniştea în sală, şi James Burbank putu să ia din nou cuvântul:

— Mă ridic cu toată energia, în numele drepturilor mele, împotriva arbi-trariului către care se încearcă să fie împinsă justiţia! Da! Sunt abolţionist, şi deja am recunoscut-o. Dar presupun că, într-un sistem de guvernare fondat pe libertate, opiniile mele sunt libere. Nu este, până acum, o

crimă să fii împotriva sclaviei, şi, unde nu există culpabilitate, legea este neputincioasă şi nu poate pedepsi.

Strigătele de încuviinţare, mult mai numeroase, îi dădură dreptate lui James Burbank. Fără îndoială, Texar aprecie că trebuie să se folosească de alte arme, de vreme ce acelea utilizate până acum nu îşi atinseseră ţinta. Aşa că nu este de mirare că, pe neaşteptate, îşi schimbă tactica şi îl apostrofă astfel pe James Burbank:

— Ei, bine, atunci eliberaţi-vă sclavii, dacă tot sunteţi împotriva sclaviei!

— O voi face! răspunse James Burbank. O voi face, de îndată ce va sosi momentul!

— Bineînţeles! O veţi face când armata federală va fi stăpâna Floridei! replică Texar. E nevoie de soldaţii lui Sherman şi de marinarii lui Dupont ca să aveţi curajul să vă puneţi în practică ideile! Este un act prudent, dar este, de fapt, o dovadă de laşitate!

— Laşitate? strigă James Burbank, sufocat de indignare, fără să-şi dea seama că adversarul său îi întindea o capcană.

— Da! De laşitate! repetă Texar. Ia să vedem! îndrăzniţi să daţi viaţă, în sfârşit, opiniilor dumneavoastră? S-ar spune că, în realitate, nu faceţi decât să căutaţi să dobândiţi o popularitate facilă pentru a fi pe placul celor din Nord! Da! In aparenţă împotriva sclaviei, nu sunteţi în fond, prin interesele pe care le aveţi, decât un partizan al menţinerii acesteia!

James Burbank tresări la auzul acestei insulte. Aţinti asupra acuzatorului sau o privire încărcată de dispreţ. Era limpede că nu mai putea suporta. Reproşul acesta, că ar fi un ipocrit, era în mod evident în dezacord cu întreaga sa existenţă călăuzită de sinceritate şi de credinţă.

— Locuitori ai Jacksonville-ului, strigă el în aşa fel încât să fie auzit de întreaga mulţime, începând din aceasta zi, nu mai am nici un sclav, începând din această zi, proclam abolirea sclaviei pe întreg domeniul Camdless-Bay!

La început, se auziră doar urale puternice întâmpinând această declaraţie plină de îndrăzneală. Da! Era un adevărat act de curaj să o faci, de curaj, mai degrabă, decât de prudenţă! James Burbank se lăsase târât de valul indignării.

Or, lucrul acesta era mai mult decât evident, măsura luată de el avea să compromită interesele celorlalţi proprietari de plantaţii din Florida. Aşa că publicul din sală reacţiona aproape imediat. Primele aplauze adresate colonului de la Camdless-Bay fură, curând, acoperite de vociferări, nu numai din partea acelora care erau susţinătorii pătimaşi ai sclaviei, dar şi din partea tuturor acelora ce, până atunci, fuseseră indiferenţi în această chestiune. Şi amicii lui Texar ar fi profitat de această atmosferă mai mult decât favorabilă pentru a se deda la cine ştie ce act de violenţă împotriva lui James Burbank, dacă spaniolul însuşi nu i-ar fi chemat la ordine.

— Lăsaţi-1, zise el. James Burbank s-a băgat singur în gura leului! Acum este al nostru!

Aceste cuvinte, a căror semnificaţie va fi înţeleasă în curând, fură de ajuns să-i domolească pe toţi partizanii violenţei. Aşa că James Burbank nu întâmpină nici o rezistenţă, atunci când magistraţii îi spuseră că se putea retrage. în absenţa oricărei probe, nu exista nici un motiv pentru a fi reţinut, aşa cum ceruse Texar. Ulterior, dacă spaniolul, care îşi menţinea acuzaţiile, va furniza probe de natură a aduce la lumină înţelegerea lui James Burbank cu inamicul, magistraţii aveau să îl pună din nou sub urmărire. Până atunci, însă, James Burbank era liber.

Este adevărat, această declaraţie de dezrobire a personalului de la Camdless-Bay avea să fie folosită mai târziu împotriva autorităţilor oraşului şi în profitul partidului radical.

Oricum, la ieşirea sa din tribunal, deşi James Burbank era urmărit de o mulţime ostilă în ceea ce îl privea, agenţii ştiură cum să-1 protejeze împotriva oricărei violenţe. A fost

huiduit, ameninţat, dar nu bruscat. Evident, era efectul vorbelor lui Texar. James Burbank putu, aşadar, să ajungă în port, în punctul unde îl aştepta ambarcaţiunea sa. Acolo se despărţi de corespondentul său, domnul Harvey, care nu îl părăsise nici o clipă. Apoi, ieşind în larg, ajunse repede departe de vociferările cu care scandalagii din Jacksonville acompaniaseră plecarea sa.

Deoarece era ora refluxului, ambarcaţiunea avu nevoie de două ceasuri ca să ajungă în micul port din Camdless-Bay, unde James Burbank era aşteptat de întreaga familie. Ce bucurie pentru această mică lume, atunci când îl revăzură! Existau toate motivele să se teamă că ar fi putut fi reţinut departe de ai săi!

— Nu! îi spuse micuţei Dy, în timp ce aceasta se lipise strâns de el. Ţi-am făgăduit că mă voi întoarce la masa de seară, scumpa mea, şi ştii foarte bine că întotdeauna îmi respect promisiunile.

VIII.

ULTIMA SCLAVĂ.

În chiar seara aceea, James Burbank îi puse pe ai săi la curent cu ceea ce se petrecuse la Curtea de Justiţie. Le dezvălui comportarea odioasă a lui Texar. Somaţia fusese trimisă la Camdless-Bay numai sub presiunea acestui om şi a plebei din Jacksonville. Atitudinea magistraţilor în această afacere nu merita decât elogii. La acuzaţia de colaborare cu federalii, ei replicaseră solicitând dovezi. întrucât Texar nu reuşise să furnizeze nici o probă, James Burbank fusese lăsat în libertate.

Totuşi, între aceste vagi incriminări se făcuse auzit şi numele lui Gilbert. Se părea că oamenii spaniolului nu mai aveau nici o îndoială că tânărul făcea parte din armata nordistă. Refuzul de a răspunde nu însemna, de fapt, că James Burbank mărturisea pe jumătate faptul acesta?

Este lesne de înţeles teama, spaima de care fură cuprinse doamna Burbank, Alice, întreaga familie, atât de ameninţată. Oare în lipsa fiului, sceleraţii aceştia din

Jacksonville nu se vor răzbuna pe tată? Fără îndoială că Texar se lăudase atunci când promisese să producă, în câteva zile, probe în această privinţă. Totuşi, nu era imposibil să şi le procure, şi situaţia s-ar fi înrăutăţit într-un mod îngrijorător.

— Bietul meu Gilbert! exclamă doamna Burbank. Să-1 ştim atât de aproape de Texar, hotărât să facă totul ca să-şi atingă scopul.

— N-am putea să-1 prevenim de ceea ce s-a întâmplat la Jacksonville? întrebă domnişoara Alice.

— Da! adăugă domnul Stannard. Ar fi bine, mai ales, să-i aducem la cunoştinţă că orice imprudenţă din partea lui ar putea avea consecinţele cele mai funeste atât pentru el, cât şi pentru noi!

— Şi cum să îl prevenim? se întrebă şi îi întrebă James Burbank. Spionii dau târcoale tot timpul în jurul lui Camdless-Bay, putem fi siguri de asta. Deja mesagerul trimis de Gilbert a fost urmărit la întoarcere. Orice scrisoare pe care i-am scrie-o ar putea cădea în mâinile lui Texar. Orice om pe care l-am trimite cu un mesaj verbal riscă să fie oprit pe drum. Nu, prieteni, să nu încercăm nimic ce ar putea agrava situaţia, şi să dea Dumnezeu ca armata federală să ocupe fără întârziere Florida. Este singura salvare pentru această minoritate a oamenilor de treabă, ameninţată de majoritatea pungaşilor din ţinut!

James Burbank avea dreptate. Ţinând seama de evidenta supraveghere a plantaţiei, ar fi fost imprudent să corespondeze cu Gilbert. De altfel, momentul în care James Burbank şi nordiştii stabiliţi în Florida aveau să fie în siguranţă, sub protecţia armatei federale, nu era departe.

Într-adevăr, chiar a doua zi, comandorul Dupont urma să ancoreze la Edisto. în mai puţin de trei zile, fără îndoială, aveau să afle că, după ce coborâse de-a lungul coastei Georgiei, flotila intra în Golful Saint-Andrews.

James Burbank le relată atunci gravul incident petrecut în faţa magistraţilor din Jacksonville. Le povesti cum fusese

împins să răspundă provocării lui Texar în ceea ce priveşte sclavii de pe Camdless-Bay. Sigur de drepturile sale şi supunându-se îndemnurilor conştiinţei, declarase public abolirea sclaviei pe întregul său domeniu. Ceea ce nici un stat din Sud nu îşi permisese încă să proclame, fără să fie obligat sub presiunea armelor, el o făcuse nesilit de nimeni, conform propriei voinţe.

Declaraţie pe cât de îndrăzneaţă, pe atât de generoasă! Care vor fi consecinţele, asta nu avea cum să prevadă. Evident, declaraţia aceasta nu era de natură să-i facă lui James Burbank viaţa mai uşoară în acest stat sclavagist. S-ar putea, chiar, să-i îndemne pe sclavii de pe celelalte plantaţii să se revolte. Nu avea nici o importanţă! Mişcată de măreţia acestui act, familia Burbank aprobă fără rezerve atitudinea capului ei.

— James, spuse doamna Burbank, orice s-ar întâmpla, ai avut dreptate să răspunzi astfel odioaselor insinuări ale infamului Texar!

— Suntem mândri de tine, tată! adăugă domnişoara Alice, numindu-1 pentru prima oară astfel pe domnul Burbank.

— Şi astfel, scumpa mea fiică, răspunse James Burbank, atunci când Gilbert şi armata federală vor intra în Florida, nu vor mai găsi un singur sclav la Camdless-Bay!

— Vă mulţumesc, domnule Burbank, spuse atunci Zermah, vă mulţumesc atât în numele celorlalţi sclavi, cât şi în numele meu. în ceea ce mă priveşte, nu m-am simţit niciodată sclavă în preajma dumneavoastră. Bunătatea, generozitatea dumneavoastră m-au făcut deja tot atât de libera pe cât sunt astăzi!

— Ai dreptate, Zermah, încuviinţă doamna Burbank. Sclavă sau liberă, nu te vom iubi mai puţin!

Zermah încercă în zadar să-şi ascundă emoţia. O luă pe Dy în braţe şi o strânse la piept. Domnii Carrol şi Stannard îi strânseră, cu efuziune, mâna lui James Burbank. îl făcură în felul acesta să înţeleagă că îl susţineau şi că aprobau acest act îndrăzneţ şi, în acelaşi timp, drept.

Este cât se poate de evident că familia Burbank uita, sub impresia acestei acţiuni generoase, că gestul lui James Burbank putea aduce mari complicaţii în viitor.

Aşa că la Camdless-Bay riimeni nu se gândea să îl blameze pe James Burbank, cu o singură excepţie, desigur, administratorul Perry, atunci când avea să afle ceea ce se întâmplase. Dar, deocamdată, era la treabă pe plantaţie şi nu urma să se întoarcă decât seara.

Se făcuse deja târziu. Se despărţiră, nu înainte ca James Burbank să anunţe că încă din ziua următoare le va înmâna sclavilor sâi actul de dezrobire.

— Vom fi lângă tine, James, spuse doamna Burbank, când îi vei mştiinţa că sunt liberi!

— Da, cu toţii! adaugă Edward Carrol.

— Şi eu, tata? întreba micuţa Dy.

— Da, scumpa mea, şi tu!

— Buna mea Zermah, adăugă fetiţa, o să ne părăseşti după asta?

— Nu, copila mea! răspunse Zermah. Nu! N-o să te părăsesc niciodată! Se retrase fiecare în camera lui, după ce fură luate măsurile obişnuite pentru a asigura securitatea reşedinţei.

A doua zi, prima persoană pe care o întâlni James Burbank pe aleile din faţa lui Castle-House fu tocmai domnul Perry. Cum secretul fusese păstrat perfect, administratorul nu ştia încă nimic. Avea să afle numaidecât totul chiar din gura lui James Burbank, care, de altfel, se aştepta ca acesta să rămână înmărmurit.

— Oh! Domnule James!… Oh! Domnule James!

Onorabilul personaj, într-adevăr consternat, nu găsea altceva de spus.

— Totuşi, lucrul acesta nu te poate surprinde, Perry, urmă James Burbank. N-am făcut decât să o iau înaintea evenimentelor. Ştii bine că dezrobirea negrilor este un act ce se impune pentru orice stat ce ţine la demnitatea sa.

— Demnitatea sa, domnule James? Ce-are a face demnitatea cu chestiunea asta?!

— Nu înţelegi cuvântul demnitate, Perry. Fie! Să spunem: ţine la interesele sale!

— Interesele sale… interesele sale, domnule James! îndrăzniţi să spuneţi: care ţine la interesele sale!

— Incontestabil, şi viitorul nu va întârzia să ţi-o dovedească, dragul meu Perry!

— Dar de unde vom recruta de acum încolo personalul de pe plantaţii, domnule Burbank?

— Ca şi până acum, dintre negri, Perry.

— Dar dacă negrii sunt liberi să nu mai lucreze, atunci nu vor mai lucra!

— Ba, dimpotrivă, vor lucra, şi chiar cu mai mult zel, pentru că o vor face în libertate şi, de asemenea, cu mai multă plăcere, pentru că vor avea condiţii mai bune.

— Dar ai dumneavoastră, domnule James?… Ai dumneavoastră vor începe prin a ne părăsi!

— M-aş mira, dragul meu Perry, dacă măcar unul singur se va gândi să o facă.

— Dar nu-i aşa că nu mai sunt administratorul sclavilor de la Camdless-Bay?

— Nu mai eşti, dar rămâi administratorul plantaţiei de la Camdless-Bay, şi nu-mi imaginez că poziţia ta va slăbi pentru că vei ajunge să comanzi unor oameni liberi, şi nu unor sclavi.

Dar…

— Dragul meu Perry, te previn că am răspunsul gata pregătit pentru fiecare „dar” al tău. Resemnează-te, aşadar, şi împacă-te cu această măsură pe care o voi lua fără întârziere şi pe care, trebuie să ştii, familia mea a primit-o cu cea mai mare bucurie.

— Şi negrii noştri nu ştiu nimic?

— Nimic deocamdată, răspunse James Burbank. Te rog, Perry, să nu le pomeneşti ceva. Vor afla chiar azi. îi vei convoca pe toţi în parcul de la Castle-House, la orele trei

după-amiaza, spunânduTe doar că am să le fac o comunicare.

Acestea fiind zise, administratorul se retrase, cu gesturi largi de stupefacţie, repetând:

— Negri care nu mai sunt sclavi! Negri care vor lucra pe socoteala lor! Negri obligaţi să-şi poarte singuri de grijă! Legile sociale sunt tulburate! Legile umane sunt răsturnate! Este împotriva naturii! Da! împotriva naturii!

În cursul dimineţii, James Burbank, Walter Stannard şi Edward Carrol plecară cu brecul să viziteze partea de nord a domeniului. Sclavii îşi vedeau de îndeletnicirile lor obişnuite în orezarii, pe plantaţiile de cafea şi de trestie de zahăr. Aceeaşi activitate intensă şi în ateliere, şi la joagăre. Secretul fusese bine păstrat. Nici o veste de la Jacksonville nu ajunsese încă aici. Cei direct interesaţi nu ştiau nimic de planul lui James Burbank.

Parcurgând această parte a domeniului, la graniţa sa cea mai expusă, James Burbank şi prietenii săi voiau să se asigure că nimic suspect nu apăruse la frontieră. După declaraţia din ajun, se puteau teme că o parte din populaţia din Jacksonville, sau de pe proprietăţile din vecinătate, ar fi putut fi aţâţată să se năpustească asupra plantaţiei de la Camdless-Bay. Nu se întâmplase, însă, nimic deocamdată. Nu fură semnalate nici măcar iscoade, nici pe malul fluviului, nici pe apele sale. Shannon, care trecu pe la ceasurile zece dimineaţa, nu făcu escală în micul port şi îşi continuă drumul spre Picolata. Nici în amonte, nici în aval nu se zărea nimic ce ar fi putut trezi temerile celor ce locuiau la Castle-House.

Puţin înainte de miezul zilei, James Burbank, Walter Stannard şi Edward Carrol trecură din nou peste puntea de la intrarea în parc şi urcară treptele din faţa lui Castle-House. Toată lumea îi aştepta la masă. Erau ceva mai liniştiţi. Discutară mai în largul lor. Se părea că situaţia nu mai era aşa de încordată. Fără îndoială, energicii magistraţi din Jacksonville reuşiseră să se impună în faţa zurbagiilor

lui Texar. Or, dacă această stare de lucruri mai dura câteva zile încă, Florida avea să fie ocupată de trupele federale. Cei ce erau împotriva sclaviei, fie că erau din Nord, sau din Sud, vor fi în siguranţă.

James Burbank putea sâ'purceadă, aşadar, la ceremonia emancipării, primul act de acest fel săvârşit din proprie voinţă într-un stat cu sclavi.

Fără îndoială că, dintre toţi negrii de pe plantaţie, acela care avea să încerce cea mai mare satisfacţie era un băiat de douăzeci de ani, Pygmalion, mai cunoscut, însă, sub numele de Pyg. Pyg locuia în clădirile anexe, unde îşi desfăşura şi munca. Nu lucra nici pe câmp, nici în atelierele sau pe şantierele din Camdless-Bay. Trebuie să mărturisim că Pygmalion nu are altceva decât un băiat caraghios, vanitos, leneş, căruia, din bunătate, stăpânii lui îi treceau cu vederea o mulţime de lucruri. De când era în discuţie problema sclaviei, merita să-1 auzi declamând fraze umflate despre libertatea umană. Toată ziua, bună ziua, ţinea discursuri pretenţioase congenerilor săi care nu se sfiau să-1 ia în râs. Era ca şi cum ar fi încercat să încalece pe tot soiul de armăsari focoşi, el, pe care până şi un catâr l-ar fi aruncat din şa. Dar, în cele din urmă, cum nu era băiat râu, îl lăsau să vorbească. Vă daţi seama ce discuţii se încingeau între el şi administratorul Perry, când acesta din urmă catadicsea să îl asculte, şi vă puteţi închipui cum avea să primească acest act al dezrobirii care îi reda demnitatea de om.

În acea zi, negrii fură anunţaţi să se adune în parcul din faţa lui Castle-House. Era vorba de lucruri de primă importanţă ce aveau să le fie comunicate de proprietarul de la Camdless-Bay.

Puţin înainte de ora trei – ora fixată pentru întâlnire —, întreg personalul îşi părăsi locuinţele şi începu să se strângă în faţa conacului. După masa de prânz, oamenii aceştia de treabă nu se mai întorseseră în ateliere, pe ogoare sau la joagăre. Se duseseră să se spele, să-şi

schimbe hainele de lucru cu veşminte mai de Doamne-ajută, după cum obişnuiau atunci când li se îngăduia să meargă la casa stăpânului. Aşadar, mare animaţie, un du-te-vino continuu, în vreme ce administratorul Perry, plimbându-se de colo-colo, mormăia:

— Când mă gândesc că, în clipa asta, aceşti negri încă ar mai putea fi vânduţi, pentru că sunt încă o marfă! Şi, în mai puţin de o oră, nu va mai fi permis nici să-i cumperi, nici să-i vinzi. Da! O să repet până la ultima suflare! Să zică ce vor vrea, domnul Burbank, şi, după el, preşedintele Lincoln, şi, după preşedintele Lincoln, toţi federalii din Nord şl-toţi liberalii lumii, este contra naturii!

În clipa aceea, Pygmalion, care încă nu ştia nimic, se pomeni faţă în faţă cu administratorul.

— De ce ne-aţi convocat, domnule Perry? întrebă Pyg. Sunteţi atât de amabil să îmi spuneţi?

— Da, imbecilule! Pentru…

Administratorul se întrerupse, întrucât nu voia să trădeze secretul. îi veni o idee.

— Apropie-te, Pyg! spuse el. Pygmalion se apropie.

— Te-am mai tras, din când în când, de urechi, băiete?

— Da, domnule Perry, pentru ca, împotriva justiţiei umane, sau divine, este dreptul dumneavoastră.

— Ei, bine, dacă e dreptul meu, îmi permit să mă folosesc din nou de el! Şi, fără să-i pese de strigătele lui Pyg, dar şi fără să-i provoace cine ştie ce suferinţă, îl trase de urechile ce şi aşa erau destul de lungi. într-adevăr, administratorul se simţi mai uşurat după ce, pentru ultima oara, îşi exercita autoritatea la care avea dreptul, asupra unuia dintre sclavii de pe plantaţie.

La ora trei, James Burbank, însoţit de întreaga familie, apăru pe peronul de la Castle-House. în parc erau strânşi şapte sute de sclavi, femei, bărbaţi, copii – chiar şi vreo douăzeci de negri bătrâni care, atunci când fuseseră declaraţi inapţi pentru lucru, căpătaseră dreptul de a-şi petrece liniştiţi bătrâneţea în colibele de la Camdless-Bay.

Se lăsa o tăcere adâncă. La un gest al domnului Burbank, domnul Perry şi subadministratorii cerură personalului să se apropie în aşa fel, încât să poată auzi limpede cu toţii anunţul ce urma să le fie făcut.

James Burbank luă cuvântul.

— Prieteni, spuse el, după cum ştiţi, un război civil, deja prea lung şi, din nefericire, foarte sângeros, a pus la grea încercare populaţia Statelor Unite. Adevăratul motiv al acestui război a fost problema sclaviei. Sudul, bazându-se doar pe ceea ce crede că este în interesul sau, a vrut să o menţină. Nordul, în numele umanităţii, a vrut să dispară din America. Dumnezeu i-a ajutat pe apărătorii unei cauze drepte, şi victoria a fost dobândita de mai multe ori de cei care lupta pentru dezrobirea unei întregi rase umane. Dintotdeauna, după cum toată lumea a aflat, credincios originii mele, am împărtăşit ideile Nordului, fără să am, însă, posibilitatea să le aplic. Or, împrejurările îmi îngăduie acum să le pun în practică. Ascultaţi, aşadar, ceea ce vreau să vă aduc la cunoştinţă în numele întregii mele familii.

Din rândurile asistenţei se ridică un murmur înăbuşit de emoţie, dar se stinse aproape numaidecât. Şi atunci, cu o voce ce se auzi pretutindeni, James Burbank făcu următoarea declaraţie:

— Începând de azi, 28 februarie 1862, toţii negrii de pe plantaţie sunt liberi. Ei pot dispune cum vor de propria lor persoană. La Camdless-Bay nu mai există sclavi!

Prima manifestare a acestor proaspeţi dezrobiţi a fost o rafală de urale, izbucnite din toate piepturile. Braţele zvâcniră în semn de mulţumire. Numele lui Burbank fu aclamat. Se apropiară cu toţii de peron. Bărbaţii, femeile, copiii voiau să sărute mâinile celui ce le dăruise bunul cel mai de preţ, libertatea. Era un entuziasm de nedescris, cu atât mai puternic, cu cât nu fusese pregătit dinainte. Va daţi seama cum mai gesticula şi mai perora Pygmalion.

Pe primele trepte ale peronului, înainta un negru bătrân, decanul de vârsta al personalului. Ajuns în faţa stăpânului

său, se îndreptă din spate şi, cu glasul înecat de emoţie, spuse:

— În numele foştilor sclavi de pe Camdless-Bay, oameni liberi de acum înainte, vă mulţumesc, domnule Burbank, ca nc-aţi făcut să auzim primele vorbe de dezrobire rostite pe cuprinsul statului Florida!

În timp ce rostea aceste cuvinte, bătrânul negru urca încet treptele peronului. Ajuns lângă James Burbank,-îi sărută mâinile, şi, cum micuţa Dy întinse braţele spre el, o prinse de mâna şi o arătă tovarăşilor săi.

— Ura!… Ura pentru domnul Burbank!

Strigătele răsunau pline de bucurie în văzduh, ducând departe, poate chiar până la Jacksonville, pe celalalt mal al fluviului Saint-John, vestea măreţului act ce fusese săvârşit.

Familia lui James Burbank era adânc mişcată. în zadar încerca să potolească aceste manifestări de entuziasm. Doar Zermah reuşi să le domolească, atunci când înainta pe peron pentru a lua şi ea cuvântul.

— Prieteni, spuse ea, iată-ne liberi, mulţumită generozităţii, omeniei aceluia care a fost stăpânul nostru şi cel mai bun dintre stăpâni.

— Da!… Da! strigară sule de glasuri, contopite în acelaşi avânt de recunoştinţă.

— De acum încolo, fiecare dintre noi poate dispune de persoana lui, continuă Zermah. Fiecare dintre noi poate părăsi plantaţfa, bucurându-se de libertate aşa cum va crede de cuviinţă. în ceea ce mă priveşte, voi face aşa cum îmi va spune inima, şi sunt sigură că cea mai mare parte dintre voi veţi face la fel. Am venit la Camdless-Bay acum şase ani. Soţul meu şi cu mine aici am simţit că trăim şi aici vrem să ne sfârşim zilele. Aşa că îl rog din tot sufletul pe domnul Burbank să ne ţină şi liberi, aşa cum ne-a ţinut ca sclavi. Cei care au aceeaşi dorinţă…

— Toţi!… Toţi!

Şi aceste vorbe, repetate de nenumărate ori, arătau cât de apreciat era stăpânul de la Camdless-Bay, ce sentimente de

prietenie şi de recunoştinţă existau între el şi toţi dezrobiţii de pe domeniul său.

James Burbank luă, atunci, cuvântul. Spuse ca toţi cei care doreau să rămână pe plantaţie erau liberi să o facă, dar în alte condiţii. Vor trebui doar să stabilească de comun acord plata muncii libere şi drepturile noilor dezrobiţi. De aceea, fiecare negru urma să primească pentru el şi pentru familia lui un act de dezrobire ce îi va permite să intre în rândul oamenilor şi să ocupe poziţia socială la care avea dreptul.

Ceea ce se şi făcu fără întârziere, prin grija subadministratorilor.

Hotărât dc multa vreme să-şi dezrobească sclavii, James Burbank pregătise actele necesare, şi fiecare negru îl primi pe al său cu cele mai mişcătoare semne de recunoştinţă.

Sfârşitul zilei fu consacrat bucuriei. Dacă în ziua următoare personalul trebuia să se întoarcă la muncă, în seara aceea fu sărbătoare pe plantaţie. Familia Burbank, amestecată printre aceşti oameni cumsecade, primi cele mai sincere dovezi de prietenie, ca şi toate asigurările că va fi slujita cu un devotament fără margini.

În vremea asta, administratorul Perry nu-şi găsea locul, învârtindu-se ca un suflet rătăcit de colo-colo, aşa ca James Burbank îl întrebă:

— Ei, bine, Perry ce zici?

— Zic, domnule Burbank, spuse el, uitându-se cu regret la fosta lui turma de fiinţe omeneşti, zic că, deşi liberi, africanii ăştia tot în Africa s-au născut şi nici culoarea nu şi-au schimbat-o! Aşa că, de vreme ce s-au născut negri, tot negri or să moară…

— Dar vor trăi albi, răspunse, surâzând, James Burbank, şi asta e ceea ce contează!

În seara aceea, familia Burbank se aşează la masă, la Castle-House, fericită cu adevărat şi, trebuie să o spunem, privind cu mai multă încurajare viitorul. Nu vor mai trece multe zile, şi liniştea va fi complet restabilită în Florida. De altfel, de la Jacksonville nu venise nici o veste rea. Era

posibil ca atitudinea lui James Burbank în faţa magistraţilor de la Curtea de Justiţie să fi produs o impresie favorabilă asupra majorităţii locuitorilor.

La masă fusese poftit şi administratorul Perry, care se vedea obligat să participe la ceea ce nu putuse împiedica. Se afla chiar în faţa decanului de vârstă al negrilor, invitat de James Burbank ca pentru a dovedi, prin prezenţa sa, că dezrobirea lui şi a tovarăşilor săi nu fusese o vorbă în vânt a stăpânului de la Camdless-Bay. Afară răsunau strigăte de bucurie, şi parcul era luminat de flăcările focurilor de sărbătoare aprinse în diverse puncte de pe plantaţie. Pe la mijlocul ospăţului, se prezentă o delegaţie care înmâna celei mai tinere membre a familiei un buchet minunat, cu siguranţă, cel mai frumos oferit vreodată „domnişoarei Dy Burbank, din Castle-House”. Complimente şi mulţumiri se schimbară, cu adâncă emoţie, de ambele părţi.

După care se retraseră cu toţii, iar familia intră în hol, aşteptând ora culcării. Se părea că o zi începută atât de bine nu putea să sfârşească decât tot bine.

Pe la opt, pe întreaga plantaţie se aşternuse liniştea. Se putea crede că nimic nu avea să o tulbure, când afară se auzi un zgomot de glasuri.

James Burbank se ridică iute şi se duse să deschidă uşa mare de la intrare.

În faţa peronului aşteptau câteva persoane, discutând cu voce ridicată.

— Ce e? întrebă James Burbank.

— Domnule Burbank, răspunse unul dintre subadministratori, tocmai a acostat o ambarcaţiune.

— Şi de unde vine?

— De pe malul stâng.

— Cine se află la bord?

— Un mesager din partea magistraţilor de la Jacksonville.

— Şi ce vrea?

— Solicită să vă comunice ceva. îi îngăduiţi să debarce?

— Desigur.

Doamna Burbank se apropie de soţul ei. Domnişoara Alice înainta repede spre una dintre ferestre, în timp ce domnii Stannard şi Edward Carrol se îndreptară spre uşă. Zermah se ridică, luând-o de mână pe micuţa Dy. Presimţeau cu toţii că se întâmplase ceva grav.

Subadministratorul porni spre debarcaderul din micul port. Zece minute după aceea, se întoarse cu mesagerul pe care ambarcaţiunea îl adusese de la Jacksonville la Camdless-Bay.

Era un om îmbrăcat în uniforma miliţiei districtului. Poftit în hol, acesta întrebă de domnul Burbank.

— Eu sunt. Ce doriţi de la mine?

— Să vă înmânez acest plic sigilat.

Mesagerul îi întinse un plic mare ce purta într-un colţ sigiliul Curţii de Justiţie.

James Burbank rupse sigiliul, şi iată ce citi: „Conform ordinului autorităţilor recent numite, la Jacksonville, orice sclav dezrobit împotriva voinţei sudiştilor va fi imediat expulzat de pe teritoriul statului Florida. Măsura va fi executată în patruzeci şi opt de ore, iar în caz de refuz se va recurge la forţă.

Dat la Jacksonville, 28 februarie 1862.

Texar.”

Magistraţii în care se putea avea încredere fuseseră daţi jos! Susţinut de partizanii săi, Texar se afla, de puţină vreme, la cârma oraşului!

— Ce răspuns să duc? întrebă mesagerul.

— Niciunul! sună replica lui James Burbank.

Aşadar, la ordinul spaniolului, sclavii de pe plantaţie vor fi împrăştiaţi! Liberi, nu mai aveau dreptul să trăiască pe teritoriul Floridei! Camdless-Bay rămânea fără toţi acei oameni pe care se bizuia James Burbank pentru a-şi apăra plantaţia!

— Liberă, în aceste condiţii? izbucni Zermah. Nu, niciodată! Refuz libertatea.şi, pentru că altfel nu pot rămâne lângă dumneavoastră, stăpâne, prefer să fiu sclavă!

Şi, luând actul său de dezrobire, Zermah îl rupse şi căzu la picioarele lui James.

IX.

AŞTEPTAREA.

Acestea au fost primele consecinţe ale pornirii generoase căreia îi dăduse ascultare James Burbank, dezrobindu-şi sclavii înainte ca armata federală să pună stăpânire pe ţinut.

Între timp, Texar şi oamenii lui puseseră gheara pe oraş şi pe district. Aveau să treacă la toate actele de violenţă la care urma să îi împingă firea lor brutală şi grosolană, adică la cele mai înspăimântătoare nelegiuiri. Dacă, în urma denunţului său vag, spaniolul nu reuşise să obţină arestarea lui James Burbank, îşi atinsese, totuşi, scopul, profitând de starea de spirit din oraş, populaţia fiind în mare parte stârnită de modul în care se comportaseră magistraţii în anchetarea proprietarului de la Camdless-Bay. După achitarea proprietarului ce se pronunţase deschis împotriva sclaviei şi proclamase abolirea acesteia pe întregul său domeniu, a nordistului ce-şi dorea victoria Nordului, Texar ridicase oamenii de teapa lui şi răsculase oraşul. în felul acesta, reuşise să dea jos autorităţile atât de compromise în ochii mulţimii şi pusese în locul lor pe oamenii cei mai radicali din partidul său, formase un comitet în care albii săraci îşi împărţeau puterea cu concetăţenii de origine spaniolă, se asigurase de sprijinul miliţiei, lucru pus la cale cu multă vreme înainte, aceasta fraternizând cu norodul. Acum soarta locuitorilor din întreg districtul era în mâinile lui.

Trebuie să spunem că atitudinea lui James Burbank nu fusese aprobată în nici un fel de majoritatea proprietarilor de plantaţii de pe cele două maluri ale fluviului Saint-John. Aceştia se temeau că sclavii lor vor încerca să-i oblige să-i urmeze exemplul. Cea mai mare parte dintre ei, susţinători ai sclaviei, hotărâţi să lupte împotriva pretenţiilor unioniştilor, nu vedeau deloc cu ochi buni înaintarea

armatei federale. înfuriaţi la culme, cereau ca Florida să reziste, la fel cum încă rezistau celelalte state din Sud. Dacă, la începutul războiului, chestiunea sclaviei îi lăsase indiferenţi, acum se grăbeau să-şi strângă rândurile sub drapelul lui Jefferson Davis. Erau gata să susţină acţiunile rebelilor împotriva guvernului lui Abraham Lincoln.

În acest context, nu trebuie să ne mirăm că, sprijinindu-se pe opiniile şi interesele unite întru apărarea aceleiaşi cauze, Texar reuşise să se impună, în ciuda faptului că nu se bucura de nici o stimă în rândurile oamenilor cu scaun la cap din oraş. De acum încolo se putea purta ca un stăpân, nu atât în ceea ce priveşte organizarea rezistenţei cu sprijinul sudiştilor şi respingerea flotei comandorului Dupont, cât în ceea ce priveşte satisfacerea instinctelor sale perfide. De aceea, având în vedere ura pe care o nutrea împotriva familiei Burbank, prima grijă a lui Texar fusese să răspundă actului de dezrobire de la Camdless-Bay prin această măsură ce îi obliga pe toţi sclavii eliberaţi să părăsească teritoriul în următoarele patruzeci şi opt de ore.

„Acţionând astfel, apăr interesele proprietarilor, ameninţate direct. Da! Aceştia nu pot decât să aprobe această decizie, al cărei prim efect va fi să împiedice o răzmeriţă a sclavilor din întreaga Floridă.”

Majoritatea aplaudase fără rezerve dispoziţia lui Texar, deşi atât de arbitrară. Da, arbitrară, abuzivă, intolerabilă! Era dreptul lui James Burbank să-şi elibereze sclavii. Dreptul acesta îl avusese întotdeauna. Ar fi putut să şi-1 exercite chiar înainte ca războiul să dezbine Statele Unite în chestiunea sclaviei. Nimeni nu putea să-i ia acest drept. Niciodată măsura luată de Texar nu va putea fi socotită justă, nici măcar legală.

Dar, mai întâi, Camdless-Bay avea să fie lipsită de apărătorii ei fireşti. In privinţa asta, spaniolul îşi atinsese pe deplin scopul.

De lucrul acesta îşi dăduseră seama toţi cei de la Castle-House, şi poate că ar fi. dorit ca James Burbank să fi

aşteptat ziua în care ar fi putut acţiona fără teamă. Dar, după cum se ştie, acuzat în faţa magistraţilor din Jacksonville că nu se conformează principiilor sale, somat să le dea ascultare şi incapabil să-şi mai stăpânească indignarea, se pronunţase în mod public, şi tot în mod public, în faţa personalului plantaţiei, trecuse la dezrobirea negrilor din Camdless-Bay.

Or, situaţia familiei Burbank şi a oaspeţilor săi se agravase în urma acestui act şi trebuiau să hotărască de urgenţă ce aveau de făcut în aceste împrejurări.

Despre problema ivită discutau chiar în aceeaşi seară – trebuiau să revină asupra dezrobirii? Nu! Asta nu ar fi schimbat în nici un fel lucrurile. Texar nu ar fi ţinut seama de o schimbare tardivă. Totuşi, aflând de decizia luată împotriva lor de noile autorităţi din Jacksonville, negrii de pe domeniu, în unanimitate, se grăbiseră să urmeze exemplul lui Zermah. Toate actele de dezrobire fuseseră rupte. Ca să nu părăsească plantaţia, ca să nu fie alungaţi de pe teritoriul Floridei, redeveniseră cu toţii sclavi, până în ziua în care, printr-o lege de stat, vor avea dreptul să fie liberi şi să trăiască liberi oriunde ar fi vrut.

Dar la ce bun? Hotărâţi să apere, alături de stăpânul lor, plantaţia ce era pentru ei adevărata lor patrie, n-o vor face cu aceeaşi ardoare şi acum, când sunt liberi? Da, cu siguranţă, şi Zermah garanta pentru ei. James Burbank hotărî, aşadar, că nu are de ce să revină asupra a ceea ce se făcuse. Cu toţii îi împărtăşiră părerea. Şi nu se înşelau, căci, în ziua următoare, atunci când fu cunoscută noua măsură decretată de comitetul din Jacksonville, dovezile de prietenie şi de credinţă îi înconjurară din toate părţile. Dacă Texar va încerca să-şi pună în aplicare decizia, vor rezista. Dacă va folosi forţa, tot prin forţă i se va răspunde.

— Şi, apoi, spuse Edward Carrol, suntem presaţi de evenimente. în două zile, în douăzeci şi patru de ore, poate, problema sclaviei va fi rezolvată în Florida. Poimâine, flotila

federală poate să forţeze gurile fluviului Saint-John, şi atunci…

— Dar dacă miliţiile, ajutate de trupele confederate, se încăpăţânează să reziste? observă domnul Stannard.

— Dacă rezistă, rezistenţa lor nu poate fi de lungă durată! răspunse Edward Carrol. Fără vase de transport, fără canoniere, cum se vor putea opune înaintării comandorului Dupont, debarcării trupelor lui Sherman, ocupării porturilor din Fernandina, din Jacksonville, sau din Saint-Augustine? Odată ocupate aceste puncte, federalii vor fi stăpânii Floridei. Atunci, Texar şi ai săi nu vor avea altceva de făcut decât să fugă!

— Ah! Dacă, dimpotrivă, am putea pune mâna pe acest om! exclamă James Burbank. Când va fi judecat de justiţia federală, să vedem ce alibi o să mai născocească să scape de pedeapsa ce o merită pentru crimele lui.

Noaptea trecu fără ca securitatea reşedinţei să fie în pericol măcar o singură clipă. Dar prin ce spaime treceau doamna Burbank şi domnişoara Alice!

A doua zi, pe 1 martie, se postară santinele în diverse puncte. Dar nu pentru că plantaţia ar fi fost în pericol chiar în aceeaşi zi. Decizia lui Texar ordona expulzarea sclavilor dezrobiţi în douăzeci şi patru de ore. James Burbank, hotărât să se opună acestui ordin, avea timpul necesar să îşi organizeze sistemul de apărare în funcţie de posibilităţi. Important era să aibă acces la toate informaţiile venite de pe front. Acestea puteau modifica datele problemei în orice moment. James Burbank şi cumnatul său plecară, aşadar, călare, să dea o raită prin împrejurimi ca să vadă cum stau lucrurile. Coborând pe malul drept al lui Saint-John, se îndreptară spre gura fluviului cu scopul de a explora, la o depărtare de zece mile, acea deschidere a estuarului care se termină printr-o limbă de pământ ce înaintează în apă, San-Pablo, în locul în care se înălţa farul. Atunci când vor trece prin faţa oraşului Jacksonville, aflat pe malul celălalt, le va fi uşor să observe dacă există vreun grup mare de

ambarcaţiuni ce ar indica pregătirea unui eventual atac îndreptat împotriva lor. într-o jumătate de ceas, depăşiră graniţa plantaţiei şi continuará să înainteze spre nord.

În vremea asta, doamna Burbank şi Alice se plimbau prin parcul de la Castle-House, îrnpărtăşindu-şi gândurile, cuprinse de presimţirea unei apropiate nenorociri. Domnul Stannard, care le însoţea, făcea în zadar apel la calm.

Zermah o pornise să cutreiere colibele negrilor. Cu toate că ameninţarea cu expulzarea era de-acum bine cunoscută de toată lumea, negrii nu dădeau nici un semn că ar avea de gând să ţină seama de ea. îşi reluaseră munca de zi cu zi. Hotărâţi să se apere, ca şi stăpânul lor, se întrebau cu ce drept erau alungaţi din ţara lor de adopţie, acum, când erau cetăţeni liberi? Zermah se întoarse la stăpâna ei şi îi aduse la cunoştinţă că, în privinţa aceasta, putea fi liniştită. Se putea conta pe personalul de la Camdless-Bay.

— Da, spuse ea, toţi tovarăşii mei preferă, ca şi mine, să redevină sclavi, decât să părăsească plantaţia şi pe stăpânii de la Camdless-Bay. Şi dacă vor încerca să-i alunge cu sila, vor şti să-şi apere drepturile.

Aşteptau acum ca James Burbank şi Edward Carrol să se întoarcă. Era foarte posibil ca la acea dată, 1 martie, flotila federală să fi ajuns în dreptul farului Pablo, gata să ocupe gurile lui Saint-John. Confederaţii, cu toate miliţiile lor, nu ar fi avut suficiente forţe pentru a se opune înaintării federalilor, iar autorităţile din Jacksonville, direct ameninţate, nu ar mai fi fost în stare să-şi pună în aplicare ameninţările împotriva sclavilor dezrobiţi de la Camdless-Bay.

În vremea asta, administratorul Perry îşi făcea vizita obişnuită pe la diversele puncte de lucru şi ateliere de pe domeniu. Constată şi el buna dispoziţie a negrilor. Deşi nu vroia să recunoască, observă că, deşi îşi schimbaseră statutul, râvna cu care munceau şi devotamentul pentru familia Burbank rămăseseră aceleaşi. Cât priveşte atacurile pe care le-ar fi putut întreprinde împotriva lor bandele lui

Texar, erau hotărâţi să lupte până la ultimul, pe viaţă şi pe moarte. Dar, conform opiniei domnului Perry, mai încăpăţânat ca oricând în menţinerea sclaviei, aceste frumoase sentimente nu aveau cum să dureze. Era împotriva naturii, şi natura avea să triumfe în cele din urmă, recăpătându-şi drepturile. După ce se vor bucura un timp de libertate, proaspeţii dezrobiţi aveau să revină din proprie iniţiativă la sclavie. Aveau să coboare pe treapta pe care le-o hărăzise natura pe scara fiinţelor, între om şi animal.

În acel moment, se întâlni cu vanitosul Pygmalion. Imbecilul era şi mai mândru ca în ajun. Văzându-1 cum se mai împăuna, cu mâinile la spate, cu capul sus, trufaş şi semeţ ca nimeni altul, îţi dădeai seama numaidecât că era un om liber. Ceea ce era sigur era că nu muncea mai mult ca înainte.

— Ei, ziua bună, domnule Perry! zise el, plin de fudulie.

— Ce-i cu tine aici, leneşule?

— Mă plimb! N-am, oare, dreptul să nu fac nimic, de vreme ce nu mai sunt un amărât de sclav şi am actul de dezrobire în buzunar?

— Şi cine o să te hrănească de acum încolo, Pyg?:

— Eu, domnule Perry.

— Cum?

— Mâncând.

— Şi cine o să-ţi dea de mâncare?

— Stăpânul meu.

— Stăpânul tău!... Ai uitat că acum nu mai ai stăpân, neghiobule?

— Nu, nu mai am, nu o să mai am, şi domnul Burbank nu o să mă alunge de pe plantaţie, unde, fără să mă laud, sunt şi eu bun la ceva.

— Dimpotrivă, o să te alunge!

— O sa mă alunge?

— Bineînţeles. Când îi aparţineai, putea să te păstreze, chiar dacă nu făceai nimic. Dar, din moment ce nu-i mai

aparţii, dacă vei continua să nu munceşti, o să te dea frumuşel pe uşă afară, şi o să vedem ce o să faci cu libertatea ta, sărmane neghiob!

Evident, Pyg nu studiase problema din acest punct de vedere.

— Cum, domnule Perry, reluă el, credeţi că domnul Burbank va fi atât de crud, încât…

— Nu e vorba de cruzime, replică administratorul, e în firea lucrurilor să se întâmple aşa. De altfel, că vrea sau nu vrea domnul James, există o dispoziţie a comitetului din Jacksonville conform căreia toţi sclavii eliberaţi vor fi expulzaţi de pe teritoriul Floridei.

— Aşadar, este adevărat?

— Cât se poate de adevărat, şi să vedem pe unde o să scoateţi basmaua tovarăşii tăi şi cu tine, acum că nu mai aveţi stăpân.

— Nu vreau să plec din Camdless-Bay! strigă Pygmalion. De vreme ce sunt liber…

— Da!… Eşti liber să pleci, dar nu eşti liber să rămâi! Aşa că fă-ţi bagajele!

— Şi ce-o să se întâmple cu mine?

— Te priveşte!

— În sfârşit, de vreme ce sunt liber… o luă de la capăt Pygmalion, care ştia una şi bună.

— Se pare că nu-i de-ajuns!

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac, domnule Perry!

— Ce să faci? Uite, ascultă şi urmează-mi sfatul, dacă eşti în stare.

— Sunt.

— Eşti liber, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles, domnule Perry, şi vă repet, am actul de dezrobire în buzunar.

— Ei, bine, rupe-1!

— Niciodată.

— Atunci, dacă refuzi, nu văd decât o singură soluţie, în caz că vrei să rămâi.

— Care?

— Să-ţi schimbi culoarea, imbecilule! Schimbă-ţi-o, Pyg, schimbâ-ţi-o! Când vei deveni alb, vei avea dreptul să locuieşti la Camdless-Bay! Până atunci, nici vorbă!

Administratorul, încântat că-i dăduse această mică lecţie îngâmfatului de Pyg, îi întoarse spatele.

Pyg căzu pe gânduri. îi era limpede, ca să-şi păstreze locul nu era îndeajuns să fie liber. Mai trebuia să fie şi alb. Şi cum naiba să faci ca să devii alb, când natura te-a făcut negru ca abanosul?

Aşa că, îndreptându-se spre dependinţele din Castle-House, Pygmalion se scărpina cu furie, de parcă ar fi vrut să-şi smulgă pielea.

Puţin înainte de miezul nopţii, James Burbank şi Edward Carrol se întoarseră la Castle-House. Nu văzuseră nimic neliniştitor în partea dinspre Jacksonville. Ambarcaţiunile se aflau la locul lor obişnuit, unele amarate la cheiul portului, altele ancorate în şenal. Totuşi, se puteau observa câteva mişcări de trupe pe malul stâng ai fluviului. Mai multe detaşamente de confederaţi se arătaseră pe acel mal, înaintând spre nord, în direcţia districtului Nassau. Nimic nu părea să ameninţe deocamdată Camdless-Bay.

Ajunşi la marginea estuarului, James Burbank şi tovarăşul său îşi îndreptaseră privirile către larg. Nu se zărea nici o pânză, nici o trâmbă de aburi slobozită de coşurile unui vapor, care să fi indicat prezenţa sau apropierea unei escadre. în ceea ce priveşte pregătirile de apărare pe această parte a coastei Floridei, ele lipseau cu desăvârşire. Nici baterii, nici fortificaţii. Nici un dispozitiv de apărare a estuarului. Dacă se arătau navele federale, fie în dreptul Golfului Nassau, fie în dreptul gurilor fluviului Saint-John, puteau pătrunde ca-n brânză. Doar farul Pablo fusese scos din funcţiune. Lanterna sa fusese demontată, şi strâmtoarea nu mai putea fi luminată. Totuşi, această măsură de precauţie putea stânjeni înaintarea flotilei doar pe timpul nopţii.

Iată ştirile pe care le aduseră domnii Burbank şi Carrol la masa de prânz.

Pe scurt, informaţie suficient de liniştitoare, dinspre Jacksonville nu se vedea nici o mişcare de natură să provoace temeri în legătură cu o opresiune imediată îndreptată împotriva celor de la Camdless-Bay.

— Fie! răspunse domnul Stannard. Ceea ce mă pune, însă, pe gânduri, este faptul că vapoarele comandorului Dupont nu se văd încă. întârzierea lor mi se pare inexplicabilă!

— Da! încuviinţă Edward Carrol. Dacă flotila a pornit în larg alaltăieri, părăsind Golful Saint-Andrews, ar trebui ca acum să fie la Fernandina!

— Vremea s-a îmbunătăţit de câteva zile, sună replica lui James Burbank. Este posibil, cu vânturile astea din est ce bat pieziş, ca Dupont să fi fost obligat să se îndepărteze în larg. Or, vântul s-a potolit în dimineaţa asta, şi nu m-aş mira ca la noapte chiar…

— Să te-audă Dumnezeu, scumpul meu James, zise doamna Burbank, şi să ne vină în ajutor!

— Domnule Burbank, observă Alice, de vreme ce farul Pablo nu mai luminează, cum ar putea pătrunde flotila în noaptea asta în apele lui Saint-John?

— În apele lui Saint-John, într-adevăr, ar fi cu neputinţă, draga mea Alice, răspunse James Burbank. Dar, înainte de a ataca gurile fluviului, federalii trebuie, mai întâi, să cucerească insula Amelia, apoi târgul Fernandina, pentru a fi stăpâni pe calea ferată de la Cedar-Keys. Nu mă aştept să văd bastimentele comandorului Dupont urcând pe firul apei mai devreme de trei, patru zile.

— Ai dreptate, James, îl aprobă Edward Carrol, şi sper ca ocuparea târgului Fernandina să fie de-ajuns pentru a-i forţa pe confederaţi să bată în retragere. S-ar putea, chiar, ca miliţiile să abandoneze Jacksonville, fără să mai aştepte sosirea canonierelor. în acest caz, Camdless-Bay n-ar mai fi ameninţat de Texar şi rebelii lui…

— Da, prieteni, s-ar putea! zise James Burbank. Să pună federalii piciorul pe teritoriul Floridei, şi nu ne trebuie mai mult pentru ca securitatea noastră să fie garantată! Nimic nou pe plantaţie?

— Nimic, domnule Burbank, răspunse domnişoara Alice. Am aflat de la Zermah că negrii au reluat lucrul pe şantiere, în ateliere şi în păduri. M-a asigurat că sunt la fel de credincioşi şi gata să-şi dea viaţa pentru a apăra Camdless-Bay.

— Să sperăm că devotamentul lor nu va fi pus la încercare în felul acesta! Sau ne vor surprinde, sau ticăloşii care s-au impus prin violenţă oamenilor de treabă o vor şterge din Jacksonville de îndată ce federalii vor fi semnalaţi în larg, în dreptul Floridei. Să fim, totuşi, cu ochii în patru. Stannard, vrei să ne însoţeşti, după ce mâncăm, pe Carrol şi pe mine în vizita pe care intenţionăm să o facem în partea cea mai expusă a domeniului? N-aş crede, dragul meu prieten, că Alice şi cu tine să fiţi ameninţaţi la Castle-House de pericole mai mari decât la Jacksonville. Nu mi-aş ierta niciodată că v-am adus aici, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă.

— Dragul meu James, răspunse Stannard, dacă am fi rămas în locuinţa noastră din Jacksonville, este foarte posibil ca acum să fi fost expuşi acţiunilor autorităţilor, ca toţi cei cu opinii împotriva sclaviei!

— În orice caz, domnule Burbank, adăugă domnişoara Alice, chiar dacă pericolele vor fi foarte mari aici, e mai bine să le înfruntăm împreună!

— Da, scumpa mea fiică, răspunse James Burbank. Sunt optimist şi cred că Texar nu va avea nici măcar timpul necesar să pună în aplicare dispoziţia dată împotriva personalului nostru!

După-amiază, înainte de masa de seară, James Burbank şi cei doi prieteni ai săi trecură în vizită pe la colibele negrilor. Erau însoţiţi de domnul Perry. Putură constata cu ochi lor că foştii sclavi erau într-o excelentă stare de spirit. James Burbank crezu de cuviinţă să-i atragă administratorului

atenţia asupra zelului cu care se apucaseră din nou de treabă proaspeţii dezrobiţi. Niciunul nu lipsea la apel.

— Da!… Da! mormăi Perry. Rămâne de văzut şi cum o să iasă treaba!

— Ah! Perry, negrii ăştia de ispravă nu şi-au schimbat braţele, schirn-bându-şi statutul, presupun?

— Nu încă, domnule James, zise încăpăţânatul administrator. Dar, nu peste multă vreme o să vedeţi că nu mai au aceleaşi mâini la capetele braţelor.

— Haide, Perry! replică, vesel, James Burbank. îmi închipui că mâinile lor vor fi întotdeauna înzestrate cu cinci degete, şi nu poţi să le ceri mai mult!

De îndată ce vizita se încheie, James Burbank şi însoţitorii săi se întoarseră la Castle-House. Seara se scurse mai în tihnă ca în ajun. În lipsa oricărei veşti de la Jacksonville, începuseră din nou să spere că Texar va renunţa să-şi pună ameninţările în aplicare, sau chiar că nu va avea timp să o facă.

Cu toate acestea, pe timpul nopţii fură luate măsuri severe de precauţie. Perry şi subadministratorii postară santinele la liziera domeniului şi mai ales pe malul lui Saint-John. Negrii fuseseră instruiţi să se retragă, în caz de alertă, în spatele palisadei, şi instalară o santinelă şi la intrarea din exterior.

James Burbank şi prietenii săi se treziră de mai multe ori în timpul nopţii ca să se asigure că ordinele lor erau îndeplinite întocmai. Atunci când soarele reapăru, nici un incident nu tulburase odihna celor de la Camdless-Bay.

X.

ZIUA DE 2 MARTIE.

În ziua următoare, pe 2 martie, printr-unul dintre subadministratorii săi, care putuse să traverseze fluviul şi să se întoarcă de la Jacksonville fără să trezească cea mai mică bănuială, James Burbank primi ştiri proaspete.

Veştile, de veridicitatea cărora nu se putea îndoi, erau foarte importante. Judecaţi şi dumneavoastră.

Comandorul Dupont aruncase ancora în Golful Saint-Andrews, la est de coasta Georgiei. Wabash, pe care era arborat pavilionul său, naviga în fruntea unei escadre compuse din douăzeci şi şase de bastimente, adică optsprezece canoniere, un cuter, un vas de transport încărcat cu armament şi şase vase de transport pe care se îmbarcase brigada generalului Wright.

Aşa cum spusese Gilbert în ultima lui scrisoare, expediţia era însoţită de generalul Sherman.

Imediat, comandorul Dupont, a cărui sosire fusese întârziată de vremea rea, se grăbise să ia toate măsurile pentru a ocupa strâmtoarea Saint-Mary. Această strâmtoare, destul de dificilă, se deschide spre gurile râului cu acelaşi nume, la nord de insula Amelia, la frontiera dintre Georgia şi Florida.

Fernandina, localitatea cea mai importantă de pe teritoriul insulei, era apărată de fortul Clinch, ai cărui pereţi groşi de piatră adăposteau o garnizoană de o mie cinci sute de oameni. Oare în fortăreaţa aceasta, ce ar fi putut rezista vreme destul de îndelungată, aveau sudiştii de gând să se opună trupelor federale? Aşa se părea!

Dar nici vorbă de aşa ceva. După informaţiile culese de subadministra-tor, în Jacksonville circula zvonul potrivit căruia confederaţii evacuaseră fortul Clinch în momentul în care escadra apăruse în Golful Saint-Mary, ba chiar şi Fernandina, insula Cumberland, ca şi toată acea parte a coastei Floridei.

Aici se opreau veştile aduse la Castle-House. Este inutil să mai insistăm asupra importanţei lor din punctul de vedere al celor de la Camdless-Bay. De vreme ce federalii debarcaseră, în sfârşit, în Florida, întreg statul avea să cadă în curând în mâna lor. Evident, vor mai trece câteva zile până când cano-nierele vor izbuti să răzbească în susul fluviului. Dar prezenţa lor va pune pe gânduri autorităţile proaspăt instalate la Jacksonville, şi puteau trage nădejde că, de teama represaliilor, Texar şi oamenii săi nu vor

îndrăzni să întreprindă nimic împotriva plantaţiei unui nordist atât de cunoscut ca James Burbank.

O adevărată uşurare pentru familie, ce trecu imediat de la spaimă la speranţă! încredinţate acum ca Gilbert nu era departe, atât Alice Stannard, cât şi doamna Burbank puteau fi sigure că îl vor revedea în curând, una pe logodnicul, cealaltă pe fiul ei, fără să mai tremure pentru viaţa lui.

Într-adevăr, tânărul locotenent nu avea mai mult de treizeci de mile de străbătut, de la Saint-Andrews, pentru a ajunge în micul port din Camdless-Bay. în acel moment, se afla la bordul canonierei Ottawa, care tocmai se distinsese printr-o acţiune fără precedent în analele maritime.

Iată ce se petrecuse în dimineaţa zilei de 2 martie, amănunt pe care sub-administratorul nu avusese cum să-1 afle în timpul vizitei sale la Jacksonville şi pe care este important să îl cunoaştem ca să înţelegem gravele evenimente ce vor urma.

De îndată ce comandorul Dupont luă cunoştinţă de evacuarea fortului Clinch de către garnizoana confederată, trimise câteva bastimente de pescaj mediu de-a lungul senarului din Saint-Mary. Deja, populaţia albă se retrăsese în interiorul ţării, pe urmele trupelor sudiste, abandonând târgurile, satele, plantaţiile de pe coastă. Se iscă o adevărată panică, provocată de ideea de represalii pe care secesioniştii le-o atribuiau căpeteniilor federale. Şi nu numai în Florida, dar pe întreaga frontieră georgiană, în toată acea parte a statului cuprinsă între golfurile Ossabaw şi Saint-Mary, locuitorii bătură precipitat în retragere, ca să evite întâlnirea cu trupele de debarcare ale brigăzii Wright. în aceste condiţii, vasele comandorului Dupont nu traseră nici măcar un foc de tun pentru a pune stăpânire pe fortul Clinch şi pe Fernandina. Doar canoniera Ottawa, pe care Gilbert, însoţit mereu de Mars, îndeplinea funcţia de secund, avea să facă uz de gurile sale de foc, după cum vom vedea.

Oraşul Femandina este legat de partea de vest a Floridei, decupată din Golful Mexic, de un tronson de cale ferată ce o uneşte cu portul din Cedar-Keys. Calea ferată o ia mai întâi de-a lungul coastei insulei Amelia, după care, înainte de a atinge din nou uscatul, se avântă peste Golful Nassau pe un pod lung aşezat pe piloţi.

În momentul în care Ottawa ajunse în mijlocul golfului, pe pod trecea un tren. Garnizoana din Femandina se retrăgea, ducând cu ea toate proviziile. Era însoţită de câteva personaje mai mult sau mai puţin importante din oraş. Imediat, sporindu-şi viteza, canoniera se îndreptă spre port şi trase cu toate tunurile sale de urmărire atât asupra piloţilor, cât şi asupra trenului în mers. Gilbert, postat în faţă, comanda tirul. Au fost câteva lovituri norocoase. Între altele, un obuz atinse ultimul vagon al convoiului, zdrobind osiile şi tam-poanele. Dar trenul, fără să se oprească o clipă – ceea ce făcu situaţia şi mai periculoasă —, nu se sinchisi de acest ultim vagon. îl lăsă în voia sorţii şi, continuând să înainteze cu toată viteza, se pierdu în partea de sud-vest a peninsulei. în acel moment, sosi un detaşament de federali debarcat la Femandina. Detaşamentul se năpusti pe pod. într-o clipă, vagonul era capturat cu pasageri cu tot, în cea mai mare parte civili. Prizonierilor conduşi la ofiţerul superior, colonelul Gardner, care comanda la Femandina, li se luară numele, apoi reţinuţi douăzeci şi patru de ore, drept exemplu, pe unul dintre bastimentele escadrei, şi li se dădu drumul.

După ce trenul dispăru, Ottawa trebui să se mulţumească să atace un bastiment încărcat cu echipament de război, ce se refugiase în golf, şi reuşi să pună mâna pe el.

Evenimentele acestea erau de natură să descurajeze atât trupele confederate, cât şi pe locuitorii din oraşele Floridei. Ceea ce se întâmplă în special la Jacksonville. Estuarul Saint-John avea să fie forţat curând, aşa cum fusese şi Saint-Mary, nu putea exista nici o îndoială în această privinţă şi, foarte probabil, unioniştii nu vor întâmpina nici o

rezistenţă la Jacksonville, ca şi în Saint-Augustine şi în toate târgurile din district.

Ceea ce nu putea decât să liniştească familia Burbank. Era de crezut că, în aceste condiţii, Texar nu va îndrăzni să-şi ducă planul până la capăt. Partizanii lui şi el însuşi aveau să fie daţi jos, şi, în puţin timp, doar prin simpla evoluţie a lucrurilor, oamenii de treabă vor prelua din nou puterea ce le fusese smulsă de o răzmeriţă a celor fără căpătâi.

Existau, fără îndoială, toate motivele să gândească astfel şi, în consecinţă, toate motivele să spere. Aşa că, de îndată ce personalul de la Camdless-Bay află aceste veşti importante, bine cunoscute la Jacksonville, bucuria se manifestă prin strigăte zgomotoase de „ura”, la care Pygmalion contribui din plin. Nu trebuiau, totuşi, să renunţe la măsurile de precauţie care urmau să asigure, încă o bucată de vreme, securitatea domeniului, adică până în momentul în care canonierele vor apărea pe apele fluviului.

Nu! în nici un caz! Din nefericire – ceea ce nu putea ghici şi nici măcar presupune James Burbank —, avea să mai treacă încă o săptămână până când federalii să fie în măsură să urce pe firul apei, devenind stăpânii fluviului. Şi, până atunci, câte pericole aveau să ameninţe Camdless-Bay!

Într-adevăr, deşi ocupase Femandina, comandorul Dupont era obligat să acţioneze cu o anumită circumspecţie. Intra în planurile sale să arboreze pavilionul federal în toate punctele în care puteau pătrunde bastimentele sale. O canoniera fu trimisă pe râul Saint-Mary ca să ocupe orăşelul cu acelaşi nume şi să înainteze încă douăzeci de leghe. Trei alte canoniere, comandate de căpitanul Gordon, porniră spre nord, urmând să exploreze golfurile, să cucerească insulele Jykill şi Saint-Simon şi să pună stăpânire pe două orăşele, Brunswik şi Darien, în parte abandonate de locuitorii lor. Şase vapoare cu aburi, cu pescaj redus, fură destinate, sub ordinele comandorului

Stevens, să urce pe Saint-John ca să cotropească Jacksonville. în ceea ce priveşte restul escadrei conduse de Dupont, avea să se pregătească să iasă din nou în larg, cu misiunea de a lua Saint-Augustine şi de a bloca litoralul până la Mosquito-Inlet, ale cărui puncte de trecere vor fi de acum închise pentru contrabandişti.

Dar tot acest ansamblu de operaţiuni nu putea fi dus la îndeplinire în douăzeci şi patru de ore; şi douăzeci şi patru de ore erau de-ajuns ca ţinutul să fie devastat de sudişti.

Pe la orele trei după-amiaza, James Burbank avu primele bănuieli în legătură cu ceea ce se pregătea împotriva lui.

După un tur de recunoaştere la marginea plantaţiei, administratorul Perry se întoarse într-un suflet la Castle-House şi zise:

— Domnule James, au fost semnalaţi câţiva suspecţi ce încep să se apropie de Camdless-Bay.

— Pe la nord, Perry?

— Pe la nord.

Aproape în aceeaşi clipă, întorcându-se din micul port, Zermah îşi informă stăpânul că mai multe ambarcaţiuni traversau fluviul, îndreptându-se spre malul drept.

— Vin dinspre Jacksonville?

— Bineînţeles.

— Să ne întoarcem la Castle-House, spuse James Burbank, şi să nu mai ieşim de acolo sub nici un pretext, Zermah!

— Prea bine, stăpâne!

Întorcându-se la ai săi, James Burbank nu le putu ascunde faptul că situaţia începea să devină neliniştitoare. în ipoteza unui atac, aproape certă acum, era mai bine să fie cu toţii preveniţi.

— Aşadar, spuse domnul Stannard, mizerabilii ăştia, în ajun de a fi striviţi de federali, îndrăznesc…

— Da, răspunse, calm, James Burbank. Texar nu poate scăpa o asemenea ocazie de a se răzbuna pe noi, chiar dacă va pieri după aceea. Apoi, pierzându-şi cumpătul, continuă: Dar crimele omului ăsta vor rămâne veşnic nepedepsite? O

să se sustragă mereu justiţiei? Într-adevăr, după ce începi să ai îndoieli în ceea ce priveşte justiţia umană, începi să te îndoieşti şi de justiţia divină…

— James, îl întrerupse doamna Burbank, acum când nu ne putem bizui, după cum se vede, decât pe ajutorul lui Dumnezeu, nu îl acuza…

— Şi să ne punem sub paza lui! adăugă Alice Stannard.

Recăpătându-şi sângele rece, James Burbank începu să dea ordine pentru a apăra Castle-House.

— Negrii au fost înştiinţaţi? întrebă Edward Carrol.

— Vor fi, răspunse James Burbank. Părerea mea este că trebuie să ne limităm la apărarea incintei ce protejează parcul din jurul reşedinţei. Nu ne putem gândi să oprim la graniţele proprietăţii o trupă înarmată, căci este de presupus că asediatorii vor fi în număr mare. Cel rnai bine este să strângem apărătorii în jurul palăncilor. Dacă din nenorocire, vor trece de pali sadă, Castle-House, care a rezistat deja bandelor de seminoli, va reuşi, poate, să reziste şi bandiţilor lui Texar. Atât soţia mea, Alice şi Dy, cât şi Zermah, căreia le încredinţez pe toate trei, să nu iasă din Castle-House, decât la ordinul meu. în cazul în care vom simţi că nu mai putem ţine piept, totul este pregătit ca ele să se poată salva prin tunelul ce comunică cu micul golf Marino, de pe Saint-John. Acolo va sta ascunsă în iarbă o ambarcaţiune cu doi dintre oamenii noştri, şi atunci, Zermah, vei urca pe firul apei să cauţi adăpost în pavilionul de la Stânca Cedrilor.

— Dar, tu, James?

— Şi, dumneata, tată?

Doamna Burbank şi domnişoara Alice îi apucaseră de braţ, una pe James Burbank, cealaltă pe domnul Stannard, ca şi cum ar fi sosit deja clipa să fugă din Castle-House.

— Vom face tot ce. ne va sta în putinţă să venim după voi, atunci când nu vom mai avea nici o şansă să ne apărăm, răspunse James Burbank. Dar trebuie să îmi făgăduiţi că, dacă pericolul devine prea mare, vă veţi retrage în refugiul

de la Stânca Cedrilor, unde să vă ştim în siguranţă. în felul acesta, vom avea mai mult curaj şi mai multă îndrăzneală, pentru a-i opri pe aceşti răufăcători şi pentru a rezista până la ultimul cartuş.

Era, evident, cea mai bună soluţie, în cazul în care asediatorii, prea numeroşi, aveau să reuşească să pătrundă în incintă şi să năvălească în parc, atacând direct Castle-House.

James Burbank începu numaidecât să-şi adune oamenii. Perry şi subadministratorii porniră în goană spre barăci. În mai puţin de o oră, pregătiţi de luptă, negrii erau rânduiţi în jurul intrării, în faţa palăncilor. Femeile şi copiii se ascunseră în pădurile ce înconjurau Camdless-Bay.

Din nefericire, posibilităţile de a organiza o rezistenţă serioasă erau destul de reduse la Castle-House. în împrejurările actuale, adică de la începutul războiului, le fusese aproape imposibil să-şi procure arme şi muniţii în cantitate suficientă pentru apărarea plantaţiei. în zadar încercaseră să cumpere din Jacksonville. Erau nevoiţi să se mulţumească cu ceea ce aveau prin casă, după ultimele lupte susţinute împotriva seminolilor.

Pe scurt, planul lui James Burbank consta în principal în încercarea de a evita incendierea sau invadarea lui Castle-House. Nici nu se putea gândi să apere întreg domeniul, să salveze şantierele, atelierele, să apere colibele, să împiedice devastarea plantaţiei. De-abia dacă avea patru sute de negri în stare să se opună asediatorilor, şi oamenii aceştia de ispravă nici măcar nu erau înarmaţi aşa cum ar fi fost necesar. Câteva duzini de puşti fură distribuite celor mai dibaci, după ce armele de precizie fuseseră repartizate lui James Burbank, prietenilor săi, lui Perry şi subadministratorilor. Se duseră cu toţii la poarta de acces. Acolo rânduiră oamenii în aşa fel încât să fie capabili să reziste cât mai mult asaltului ce ameninţa incinta din spatele palisadei, apărată, de altfel, de râul ce o înconjura, ale cărui ape îi scăldau baza.

E de la sine înţeles că, în mijlocul acestui tumult, Pygmalion, foarte agitat, foarte aferat, se învârtea de colo, colo, fără nici un folos. Parcă era unul dintre acei comedianţi de la bâlci care au aerul că fac totul şi nu fac nimic, spre marele amuzament al publicului. Considerându-se printre apărătorii de elită ai reşedinţei, Pyg nici nu se gândea să se amestece cu camarazii săi postaţi afară. Niciodată nu se simţise atât de devotat stăpânului său.

Totul era pregătit, acum nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. întrebarea era din ce parte va veni atacul. Dacă asediatorii soseau dinspre latura de nord a plantaţiei, atunci apărarea se putea organiza într-un mod mai eficient. Dacă, dimpotrivă, atacau dinspre fluviu, avea să le fie mult mai greu, întrucât Camdless-Bay era descoperit în acea zonă. în orice caz, era necesar un număr destul de însemnat de ambarcaţiuni pentru a transporta rapid o trupă înarmată de pe un mal al lui Saint-John pe celălalt.

Iată ce discutau James Burbank, domnii Carrol şi Stannard, pândind întoarcerea cercetaşilor ce fuseseră trimişi la marginea plantaţiei.

Nu va trece multă vreme până când aveau să afle modul în care va fi început şi condus atacul.

Pe la orele patru şi jumătate, cercetaşii se întoarseră în grabă, după ce părăsiseră liziera nordică a domeniului, şi prezentară raportul.

O coloană de oameni înarmaţi se îndreaptă spre Camdless-Bay venind din acea direcţie. Era oare un detaşament al miliţiei districtului, sau doar o parte din derbedeii oraşului, ademeniţi de perspectiva unei prăzi bogate şi care acceptaseră misiunea de a duce la îndeplinire decizia lui Texar împotriva proaspeţilor dezrobiţi? încă nu-şi dădeau seama. în orice caz, coloana număra peste o mie de oameni şi era imposibil să i se ţină piept cu personalul de pe plantaţie. Exista, totuşi, speranţa că, dacă aveau să ia cu asalt incinta din spatele palisadei, Castle-House va putea să opună o rezistenţă mai serioasă şi mai îndelungată.

Era însă evident că această coloană evitase o debarcare în micul port din Camdless-Bay, pentru că ar fi întâmpinat mari dificultăţi, şi că trecuse fluviul în aval de Jacksonville cu ajutorul a cam cincizeci de ambarcaţiuni. Trei sau patru traversări făcute cu fiecare dintre acestea fuseseră suficiente pentru efectuarea transportului.

James Burbank procedase, aşadar, cât se poate de înţelept atunci când retrăsese tot personalul în incinta parcului de la Castle-House, pentru că, dacă nu ar fi luat această măsură de precauţie, i-ar fi fost imposibil să apere liziera de la marginea domeniului împotriva unei trupe bine înarmate şi cu un efectiv de patru ori mai mare decât al său.

Dar cine îi conducea pe asediatori? Texar în persoană? Nu prea era de crezut. Văzându-se ameninţat de apropierea federalilor, spaniolul putea considera o imprudenţă faptul de a se pune în fruntea bandei sale. Totuşi, dacă, într-adevăr, o făcuse, asta înseamnă că, după ce avea să-şi potolească setea de răzbunare, după ce avea să devasteze plantaţia, după ce familia Burbank avea să fie masacrată, sau avea să cadă în mâinile lui, se gândea să fugă spre teritoriile din sud, poate până în Everglades, acele meleaguri îndepărtate ale Floridei Meridionale, unde ar fi fost greu să fie prins.

O asemenea eventualitate, cea mai gravă dintre toate, îl preocupa în ceea mai mare măsură pe James Burbank. Din

acest motiv se hotărâse să-şi pună la adăpost soţia şi fiica, încredinţându-le credincioasei Zermah, alături de Alice Stannard, şi trimiţându-le în refugiul de la Stânca Cedrilor, aflat la o milă mai sus de Camdless-Bay. Dacă vor fi siliţi să abandoneze locuinţa de la Castle-House, lăsând-o pe mâna asediatorilor, Burbank şi prietenii lui vor încerca să le întâlnească acolo, pentru a aştepta împreună până când siguranţa oamenilor de treabă din Florida avea să fie asigurată de protecţia armatei federale.

Aşa că o ambarcaţiune ascunsă în stuf, păzită de doi negri, aştepta la extremitatea tunelului ce punea locuinţa în legătură cu Golful Marino. Dar înainte de a ajunge la această despărţire, dacă devenea necesară, trebuiau să se apere, să reziste vreme de câteva ceasuri, cel puţin până la căderea nopţii. La adăpostul întunericului, ambarcaţiunea ar fi putut urca nevăzută de nimeni pe firul apei, fără riscul de a fi urmărită de şalupele suspecte ce puteau fi văzute dând târcoale pe suprafaţa fluviului.

XI.

SEARA ZILEI DE 2 MARTIE.

James Burbank, prietenii săi şi cea mai mare parte a negrilor erau gata de luptă. Nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte atacul. Ordinele fuseseră date: să reziste mai întâi în spatele palăncilor din jurulincintei, ce apărau parcul, apoi, la adăpostul zidurilor lui Castle-House, în cazul în care parcul ar fi invadat şi ar trebui să-şi caute refugiu acolo.

Pe la ora cinci, strigătele, deja destul de clare, arătau că asediatorii nu erau departe. Chiar şi fără ele, tot îţi puteai da seama uşor că aceştia ocupau toată zona de nord a domeniului. în o mulţime de locuri, nori groşi de fum se învârtejeau deasupra pădurilor ce acopereau linia orizontului în acea parte. Fabricile de cherestea fuseseră incendiate, barăcile negrilor, la fel, nu înainte de a fi jefuite. Bieţii oameni nu avuseseră vreme să-şi pună bine cele câteva obiecte mai de Doamne-ajută pe care le aveau şi le

lăsaseră în locuinţele ce, din ajun, deveniseră, prin actul de dezrobire, proprietatea lor. Ce strigăte de disperare răsunară ca răspuns la urletele bandei, şi ce strigăte de mânie! După ce năvăliseră în Camdless-Bay, tâlharii le distruseseră şi le furaseră bunurile!

În vremea asta, urletele se apropiau din ce în ce de Castle-House. Flăcări sinistre luminau orizontul înspre nord, de parcă soarele ar fi apus în partea aceea. Uneori, valuri fierbinţi de fum răzbăteau până la castel. Se auzeau trosnete puternice – erau lemnele uscate îngrămădite în punctele de lucru de pe plantaţie. O explozie violentă arătă că unul dintre cazanele din atelierele de cherestea sărise în aer. Devastarea se dezvăluia în toată grozăvia ei.

În momentul acela, James Burbank, domnii Carrol şi Stannard se aflau în faţa porţii de la intrarea în incintă. Acolo, luau în primire ultimele detaşamente de negri ce se retrăgeau, încetul cu încetul, şi le rânduiau pe poziţii. Se aşteptau, din clipă în clipă, să dea ochii cu asediatorii. Fără îndoială că un răpăit mai intens de împuşcături le va indica momentul în care se vor afla la mică distanţă de palisadă. Ar fi reuşit să o ia cu asalt cu atât mai uşor, cu cât primele pâlcuri de arbori se aflau la cel mult cincizeci de yarzi de palănci, aşa că se puteau apropia la adăpostul lor, iar gloanţele ar fi pornit înainte de a fi zărite puştile.

După ce ţinură sfat, James Burbank şi prietenii lui considerară oportun să-şi aşeze oamenii în spatele palisadei. în felul acesta, negrii care aveau arme erau mai puţin expuşi, trăgând prin unghiul pe care îl formau capetele ascuţite ale palăncilor în partea lor superioară. Apoi, când asediatorii vor încerca să treacă peste râuleţ, pentru a lua cu asalt incinta, vor reuşi, poate, să îi respingă.

Ordinul fu executat. Negrii se întoarseră în interior şi, tocmai când se pregăteau să închidă poarta, James Burbank aruncă o ultimă privire afară şi zări un om care alerga de-i sfârâiau călcâiele, ca şi cum ar fi vrut să caute refugiu la Castle-House. Asta şi voia, căci câteva împuşcături, trase

dintr-un copac din apropiere, făcură să-i şuiere gloanţe pe la ureche. Trecu dintr-unsalt peste podeţ şi se văzu, în sfârşit, în siguranţă, în spatele porţii ce fu închisă numaidecât şi zăvorâtă temeinic.

— Cine sunteţi? îl întrebă James Burbank.

— Unul dintre funcţionarii domnului Harvey, corespondentul dumneavoastră la Jacksonville.

— Domnul Harvey te-a trimis la mine cu veşti?

— Da, şi cum fluviul era supravegheat, nu am putut veni direct pe firul apei.

— Şi aţi putut să vă amestecaţi printre miliţieni, printre asediatori, fără să treziţi bănuieli?

— Da. Sunt însoţiţi de o trupă întreagă de jefuitori. M-am pierdut printre ei, şi de îndată ce am avut ocazia să o şterg, am şi făcut-o, cu riscul câtorva împuşcături.

— Bine, prietene! Mulţumesc! Fără îndoială că ai câteva rânduri de la Harvey pentru mine!

— Da, domnule Burbank. Poftiţi!

James Burbank luă biletul şi îl citi. Domnul Harvey îi spunea că putea avea toată încrederea în mesagerul lui, John Bruce, pentru devotamentul căruia punea mâna-n foc. După îl va asculta, domnul Burbank urma să vadă ce putea să facă pentru securitatea alor săi.

În clipa aceea, răsunară câteva împuşcături. Nu mai aveau nici o clipă de pierdut.

— Ce vrea domnul Harvey să aflu prin intermediul dumneavoastră?

— Mai întâi, răspunse John Bruce, faptul că trupa înarmată ce a trecut fluviul pentru a se năpusti asupra plantaţiei de la Camdless-Bay numără între o mie patru sute şi o mie cinci sute de oameni.

— Aşa am apreciat şi eu. Şi? Texar e în fruntea lor?

— Domnului Harvey» i-a fost imposibil să afle, răspunse John Bruce. Este, însă, sigur că Texar nu se mai află la Jacksonville de douăzeci şi patru de ore!

— Aici se ascunde o nouă maşinaţie a acestui netrebnic, zise James Burbank.

— Da, răspunse John Bruce, este şi părerea domnului Harvey. De altfel, Texar n-are nevoie să fie aici, pentru ca ordinul de a-i împrăştia pe sclavii dezrobiţi să fie executat

— Să-i împrăştie, strigă James Burbank, să-i împrăştie punând foc şi jefuind!

— Aşa că domnul Harvey e de părere că aţi face bine ca, atât cât mai aveţi vreme, să vă puneţi familia la adăpost, trimiţând-o cât mai departe de Castle-House.

— Castle-House este în stare să reziste, răspunse James Burbank, şi nu-1 vom părăsi decât dacă situaţia devine critică. Nimic nou la Jacksonville?

— Nimic, domnule Burbank.

— Şi trupele federale n-au făcut încă nici un pas spre Florida?

— Niciunul, de când au ocupat Femandina şi Golful Saint-Mary.

— Aşadar, scopul misiunii dumneavoastră…?

— Mai întâi, să vă informez că împrăştierea sclavilor este doar un pretext, inventat de Texar, pentru a devasta plantaţia şi a vă lua prizonier!

— Nu ştiţi, insistă James Burbank, dacă Texar este în fruntea acestor răufăcători?

— Nu, domnule Burbank. Domnul Harvey a încercat în zadar să afle acest lucru. Eu însumi, de când am plecat din Jacksonville, nu am reuşit să mă informez în această privinţă.

— Şi oamenii miliţiei, care s-au alăturat acestei bande de asediatori, sunt numeroşi?

— Cel mult o sută, răspunse John Bruce. Dar banda ce-i însoţeşte este alcătuită din cei mai temuţi răufăcători. Texar le-a dat arme, şi tare mi-e teamă că o să-şi facă de cap. Vă repet, domnule Burbank, părerea domnului Harvey este că aţi face bine să părăsiţi imediat Castle-House. în acest sens, m-a însărcinat să vă spun că vă pune la dispoziţie căsuţa lui

de la Hampton-Red. Căsuţa aceasta se află ia aproximativ zece mile în amonte, pe malul drept al fluviului. Acolo puteţi fi în siguranţă câteva zile…

— Da… ştiu!

— Aş putea să vă conduc în secret acolo, împreună cu familia dumneavoastră, cu condiţia să părăsiţi Castle-House chiar în clipa asta, înainte ca orice încercare de a vă pune la adăpost să devină imposibilă…

— Îi mulţumesc domnului Harvey şi vă mulţumesc, de asemenea, şi dumneavoastră, prietene, spuse James Burbank. N-am ajuns încă până acolo.

— Cum doriţi, domnule Burbank, răspunse John Bruce. Rămân la dispoziţia dumneavoastră, în cazul în care veţi avea nevoie de serviciile mele.

Atacul ce începu chiar în acel moment îi captă întreaga atenţie lui James Burbank.

O salvă violentă izbucni pe neaşteptate, fără ca asediatorii să poată fi, deocamdată, zăriţi, întrucât se ţineau la adăpostul primilor arbori. O ploaie de gloanţe se abătu asupra palisadei, fără să-i provoace, totuşi, mari stricăciuni. Din nefericire, James Burbank şi tovarăşi săi nu puteau riposta aşa cum ar fi trebuit, întrucât aveau la dispoziţie doar vreo patruzeci de puşti. în acelaşi timp, fiind pe poziţii mai bune de tragere, ţinteau mai precis decât miliţienii aşezaţi în fruntea atacatorilor. Aşa că destui de mulţi dintre aceştia, aflaţi la lizieră, fură atinşi.

Lupta aceasta de la distanţă dură aproximativ o jumătate de oră, mai degrabă în avantajul personalului de la Camdless-Bay. După care atacatorii se năpustiră asupra incintei, luând-o cu asalt. întrucât intenţionau să o atace din mai multe puncte deodată, se înarmaseră cu scânduri şi bârne luate din şantierele plantaţiei mistuite acum de flăcări. Aruncate în mai multe locuri peste apa râuleţului, aceste podeţe improvizate le îngăduiră oamenilor spaniolului să ajungă la baza palisadei, nu însă fără a suferi numeroase pierderi, mulţi fiind răniţi sau omorâţi. Şi atunci

se agăţară de ţăruşi, se căţărară unii peste alţii, dar nu reuşiră să treacă. înfuriaţi că li se incendiaseră casele, negrii îi respingeau cu mult curaj. Cu toate acestea, era limpede că apărătorii domeniului nu aveau cum să se afle în toate punctele ameninţate de un mult prea mare număr de inamici. Până la căderea nopţii, reuşiră, totuşi, să le ţină piept, având doar câţiva răniţi, şi nici aceştia grav. James Burbank şi Walter Stannard, deşi nu se cruţaseră deloc, nu aveau nici măcar o zgârietură. Doar Edward Carrol, cu umărul sfâşiat de un glonţ, fu nevoit să se întoarcă în holul reşedinţei, unde doamna Burbank, Alice şi Zermah îi dădură toate îngrijirile.

Noaptea, însă, avea să vină în sprijinul asediatorilor. La adăpostul întunericului, cam cincizeci dintre cei mai hotărâţi se apropiară de poartă şi o atacară cu securile. Poarta rezistă. Fără îndoială că nu ar fi reuşit s-o spargă pentru a pătrunde în incintă, dacă nu ar fi fost ajutaţi de îndrăzneala unuia dintre ei.

Într-adevăr, în bună parte clădirile anexă luaseră dintr-o dată foc, şi flăcările, mistuind lemnul foarte uscat, cuprinseseră şi palăncile de care erau lipite. James Burbank se repezi spre partea incendiată a incintei, dacă nu să stingă focul, măcar să o apere. Atunci, la lumina flăcărilor, putu zări cum un om ţâşneşte prin fum, se năpusteşte şi trece peste râuleţ pe bârnele îngrămădite la suprafaţa acestuia.

Era unul dintre asediatori ce reuşise să pătrundă în parc pe latura dinspre Saint-John, furişându-se prin stuful de pe mal. Apoi, fără să fie văzut, se strecurase într-unui dintre grajduri. Acolo, cu riscul de a pieri în flăcări, dăduse foc la câteva legături de paie pentru a distruge acea porţiune a întăriturii.

Palisada cedase. în zadar încercară James Burbank şi tovarăşii săi să blocheze trecerea. O masă de oameni se năpusti numaidecât prin spărtură, şi parcul fu invadat de câteva sute de atacatori.

Căzură mulţi, şi de o parte, şi de alta, căci se ajunsese la lupta corp la corp. împuşcăturile răpăiau din toate direcţiile. Curând, Castle-House era în întregime împresurat, în vreme ce negrii, copleşiţi de numărul duşmanilor, împinşiân afara parcului, erau siliţi să fugă în pădurile din Camdless-Bay. Luptaseră atât cât le stătuse în puteri, cu devotament, cu curaj, dar, dacă ar fi încercat să reziste în continuare în aceste condiţii inegale, ar fi însemnat să fie măcelăriţi până la ultimul.

James Burbank, Walter Stannard, Perry, subadministratorii, John Bruce, care, de asemenea, se bătuse ca un leu, împreună cu câţiva negri, fuseseră nevoiţi să se retragă în spatele zidurilor de la Castle-House.

Era aproape opt seara. Noaptea era întunecată spre vest. Spre nord, cerul era încă luminat de focurile aprinse pe plantaţie.

James Burbank şi Walter Stannard intrară în goană.

— Trebuie să fugiţi, spuse gâfâind James Burbank, trebuie să fugiţi chiar în clipa asta! Fie că bandiţii ăştia pătrund aici cu forţa, fie că aşteaptă până în momentul în care vom fi obligaţi să ne predăm, sunteţi în pericol dacă rămâneţi! Ambarcaţiunea este pregătită! E timpul să plecaţi! Draga mea soţie, Alice, vă implor, plecaţi împreună cu Zermah şi cu Dy la Stânca Cedrilor! Acolo veţi fi în siguranţă, şi dacă vom fi obligaţi la rândul nostru să fugim, o să ne întâlnim…

— Tată, spuse domnişoara Alice, vino cu noi, şi dumneavoastră, domnule Burbank!

— Da, James, da! Vino! strigă doamna Burbank.

— Eu! exclamă James Burbank. Să las Castle-House pe mâna netrebnicilor ăstora! Niciodată, atâta vreme cât mai este posibil să rezistăm! Putem să le ţinem piept încă multă vreme! Şi, atunci când vă vom şti în siguranţă, ne vom apăra cu şi mai multă îndârjire!

— James!

— Trebuie!

Urlete şi mai înfricoşătoare sfâşiară întunericul nopţii. Uşa răsuna de loviturile asediatorilor ce atacau acum faţada principală a lui Castle-House, pe latura dinspre fluviu.

— Plecaţi! strigă James Burbank. S-a întunecat deja! N-o să fiţi văzute! Plecaţi! Ne paralizaţi şi nouă mişcările, rămânând aici! Pentru numele lui Dumnezeu, plecaţi!

Zermah o luă înainte, ţinând-o de mână pe micuţa Dy. Doamna Burbank trebui să se smulgă din braţele soţului său, domnişoara Alice din cele ale tatălui ei. Dispărură amândouă pe scara ce ducea spre subsol pentru a coborî în tunelul ce făcea legătura cu Golful Marino.

— Şi acum, prieteni, zise James Burbank, adresându-se lui Perry, sub-administratorilor şi celor câţiva negri care nu-1 părăsiseră, să ne apărăm până la moarte!

Urcară cu toţii în urma lui pe scara mare din hol şi se postară la ferestrele de la primul etaj. De acolo, răspunseră sutelor de gloanţe ce zgâriau faţada lui Castle-House cu împuşcături mai rare, dar mai precise, pentru că trăgeau la grămadă. Atacatorii trebuiau-cu orice preţ să treacă de uşa principală fie spărgând-o cu securea, fie dându-i foc. De data asta nimeni n-avea să le mai facă o breşă pentru a intra în locuinţă. Ceea ce reuşiseră împotriva unei palisade de lemn nu avea nici un efect împotriva unor ziduri de piatră.

În vremea asta, furişându-se la adăpostul întunericului din ce în ce mai adânc, cam douăzeci de oameni hotărâţi se apropiară de peron. Atacară uşa cu şi mai multă violenţă. Era, însă, tare ca o stâncă şi rezista loviturilor de secure şi de târnăcop. Tentativa aceasta costă viaţa mai multor asediatori, căci felul în care erau dispuse ferestruicile înguste săpate în zidurile lui Castle-House îngăduia concentrarea tirului asupra acelui punct.

Totodată, situaţia asediaţilor se agrava şi din alta cauză. Muniţia era pe terminate. James Burbank, prietenii săi, subadministratorii, negrii ce primiseră puşti o consumaseră în cea mai mare parte, în cele trei ceasuri de când dura

acest asalt. Dacă vor fi siliţi să reziste în continuare, cum aveau să o facă, de vreme ce ajunseseră la ultimul cartuş? Erau, oare, nevoiţi să lase Castle-House în ghearele acestor descreieraţi care vor preface reşedinţa într-un morman de ruine?

Şi, totuşi, nu aveau altceva de făcut, dacă asediatorii reuşeau să forţeze uşa care deja începuse să se clatine. James Burbank vedea şi el că nu există nici o altă posibilitate, dar se încăpăţâna să mai aştepte. Se putea întâmpla orice. Acum nu mai avea de ce să se teamă, nici pentru doamna Burbank, nici pentru fiica lui, nici pentru Alice Stannard. Şi, ca nişte adevăraţi bărbaţi, era de datoria lor să lupte până la ultima suflare împotriva acestei adunături de ucigaşi, incendiatori şi jefuitori.

— Mai avem muniţii pentru un ceas! anunţă James Burbank. Să le folosim, prieteni, şi să nu cedăm duşmanului Castle-House al nostru!

Nici nu-şi încheiase fraza, când o bubuitură înăbuşită se auzi în depărtare.

— O lovitură de tun! strigă el.

O altă bubuitură se auzi dinspre vest, de pe celălalt mal al fluviului.

— Încă o lovitură! strigă şi domnul Stannard.

— Ascultaţi! strigă, din nou, James Burbank.

O a treia detunătură, adusă de o pală de vânt, se auzi şi mai desluşit.

— Să fie un semnal pentru a-i rechema pe malul drept'? întrebă Walter Stannard.

— Poate, răspunse John Bruce. S-ar putea să fie o alarmă.

— Da, dar dacă aceste trei lovituri de tun n-au fost trase din Jacksonville? zise administratorul.

— Au fost trase de navele federale! exclamă James Burbank. Să fi reuşit, în sfârşit, flotila să pătrundă pe Saint-John şi să urce pe firul apei?

Nu era, de fapt, imposibil ca vasele comandorului Dupont să fi pus stăpânire pe fluviu, cel puţin în partea sa

inferioară.

Dar nici vorbă de aşa ceva. Cele trei lovituri de tun fuseseră trase de bateria din Jacksonville. Ceea ce deveni curând cât se poate de limpede, căci nu fură urmate şi de altele. Nu exista, aşadar, nici o luptă între navele nordiste şi trupele confederate, fie pe Saint-John, fie pe plaiurile districtului Duval.

Şi nu mai exista nici o îndoială că fusese un semnal de adunare, destinat comandanţilor detaşamentului de miliţie. Chiar atunci, Perry, care se dusese la una dintre ferestruicile laterale, strigă:

— Se retrag! Se retrag!

James Burbank şi tovarăşii săi se năpustiră spre ferestruica din centru şi o întredeschiseră.

Loviturile de secure nu mai răsunau în uşă. împuşcăturile încetaseră. Nu se mai vedea nici picior de asediator. Dacă strigătele, urletele lor le mai ajungeau încă la urechi, era limpede că îşi luaseră, totuşi, tălpăşiţa.

Aşadar, autorităţile din Jacksonville fuseseră obligate de cine ştie ce împrejurare să cheme toată această trupă înapoi, pe celălalt mal al lui Saint-John. Fără îndoială că fusese stabilit să se tragă trei lovituri de tun în cazul în care poziţiile confederaţilor vor fi ameninţate de mişcările escadrei. Aşa că asediatorii îşi întrerupseseră pe neaşteptate ultimul asalt. Acum mărşăluiau peste câmpurile pârjolite ale domeniului, pe drumul luminat de flăcări, şi, o oră mai târziu, aveau să treacă fluviul în ambarcaţiunile ce îi aşteptaseră două mile mai sus de Camdless-Bay.

Curând, strigătele se stinseră în depărtare. Zgomotul împuşcăturilor fu înlocuit de o linişte deplină, de parcă tăcerea morţii se aşternuse peste plantaţie.

Era ora nouă şi jumătate seara. James Burbank şi tovarăşii săi coborâră la parter, în hol. Acolo se afla Edward Carrol, întins pe un divan, rănit uşor, mai degrabă slăbit din pricină că pierduse mult sânge.

Îi povestiră şi lui ce se întâmplase ca urmare a semnalului trimis de la Jacksonville. Cei de la Castle-House nu mai aveau, cel puţin în momentul de faţă, de ce să se teamă de banda lui Texar.

— Da, desigur, spuse James Burbank, dar tot violenţa şi tot arbitrariul sunt acum la putere, înlocuind legea! Mizerabilul ăsta a vrut să-mi împrăştie negrii dezrobiţi şi i-a împrăştiat! A vrut să se răzbune şi să-mi distrugă plantaţia, şi iată că mi-a prefăcut-o în ruine!

— James, zise Walter Stannard, putea să fie mult mai râu. Gândeşte-te că nimeni dintre noi nu şi-a pierdut viaţa apărând Castle-House. Soţia ta, fiica ta sau fiica mea ar fi putut cădea în mâinile răufăcătorilor, nu să fie la adăpost cum sunt acum.

— Ai dreptate, Stannard! Dumnezeu fie lăudat! Ceea ce s-a făcut din ordinul lui Texar nu va rămâne nepedepsit, şi voi şti să fac dreptate pentru sângele vărsat!

— Poate, interveni atunci Edward Carrol, că doamna Burbank, Alice, Dy şi Zermah nu trebuiau să părăsească reşedinţa? Ştiu că eram la mare ananghie atunci!… Totuşi, acum aş prefera să le ştiu aici!

— Plec, chiar înainte de a se face ziuă, după ele, răspunse James Burbank. Probabil că sunt foarte tulburate, şi trebuie să le liniştesc. Voi vedea atunci dacă este cazul să le aduc înapoi la Castle-House, sau să le mai las câteva zile la Stânca Cedrilor!

— Da, încuviinţă domnul Stannard, nu trebuie să ne pripim. Poate că încă nu s-a terminat totul, şi, atâta vreme cât Jacksonville va fi în stăpânirea lui Texar, avem de ce să ne temem.

— Tocmai de aceea voi acţiona cu prudenţă, continuă James Burbank. Perry, ai grijă să pregăteşti o barcă cu puţin înainte de ivirea zorilor. Un om va fi suficient ca să urcăm…

Un ţipăt plin de durere, un apel disperat îl întrerupse dintr-o dată. Ţipătul venea dinspre peluza din faţa locuinţei.

Aproape numaidecât fu urmat de aceste cuvinte:

— Tată!… Tată!

— Glasul fiicei mele! strigă domnul Stannard.

— Ah! Cine ştie ce nenorocire s-a mai întâmplat! exclamă James Burbank.

Şi, dând uşa de perete, se năpustiră amândoi afară. Domnişoara Alice era acolo, la câţiva paşi, lângă doamna Burbank ce zăcea pe jos. Nici Dy, nici Zermah nu erau cu ele.

— Copilul meu! ţipă James Burbank.

Auzindu-i vocea, doamna Burbank se ridică. Nu putu să vorbească, întinse braţele spre fluviu.

— Răpite!… Răpite…!

— Da!… De Texar! spuse Alice.

Apoi se prăbuşi la picioarele doamnei Burbank.

XII.

URMĂTOARELE ŞASE ZILE.

Atunci când doamna Burbank şi domnişoara Alice o porniseră prin tunelul ce ducea la Golful Marino, pe malul lui Saint-John, Zermah mergea în faţa lor. Aceasta o ţinea de mână pe micuţă, iar în cealaltă avea un felinar a cărui slabă licărire le lumina drumul. Ajunsă la capătul tunelului, Zermah o rugase pe doamna Burbank să aştepte. Voia să se convingă că ambarcaţiunea şi cei doi negri ce trebuiau să le ducă la Stânca Cedrilor se aflau la locul de întâlnire. După ce deschisese uşa de la capătul tunelului, înaintase spre fluviu.

Să fi trecut un minut, nu mai mult de un minut, de când doamna Burbank şi domnişoara Alice pândeau întoarcerea lui Zermah şi, deodată, tânăra îşi dădu seama că micuţa Dy nu mai era lângă ele.

— Dy!… Dy! strigă doamna Burbank, cu riscul de a trăda prezenţa lor acolo.

Copila nu răspunse. Obişnuită să o urmeze întotdeauna pe Zermah, ieşise din tunel, în partea dinspre golf, fără ca mama ei să observe.

Deodată, se auziră nişte gemete. Presimţind o nouă primejdie, fără să se întrebe dacă nu cumva le ameninţa chiar pe ele, doamna Burbank şi domnişoara Alice se năpustiră afară, alergând spre malul fluviului, şi ajunseră acolo doar cât să vadă o ambarcaţiune îndepărtându-se în întuneric.

— Aici… aici! E Texar! strigă Zermah.

— Texar! Texar! ţipă, la rândul ei, domnişoara Alice.

Şi, întinzând mâna, îl arătă pe spaniol, luminat de flăcările incendiului de la Camdless-Bay, în picioare, în spatele ambarcaţiunii ce nu întârzie să se mistuie în noapte.

După care se aşternu liniştea.

Cei doi negri, înjunghiaţi, zăceau pe pământ.

Atunci, înnebunită, urmată de Alice care nu reuşi să o oprească, mama se repezi spre mal, chemându-şi fiica. Strigătele sale nu primiră nici un răspuns. Ambarcaţiunea dispăruse, fie că bezna o ascundea privirilor, fie că traversa fluviul ca să acosteze în cine ştie ce punct de pe malul stâng.

Căutarea se prelungi inutil vreme de un ceas. în cele din urmă, ajunsă la capătul puterilor, doamna Burbank se prăbuşi pe mal. Dând dovadă de o extraordinară energie, domnişoara Alice reuşi să o ridice pe nenorocita mamă, să o sprijine şi aproape că o căra singură. Departe, în direcţia lui Castle-House, răsunau împuşcăturile şi, uneori, se auzeau răcnetele înspăimântătoare ale bandei dezlănţuite. Şi, totuşi, trebuiau să se întoarcă acolo! Trebuiau să intre în locuinţă prin tunel şi să reuşească să deschidă uşa ce dădea spre scara din subsol. Odată ajunse acolo, avea să izbutească domnişoara Alice să se facă auzită?

Tânăra o trăgea după ea pe doamna Burbank care nu mai era conştientă de ceea ce făcea. întorcându-se de-a lungul râului, fură nevoite să se oprească de nenumărate ori. în orice clipă puteau cădea în mâna uneia dintre cetele ce devastau plantaţia. Ar fi fost mai bine să aştepte ivirea zorilor? Dar, pe mal, în pustietatea aceea, cum să-i asigure

doamnei Burbank îngrijirile de care avea nevoie în starea în care se afla? Aşa că domnişoara Alice se hotărî să răzbească cu orice preţ până la Castle-House. Şi, totuşi, cum meandrele fluviului făceau drumul mai lung, se gândi că era mai bine să o ia direct peste câmp, călăuzindu-se după lumina colibelor în flăcări. Ceea ce şi făcu şi, astfel, ajunse în apropierea locuinţei.

Acolo doamna Burbank se prăbuşi, fără să fie în stare să mai facă vreo mişcare, în vreme ce domnişoara Alice însăşi se simţea atât de sleita, încât de-abia se mai ţinea pe picioare.

În momentul acela, detaşamentul de miliţie, urmat de hoarda de jefuitori, după ce renunţase la asalt, era deja departe de incintă. Nu se mai auzea nici un strigăt, nici în exterior, nici în interior. Domnişoara Alice crezu că asediatorii, după ce cuceriseră Castle-House, plecaseră fără să mai lase acolo pe niciunul dintre apărătorii acestuia. Atunci, cuprinsa de groaza, se prăbuşi la rândul ei, sfârşita, scoţând un ultim geamăt, ca o ultimă chemare în ajutor. Auzind-o, James Burbank şi prietenii lui se năpustiră afară. Acum aflaseră tot ce se petrecuse în Golful Marino. Ce mai conta că bandiţii se retrăseseră? Ce mai conta că nu mai aveau de ce să se teamă că vor cădea în mâinile lor? Li se întâmplase o nenorocire îngrozitoare. Micuţa Dy era în puterea lui Texar!

Iată ceea ce povesti domnişoara Alice în fraze întretăiate de suspine. Iată ce auzi doamna Burbank care îşi revenise în simţiri şi acum plângea în hohote. Iată ceea ce aflară James Burbank, Stannard, Carrol, Perry şi cei câţiva tovarăşi ai lor. Sărmanul copil răpit, dus cine ştie unde, în mâinile celui mai crud duşman al tatălui ei! Ce nenorocire mai mare s-ar fi putut întâmpla? Era, oare, posibil ca viitorul să aducă dureri şi mai mari familiei acestea?

Erau cu toţii zdrobiţi de această lovitură. După ce o duseră pe doamna Burbank în camera ei şi o aşezară în pat, domnişoara Alice rămase lângă ea.

Jos, în hol, James Burbank încerca să se concentreze asupra a ceea ce era de făcut pentru a o regăsi pe Dy, pentru a o smulge, împreună cu Zermah, din mâinile lui Texar. Da, nu exista nici o îndoială în această privinţa, credincioasa metisa va face totul să o apere pe copilă până la moarte! Dar, prizoniera unui ticălos mânat de o ură personală, nu avea să plătească cu viaţa denunţurile împotriva lui?

Atunci, James Burbank se simţi vinovat că-şi obligase soţia să părăsească locuinţa, că-i pregătise o evadare care se terminase atât de nefericit. Doar întâmplarea făcuse ca Texar să se afle în Golful Marino? Bineînţeles că nu. Texar, într-un fel sau altul, ştia de existenţa tunelului. îşi spuse că apărătorii lui Camdless-Bay vor încerca, poate, să scape pe acolo, atunci când nu vor mai putea ţine piept asediatorilor. Şi, după ce îşi condusese trupa pe malul drept al fluviului, după ce forţase palisada ce împrejmuia incinta, după ce îi silise pe James Burbank şi pe ai săi să se refugieze în spatele zidurilor lui Castle-House, fără îndoială că venise să stea la pândă în apropierea Golfului Marino, împreună cu câţiva dintre complicii lui. Acolo îi atacaseră prin surprindere pe cei doi negri ce păzeau ambarcaţiunea, îi înjunghiaseră pe cei doi nenorociţi ale căror strigăte nu putuseră fi auzite în tumultul asaltului. Apoi spaniolul nu avusese altceva de făcut decât să aştepte să apară Zermah, şi, puţin după ea, micuţa Dy. Văzându-le singure, se gândise că nici doamna Burbank, nici soţul ei, nici prietenii lor nu se hotărâseră încă să fugă din Castle-House. Aşadar, trebuia să se mulţumească doar cu prada aceasta, drept care le înşfăcase pe fetiţă şi pe metisă, ducându-le în cine ştie ce bârlog neştiut, unde va fi imposibil să fie găsite.

Şi, de fapt, ce lovitură mai cumplită ar fi putut da ticălosul acesta familiei Burbank? Nici dacă le-ar fi smuls inima, tatăl şi mama micuţei Dy nu ar fi suferit mai mult! Supravieţuitorii de la Camdless-Bay avură parte de o noapte de coşmar. Nu trebuiau, oare, să se teamă, între

altele, că asediatorii au de gând să se întoarcă, mai numeroşi şi mai bine înarmaţi, ca să-i facă pe apărătorii de la Castle-House să se predea? Din fericire, lucrul acesta nu se întâmplă. Răsări soarele, fără ca James Burbank şi tovarăşi săi să fi fost puşi în stare de alertă de un nou atac.

Şi totuşi, cât de util ar fi fost pentru ei să ştie din ce cauză fuseseră trase cele trei lovituri de tun din ajun şi de ce se retrăseseră asediatorii, atunci când cu un ultim efort – un efort de doar un ceas – ar fi cucerit Castle-House. Puteau, oare, spera că acest apel era legat de cine ştie ce mişcare a federalilor la gurile lui Saint-John? Vasele comandorului Dupont erau oare stăpâne pe Jacksonville? Nimic n-ar fi fost mai de dorit, în interesul lui James Burbank şi alor săi. Ar fi putut pomi în deplină siguranţă în căutarea micuţei Dy şi a lui Zermah, fără să precupeţească nici un efort, şi să-1 atace direct pe Texar, dacă spaniolul nu cumva bătuse deja în retragere, împreună cu partizanii săi, urmărindu-1 ca instigator al atacului de la Camdless-Bay, şi, mai ales, ca autor al dublei răpiri a metisei şi a copilului.

De data asta, nu mai putea fi vorba de nici un alibi de natura celui invocat de spaniol la începutul acestei poveşti, atunci când compăruse în faţa magistratului din Saint-Augustine. Dacă Texar nu se afla în fruntea acelei bande de răufăcători ce invadase Camdless-Bay – ceea ce mesagerul domnului Harvey nu îi putuse confirma lui James Burbank —, ultimul strigăt al lui Zermah arătase cât se poate de clar că participase direct la răpire. Şi, de altfel, nu-1 recunoscuse domnişoara Alice în momentul în care ambarcaţiunea în care se afla se îndepărta de ţărm?

Da! Justiţia federală va şti cum să-1 facă pe acest ticălos să mărturisească în ce loc îşi dusese victimele şi să-1 pedepsească pentru crimele pe care nu le mai putea nega.

Din nefericire, nimic nu veni să confirme ipotezele lui James Burbank cu privire la sosirea flotilei nordiste în apele fluviului Saint-John. La data aceea, 3 martie, nici o navă nu părăsise încă Golful Saint-Mary. Ceea ce avea să fie

demonstrat cât se poate de limpede de informaţiile culese chiar în aceeaşi zi de unul dintre subadministratori, de pe malul celălalt al fluviului. Nici un bastiment nu se arătase încă în dreptul farului Pablo. Acţiunile federalilor se limitaseră la ocuparea localităţii Fernandina şi a fortului Clinch. Se părea că flota comandorului Dupont nu voia să înainteze decât cu maximă circumspecţie până în centrul Floridei. Cât priveşte Jacksonville, partidul răzvrătiţilor continua să fie stăpân pe situaţie. După incursiunea de la Camdless-Bay, spaniolul reapăruse în oraş. începuse să organizeze rezistenţa, în eventualitatea în care canonierele lui Stevens vor încerca să treacă de gurile fluviului. Fără îndoială că, în ajun, se întorsese în oraş cu banda lui de jefuitori, din pricina unei alarme false. La urma urmei, Texar nu se răzbunase destul, acum că plantaţia era devastată, atelierele distruse de incendiu, negrii răspândiţi prin pădurile din district, colibele lor prefăcute în scrum şi, în sfârşit, micuţa Dy răpită, dispărută fără urmă?

James Burbank o căută zadarnic chiar în acea dimineaţă, împreună cu Walter Stannard, urcând pe malul drept al fluviului. Explorară fără nici un rezultat cele mai mărunte golfuri, căutând un indiciu al traseului urmat de ambarcaţiune. Această căutare era, totuşi, incompletă, căci trebuiau să cerceteze, cu aceeaşi minuţiozitate, şi malul stâng.

Dar, în acel moment, era posibil? Nu era mai bine să aştepte până când Texar şi partizanii săi vor fi puşi cu botul pe labe de sosirea federalilor? Nu ar fi fost o imprudenţă să îi lase singuri pe doamna Burbank, în starea în care se afla, pe domnişoara Alice, care nu putea să o părăsească, pe Edward Carrol, ţintuit la pat pentru câteva zile, când o întoarcere a asediatorilor era încă posibilă?

Şi, ceea ce era încă şi mai îngrozitor, James Burbank nici nu se putea gândi să depună plângere împotriva lui Texar, nici pentru devastarea domeniului său, nici pentru răpirea lui Zermah şi a fetiţei. Singurul magistrat căruia i s-ar fi

putut adresa era chiar autorul acestor crime. Trebuia, aşadar, să aştepte până când justiţia avea să-şi reintre în drepturi la Jacksonville.

— James, spuse domnul Stannard, chiar dacă pericolele ce îţi ameninţă copilul sunt cumplite, cel puţin Zermah e cu ea, şi te poţi bizui pe devotamentul ei până…

— Până la moarte… fie! răspunse James Burbank. Şi când Zermah va fi moartă…?

— Ascultă-mă, dragul meu James, continuă domnul Stannard. Dacă ne gândim bine, nu e în interesul lui Texar să ajungă până aici.' încă nu a plecat din Jacksonville, şi, câtă vreme va rămâne în oraş, cred că victimele lui nu trebuie să se teamă de un act de violenţă din partea lui. Copilul tău nu poate fi oare o garanţie, un zălog împotriva represaliilor la care trebuie să se aştepte, nu numai din partea ta, ci, de asemenea, şi din partea justiţiei federale, pentru că a dat jos autorităţile din Jacksonville şi a devastat plantaţia unui nordist? Evident. Aşa că interesul lui este să le cruţe, şi e mai bine să aşteptăm până când Dupont şi Sherman vor cuceri oraşul şi doar atunci să acţionăm împotriva lui!

— Dar când se va întâmplă asta? strigă James Burbank.

— Mâine… astăzi, poate? îţi repet, Dy este salvarea lui Texar. De aceea a şi răpit-o, ştiind, totodată, că îţi va frânge inima, sărmanul meu James.

Astfel raţiona domnul Stannard, şi existau motive serioase ca raţionamentul lui să fie corect. Va reuşi să îl convingă pe James Burbank? Nu, fără îndoială. Să îi insufle puţină speranţă? Nici atât. Era imposibil. Dar James Burbank înţelese că, în faţa soţiei lui, trebuia să-şi impună să vorbească la fel cum îi vorbise Walter Stannard. Altfel, doamna Burbank nu va putea supravieţui şi acestei ultime lovituri. Aşa că atunci când se întoarse în casă, susţinu cu ardoare aceste argumente pe care, în sinea lui, le respingea.

În vremea asta, Perry şi subadministratorii merseră să vadă ce se întâmplase cu plantaţia. Era un spectacol sfâşietor. Chiar şi Pygmalion care îi însoţea se arătă adânc impresionat. Acest „om liber” nu se crezuse obligat să-i urmeze pe sclavii dezrobiţi alungaţi de Texar. Libertatea de a se duce să doarmă în pădure, să sufere de foame şi de frig i se păruse excesivă. Aşa că preferase să rămână la Castle-House, chiar dacă ar fi trebuit, ca şi Zermah, să-şi rupă actul de dezrobire pentru a-şi cuceri dreptul de a locui acolo.

— Vezi, Pyg! îi repeta domnul Perry. Plantaţia e devastată, atelierele sunt distruse. Iată ce ne-a costat libertatea celor de culoarea ta!

— Domnule Perry, răspunse Pygmalion, nu e vina mea…

— Ba e vina ta! Dacă tu şi cei ca tine nu i-aţi fi aplaudat pe toţi oratorii ce tunau împotriva sclaviei, dacă aţi fi protestat împotriva ideilor nordiste, dacă aţi fi pus mâna pe arme pentru a respinge trupele federale, domnul Burbank nu s-ar fi gândit niciodată să vă dezrobească, şi Camdless-Bay ar fi fost cruţată de acest dezastru!

— Ce pot să mai fac acum, repeta, dezolat, Pyg, ce pot să mai fac, domnule Perry?

— O să-ţi spun eu, Pyg, ce să faci, dacă mai există în tine cea mai mică fărâmă de sentiment al dreptăţii! Eşti liber, nu-i aşa?

— Aşa se pare!

— În consecinţă, eşti propriul tău stăpân?

— Fără îndoială!

— Şi, dacă eşti propriul tău stăpân, nimic nu te împiedică să dispui de tine cum îţi place?

— Nimic, domnule Perry.

— Ei, bine, Pyg, dacă aş fi în locul tău, n-aş mai şovăi nici o clipă. M-aş duce pe plantaţia vecină şi i-aş propune proprietarului să mă cumpere din nou ca sclav, iar preţul vânzării mele l-aş aduce fostului meu stăpân ca să-1

despăgubesc de pierderea ce i-am făcut-o, lăsându-1 să mă dezrobească.

Administratorul vorbea, oare, serios? Nu-ţi puteai da seama, căci onorabilul personaj era în stare să bată câmpii în fel şi chip, atunci când ajungea la ideea lui fixă. în orice caz, bietul Pygmalion, derutat, pus la grea încercare, năucit, nu ştiu ce să-i răspundă.

Totuşi, nu exista nici cea mai mică îndoială, actul de generozitate săvârşit de James Burbank adusese numai nenorociri, provocând distrugerea plantaţiei. Dezastrul material, se vedea destul de limpede, se urca la o cifră considerabilă. Din colibe nu mai rămăsese nimic, fuseseră arse din temelii, după ce, mai întâi, fuseseră prădate de jefuitori. Pe locurile joagărelor de cherestea se înălţau acum mormane de cenuşă din care încă se mai ridicau fuioare de fum cenuşiu. Pe locurile unde fuseseră magaziile în care se păstrau bucăţile de lemn deja fasonate, pe locurile unde fuseseră atelierele în care se aflau aparatele pentru scărmănatul bumbacului, presele hidraulice ce serveau la strângerea acestuia în baloturi, maşinile pentru prelucrarea trestiei de zahăr, rămăseseră doar nişte ziduri înnegrite, gata să se prăbuşească, doar nişte grămezi de cărămizi înroşite de flăcări acolo unde fusese coşul uzinei. Apoi, plantaţiile de cafea, orezăriile, grădinile de legume, ţarcurile pentru animalele domestice erau complet devastate, de parcă o mulţime de fiare sălbatice ar fi culcat totul la pământ mai multe ceasuri la rând. în faţa acestei privelişti jalnice, domnul Perry nu-şi mai putea stăpâni indignarea. îşi descarcă furia în cuvinte grele, pline de ameninţări. Pygmalion nu se simţea deloc în apele lui, văzând cât de crunt se uita administratorul la el. Aşa că se grăbi să-şi ia rămas bun, îndreptându-se spre Castle-House, „ca să chibzuiască în voie la propunerea administratorului de a se vinde”. Şi, fără îndoială, nu-i ajunse o zi întreagă pentru a trage o concluzie, căci nici la căderea serii nu luase încă o hotărâre.

În vremea asta, câţiva sclavi se întorseseră chiar în acea zi, pe furiş, la Camdless-Bay. Vă puteţi închipui jalea lor când nu mai găsiră nici o colibă întreagă! James Burbank dădu imediat dispoziţii să fie ajutaţi. O parte dintre ei puteau fi adăpostiţi în incintă, în dependinţele ce scăpaseră neatinse de incendiu. Mai întâi, însă, fură puşi să-i înmormânteze pe tovarăşii lor ce-şi dăduseră viaţa apărând Castle-House şi să îngroape cadavrele năvălitorilor ucişi în timpul atacului, răniţii fiind luaţi de camarazii lor. La fel se întâmplă şi cu cei doi sărmani negri înjunghiaţi atunci când Texar şi complicii lui îi atacaseră prin surprindere în apropiere de micul golf Marino.

Odată luate aceste măsuri, James Burbank încă nu se putea gândi la refacerea domeniului. Trebuia să aştepte rezolvarea conflictului dintre Nord şi Sud pe teritoriul Floridei. Alte griji, mult mai mari, îl frământau zi şi noapte. Făcea tot ceea ce îi stătea în puteri să dea de urma fetiţei sale. Apoi, sănătatea doamnei Burbank era foarte ameninţată. Deşi domnişoara Alice nu se dezlipea nici o clipă de ea şi o îngrijea ca o adevărată fiică, avea nevoie de un doctor.

La Jacksonville exista un medic care se bucura de toată încrederea familiei Burbank. Acesta sosi într-un suflet la Camdless-Bay, de îndată ce trirni-serâ după el. Prescrise câteva medicamente. Dar putea avea tratamentul vreun efect, atâta vreme cât micuţa Dy era departe? Aşa că, lăsându-1 pe Edward Carrol care mai trebuia să rămână câteva zile în cameră, James Burbank şi Walter Stannard se duceau în fiecare zi să cerceteze cele două maluri ale fluviului. Scotoceau insuliţele de pe Saint-John, îi întrebau pe localnici, se informau în cele mai mici cătune din district, promiteau bani, mulţi bani, celor ce le vor furniza cel mai mic indiciu… Eforturile lor rămâneau infructuoase. Dar cine ar fi putut să le spună că spaniolul se retrăsese în bârlogul său din Golful Negru? Nimeni nu ştia acest lucru. Şi, de altfel, pentru a-şi ascunde cât mai bine victimele şi a

îngreuna toate cercetările, nu le dusese, oare, Texar cât mai sus pe firul apei? Nu era teritoriul destul de întins, nu existau suficiente ascunzişuri în inima codrilor din centru, în mijlocul imenselor mlaştini din sudul Floridei, în zona acelor inaccesibile Everglades, unde Texar îşi putea ascunde cele doua victime în aşa fel încât să nu se poată ajunge cu nici un chip până la ele?

În acelaşi timp, doctorul care venea la Camdless-Bay îl ţinea zilnic la curent pe James Burbank cu tot ceea ce se întâmpla la Jacksonville şi în nordul districtului Duval.

Federalii nu făcuseră, încă, nici o nouă mişcare pe teritoriul Floridei, asta era mai presus de orice îndoială. Primiseră oare instrucţiuni speciale de la Washington, instrucţiuni ce le ordonau să se oprească la frontieră, fără să încerce să treacă dincolo de ea? O asemenea atitudine ar fi fost dezastruoasă pentru interesele unioniştilor stabiliţi pe teritoriile din Sud şi în mod special pentru James Burbank, ale cărui ultime acţiuni îl puseseră într-o situaţie atât de delicată faţă de autorităţile confederate. Oricum, escadra comandorului Dupont se afla încă în estuarul Saint-Mary, şi, dacă oamenii lui Texar fuseseră chemaţi de cele trei lovituri de tun în seara zilei de 2 martie, cauza era o alarmă falsă – eroare graţie căreia Castle-Kouse scăpase de jaf şi de distrugere.

În ceea ce îl priveşte pe spaniol, nu se gândea, oare, acesta să atace din nou, de vreme ce James Burbank îi scăpase, iar planurile sale de răzbunare nu fuseseră duse până la capăt? O ipoteză puţin probabilă. In clipa de faţă, desigur, se declara mulţumit de ceea ce reuşise. De altfel, câţiva cetăţeni destoinici nu se sfiiseră să-şi manifeste atât dezaprobarea în legătură cu cele petrecute la Camdless-Bay, cât şi dispreţul pentru căpetenia răsculaţilor din Jacksonville, deşi părerea lor nu părea să îl preocupe pe Texar. Spaniolul şi partidul lui radical erau mai stăpâni ca oricând pe districtul Duval. Toţi cei din jurul lui, oameni fără nici un Dumnezeu, aventurieri fără scrupule, îşi făceau de

cap pretutindeni. O ţineau numai într-un chef, şi, de cele mai multe ori, petrecerile lor degenerau în orgii. Gălăgia ajungea până pe plantaţie, iar cerul se umplea de strălucirea felinarelor din oraşul luminat ca de sărbătoare, de puteai crede că s-a produs un nou incendiu. Cetăţenii moderaţi, reduşi la tăcere, trebuiau să se supună acestei fracţiuni susţinute de clasa de jos din district.

Într-un cuvânt, pasivitatea momentană a armatei federale se dovedea extrem de utilă pentru noile autorităţi din regiune. Acestea profitau de situaţie, lansând zvonul că nordiştii nu vor trece frontiera, că primiseră ordinul să se retragă în Georgia şi Carolina, că peninsula Florida nu va fi ocupată de trupele nordiste, că, în calitate de forţă colonială spaniolă, Florida era exceptată de la tratamentul aplicat celorlalte state sudiste şi aşa mai departe. Aşa că partizanii violenţei erau priviţi, mai degrabă, cu simpatie. Ceea ce se putea constata într-o mulţime de locuri, dar mai cu seamă în partea septentrională a statului, în partea dinspre frontiera cu Georgia, unde proprietarii de plantaţii, în cea mai mare parte originari din Nord, fură atacaţi, iar sclavii lor puşi pe fugă, joagărele şi atelierele lor distruse de incendii, clădirile devastate de trupele confederate, aşa cum se întâmplase şi la Camdless-Bay.

Se părea, totuşi, că, cel puţin în momentul de faţă, cei de pe plantaţie nu aveau de ce să se teamă de un nou atac. Dar, cu câtă nerăbdare aştepta James Burbank sosirea trupelor federale! în situaţia actuală nu se putea încerca nici o acţiune directă împotriva lui Texar, nici să fie urmărit injustiţie pentru fapte ce de data asta nu mai puteau fi tăgăduite, nici să fie obligat să declare în ce. loc le ţinea ostatice pe micuţa Dy şi pe Zermah.

Prin ce chinuri sufleteşti treceau James Burbank şi ai săi, văzând cât de mult se prelungea această întârziere! Nu puteau crede, totuşi, că federalii aveau de gând să rămână la frontieră. în ultima lui scrisoare, Gilbert scria negru pe alb că obiectul ofensivei comandorului Dupont şi a lui

Sherman era statul Florida. Trimisese oare, între timp, guvernul federal ordine contrare escadrei ce aştepta în Golful Edisto, înainte de a pomi în larg? Fusese silită armata Uniunii să se oprească din drumul său spre Sud din cauza unui succes al trupelor confederate, în Virginia sau Carolina? Câtă nelinişte, câtă tensiune pentru familia aceasta atât de încercată de la începutul războiului! La câte catastrofe se mai putea încă aştepta!

Se scurseră astfel cinci zile de la atacarea plantaţiei. Nici o veste despre mişcările trupelor federale. Nici o veste despre Dy şi Zermah, deşi John Burbank făcea tot ceea ce era omeneşte posibil să dea de urma lor, deşi nu trecea o zi care să nu însemne un nou efort în această direcţie!

Sosi şi ziua de 9 martie. Edward Carrol era complet vindecat. Putea să participe la demersurile întreprinse de prietenii săi. Doamna Burbank era în aceeaşi stare. Ai fi zis că sângele i se scurge o dată cu lacrimile. Delira, îşi chema fetiţa cu o voce sfâşietoare, voia să alerge în căutarea ei. Crizele acestea erau urmate de sincope ce-i puneau viaţa în pericol! De câte ori nu se temu domnişoara Alice că nefericita mamă va muri în braţele ei!

O singură ştire de pe front sosi la Jacksonville, în dimineaţa zilei de 9 martie. Dar, din nefericire, era de natură să încurajeze forţele separatiste.

Conform acestei ştiri, generalul confederat Van Dom respinsese trupele lui Curtis, pe 6 martie, în bătălia de la Bentonville, în Arkansas, după care îi obligase pe federali să bată în retragere. De fapt, era vorba de un simplu zvon. In realitate, fusese doar o scurtă luptă cu ariergarda unui mic detaşament nordist, iar trupele confederate aveau să plătească scump acest succes, câteva zile mai târziu, prin înfrângerea de la Pea-Ridge. Şi, totuşi, sudiştii deveniră şi mai insolenţi. La Jacksonville, această acţiune fără importanţă fu sărbătorită ca un eşec total al armatei federale. Alte chefuri, alte orgii, cu un răsunet atât de dureros la Camdless-Bay.

Acestea erau faptele ce îi fură aduse la cunoştinţă lui James Burbank, atunci când acesta se întoarse, pe la orele şase seara, din căutările întreprinse pe malul stâng al fluviului.

Un localnic din districtul Putnam credea că a dat peste nişte urme ale răpitorilor în interiorul uneia dintre insuliţele de pe Saint-John, la câteva mile mai sus de Golful Negru. Omului acesta i se păruse, în noaptea precedentă, că auzise o chemare disperată în ajutor şi venise să-i dea de ştire lui James Burbank. Mai mult, indianul Squambo, omul de încredere al lui Texar, fusese văzut în împrejurimi, cu canoea lui. Era în afară de orice îndoială că indianul se aflase în acea zonă, şi detaliul acesta avea să fie confirmat de un pasager de pe Shannon, care, întorcându-se de la Saint-Augustine, debarcase chiar în ziua aceea în micul port din Camdless-Bay.

Lui James Burbank nu-i trebuia mai mult ca să se lanseze pe această pistă. împreună cu Edward Carrol, însoţiţi de doi negri, se aruncară într-o barcă şi o porniră în susul râului. După ce ajunseră rapid pe insula indicată, o scotociră amănunţit, cercetând şi câteva cabane de pescuit ce nu păreau să fi fost locuite în ultimul timp. In desişurile aproape impenetrabile din interior, nici o urmă de fiinţe omeneşti. Pe mal, nici un semn care să arate că ar fi acostat vreo barcă. Nu-1 zăriră pe Squambo nicăieri; dacă venise să dea târcoale pe acea insuliţă, era aproape sigur că nu debarcase.

Expediţia aceasta rămase, aşadar, fără rezultat, ca atâtea altele. Se văzură nevoiţi să se întoarcă pe plantaţie, cu certitudinea de a fi cercetat, şi de data asta, o pistă falsă.

Or, în seara aceea, James Burbank, Walter Stannard şi Edward Carrol, adunaţi în hol, discutau despre această căutare inutilă. Pe la nouă, după ce o lăsase pe doamna Burbank mai degrabă aţipită decât adormită, în camera ei, domnişoara Alice veni să li se alăture şi află că nici această ultimă tentativă nu dăduse vreun rezultat.

Noaptea avea să fie destul de întunecoasă. Luna, în primul pătrar, dispăruse deja dincolo de linia orizontului. O linişte adâncă învăluia Castle-House, plantaţia, întreaga albie a fluviului. Cei câţiva negri retraşi în dependinţe adormiseră. Tăcerea era tulburată din când în când de strigăte îndepărtate, sau de exploziile flăcărilor de artificii aprinse în Jacksonville, unde se sărbătorea, cu mare tam-tam, succesul confederaţilor.

De fiecare dată când aceste zgomote ajungeau până în hol, familia Burbank primea o nouă lovitură.

— Ar trebui, totuşi, să aflăm ce s-a întâmplat, spuse Edward Carrol, ca să ne convingem că, într-adevăr, federalii au renunţat la planurile lor în legătură cu Florida!

— Da! Ar trebui! îl aprobă domnul Stannard. Nu putem trăi în această nesiguranţă!

— Ei, bine, zise James Burbank, mâine mă voi duce la Fernandina, şi, acolo, mă voi informa.

În acel moment, se auzi o bătaie uşoară în uşa principală, în partea dinspre aleea ce ducea spre fluviul Saint-John.

Domnişoara Alice scoase un ţipăt şi se repezi spre uşă. James Burbank încercă zadarnic să o oprească. Şi, cum nu răspunseseră încă, se auzi, mult mai desluşit, un nou ciocănit.

XIII.

VREME DE CÂTEVA CEASURI.

James Burbank înainta spre uşă. Nu aştepta pe nimeni. Se putea să-i vină vreo veste proaspătă de la Jacksonville, adusă de John Bruce din partea corespondentului său, domnul Harvey!

Se auzi o a treia bătaie, plină de nerăbdare.

— Cine este acolo? întrebă James Burbank.

— Eu! i se răspunse.

— Gilbert! strigă domnişoara Alice.

Şi nu se înşelase. Gilbert la Camdless-Bay! Gilbert sosea printre ai sŕi, fericit sŕ stea câteva ceasuri cu ei, fără să ştie, bineînţeles, de nenorocirile ce se abătuseră asupra lor!

Într-o clipă, tânărul locotenent era în braţele tatălui său, în timp ce însoţitorul lui închidea uşa cu grijă, după ce aruncase o ultima privire afară.

Era Mars, soţul lui Zermah, credinciosul marinar al tânărului Gilbert Burbank.

După ce îşi îmbrăţişa tatăl, Gilbert se întoarse. Apoi, zărind-o pe domnişoara Alice, îi luă mâna într-o irezistibilă pornire de tandreţe.

— Mama! strigă. Unde este mama mea? Am auzit că e pe moarte!

— Ştii, aşadar, fiule! zise James Burbank.

— Ştiu tot, plantaţia devastata de bandiţii din Jacksonville, atacul de la Castle-House, mama mea… moarta, poate…!

Desigur, prezenţa tânărului într-un loc în care existau atâtea riscuri avea o explicaţie.

Iată ce se întâmplase!

Încă din ajun, mai multe canoniere din escadra comandorului Dupont trecuseră dincolo de gurile lui Saint-John. După ce începuseră să urce pe firul apei, fuseseră nevoite să se oprească la patru mile mai sus de Jacksonville. Câteva ore mai târziu, un om, care declară că este unul dintre paznicii farului din Pablo, urcă la bordul canonierei lui Stevens, pe care Gilbert era secund. Omul acesta îi povesti tot ceea ce se întâmplase la Jacksonville, ca şi tot ceea ce se petrecuse la Camdless-Bay, atacarea plantaţiei, alungarea negrilor, situaţia disperată a doamnei Burbank. Vă puteţi da seama ce simţea Gilbert, ascultând povestea acestor cumplite evenimente!

Atunci, fu cuprins de dorinţa de nestăvilit de a-şi vedea mama. Cu acordul comandantului Stevens, părăsi flotila la bordul uneia dintre acele bărci uşoare numite gigs. însoţit de credinciosul său Mars, se strecură neobservat la adăpostul întunericului – cel puţin aşa credea – şi coborî pe uscat la o jumătate de milă mai sus de Camdless-Bay, evitând să debarce în micul port ce ar fi putut fi supravegheat.

Dar, ceea ce nu ştia, ceea ce nu avea cum să ştie, era că picase într-o capcană întinsa de Texar. Spaniolul voise să obţină cu orice preţ acea probă ceruta de magistraţii de la Curtea de Justiţie, proba că James Burbank purta o corespondenţă cu inamicul. Aşa că, pentru a-1 aduce pe tânărul locotenent la Camdless-Bay, îl pusese pe unul dintre paznicii farului de la Pablo care-i era credincios să se ducă să-i povestească lui Gilbert o parte din ceea ce se întâmplase pe plantaţie şi, în mod special, să-1 informeze în legătură cu starea sănătăţii mamei sale. Tânărul locotenent, plecat în împrejurările menţionate, fusese spionat în timp ce urca de-a lungul fluviului. Totuşi, furişându-se prin stuful de lângă mal, reuşise, fără să îşi dea seama, să-i facă pe oamenii spaniolului, însărcinaţi să pună mâna pe el, să-i piardă urma. Dar chiar dacă nu-1 văzuseră debarcând, iscoadele mai nădăjduiau încă să-1 captureze la întoarcere, pentru că toată această zonă a fluviului se afla sub supravegherea lor.

— Mama… Mama mea! zise, din nou, Gilbert. Unde e?

— Iată-mă, fiule! răspunse doamna Burbank.

Apăruse pe palierul scării din hol, coborând apoi încet, ţinându-se de balustradă şi lăsându-se să cadă pe un divan, în vreme ce Gilbert o acoperea cu sărutări.

Aţipită cum era, bolnava auzise ciocănituri în uşa de ia Castle-House. Recunoscând vocea fiului ei, găsise destulă putere să se ridice şi să iasă în întâmpinarea lui Gilbert, ca să vină să plângă împreună cu el şi toţi ai ei.

Tânărul o strânse în braţe.

— Mamă!… Mamă! spuse el. Ce bine îmi pare că te văd! Ce bolnavă eşti! Dar, vei vedea! Te vom vindeca! O să fim din nou împreună… în curând! Te vei face iar sănătoasă! Să nu-ţi faci griji în privinţa mea, mamă! Nimeni nu va şti că Mars şi cu mine am venit aici!

Şi tot vorbind, Gilbert, care îşi vedea mama pierzându-şi puterile, încerca să-i dea viaţă cu mângâierile lui.

În vremea asta, se părea că Mars înţelesese că Gilbert şi el nu ştiau chiar totul. După cât îşi dădea el seama, nenorocirea era şi mai mare. James Burbank, domnii Carrol şi Stannard tăceau, cu capetele plecate. Domnişoara Alice nu îşi putea stăpâni plânsul. Micuţa Dy nu era acolo, nici Zermah, care ar fi putut ghici că soţul ei sosise la Camdless-Bay, dacă ar fi fost acasă, dacă l-ar fi aşteptat…

Aşa că Mars, cu inima strânsă de teamă, scotocind cu privirea prin toate ungherele, îl întrebă pe domnul Burbank:

— Ce s-a întâmplat, stăpâne? în clipa aceea, Gilbert se ridică.

— Şi Dy? strigă el. S-a culcat deja?

— Unde este nevasta mea? spuse Mars.

O clipă mai târziu, tânărul ofiţer şi Mars aflară totul. Urcând pe malul lui Saint-John din locul unde îi aştepta barca, văzuseră bine, chiar dacă era destul de întuneric, cât de distrusă era plantaţia. Dar crezuseră că totul se limita la un dezastru material, ca urmare a dezrobirii negrilor!… Acum ştiau totul. Unul nu-şi mai găsise sora acasă, celălalt, soţia… Şi nimeni nu le putea spune în ce loc le dusese Texar, de şapte zile. Gilbert îngenunche lângă doamna Burbank. Plânse împreună cu ea. Mars, aprins la faţă, respirând greu, se plimba ca un leu în cuşcă.

În cele din urmă, explodă.

— O să-1 omor pe Texar! strigă el. Mă duc în oraş… mâine… în noaptea asta… chiar acum…

— Da, să mergem, Mars, să mergem! zise Gilbert. James Burbank îi opri.

— Dacă aşa ar fi trebuit să facem, nu aş fi aşteptat să vii tu, fiule! Da! Ticălosul ăsta ar fi plătit de mult cu viaţa răul ce ni 1-a făcut! Dar, mai întâi, trebuie să ne spună ceea ce numai el ştie! Şi, când îţi vorbesc astfel, Gilbert, când îţi cer ţie şi lui Mars să aşteptaţi, înseamnă că trebuie să aşteptaţi!

— Fie, tată! spuse tânărul. Cel puţin, voi scotoci peste tot, voi căuta…

— Ei! Crezi că nu am făcut-o deja? strigă domnul Burbank. N-a trecut o zi fără să fi cercetat malurile fluviului, insuliţele în care s-ar putea afla bârlogul lui Texar! Şi nici cel mai mic indiciu, nimic care să ne fi putut pune pe urmele sorei tale, Gilbert, şi a soţiei tale, Mars! Carrol şi Stannard au căutat împreună cu mine!… Până acum, toate căutările noastre au fost zadarnice!

— De ce nu aţi făcut plângere la Jacksonville? întrebă tânărul ofiţer. De ce nu l-aţi dat pe Texar în urmărire, ca vinovat de jaful de la Camdless-Bay, de răpirea…

— De ce? spuse James Burbank. Pentru că Texar este acum stăpân, pentru că toţi oamenii cinstiţi tremură în faţa pungaşilor ce-i sunt credincioşi, pentru că sărăcimea este cu el, şi la fel miliţia districtului!

— O să-1 omor pe Texar, repetă Mars, ca şi cum ar fi fost stăpânit de o idee fixă.

— O să-1 omori atunci când va veni vremea! i-o reteză James Burbank. Acum, acest lucru nu ar face decât să agraveze situaţia.

— Şi când va veni vremea? întrebă Gilbert.

— Atunci când federalii vor fi stăpâni pe Florida, atunci când vor ocupa Jacksonville!

— Şi dacă atunci va fi prea târziu?

— Fiule!… Fiule!… Te implor… nu spune asta! strigă doamna Burbank.

— Nu, Gilbert, nu spune asta! repetă domnişoara Alice. James Burbank îl prinse de mână pe fiul lui.

— Gilbert, ascultă-mă, spuse el. Şi noi vrem, la fel ca şi tine, la fel ca Mars, pedepsirea imediată a lui Texar, în cazul în care va refuza să ne spună ce a făcut cu victimele lui. Dar, în interesul sorei tale, Gilbert, în interesul soţiei tale, Mars, furia noastră a trebuit să cedeze în faţa prudenţei. Există toate motivele să credem că, într-adevăr, Dy şi Zermah au fost luate ostatice de Texar doar pentru a-şi asigura protecţia, căci ticălosul ăsta se teme, desigur, că va fi judecat pentru că i-a dat jos pe magistraţii oneşti din

Jacksonville, că a asmuţit o bandă de răufăcători asupra plantaţiei de la Camdless-Bay, că a incendiat şi a prădat domeniul unui nordist! Dacă nu aş crede asta, Gilbert, crezi că ţi-aş vorbi cu atâta convingere? Crezi că aş avea puterea să aştept?

— Iar eu aş fi moartă! spuse doamna Burbank.

Sărmana femeie înţelesese că, dacă se ducea la Jacksonville, fiul ei avea să cadă în mâinile lui Texar. Şi cine ar mai fi putut interveni să salveze un ofiţer al armatei federale, capturat de sudişti, chiar în momentul în care federalii ameninţau Florida?

Cu toate acestea, tânărul ofiţer nu se mai putea stăpâni. Voia cu orice preţ să plece. Şi, cum Mars repeta întruna că îl va ucide pe Texar, îi zise:

— Hai să mergem!

— N-o să te duci, Gilbert!

Adunându-şi toate puterile, doamna Burbank se ridică de pe divan. Se duse şi se aşează în faţa uşii. Dar, epuizată de acest efort, nu se mai putu ţine pe picioare şi se prăbuşi pe podea.

— Mamă!… Mamă! strigă tânărul.

— Rămâi, Gilbert! spuse domnişoara Alice.

Doamna Burbank fu dusă în braţe înapoi în camera ei, iar tânăra rămase de veghe lângă ea. Apoi, James Burbank se întoarse în hol. Gilbert se aşezase într-un fotoliu, cu capul în mâini. Mars, într-un colţ, tăcea.

— Acum, Gilbert, spuse James Burbank, sper că te-ai liniştit. Vorbeşte! Hotărârile pe care urmează să le luăm depind de ceea ce ne vei spune tu. Singura noastră speranţă este sosirea imediată a trupelor federale în district. Au renunţat, oare, la planul de a ocupa Florida?

— Nu, tată.

— Unde se află?

— În clipa de faţă, o parte din escadră se îndreptă spre Saint-Augustine, pentru a bloca ţărmul.

— Dar comandorul nu are de gând să pună stăpânire pe Saint-John? întrebă, repede, Edward Carrol.

— Partea din josul fluviului ne aparţine, răspunse tânărul locotenent. Canonierele noastre au şi pătruns deja pe Saint-John, sub comanda maiorului Stevens.

— Sunt deja în apele fluviului! Şi nu au început încă să cucerească Jacksonville-ul? strigă domnul Stannard.

— Nu, pentru că au fost silite să se oprească în faţa bancurilor de nisip, la patru mile mai sus de port.

— Canonierele oprite, spuse James Burbank, oprite de un obstacol de netrecut?

— Da, tată, răspunse Gilbert, oprite de lipsa de apă. Trebuie ca fluxul să fie suficient de puternic pentru a ne permite să trecem de aceste bancuri de nisip, şi chiar şi atunci va fi destul de greu. Mars cunoaşte perfect şenalul, şi el va fi acela care ne va pilota.

— Sa aşteptăm! Mereu să aşteptăm! exclamă James Burbank. Şi câte zile?

— Trei zile cel mult, şi doar douăzeci şi patru de ore, dacă vântul dinspre larg va împinge flota în estuar.

Trei zile, sau douăzeci şi patru de ore, cât de greu aveau să treacă pentru cei de la Castle-House! Şi, între timp, dacă trupele confederate îşi dădeau seama că nu puteau să apere oraşul, dacă îl părăseau, aşa cum părăsiseră Fernandina, fortul Clinch, celelalte localităţi din Georgia şi din Florida septentrională, nu va fugi şi Texar cu ele? Atunci, unde să-1 mai caute?

Să-1 atace, însă, acum, când făcea legea la Jacksonville, iar golănimea îl susţinea în toate acţiunile iui violente, ar fi fost o nebunie. Nici vorbă nu putea fi de aşa ceva.

Domnul Stannard îl întrebă atunci pe Gilbert dacă era adevărat că trupele federale suferiseră câteva înfrângeri în Nord, printre care şi cea de la Benton viile.

Victoria de la Pea-Ridge, răspunse tânărul locotenent, a îngăduit trupelor lui Curtis să recâştige poziţiile cedate pentru scurt timp. Nordiştii stau cât se poate de bine, şi

succesul lor este asigurat, dar greu de stabilit în timp. In clipa în care vor ocupa punctele principale din Florida, vor pune capăt contrabandei ce se face prin locurile de trecere de pe litoral, şi, în felul acesta, armele şi muniţiile nu vor mai ajunge la confederaţi. In scurtă vreme, aşadar, regiunea aceasta îşi va regăsi liniştea, întrucât escadra noastră îi va asigura securitatea! Da… în câteva zile!… Dar până atunci…

Gândul la sora lui, expusă atâtor pericole, îi reveni cu atâta putere, încât James Burbank trebui să i-1 îndepărteze din minte, îndreptând din nou discuţia spre situaţia în care se aflau forţele beligerante. Nu putea, oare, Gilbert să-i dea unele informaţii ce nu ajunseseră încă la Jacksonville sau, cel puţin, la Camdless-Bay?

Existau, într-adevăr, unele noutăţi, foarte importante pentru nordiştii de pe teritoriul Floridei.

Să ne aducem aminte că, în urma victoriei de la Doneâson, statul Tennessee fusese ocupat aproape în întregime de trupele federale. Acestea aveau de gând să declanşeze un atac simultan pe uscat şi pe apă pentru a cuceri Mississippi. în consecinţă, coborâseră pe firul apei până la insula Zece Mile, unde urmau să atace divizia generalului Beauregard care avea misiunea să apere fluviul. încă din 24 februarie, brigăzile generalului Pope, după ce debarcaseră la Commerce, pe malul drept, învinseseră corpul de armată al lui J. Thomson. Este adevărat că, ajunse în insula Zece Mile şi în satul New-Madrid, fuseseră obligate să se oprească în faţa unui formidabil sistem de apărare alcătuit din redutele pregătite de Beauregard. Dacă, după căderea localităţilor Donelson şi Nashville, toate poziţiile situate mai jos de Memphis puteau fi considerate pierdute de confederaţi, cele situate mai sus puteau fi încă apărate. Tocmai în această zonă urma să aibă loc, cât de curând, o luptă, decisivă poate.

Dar, până atunci, rada din Hampton-Road, de la gurile lui James-River, fusese scena unei bătălii memorabile. în

această bătălie intraseră pentru prima oară în luptă acele vase blindate a căror utilizare avea să modifice tactica navală şi să producă mari schimbări în marina din Lumea Veche şi Lumea Nouă.

Pe data de 5 martie, Monitor, un cuirasat construit de inginerul suedez Erickson, şi Virginia, fostul Merrimak transformat, erau pregătite să iasă în larg, unul spre New-York, iar celălalt spre Norfolk.

Cam tot pe atunci, o divizie federală, reunită sub comanda căpitanului Marston, era ancorată la Hampton-Road, în apropiere de Newport-News. Divizia era alcătuită din Congress, Saint-Laurence, Cumberland şi două fregate cu aburi.

Pe 2 martie, dimineaţa, îşi face pe neaşteptate apariţia nava confederată Virginia, comandată de căpitanul Buchanan. Urmată de alte câteva vase de mică importanţa, se năpusteşte mai întâi asupra lui Congress, iar apoi asupra lui Cumberland, pe care îl străpunge şi îl scufundă cu tot echipajul său de o sută douăzeci de oameni. După care se întoarce la Congress, eşuat, împotmolit în mâlul de lângă ţărm, îl nimiceşte cu lovituri de tun şi îl dă pradă flăcărilor. Numai căderea nopţii îl împiedică să distrugă şi celelalte trei bastimente ale escadrei federale.

Cu greu vă puteţi imagina ce răsunet a avut victoria unui mic vas blindat împotriva vapoarelor de mare tonaj ale Uniunii! Vestea se răspândi cu iuţeala fulgerului şi îi surprinse total pe nordişti, ba chiar îi băgă în sperieţi, de vreme ce un vas ca Virginia putea pătrunde până în Golful Hudson, să scufunde navele din New-York. Sudiştii, bineînţeles, exaltară de bucurie, visând deja la ridicarea blocadei şi la comerţul liber pe toate coastele.

Tocmai acest succes maritim fusese sărbătorit atât de zgomotos în ajun la Jacksonville. Acum, confederaţii se puteau considera la adăpost de bastimentele guvernului federal. Era posibil, chiar, ca, în urma victoriei de la Hampton-Road, escadra comandorului Dupont să fie

rechemată imediat la Potomac, sau la Chesapeake. Atunci, Florida nu va mai fi ameninţată de nici o debarcare. Menţinerea sclaviei, susţinută de straturile cele mai violente ale populaţiei, ar fi avut astfel câştig de cauză pe întreg teritoriul statului Florida. Ceea ce ar fi însemnat că Texar şi partizanii săi şi-ar fi consolidat poziţia, având posibilitatea de a face mult rău! Confederaţii se grăbiseră însă să-şi sărbătorească triumful prea devreme. Căci Gilbert completă veştile acestea, deja cunoscute în nordul Floridei, cu zvonurile ce circulau, în momentul plecării sale, la bordul canonierci comandantului Stevens.

A doua zi a luptei navale de la Hampton-Road fusese cu totul diferită de prima. în dimineaţa zilei de 9 martie, în momentul în care Virginia se pregătea să atace una dintre cele două fregate federale, Minnesota, se trezi faţă în faţă cu un inamic a cărui prezenţă nici măcar nu o bănuia. O arătare ciudată ce se desprinsese din flancul fregatei, „o cutie de brânză aşezată pe o plută”, cum o numiseră confederaţii. Această cutie de brânză era Monitor, comandat de locotenentul Warden. Fusese trimis în zonă ca să distrugă bateriile din Potomac. Dar, ajuns la gurile lui James-River, locotenentul Warden auzi noaptea tunul din Hampton-Road şi se îndreptă spre locul luptei.

Aşezate la zece metri faţă în faţă, aceste două formidabile instrumente de luptă traseră una asupra alteia vreme de patru ceasuri şi se abordară, dar fără nici un rezultat. în cele din urmă, atinsă în linia de plutire şi ameninţată să se scufunde, Virginia trebui să se retragă în direcţia localităţii Norfolk. Monitor, care avea să se scufunde el însuşi nouă luni mai târziu, îşi învinsese categoric adversarul. Datorită lui, guvernul federal îşi recăpătase întreaga superioritate pe apele lui Hampton-Road.

— Nu, tată, spuse Gilbert, isprăvind de povestit, nici vorbă ca escadra noastră să fie rechemată în Nord. Cele şase canoniere ale lui Stevens sunt ancorate pe apele lui Saint-

John. îţi repet, în trei zile cel târziu, vom fi stăpâni pe Jacksonville!

— Vezi bine, Gilbert, răspunse domnul Burbank, că trebuie să aştepţi şi să te întorci la bord! Dar, în timp ce te îndreptai spre Camdless-Bay, nu crezi că ai fost urmărit?

— Nu, tată, răspunse tânărul locotenent. Mars şi cu mine nu am fost pândiţi de nimeni.

— Şi omul care a venit să-ţi spună tot ceea ce s-a întâmplat pe plantaţie, despre incendiul, jaful, boala mamei tale, cine e?

— Mi-a spus că este unul dintre paznicii care au fost alungaţi de la farul din Pablo şi că venea să-1 prevină pe comandatul Stevens de pericolul ce îi ameninţa pe nordişti în această parte a Floridei.

— Nu ştia de prezenţa ta la bord?

— Nu, şi a părut chiar foarte surprins. Dar de ce mă întrebi toate astea, tată?

— Pentru că mă tem ca nu cumva Texar să-ţi fi întins o capcană. Nu numai că bănuieşte, dar chiar ştie că te-ai înrolat în armata federală. S-ar fi putut să fi aflat că eşti sub ordinele comandantului Stevens. Dacă a vrut să te atragă aici…

— Nu-ţi fie teamă, tată. Am ajuns la Camdless-Bay fără să fim văzuţi, şi la fel va fi şi la întoarcere…

— Întoarcere pe vasul tău, nu în altă parte!

— Îţi promit, tată. Mars şi cu mine ne vom întoarce pe navă înainte de ivirea zorilor.

— La ce oră veţi pleca?

— O dată cu refluxul, adică pe la două şi jumătate noaptea.

— Cine ştie, reluă domnul Carrol, dacă nu cumva canonierele lui Stevens nu vor fi, poate, reţinute încă trei zile de bancurile de nisip de pe Saint-John!

— Nu! Este de-ajuns să bată vântul dinspre larg, ca să împingă apa spre ele, zise tânărul locotenent. Ah! Chiar dacă ar trebui să izbucnească furtuna, să izbucnească

odată! Să-i punem cu botul pe labe pe ticăloşii ăştia! Şi atunci…

— Îl voi ucide pe Texar, repetă Mars.

Era puţin după miezul nopţii. Gilbert şi Mars nu aveau să plece mai devreme de două ore, întrucât trebuiau să aştepte refluxul ca să poată ajunge la flotila comandantului Stevens. Bezna va fi adâncă, aşa că aveau toate şansele să treacă neobservaţi, deşi o mulţime de ambarcaţiuni primiseră misiunea să supravegheze fluviul în aval de Camdless-Bay. Tânărul ofiţer urcă, aşadar, în camera mamei lui. O găsi pe domnişoara Alice la căpătâiul ei. Doamna Burbank, epuizată de ultimul efort, căzuse într-un soi de toropeală şi părea să fie chinuită de un coşmar, judecând după suspinele ei adânci.

Gilbert nu voi să o trezească. Se aşeză lângă pat, după ce domnişoara Alice îi făcu semn să nu vorbească. O veghează, astfel, împreună o bună bucată de vreme pe biata femeie atât de greu încercată de soartă! Aveau, oare, nevoie de cuvinte pentru a-şi exprima gândurile? Nu! împărtăşeau aceeaşi suferinţă şi se înţelegeau fără să spună nimic, doar inimile lor îşi vorbeau.

Sosi, în sfârşit, şi ceasul plecării. Gilbert o prinse de mână pe domnişoara Alice, şi amândoi se aplecară asupra doamnei Burbank care, cu ochii pe jumătate închişi, nu putea să-i vadă.

Gilbert îşi apăsă buzele pe fruntea mamei lui, iar tânăra făcu acelaşi gest. Doamna Burbank avu o tresărire dureroasă; nu îl văzu, însă, pe fiul ei plecând şi nu o văzu nici pe domnişoara Alice urmându-1 pentru un ultim adio.

Gilbert şi Alice îi găsiră pe James Burbank şi pe ceilalţi tot în hol.

Mars tocmai intra, după ce dăduse o raită prin împrejurimi.

— E vremea să plecăm, zise el.

— Da, Gilbert, spuse şi James Burbank. Pleacă! O să ne revedem la Jacksonville…

— Da! La Jacksonville, şi mâine chiar, dacă fluxul ne va îngădui să trecem de bancurile de nisip. în ceea ce îl priveşte pe Texar…

— Trebuie să-1 prindem viu! Nu uita, Gilbert!

— Da! Viu!

Tânărul îşi îmbrăţişa tatăl, dădu mâna cu unchiul Carrol şi cu domnul Stannard.

— Vino, Mars! spuse el, apoi.

Şi o porniră amândoi pe malul drept al fluviului, strecurându-se pe lângă plantaţie. Merseră astfel o jumătate de oră. Nu întâlniră pe nimeni în drumul lor. Ajunşi în locul unde îşi lăsaseră gigul ascuns într-o grămadă de stuf, se îmbarcară şi o luară pe firul apei, lăsându-se purtaţi de curenţii ce aveau să-i ducă repede spre bancurile de nisip de pe Saint-John.

XIV.

PE SAINT-JOHN.

În partea aceea, fluviul era pustiu. Pe malul opus nu se zărea nici o licărire. Luminile Jacksonville-ului se ascundeau după cotul pe care-1 face Golful Camdless, rotunjindu-se spre nord. Doar reflexele lor se zăreau ridicându-se şi luminând straturile cele mai joase de nori. Deşi noaptea era întunecoasă, gigul se putea orienta cu uşurinţa în direcţia bancurilor de nisip. Cum nu exista nici urmă de ceaţă, ar fi fost uşor de zărit şi de urmărit, dacă ar fi fost pândit de vreo ambarcaţiune confederată – dar Gilbert şi tovarăşul său nu credeau că au de ce să se teamă de aşa ceva.

Amândoi tăceau. în loc să coboare pe fluviu, ar fi vrut să-1 traverseze şi să meargă să-1 caute pe Texar în Jacksonville, să-1 poată înfrunta direct. Şi atunci, urcând pe Saint-John, ar fi scotocit toate pădurile, toate golfurile de pe malurile sale. Şi, totuşi, era mai înţelept din partea lor să aştepte. Atunci când federalii aveau să ocupe Florida, Gilbert şi Mars vor putea acţiona cu mai multe şanse de succes împotriva lui Texar. De altfel, datoria lor era să se întoarcă pe vas înainte de ivirea zorilor. Dacă vor putea trece de

bancurile de nisip mai repede decât sperau, nu era obligat tânărul locotenent să fie la postul lui, gata de luptă, ca şi Mars, care trebuia să piloteze canonierele prin şenalul a cărui adâncime doar el o cunoştea, în orice moment al fluxului?

Mars, aşezat în partea din spate a gigului, mânuia pagaia cu vigoare. în faţa lui, Gilbert cerceta cu atenţie cursul fluviului în amonte, gata să semnaleze orice obstacol, sau orice pericol, barca, sau trunchi de copac plutind în derivă. După ce se îndepărtase oblic de malul drept, pentru a ajunge în mijlocul şenalului, uşoara ambarcaţiune nu mai avea altceva de făcut decât să se lase în voia curentului ce o ducea aproape de la sine. Până atunci fusese suficient ca Mars, cu o singură mişcare a mâinii, să o împingă dinspre babord, sau dinspre tribord ca să urmeze direcţia dorita.

Fără îndoială că ar fi fost mai bine să nu iasă deloc din umbra copacilor şi a stufului uriaş de pe malul drept al lui Saint-John. Mergând de-a lungul lui, pe sub bolta de crengi dese, existau mai puţine riscuri să fie zăriţi. Dar, puţin mai jos de plantaţie, un cot foarte accentuat al ţărmului trimitea curentul spre celălalt mal. Se formase în locul acela un contracurent ce ar fi făcut navigarea gigului mult mai dificilă, întârziindu-i înaintarea. Aşa că, întrucât nu observase nimic suspect în aval, Mars hotărî să se lase purtat de apele iuţi din mijloc ce coborau repede spre gurile fluviului. Din micul port din Camdless-Bay erau cam patru, cinci mile până în locul în care era ancorată flotila şi, cu ajutorul refluxului, împins de braţele viguroase ale lui Mars, gigul le putea străbate în două ceasuri. S-ar fi întors, aşadar, înainte ca primele licăriri ale zorilor să lumineze suprafaţa lui Saint-John.

La un sfert de oră după plecare, Gilbert şi Mars se aflau în mijlocul fluviului. Ajunşi acolo, constatară că, dacă viteza lor era considerabilă, direcţia curentului îi ducea spre Jacksonville. Poate că, inconştient, Mars trăgea în partea aceea, ca sub imboldul unei atracţii irezistibile. Trebuiau,

totuşi, să evite locul acela blestemat, păzit, desigur, cu mai multă atenţie decât partea centrală a fluviului Saint-John.

— Drept, Mars, drept! se mulţumi să zică tânărul locotenent. Şi gigul se menţinu cuminte pe firul curentului, la un sfert de milă de malul stâng.

Portul din Jacksonville nu era nici întunecat, nici tăcut. O mulţime de luminiţe forfoteau pe chei, sau se clătinau în ambarcaţiuni, reflectându-se pe suprafaţa apei. Unele se deplasau rapid, de parcă o suprafaţa destul de mare s-ar fi aflat sub stricta supraveghere.

În acelaşi timp, frânturi de cântece amestecate cu ţipete arătau că petrecerile sau orgiile continuau să tulbure oraşul. Texar şi partizanii lui mai credeau încă în înfrângerea nordiştilor în Virginia şi în posibila retragere a flotei federale? Sau profitau de ultimele zile pentru a se deda la toate excesele, în mijlocul unei populaţii ameţite de whisky şi gin?

Oricum, atâta vreme cât gigul continua să înainteze dus de curent, Gilbert avea toate motivele să creadă că, în curând, va fi la adăpost de orice pericol, din clipa în care va trece de Jacksonville. Deodată, îi făcu semn lui Mars să oprească. La mai puţin de o milă mai jos de port, zărise o linie lungă de pete negre, presărate ca un şir de stânci de la un mal la celălalt.

Era o înşiruire de ambarcaţiuni ambosate în acel loc, barând drumul pe fluviu.

Evident, în cazul în care canonierele reuşeau să treacă de bancurile de nisip, toate aceste ambarcaţiuni s-ar dovedi neputincioase în tentativa de a le opri şi nu ar avea altceva de făcut decât să bată în retragere; dar, în situaţia în care şalupele federale ar încerca să urce pe firul apei, ar fi, p oate, în stare să se opună trecerii lor. Din acest motiv fuseseră aşezate astfel în timpul nopţii, formând un baraj. Stăteau nemişcate de-a curmezişul fluviului, fie că fuseseră proptite în vâsle, fie că fuseseră ancorate. Deşi nu se puteau zări, nu exista nici o îndoială că la bordul lor se aflau

destul de mulţi oameni bine înarmaţi atât pentru ofensiva, cât şi pentru defensivă. Gilbert remarcă, totuşi, că ambarcaţiunile nu barau încă fluviul atunci când urcaseră pe firul apei, îndreptându-se spre Camdless-Bay. Această măsură de prevedere nu fusese luată decât după trecerea gigului şi, poate, sub ameninţarea unui atac despre care nu se ştia încă nimic atunci când tânărul locotenent părăsise flotila lui Stevens.

Se văzură, aşadar, nevoiţi să abandoneze mijlocul fluviului, încercând să se strecoare de-a lungul malului drept. Poate ca ambarcaţiunea lor avea să treacă neobservata, dacă se furişau printre trestii, la adăpostul copacilor de pe mal. în orice caz, nu exista altă cale de a evita barajul de pe Saint-John.

— Mars, încearcă să mânuieşti pagaia fără zgomot până vom trece de baraj, spuse tânărul locotenent.

— Da, domnule Gib.

— Va trebui să te lupţi cu contracurenţii, şi daca vei avea nevoie de ajutorul meu…

— Mă descurc eu.

Şi, cu mişcări largi, îndreptă rapid gigul spre malul drept, tocmai atunci când se aflau la trei sute de yarzi la linia de ambosare.

De vreme ce ambarcaţiunea nu fusese zărită atunci când străbătea oblic fluviul, acum, când se contopise cu întunericul, pierzându-se în umbra copacilor şi a trestiilor de pe mal, era imposibil să fie descoperiţi. Dacă barajul nu începea chiar de lângă mal, era aproape sigur că vor putea trece. Ar fi fost mai mult decât imprudent să încerce pe mijlocul fluviului.

Mars vâslea într-o beznă şi mai adânca, din pricina perdelei de arbori de pe ţărm. Evita cu grija să se ciocnească de butucii ale căror capete ţâşneau ici şi colo, sau să lovească prea zgomotos apa cu pagaia, deşi, uneori, avea de luptat cu un contracurent pe care vârtejurile îl făceau şi mai primejdios. Deviind astfel de la direcţia

iniţială, Gilbert urma, fără îndoială, să întârzie cel puţin un ceas. Dar nu avea importanţă că zorile îl vor prinde pe drum; va fi destul de aproape de locul de ancorare al canonierelor ca să nu aibă de ce să se mai teamă de cei din Jacksonville.

Pe la orele patru, barca ajunse în dreptul ambarcaţiunilor. Aşa cum prevăzuse Gilbert, datorită faptului că apa nu era adânca în acel loc, în apropierea malului trecerea fusese lăsată liberă. La câteva sute de picioare mai departe, o limbă de pământ ce ieşea mult afară peste apa fluviului – o limba de pământ păduroasa – se zărea neclar sub un pâlc de paletuvieri şi de bambuşi enormi.

Ambarcaţiunea trebuia să ocolească limba aceea de pământ, foarte întunecată înspre amonte. In aval, dimpotrivă, oceanul de verdeaţă seca dintr-o data. Litoralul, mai înclinat în partea dinspre estuarul lui Saint-John, se decupa într-un şir de golfuri şi de bălţi, formând o plajă foarte joasă, complet descoperita. în porţiunea aceea, nu mai era nici un arbore, nici o perdea de stuf şi, în consecinţă, şi pe apă se vedea ca-n palma. Nu era, aşadar, deloc imposibil ca un punct negru şi mişcător cum era gigul, prea mic pentru ca doi oameni să se poată culca în el, să fie zărit de o ambarcaţiune ce ar fi supravegheat acea zonă.

Este adevărat că, mai departe, contracurentul nu se mai făcea simţit.

De-a lungul malului, existau nişte curenţi repezi ce nu se îndreptau în direcţia canalului. Aşa că, dacă barca reuşea să treacă de limba de pământ, avea să fie repede purtată spre gurile fluviului, ajungând în scurtă vreme în locul în care era ancorat vasul comandantului Stevens.

Mars se strecura, prin urmare, cu maximă prudenţă. Ochii lui încercau să străpungă bezna, cercetând partea de jos a fluviului. Se ţinea cât mai aproape cu putinţa de ţărm, luptând împotriva contracurentului ce era încă foarte violent în spatele limbii de pământ. Pagaia se îndoia,

mânuită de braţele sale vânjoase, în vreme ce Gilbert, cu privirile întoarse spre amonte, nu înceta să observe suprafaţa apei. În vremea asta, gigul se apropia, puţin câte puţin, de limba de pământ. Mai aveau doar câteva minute şi atingeau vârful ei ce se prelungea cu un fir subţire de nisip. Ajunseseră la mai puţin de douăzeci şi cinci, treizeci de yarzi, când, deodată, Mars se opri.

— Ai obosit, îl întrebă tânărul locotenent, vrei să te înlocuiesc?

— Nici vorbă, domnule Gilbert! răspunse Mars.

Şi, în aceeaşi clipă, cu doua lovituri puternice de pagaie, ţâşni oblic, de parca ar fi vrut să se izbească de mal. De îndată ce-i fură la îndemâna, înşfacă ramurile ce spânzurau deasupra apei şi, agăţându-se de ele, făcu barca să dispară sub bolta întunecoasă de verdeaţă. O clipă mai târziu, cu parâma răsucită în jurul rădăcinii unui paletuvier, Gilbert şi Mars, nemişcaţi, se aflau cufundaţi într-o beznă atât de adâncă, încât nu se mai puteau vedea.

Toată această manevră nu durase mai mult de zece secunde.

Tânărul locotenent îl apucă de umăr pe tovarăşul său, pregătindu-se să-i ceara o explicaţie, când Mars, întinzând braţul prin frunziş, îi arată un punct mişcător în partea mai puţin întunecată a fluviului.

Era o ambarcaţiune cu patru oameni, ce urca pe firul apei, după ce trecuse de limba de pământ, înaintând de-a lungul fluviului.

Gilbert şi Mars avură atunci acelaşi gând: să ajungă cu orice preţ la nava lor. Dacă barca avea să fie descoperită, nu vor şovăi să sară pe ţărm, să se strecoare printre copaci şi să o ţină tot într-o goana până vor ajunge în dreptul bancurilor de nisip. Acolo, de îndată ce se vor ivi zorile, fie că semnalele lor vor fi observate de pe cea mai apropiată canoniera, fie că vor trebui să înoate până la ele, vor face tot ceea ce este omeneşte cu putinţă pentru a se întoarce la post.

Dar, aproape imediat, aveau să-şi dea seama că orice posibilitate de a se retrage pe uscat era exclusă.

Într-adevăr, atunci când ambarcaţiunea ajunse la douăzeci de picioare de bolta de verdeaţă, cei patru oameni de la bordul ei începură să discute cu alţi vreo şase, ale căror umbre se zăriră deodată printre copacii de pe creasta malului.

— Aţi făcut ce era mai greu de făcut? se strigă de pe uscat.

— Da, se răspunse de pe fluviu. Să treci limba asta de pământ în timpul refluxului este la fel de dificil ca şi cum ai urca un torent!

— Vă duceţi să ancoraţi în locul acela, acum că noi am debarcat pe limba de pământ?

— Fară îndoială, printre vârtejuri. Mai bine vom sta de pază la marginea barajului.

— Bine! În vremea asta, noi vom supraveghea malul şi, dacă nu cumva o vor apuca prin mlaştină, nu-mi închipui cum ne-ar mai putea scăpa pungaşii ăştia.

— Dacă n-au făcut-o deja.

— Nu! Imposibil! Evident, vor încerca să se întoarcă la bord înainte de răsăritul soarelui. Or, cum nu pot străpunge şirul de ambarcaţiuni, vor încerca să se strecoare de-a lungul malului, iar noi vom fi aici să le ieşim în cale.

Aceste câteva fraze le fura suficiente pentru a înţelege ceea ce se întâmplase. Plecarea lui Gilbert şi Mars fusese descoperită – nu mai exista nici o îndoială în aceasta privinţă. Dacă, atunci când urcaseră pe fluviu ca să ajungă în portul din Camdless-Bay, reuşiseră să scape de ambarcaţiunile ce avuseseră misiunea să îi intercepteze, acum, când fluviul era barat şi erau pândiţi la întoarcere, le va fi foarte greu, daca nu imposibil, să ajungă la locul unde erau ancorate canonierele.

Pe scurt, în aceste condiţii, gigul era prins între oamenii din barcă şi tovarăşii lor care debarcaseră pe limba de pământ. Aşadar, dacă era limpede că nu mai aveau cum să scape coborând pe firul apei, la fel de limpede era ca nici pe

uscat nu prea aveau şanse, dat fiind ţărmul atât de îngust, înghesuit între Saint-John şi mlaştinile de pe litoral.

Gilbert aflase, prin urmare, că trecerea sa pe apele fluviului fusese semnalată. Poate că, totuşi, nu se ştia că tovarăşul lui şi el debarcaseră la Camdless-Bay, că era vorba de fiul lui James Burbank, ofiţer în marina federală, şi de unul dintre marinarii acestuia. Curând, însă, şi aceasta ultimă speranţa avea să se spulbere. Tânărul locotenent nu mai avu nici o îndoiala în legătură cu pericolul ce-1 ameninţa, atunci când auzi ultimele fraze ale urmăritorilor săi.

— Căscaţi bine ochii! se striga de pe uscat.

— Da… Da! răspunseră cei din barca. Un ofiţer federal, asta da prada, mai ales ca ofiţerul ăsta e fiul unuia dintre blestemaţii de nordişti din Florida!

— Şi o să fim plătiţi bine, fiindcă Texar plăteşte!

— S-ar putea, totuşi, să nu reuşim să punem mâna pe ei în noaptea asta, dacă izbutesc să se ascundă în vreo scobitura de pe mal. Dar, când se va face ziuă, o să scotocim aşa de bine toate găurile, că nici un şobolan de apă n-o să ne scape!

— Nu uitaţi că trebuie să-i prindem vii!

— Da! Aşa rămâne! Şi, de asemenea, rămânem înţeleşi ca, în cazul în care-i prindem la ţărm, nu avem decât să strigăm după voi şi veţi veni să-i luaţi şi să-i duceţi la Jacksonville!

— De altfel, dacă nu vom fi nevoiţi să-i vânăm, vom rămâne ancoraţi aici.

— Şi noi la postul nostru, pe mal.

— Haide! Noroc! E adevărat că mai bine ne-ar fi stat într-o crâşmă din Jacksonville, bând toată noaptea.

— Da, dacă ne scapă pungaşii ăştia doi! Nu, dacă mâine îi ducem, legaţi fedeleş, lui Texar!

După care ambarcaţiunea se îndepărtă cu două lungimi de vâslă. Apoi, zgomotul unui lanţ ce se întindea arătă că ancorase în apropiere. în ceea ce-i priveşte pe oamenii ce străjuiau liziera de pe mal, chiar daca nu mai vorbeau, se

auzea zgomotul paşilor lor strivind frunzele căzute din copaci. Pe fluviu, ca şi pe uscat, fuga nu mai era, aşadar, posibilă. La asta se gândeau Gilbert şi Mars. Niciunul, nici celalalt nu făcuseră vreo mişcare şi nu rostiseră vreun cuvânt. Nimic nu putea trăda prezenţa gigului ascuns sub bolta întunecată de verdeaţă, boltă ce se transformase într-o închisoare. Imposibil să iasă de acolo. Admiţând că nu avea să fie descoperit în timpul nopţii, cum ar fi putut trece Gilbert neobservat atunci când se va face ziuă? Şi, odată capturat tânărul locotenent, nu numai viaţa sa avea să fie ameninţată – ca soldat şi-ar fi sacrificat-o fără să-i pese —, dar, dacă reuşeau să arate că debarcase la Camdless-Bay, asta însemna că tatăl său va fi din nou arestat de oamenii lui Texar, asta însemna că legăturile lui James Burbank cu armata federală aveau să fie dovedite fără putinţă de tăgada. Dacă spaniolul nu dispunea de probe atunci când îl acuzase pentru prima oară pe proprietarul de la Camdless-Bay, acum aceste probe nu îi vor mai lipsi, luându-1 prizonier pe Gilbert. Şi, atunci, ce se va întâmpla cu doamna Burbank? Ce se va întâmpla cu Dy şi cu Zermah, când tatăl, fratele, soţul nu vor mai fi liberi şi nu vor mai putea să-şi continue cercetările?

Toate aceste gânduri îi trecură ca un fulger prin minte tânărului ofiţer, fâcându-1 să întrevadă inevitabilele lor consecinţe.

Astfel, în cazul în care aveau să fie prinşi amândoi, mai rămânea doar o singură şansă: federalii să intre în Jacksonville, înainte ca Texar să apuce să le facă vreun rău. Poate ca, atunci, vor fi eliberaţi la timp, în aşa fel încât condamnarea de care nu aveau cum să scape să nu fie urmată şi de executarea lor. Da! Asta era singura lor nădejde! Dar cum sa grăbească venirea comandantului Stevens şi a canonierelor sale? Cum să treacă dincolo de bancurile de nisip, de vreme ce apa nu era încă suficient de adâncă? Cine să mai călăuzească flotila prin puzderia de

meandre ale canalului, dacă Mars, cel care trebuia să o piloteze, cădea în mâinile sudiştilor?

Gilbert era obligat, aşadar, să încerce imposibilul ca să ajungă la canoniere înainte de ivirea zorilor şi trebuia să plece fără să mai piardă nici o clipă! Era, într-adevăr, cu neputinţă? N-ar fi reuşit Mars, ţâşnind cu gigul în vâltoarea apei, să-i redea libertatea? În vreme ce oamenii din barcă aveau să piardă secunde preţioase până când vor ridica ancora, până când vor strânge lanţul, poate că se vor putea îndepărta suficient de mult ca să nu mai poată fi ajunşi!

Nu! Ar fi însemnat să dea totul peste cap. Tânărul locotenent o ştia prea bine. Pagaia lui Mars nu se putea lupta cu cele patru vâsle ale bărcii urmăritorilor.

Ambarcaţiunea i-ar fi ajuns repede din urmă, în timp ce ar fi încercat să navigheze pe lângă mal. Acţionând în felul acesta, s-ar fi dat singuri pe mâna duşmanului.

Ce să facă? Era mai bine să mai aştepte? Curând avea să răsară soarele. Era deja patru şi jumătate dimineaţa. Linia orizontului începea să se lumineze spre est.

Totuşi, trebuia să ia o hotărâre, şi iată la ce se gândi Gilbert. Se aplecă spre Mars şi-i şopti la ureche:

— Nu mai putem aştepta multă vreme. Suntem amândoi înarmaţi, avem câte un revolver şi câte un cuţit. In barcă sunt patru oameni. Doar doi contra unul. Avem avantajul că-i vom lua prin surprindere. Vei împinge cu putere gigul peste vâltoare şi îl vei năpusti peste ambarcaţiune, din câteva lovituri de pagaie. Fiind ancorată, nu va putea evita abordajul. Ne vom arunca în barcă, ne vom repezi la ei, îi vom lovi fără să le dăm timp să-şi vină în fire şi vom ieşi în larg. Apoi, înainte ca tipii de pe mal să dea alarma, poate că vom reuşi să trecem de baraj şi să ajungem la canoniere. Ai înţeles, Mars?

Mars răspunse luându-şi cuţitul şi punându-1, fără teacă, la cingătoare, lângă revolver. Apoi, desfăcu încet parâma şi prinse pagaia pentru a împinge barca dintr-o singură lovitura plină de vigoare.

Dar, în clipa în care se pregătea să înceapă manevra, Gilbert îl opri cu un gest. O împrejurare neaşteptată îl făcu să-şi schimbe pe loc planurile.

O dată cu primele licăriri ale zorilor, o ceaţă deasa prinse să se aştearnă pe suprafaţa apei. Ai fi zis că o vată umedă o acoperea treptat, învăluind-o în răsucirile ei unduitoare. Aburii aceştia, formaţi în larg, veneau de la gura fluviului şi, împinşi de o briză uşoară, urcau încet pe firul apei. În mai puţin de un sfert de ceas atât Jacksonville, oraşul de pe malul stâng, cât şi pâlcurile de copaci de pe malul drept aveau să dispară sub acumularea aceasta de vapori puţin gălbui, al căror miros caracteristic umplea deja valea.

Nu însemna aceasta salvarea tânărului locotenent şi a tovarăşului său? în loc să rişte o lupta inegală, în care puteau pieri amândoi, de ce să nu încerce să se strecoare prin ceaţa? Cel puţin, credea Gilbert, nu aveau altceva mai bun de făcut. De aceea îl oprise pe Mars, când acesta intenţionase să ţâşnească brusc de lângă mal. Dimpotrivă, trebuia să se desprindă cu prudenţă, fără zgomot, evitând ambarcaţiunea a cărei siluetă, deja nedesluşită, avea să se şteargă cu totul.

Atunci, glasurile începură din nou să se strige. Cei din barcă le răspundeau celor de pe ţărm.

— Atenţie la ceaţă!

— Da! O să ridicam ancora şi o să ne apropiem şi mai mult de ţărm!

— E bine, dar rămâneţi în legătură cu celelalte ambarcaţiuni din larg. Dacă trec pe lângă voi, spuneţi-le să se mişte în toate direcţiile până se risipeşte ceaţa.

— Da! Da! Nu vă fie teama şi fiţi cu ochii-n patru, în cazul în care pungaşii vor încerca să se strecoare pe uscat!

Bineînţeles că aceasta măsura de precauţie, cât se poate de indicată, avea să fie luată. Un anumit număr de ambarcaţiuni urmau să circule în toate direcţiile, intersectându-se pe drum, de la un mal la celalalt. Gilbert ştia, dar, totuşi, nu şovăi nici o clipă. Gigul, manevrat fără

zgomot de Mars, se desprinse de malul acoperit de verdeaţă şi înainta încet, luptându-se cu vârtejurile.

Ceaţa se îngroşa din ce în ce, deşi era străbătută de o lumină alburie aidoma celei ce răzbate prin geamul unui felinar. Nu se mai vedea nimic, chiar la o distanţă de câţiva yarzi. Daca, din întâmplare, gigul nu dădea peste barca ancorată în larg, avea toate şansele să treacă neobservat. Şi, într-adevăr, reuşi să o evite, în timp ce oamenii din ea erau ocupaţi să ridice ancora, cu un zornăit de lanţ ce indica aproximativ locul de care trebuiau să se îndepărteze.

Gigul izbuti, aşadar, să treacă, şi Mars putu să mânuiască pagaia cu ceva mai multă forţă.

Lucrul cel mai dificil era sa urmeze o direcţie potrivita, fără să se expună treacând prin mijlocul fluviului. Trebuia, dimpotrivă, să rămână cât mai aproape de malul drept. Nimic nu-1 putea ajuta pe Mars să se orienteze prin ceaţa tot mai densă, poate doar clipocitul apei lovindu-se de ţărm. Lumina zilei începea să se facă văzută. Creştea deja deasupra stratului de vapori, deşi suprafaţa fluviului continua să fie acoperită de aburi groşi.

Vreme de jumătate de oră, gigul rătăci, ca să zicem aşa, la întâmplare. Câteodată, o siluetă vagă apărea pe neaşteptate. Ai fi putut crede că este o ambarcaţiune ale cărei dimensiuni erau mult mărite datorită fenomenului de refracţie – fenomen observat în mod obişnuit pe timp de ceaţă în larg. Într-adevăr, orice obiect ce apare în faţa ochilor dintr-o dată, cu o iuţeală fantastică, îţi da impresia că este de dimensiuni enorme. Lucrul acesta se petrece în mod frecvent. Din fericire, ceea ce Gilbert lua drept şalupă nu era decât o geamandură de balize, un capăt de stâncă ţâşnind din apa sau vreun ţăruş bătut pe fundul apei, al cărui vârf se pierdea în ceaţă.

Treceau, de asemenea, tot felul de păsări, pârând şi ele uriaşe. Dacă de-abia apucai să le zăreşti, auzeai, în schimb, ţipetele lor ascuţite ce sfâşiau depărtările. Altele se ridicau în zbor chiar din albia fluviului, în clipa în care apropierea

bărcii le punea pe fugă. Era imposibil să vezi daca se îndreptau spre mal să se adăpostească, doar câţiva paşi mai departe, sau se aruncau din nou în vâltoarea apei.

În orice caz, întrucât mareea scădea întruna, Gilbert era sigur că gigul, dus de reflux, se îndrepta spre locul în care ancorase comandantul Stevens. Totuşi, cum curenţii slăbiseră mult, nimic nu îl îndreptăţea să creadă că depăşiseră linia de ambosare. Dimpotrivă, existau toate motivele să se teamă că se aflau chiar în dreptul ei şi că, oricând, puteau să se ciocnească de una dintre ambarcaţiuni.

Aşa ca eventualitatea unei mari primejdii nu dispăruse încă. Curând chiar, fu cât se poate de limpede ca gigul se afla mai mult ca niciodată în cel mai mare pericol. La intervale scurte, Mars se oprea, lăsându-şi pagaia suspendată deasupra apei. Zumzetul unor glasuri mai apropiate, sau mai îndepărtate se auzea necontenit pe o rază restrânsă. Tot felul de ţipete îşi răspundeau de la o barcă la alta. Forme nedesluşite dispăreau dintr-o dată, înghiţite de ceaţă. Erau ambarcaţiuni în mers ce trebuiau evitate. Uneori, aburii se ridicau brusc, ca măturaţi de un vânt puternic. Se putea vedea atunci pe o distanţă de câteva sute de yarzi, şi Gilbert şi Mars încercau să profite de ocazie, căutând să-şi dea seama cam pe unde se aflau. Dar aburii se strângeau la loc, şi singurul lucru pe care-1 aveau de făcut era să se lase duşi de curent.

Era puţin după ora cinci. Gilbert calcula că se găseau, probabil, la două mile de locul de ancorare. într-adevăr, nu ajunseseră la bancurile de nisip. Şi-ar fi dat seama de asta după zgomotul mai puternic al curentului, după felul în care se încreţeşte apa în valuri mici, ce se ciocnesc între ele cu un vuiet pe care, auzindu-1, nici un marinar nu se poate înşela. Dacă ar fi trecut de bancurile de nisip, Gilbert s-ar fi considerat relativ în siguranţă, căci nu era de crezut că ambarcaţiunile vor încerca să se aventureze la o asemenea

distanţă de Jacksonville şi să ajungă în bătaia tunurilor de pe canoniere.

Aşa că amândoi stăteau cu urechile ciulite, aplecaţi mult peste barcă, aproape atingând suprafaţa apei. Auzul lor fin şi bine antrenat nu percepea, totuşi, nimic. Probabil ca se rătăciseră, luând-o prea mult fie spre dreapta, fie spre stânga. Oare nu ar fi fost mai bine să navigheze oblic, în aşa fel încât să se apropie de unul dintre maluri şi, dacă va fi nevoie, să aştepte să se mai risipească ceaţa ca să poată găsi direcţia cea buna?

Era cel mai bun lucru pe care-1 aveau de făcut, pentru că aburii începeau deja să se ridice. Soarele care se simţea deasupra îi făcea să se înalţe, încălzindu-i. Oglinda apei începea deja să strălucească, înainte ca şi cerul să se limpezească. Mai era puţin, şi perdeaua de aburi avea să fie sfâşiată dintr-o dată, iar linia orizontului urma să se ivească din ceaţă. Poate că, atunci, la o milă dincolo de bancurile de nisip, Gilbert va zări canonierele aşteptând fluxul şi va putea ajunge la ele.

În clipa aceea se auzi un vuiet de ape frământate. Aproape numaidecât, gigul începu să se învârtească de parcă ar fi fost prins într-un vârtej. Nu mai putea exista nici o îndoiala.

— Bancurile de nisip! striga Gilbert.

— Da! Şi, de îndată ce vom trece de ele, vom ajunge la locul de ancorare, răspunse Mars.

Şi prinse din nou pagaia, încercând să îndrepte gigul în direcţia potrivită.

Deodată, Gilbert îl opri. Prin aburii ce începeau să se risipească zărise o barcă ce înainta rapid pe acelaşi traseu. Oamenii de la bord văzuseră gigul? Voiau să îi taie calea?

— Virează spre babord, spuse tânărul locotenent.

Mars întoarse şi, din câteva lovituri de pagaie, ar fi îndreptat gigul în direcţia opusă.

Dar, dintr-acolo, se auziră nişte glasuri. Se strigau zgomotos. Cu siguranţă că în partea aceea a fluviului erau

mai multe ambarcaţiuni ce navigau împreună ca măsură de prevedere.

Deodată, ca şi cum un pământuf uriaş ar fi măturat spaţiul, aburii căzură pulverizaţi în apa fluviului.

Gilbert nu-şi putu reţine un strigăt!

Gigul se afla chiar în mijlocul unei duzini de ambarcaţiuni însărcinate să supravegheze această zonă a şenalului!

— Iată-i! Iată-i!

Exclamaţiile acestea răsunară deodată din toate bărcile.

— Da, iată-ne! răspunse tânărul locotenent. Pune mâna pe revolver şi pe cuţit, Mars, şi să ne apărăm!

Să se apere ei doi împotriva a treizeci de oameni!

Într-o clipă, trei sau patru ambarcaţiuni abordară gigul. Se auziră împuşcături. Doar Gilbert şi Mars trăgeau. Ceilalţi nu, consemnul era să-i prindă vii. Trei sau patru marinari fură ucişi sau răniţi. Dar, în lupta aceasta inegală, cum să reziste Gilbert şi tovarăşul lui?

Tânărul locotenent fu legat burduf, deşi se lupta ca un leu, şi transportat într-o barcă.

— Fugi, Mars! strigă el, pentru ultima oară.

Cu o lovitură de cuţit, Mars se descotorosi de omul care îl ţinea. ăânainte de a fi înşfăcat din nou, viteazul soţ al lui Zermah se aruncă în fluviu. în zadar încercară să-1 prindă. Dispăru în vâltoare, în preajma bancurilor de nisip, unde apele vijelioase începeau să se transforme în torenţi, o dată cu refluxul.

XV.

JUDECATA.

Un ceas mai târziu, barca în care se afla Gilbert acosta pe cheiul din Jacksonville. împuşcăturile fuseseră auzite. Era vorba de o ciocnire între ambarcaţiunile confederate şi flotila federală? Canonierele comandantului Stevens pătrunseseră pe canal? Populaţia oraşului se temea de aşa ceva şi devenise foarte agitată. O parte din locuitori se îndreptase iute spre estacade. Autorităţile civile, reprezentate de Texar şi de cei mai îndârjiţi partizani ai săi,

nu întârziaseră să îi urmeze. Cu toţii se uitau spre bancurile de nisip ce ieşiseră din ceaţă. Lornietele şi lunetele erau la mare trecere. Dar distanţa era prea mare – aproximativ trei mile – ca să-şi dea seama de amploarea ciocnirii şi de rezultatul acesteia.

În orice caz, flotila era încă ancorată, ca şi în ajun, şi oraşul nu trebuia să se teamă de un atac imediat al canonierelor. Era destul timp ca şi cei mai compromişi dintre locuitorii săi să se pregătească să fuga în interiorul Floridei.

De altfel, chiar dacă Texar şi doi, trei dintre tovarăşii săi aveau, mai mult decât ceilalţi, motive serioase să se teamă pentru propria lor siguranţă, nici măcar ei nu considerau că trebuie să se neliniştească din cauza acestui incident. Spaniolul bănuia că era vorba de capturarea gigului pe care voia să pună mâna cu orice preţ.

— Da, cu orice preţ! repetă Texar, căutând să identifice ambarcaţiunea ce se îndrepta spre port. Cu orice preţ, trebuie să îl capturez pe fiul lui Burbank care a căzut în capcana pe care i-am întins-o! Acum am, în sfârşit, dovada că James Burbank este în legătură cu federalii! Slavă Domnului! După ce îl voi împuşca pe băiat, nu vor trece mai mult de douăzeci şi patru de ore, şi îl voi împuşca şi pe tatăl lui.

Într-adevăr, deşi partidul său era stăpân pe Jacksonville, Texar, după amânarea pronunţată în favoarea lui James Burbank, voise să aştepte un moment mai prielnic pentru a-1 aresta din nou. I se ivise ocazia de a-1 atrage în capcană pe Gilbert. Odată Gilbert identificat ca ofiţer federal, arestat pe teritoriu inamic, condamnat ca spion, spaniolul putea să-şi desăvârşească răzbunările.

Împrejurările aveau să-i fie pe deplin favorabile. Cel adus în portul din Jacksonville era chiar fiul proprietarului de la Camdless-Bay, James Burbank.

Că Gilbert era singur, că tovarăşul său se înecase sau scăpase nu avea nici o importanţă, de vreme ce tânărul

ofiţer fusese prins. Nu-i mai rămânea decât să-1 aducă în faţa unui comitet format din oameni de-ai lui, pe care avea să-1 conducă chiar el.

Gilbert fu primit cu huiduieli şi ameninţări de toată golănimea care îl cunoştea foarte bine. Rămase rece la toate aceste strigăte, privind dispreţuitor în jur. Nu se arăta deloc înfricoşat, deşi, pentru a-1 apăra de mulţimea înfuriată, fu nevoie de o escortă de soldaţi. Dar atunci când îl zări pe Texar, nu se mai putu stăpâni şi de buna seama că s-ar fi aruncat asupra spaniolului, daca nu ar fi fost oprit de cei ce îl păzeau.

Texar nu schiţă nici un gest, nu rosti nici un cuvânt, se prefăcu că nici nu-1 vede pe tânărul ofiţer şi îl lăsă să se îndepărteze, perfect indiferent.

Câteva clipe mai târziu, Gilbert era aruncat în închisoarea din Jacksonville. Nu-ţi puteai face nici o iluzie în privinţa soartei pe care i-o rezervau sudiştii.

Pe la prânz, domnul Harvey, corespondentul lui James Burbank, se prezenta la închisoare şi încercă să îl vadă pe Gilbert. Cererea îi fu respinsă. Din ordinul lui Texar, tânărul nu avea voie să primească vizite. într-adevăr, se ştia de relaţiile corespondentului cu familia Burbank, şi unul dintre punctele planului pus la cale de spaniol era ca de arestarea lui Gilbert să nu se afle imediat la Camdless-Bay. După ce va fi judecat, după ce va fi condamnat, va fi suficient timp pentru a-i aduce la cunoştinţă lui James Burbank cele întâmplate şi, atunci când acesta va fi informat, nu va mai avea vreme să fugă de pe plantaţie şi să scape din mâna lui Texar.

În consecinţa, domnul Harvey nu reuşi să trimită nici un mesaj la Camdless-Bay. Toate ambarcaţiunile din port fuseseră sechestrate. Orice legătură între malul stâng şi malul drept fusese întreruptă, familia Burbank nu trebuia să afle de arestarea lui Gilbert. în timp ce toţi ai săi îl credeau la bordul canonierei lui Stevens, tânărul ofiţer era încarcerat în închisoarea din Jacksonville.

Cei din Castle-House stăteau cu urechile ciulite, pândind dacă nu se aude cumva, în depărtare, bubuitul tunurilor anunţând că flota federală a trecut dincolo de bancurile de nisip. Jacksonville în mâinile nordiştilor ar fi însemnat Texar în mâinile lui James Burbank! Acesta ar fi fost liber să reia, împreună cu fiul său, împreună cu prietenii săi, cercetările ce, până acum, nu dăduseră nici un rezultat! Dar, în aval, nu se auzea nimic. Şi administratorul Perry, care cercetase fluviul până la baraj, şi Pyg, şi unul dintre subadministratori, trimişi pe ţărm la trei mile mai sus de plantaţie, confirmară acest lucru. Flotila continua să fie ancorată. Nici un semn că s-ar fi pregătit să pornească la drum şi să ajungă în dreptul oraşului Jacksonville.

Şi, de altfel, cum ar fi putut trece dincolo de bancurile de nisip? Admiţând că fluxul ar fi venit mai devreme decât sperau, cum s-ar fi putut aventura prin strâmtoare şi ar fi putut răzbate prin meandrele canalului, acum, când singurul pilot care cunoştea drumul nu se afla la post? Într-adevăr, Mars nu se întorsese pe vas.

Iar dacă James Burbank ar fi aflat de cele întâmplate, ce ar fi putut crede? Doar că viteazul tovarăş al fiului său pierise înghiţit de apele vijelioase. În cazul în care Mars ar fi scăpat cu viaţă şi ar fi ajuns pe malul drept al fluviului, nu s-ar fi întors la Camdless-Bay, de vreme ce era imposibil să mai ajungă la locul în care ancorase flotila?

Dar Mars nu apăru nici pe plantaţie.

A doua zi, pe 11 martie, pe la ceasurile unsprezece, comitetul se reuni, sub preşedinţia lui Texar, în aceeaşi sală a Palatului de Justiţie în care spaniolul mai fusese o dată acuzatul lui James Burbank. De data asta, acuzaţiile aduse tânărului ofiţer erau suficient de grave pentru ca acesta să nu mai aibă nici o scăpare. Era dinainte condamnat. De îndată ce avea să termine cu fiul, Texar urma să se ocupe de tată. Micuţa Dy în mâinile lui, doamna Burbank doborâtă de toate aceste lovituri pe care i le dăduse, una după alta, şi iată că se va răzbuna cu vârf şi îndesat. Se părea că totul

venea în sprijinul lui, ajutându-1 să-şi potolească ura implacabilă.

Gilbert fu scos din închisoare. Ca şi în ajun, mulţimea aţâţată îl însoţi cu urletele ei. Când intră în sala de judecata, unde se aflau cei mai îndârjiţi susţinători ai lui Texar, vacarmul deveni de nedescris.

— La moarte cu spionul!… La moarte!

Aceasta era acuzaţia pe care i-o arunca în faţa golănimea, asmuţită de Texar.

Cu toate acestea, Gilbert reuşi să-şi păstreze sângele rece şi se arătă stăpân pe el, chiar şi în faţa spaniolului care nu avusese bunul simţ să se recuze într-o asemenea împrejurare.

— Vă numiţi Gilbert Burbank, spuse Texar, şi sunteţi ofiţer în marina federală?

— Da.

— Şi în prezent locotenent la bordul uneia dintre canonierele comandantului Stevens?

— Da.

— Sunteţi fiul lui James Burbank, american din Nord, proprietarul plantaţiei de la Camdless-Bay?

— Da.

— Este adevărat că aţi părăsit flotila ancorată pe fluviul Saint-John în noaptea de 10 martie?

— Da.

— Recunoaşteţi că aţi fost capturat atunci când încercaţi să vă întoarceţi la bord, însoţit de un marinar de pe navă?

— Da.

— Vreţi să ne spuneţi ce aţi venit să faceţi la Camdless-Bay?

— La bordul canonierei pe care sunt secund s-a prezentat un om. Mi-a adus la cunoştinţă că plantaţia tatălui meu fusese devastată de o trupă de răufăcători, că locuinţa părinţilor mei, Castle-House, fusese atacată de bandiţi. Nu o să-i spun preşedintelui comitetului care mă judecă cine este responsabil de aceste crime.

— Iar eu, răspunse Texar, îi voi spune lui Gilbert Burbank că tatăl său a sfidat opinia publică eliberându-şi sclavii, că a existat o hotărâre ce stipula alungarea sclavilor eliberaţi, că această hotărâre trebuia pusă în aplicare…;

— Prin incendiu şi jaf, replică Gilbert, printr-o răpire al cărei autor este Texar în persoană!

— Când voi fi în faţa judecătorilor voi răspunde, i-o întoarse, rece, spaniolul. Nu încercaţi să inversaţi rolurile. Sunteţi acuzat, nu acuzator!

— Da… acuzat… cel puţin în clipa de faţă, răspunse tânărul ofiţer. Dar canonierele mai au de trecut doar de bancurile de nisip ca să ocupe Jacksonville, şi atunci…

Izbucniră numaidecât strigăte, se auziră ameninţări la adresa tânărului ofiţer care îndrăznea să-i înfrunte pe sudişti în faţă.

— La moarte!… La moarte! se striga din toate părţile.

Spaniolul reuşi cu greu să potolească mulţimea furioasă. Apoi, reluă interogatoriul.

— Vreţi să ne spuneţi, Gilbert Burbank, de ce v-aţi părăsit nava noaptea trecută?

— Ca să-mi văd mama pe moarte.

— Aşadar, mărturisiţi că aţi debarcat la Camdless-Bay?

— N-am de ce să ascund acest fapt.

— Şi numai pentru a vă vedea mama?

— Doar pentru asta.

— Avem, totuşi, reluă Texar, toate motivele să credem că scopul dumneavoastră era cu totul altul.

— Care anume?

— Acela de a vă întâlni cu tatăl dumneavoastră, James Burbank, acest nordist bănuit deja de multă vreme că este în înţelegere cu armata federală.

— Ştiţi foarte bine că nu este adevărat, răspunse Gilbert, cuprins de indignare. Dacă am venit la Camdless-Bay, nu am venit ca ofiţer, ci ca fiu…

— Sau ca spion! replica Texar. Strigătele se înteţiră:

— La moarte cu spionul!… La moarte!

Gilbert îşi dădu seama că era pierdut şi, ceea ce era mai îngrozitor, că nici tatăl său nu avea vreo scăpare.

— Da, reluă Texar, boala mamei dumneavoastră este doar un pretext. La Camdless-Bay, aţi venit ca spion, pentru a-i informa pe federali de modul în care este apărat fluviul!

Gilbert se ridică.

— Am venit să-mi văd mama pe moarte! repetă el. Ştiţi foarte bine! N-am crezut niciodată că, într-o ţară civilizată, pot exista judecători care să fie în stare să condamne un soldat pentru că a venit la patul mamei sale pe moarte, chiar dacă se află pe teritoriul inamic. Să îndrăznească cineva dintre cei care mă condamnă să spună că nu ar fi făcut la fel!

Un auditoriu alcătuit din oameni în care ura nu ar fi stins cu totul omenia ar fi aplaudat declaraţia aceasta atât de nobila şi de sinceră. Dar nu se întâmplă aşa. Declaraţia fu primita cu vociferări, iar aplauzele veniră să îl răsplătească pe spaniol, atunci când acesta anunţă că, primind un ofiţer inamic pe timp de război, James Burbank nu era mai puţin vinovat decât ofiţerul în cauză. Dovada pe care o primise Texar, dovada relaţiilor dintre James Burbank şi armata federală exista în sfârşit. În consecinţă, comitetul, reţinând mărturisirile legate de tatăl său, făcute în cursul interogatoriului, îl condamnă la moarte pe Gilbert Burbank, locotenent în marina federală.” Condamnatul fu dus imediat înapoi la închisoare, însoţit de huiduielile golănimii.

— La moarte cu spionul!… La moarte!

În aceeaşi seara, un detaşament al miliţiei din Jacksonville descinse la Camdless-Bay. Ofiţerul care îl comanda ceru să îl vadă pe domnul Burbank.

James Burbank se prezentă. Edward Carrol şi Walter Stannard îl însoţeau.

— Ce doriţi de la mine? întrebă James Burbank.

— Citiţi acest ordin! răspunse ofiţerul.

Era ordinul de arestare a lui James Burbank, complice al lui Gilbert Burbank, condamnat la moarte pentru spionaj de

comitetul din Jacksonville şi care urma să fie împuşcat în douăzeci şi patru de ore.

PARTEA A DOUA.

I.

DUPĂ RĂPIRE

„Texar”, acesta era numele atât de detestat pe care îl şoptise Zermah în întuneric, atunci când doamna Burbank şi domnişoara Alice ajunseseră pe malul Golfului Marino. Tânăra îl recunoscuse pe mizerabilul spaniol. Nu mai putea exista nici o îndoială că el era autorul răpirii, că nu se mulţumise doar să o pună la cale, ci participase personal, conducând acţiunea. Într-adevăr, Texar fusese însoţit de o duzină de oameni, complicii lui.

Spaniolul pregătise de mult aceasta expediţie, ce avea ca scop devastarea plantaţiei de la Camdless-Bay, jefuirea locuinţei de pe plantaţie, Castle-House, distrugerea familiei Burbank, capturarea sau uciderea capului acesteia. De aceea îşi asmuţise hoardele de jefuitori asupra domeniului. Prevăzător, nu luase el comanda, ci o lăsase în grija celor mai îndârjiţi susţinători ai săi. Aşa se explică faptul că John Bruce, amestecându-se printre asediatori, îi putuse confirma lui James Burbank că Texar nu se afla în mijlocul acestora.

Ca să-1 întâlnească, ar fi trebuit să vină în Golful Marino, unde se putea ajunge prin tunelul ce îl lega de Castle-House. în cazul în care ar fi fost cucerită, pe aici s-ar fi retras ultimii ei apărători. Texar cunoştea existenţa acestui tunel. 'Aşa ca, urcându-se într-o barca, urmata de o alta în care se aflau Squambo şi doi dintre sclavii lui, plecase din Jacksonville şi venise în golf, sigur că pe acolo va încerca să fugă James Burbank. Nu se înşelase. îşi dădu seama imediat de acest lucru atunci când descoperi una dintre bărcile de la Camdless-Bay aşteptând ascunsă printre trestiile de lângă mal. Negrii care se aflau în ea fura atacaţi prin surprindere şi ucişi. Nu-i mai rămânea decât să stea la pândă. Curând, apăru Zermah, însoţită de fetiţa. La

strigătele metisei, spaniolul, temându-se să nu vină cineva în ajutorul lor, o împinse iute în braţele lui Squambo. Şi, atunci când doamna Burbank şi domnişoara Alice ajunseră pe mal, metisa se afla deja în largul fluviului, în ambarcaţiunea indianului.

Restul se ştie.

Totuşi, după răpire, Texar considerase că nu era nevoie să-1 însoţească pe Squambo.

Acesta, devotat lui trup şi suflet, ştia în ce loc trebuiau duse Zermah şi micuţa Dy. Aşa că, în clipa în care cele trei lovituri de tun îi făcură pe atacatori să se retragă, chiar în momentul în care erau gata să pătrundă în Castle-House, spaniolul îşi întorsese barca şi o luase de-a curmezişul pe firul apei.

Încotro se ducea? Nimeni nu ştia. In orice caz, nu se întoarse în oraş în noaptea aceea de 3 spre 4 martie. Fu văzut în Jacksonville de-abia după douăzeci şi patru de ore. Ce făcuse în timpul acestei absenţe inexplicabile, pe care nici măcar nu-şi dădu osteneala să o justifice în vreun fel, nimeni nu putea spune. Era, totuşi, un fapt de natură să-i îngreuneze situaţia atunci când avea să fie acuzat că luase parte la răpirea micuţei Dy şi a sclavei Zermah. Coincidenţa dintre momentul răpirii şi momentul în care dispăruse nu putea fi decât în defavoarea lui. Cu toate acestea, nu se întoarse la Jacksonville decât în dimineaţa zilei de 5, pentru a lua toate masurile necesare de apărare împotriva trupelor federale – la timp pentru a-i întinde o cursă lui Gilbert Burbank şi pentru a prezida comitetul ce avea să-1 condamne la moarte pe tânărul ofiţer.

Oricum, un fapt e sigur, Texar nu se afla la bordul ambarcaţiunii conduse de Squambo, ce plutea la adăpostul întunericului, dusă de flux în amonte de Camdless-Bay.

Înţelegând că, oricât ar fi strigat, nu putea fi auzită de pe malurile pustii ale fluviului, Zermah tăcu. Aşezată în spate, o strângea pe micuţa Dy în braţe.

Fetiţa, înspâinrântată, nu scotea nici un sunet. Se ghemuise la pieptul metisei, ascunzându-se în cutele rochiei acesteia. Doar o singură dată şopti:

— Mamă!… iviamâ!… Zermah!… Mi-e frică!… Mi-e frică!… Vreau la mama…!

— Da, scumpo! răspunse Zermah. O să mergem la mama. Nu te teme! Eşti cu mine!

În aceeaşi clipă, doamna Burbank, disperată, urca pe malul drept al fluviului, încercând zadarnic să se ţină după barca în care se afla fiica sa.

Era din ce în ce mai întuneric. Incendiile de pe plantaţie începeau să se stingă, o dată cu zgomotul exploziilor. Din norii de fum îngrămădiţi spre nord, rar mai răzbătea câte o vâlvătaie, răsfrângându-se ca un fulger în oglinda apei. Apoi, totul se linişti, cufundându-se în beznă. Barca înainta pe mijlocul apei, malurile nu se mai zăreau. N-ar fi fost mai izolată, mai singură nici în mijlocul oceanului.

Oare spre ce golf se îndrepta ambarcaţiunea la cârma căreia se afla Squambo? Acesta era lucrul cel mai important pe care trebuia să îl afle metisa. Ar fi fost, însă, pierdere de vreme să îl întrebe pe indian. Aşa că Zermah încerca să se orienteze singură – ceea ce era foarte dificil dată fiind bezna în care navigau, atâta vreme cât Squambo continua să menţină barca departe de ţărm.

Fluxul creştea, şi, datorită loviturilor puternice de pagaie ale celor doi negri, înaintau cu repeziciune spre sud.

Şi totuşi, ce bine ar fi fost dacă Zermah ar fi putut lăsa o urmă a trecerii lor, pentru a uşura căutările stăpânului ei! Or, pe apă acest lucru era cu neputinţa. Pe uscat, un petic de rochie aruncat într-un tufiş ar fi putut constitui primul jalon al unei piste care, odată descoperită, ar fi putut fi urmată până la capăt. Dar la ce i-ar fi folosit să arunce un obiect de-al ei sau de-al fetiţei în vâltoarea apei? Exista, oare, vreo speranţă ca acesta să ajungă în mâinile lui James Burbank? Trebuia să renunţe la această idee şi să încerce doar să-şi dea seama în ce loc vor ancora.

Trecu, astfel, un ceas. Squambo era mut ca un peşte. Cei doi negri mânuiau pagaiele fără nici un zgomot. Pe ţărm nu se zărea nici o lumină, nici în case, nici sub copacii ale căror siluete se desenau nedesluşit în întuneric.

În vreme ce privea când în dreapta, când în stânga, căutând să vadă unde se află, Zermah se frământa, gândindu-se la pericolele ce o ameninţau pe micuţa Dy. De ce i s-ar fi putut întâmpla ei nici că-i păsa. Toată grija era pentru copil. Ştia de-acum că Texar era cel care le răpise. În privinţa asta nu mai putea exista nici o îndoială. Îl recunoscuse în Golful Marino, ajuns acolo fie cu intenţia de a pătrunde în Castle-House, furişându-se prin tunel, fie de a-i pândi pe apărătorii locuinţei în momentul în care aceştia ar fi căutat să scape pe acolo. în cazul în care Texar nu s-ar fi grăbit, doamna Burbank şi domnişoara Alice ar fi încăput şi ele pe mâinile lui. Dacă nu condusese personal atacul, o făcuse doar pentru că ştia că era mai sigur să aştepte la ieşirea din tunel pe toţi cei ce se aflau în Castle-House.

În orice caz, Texar nu putea nega că participase direct la răpire. Zermah îi şoptise, ba chiar îi strigase numele. Cu siguranţă că doamna Burbank şi domnişoara Alice o auziseră.

Mai târziu, când va suna ceasul dreptăţii, când spaniolul va fi chemat să răspundă pentru crimele sale, nu va mai putea recurge la acele inexplicabile alibiuri, graţie cărora reuşise să scape până atunci.

Dar, oare, ce soartă le hărăzise victimelor sale? Urma să le surghiunească în mlaştinile Everglades, dincolo de gurile lui Saint-John? Se va descotorosi de Zermah ca de un martor periculos, a cărui depoziţie ar putea fi, într-o bună.zi, fatală? întrebările astea nu-i dădeau pace. Şi-ar fi dat bucuroasă viaţa, dacă în felul acesta ar fi putut-o salva pe micuţa Dy. Dar, dacă ea ar fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu fetiţa aflată în puterea lui Texar şi a complicilor săi? Gândul acesta i se înfigea în minte ca un cui înroşit în foc, şi atunci o strângea şi mai tare la piept, de parcă Squambo ar fi vrut

să i-o smulgă. în clipa aceea, Zermah constată că ambarcaţiunea se apropia de malul stâng al fluviului. Era, oare, un indiciu pentru ea? Nu, căci nu avea de unde să ştie de bârlogul spaniolului, aflat în Golful Negru, pe una dintre insuliţele de acolo, după cum nici chiar apropiaţii lui nu ştiau, pentru că nimeni nu fusese primit în fortul în care locuia împreună cu Squambo şi cu cei doi negri.

Într-adevăr, într-acolo se îndrepta indianul. în inima acestei regiuni misterioase, nimeni nu le mai putea găsi!

Golful era, ca să spunem aşa, de nepătruns pentru cei care nu-i cunoşteau trecătorile şi insuliţele. Existau o puzderie de locuri retrase, unde prizonierele puteau fi ascunse fără ca nimeni să le poată da de urmă. În cazul în care James Burbank ar fi încercat să exploreze acest adevărat labirint, aveau suficient timp să le mute în sudul peninsulei. Atunci n-ar mai fi existat nici o şansă să fie găsite în acele spaţii de necuprins, cutreierate doar de cetele de indieni, în care pionierii floridieni ajungeau foarte rar.

Cele patruzeci şi cinci de mile ce despărţeau Camdless-Bay de Golful Negru fură parcurse rapid. Pe la ora unsprezece, ambarcaţiunea depăşea cotul pe care îl făcea Saint-John la două sute de yarzi în aval. Nu le mai rămânea decât să găsească intrarea în lagună. Manevră dificilă, dată fiind bezna adâncă în care era învăluit malul stâng. Aşa că, oricât de familiarizat ar fi fost Squambo cu aceste locuri, tot ezită atunci când trebui să cârmească de-a curmezişul curentului.

Operaţiunea ar fi fost, desigur, mai uşoară dacă barca ar fi luat-o de-a lungul malului crestat de o mulţime de mici golfuri presărate cu stuf şi ierburi acvatice. Dar indianul se temea să nu eşueze. Şi, cum fluxul avea să tragă în curând apele fluviului spre gura acestuia, s-ar fi aflat în mare încurcătură dacă ar fi ajuns eu barca pe uscat. Ar fi fost nevoit să aştepte mareea următoare, adică încă unsprezece ceasuri, şi cum ar fi putut evita să fie văzut, atunci când soarele avea să strălucească din plin? De obicei, o mulţime

de ambarcaţiuni circulau pe fluviu. Datorită evenimentelor în curs, între Jacksonville şi Saint-John era un necontenit du-te-vino de bărci încărcate cu corespondenţă. Mai mult, dacă nu pieriseră în urma atacării plantaţiei, membrii familiei Burbank vor porni încă din acea zi să cerceteze cu înfrigurare zona. Eşuat pe nisipurile unuia dintre maluri, Squambo nu ar fi avut cum să scape de urmăritori. Situaţia ar fi devenit extrem de periculoasă. Datorită tuturor acestor motive, voia să rămână pe mijlocul apei. Şi, dacă va fi nevoie, va ancora pe firul curentului, şi nu la ţărm. Apoi, o dată cu ivirea zorilor, se va grăbi să pătrundă în trecătorile din Golful Negru şi, ajuns acolo, nimeni nu-i va mai putea da de urmă.

În vremea asta, ambarcaţiunea continua să urce o dată cu fluxul. Judecând după timpul scurs, Squambo aprecia că nu ajunsese încă în dreptul lagunei.

Se străduia, aşadar, să urce şi mai mult, când, deodată, auzi în apropiere un zgomot. Era o bătaie surdă de zbaturi ce se propaga la suprafaţa apei. Aproape numaidecât, de după cotul malului stâng apăru o uriaşă umbră mişcătoare.

Un steamboat înainta încet, risipind întunericul cu lumina alburie a felinarului din faţă. în mai puţin de un minut, avea să dea peste barcă.

Cu un gest, Squambo îi opri din vâslit pe cei doi negri, apoi, cu o mişcare scurtă, cârmi spre malul drept, atât pentru a se feri din calea vaporului, cât şi pentru a nu fi zărit.

Dar ambarcaţiunea fusese semnalată de oamenii de veghe de la bord. I se strigă să acosteze.

Squambo trânti o înjurătură zdravănă. Întrucât nu avea cum să nu se supună, îndreptă barca spre steamboat şi o opri lângă acesta.

Zermah se ridică imediat. întrevăzuse o posibilitate de salvare. Nu putea să strige, să spună cine este, să ceară ajutor, să scape de Squambo? Dintr-o săritură, indianul fu

în picioare. O înşfacă pe Dy cu o mână, iar în cealaltă îi luci lama unui pumnal.

Apoi, îi şopti negresei:

— Dacă scoţi un singur sunet, îi tai gâtul.

Să fi fost doar viaţa ei în joc, Zermah n-ar fi ezitat. Dar cum vârful pumnalului era îndreptat spre fetiţă, păstră tăcerea. De pe puntea steamboat-ului nu se vedea ce se întâmplă în barcă.

Vasul venea de la Picolata, de unde se îmbarcase, cu destinaţia Jacksonville, un detaşament de miliţie ce trebuia să întărească trupele sudiste însărcinate să împiedice ocuparea fluviului.

Aplecându-se peste pasarelă, un ofiţer îl interpelă pe indian. Iată schimbul de cuvinte dintre ei:

— Unde mergeţi?

— La Picolata.

Zermah reţinu numele localităţii, deşi îşi spuse că Squambo avea tot interesul să nu divulge adevărata sa destinaţie.

— De unde veniţi?

— De la Jacksonville.

— Ce e nou pe-acolo?

— Nimic.

— Nimic despre flota lui Dupont?

— Nimic.

— Nu sunt noutăţi după atacul de la Fernandina şi de la fortul Clinch?

— Nu.

— N-a trecut nici o canonieră prin strâmtorile fluviului?

— Niciuna.

— Ce e cu flăcările pe care le-am zărit şi cu împuşcăturile pe care le-am auzit în partea de nord, atunci când eram ancoraţi, aşteptând flota?

— A fost atacată plantaţia de la Camdless-Bay.

— De nordişti?

— Nu! De miliţia din Jacksonville. Proprietarul a încercat să se împotrivească ordinelor comitetului.

— Bine! Bine! E vorba de James Burbank… un aboliţionist îndârjit!

— Chiar de el.

— Şi cum s-a terminat totul?

— Nu ştiu… N-am văzut decât în trecere… Mi s-a părut că întreaga plantaţie arde!

În clipa aceea, fetiţa scânci uşor. Zermah îi astupă repede gura, în timp ce degetele indianului i se încleştaseră în jurul gâtului. Ofiţerul aplecat peste pasarela steamboat-ului nu auzise nimic.

— S-a tras cu tunul la Camdless-Bay? întrebă el.

— Nu cred.

— Ce-a fost cu cele trei bubuituri pe care le-am auzit şi care păreau să vină dinspre Jacksonville?

— N-aş putea să spun.

— Aşadar, Saint-John e încă liber, de la Picolata şi până la gurile lui?

— Complet liber şi puteţi coborî pe firul apei fără să fi vă fie teamă că veţi da peste canoniere.

— Grozav! În larg!

Ordinul fu transmis în sala maşinilor, şi steamboat-ul se pregăti să pornească din nou la drum.

— O întrebare, vă rog! i se adresă Squambo ofiţerului.

— Şi anume?

— Noaptea este foarte întunecoasă… Nu-mi dau seama unde mă aflu… Aţi putea să-mi spuneţi unde sunt?

— In dreptul Golfului Negru.

— Mulţumesc.

Zbaturile răscoliră suprafaţa fluviului, după care vasul se îndepărtă câteva braţe. Steamboat-ul se pierdu încetul cu încetul în beznă, lăsând în urma lui un vârtej de ape înspumate.

Singur acum în mijlocul fluviului, Squambo se aşează din nou în partea din spate şi le porunci celor doi negri să

reînceapă să vâslească. Ştia unde se găsea şi, cârmind spre tribord, se îndreptă spre scobitura Golfului Negru.

Acum, Zermah aflase încotro se îndreptau, dar, la ce-i folosea?

Cum l-ar fi anunţat pe stăpânul ei şi cum ar fi putut acesta cerceta labirintul de nepătruns? De altfel, chiar dacă James Burbank şi ai sâi ar fi pătruns în lagună, pădurile ce o mărgineau, pădurile din districtul Duval nu ar fi făcut imposibilă orice acţiune a urmăritorilor? Partea de nord a Floridei era ca o ţară a nimănui, şi era o joacă de copil să-ţi pierzi urma în ţinutul acesta sălbatic. De altfel, era o nebunie să rătăceşti pe asemenea coclauri.

Seminolii ce cutreierau prin codrii sau prin mlaştini te puteau ataca oricând. îi jefuiau pe toţi călătorii ce le picau în mână şi-i măcelăreau fără milă, dacă încercau să li se împotrivească.

Nu demult, în partea superioară a districtului, puţin mai la nord-vest de Jacksonviile, se petrecuse o întâmplare tare ciudată.

Mai mulţi locuitori care se îndreptau spre Golful Mexic fuseseră atacaţi prin surprindere de un grup de seminoli. N-au fost ucişi cu toţii pentru că nu au opus nici o rezistenţă, ceea ce, de altfel, în condiţiile unul contra zece, ar fi fost inutil.

Aşa că oamenii aceştia de treabă au fost percheziţionaţi conştiincios şi deposedaţi metodic de toate bunurile lor, până şi de veşminte. Mai mult, indienii le interziseră să mai calce vreodată pe aceste teritorii pe care le considerau în întregime proprietatea lor, urmând a fi ucişi dacă ar fi nesocotit acest ordin. Şi, pentru a-i recunoaşte, în acest ultim caz, căpetenia se folosi de un procedeu foarte simplu. Le tatua pe braţ un semn bizar, desenat cu vârful unui ac muiat în sucul unei plante tinctoriale. Apoi, le dădu drumul. Aceştia se întoarseră pe plantaţiile din nord într-o stare de plâns – poansonaţi, ca să spunem aşa, de armele tribului şi, se înţelege, deloc dispuşi să ajungă din nou în mâinile

indienilor, care i-ar fi masacrat fără milă pentru a-şi onora semnătura.

Altădată, miliţia din districtul Duval nu ar fi lăsat nepedepsita o asemenea ispravă. S-ar fi năpustit fără întârziere pe urmele indienilor. Dar, la vremea aceea, aveau altceva de făcut. Nu la indieni le stătea gândul locuitorilor din Florida. Peste tot domnea teama de a vedea statul năpădit de trupele federale. Mai important era ca aceste trupe să fie împiedicate să ajungă să stăpânească Saint-John şi, o data cu fluxul, şi regiunile scăldate de acesta.

Prin urmare, trupele sudiste, grupate de la Jacksonville până la frontiera georgiană, nu puteau fi descompletate. Mai târziu vor avea tot timpul să se răfuiască cu seminolii, ce se obrăzniciseră atât de tare din pricina războiului civil, încât se încumetau să pătrundă în teritoriile din nord de unde se credea că fuseseră alungaţi odată pentru totdeauna. Atunci nu se vor mai mulţumi doar să-i scoată din mlaştinile Everglades, ci vor căuta să-i distrugă cu desăvârşire.

Deocamdată însă, era riscant să te aventurezi în ţinuturile din vestul Floridei, şi, dacă James Burbank va cauta să-şi extindă cercetările şi în acest teritoriu, se va vedea pus în mare pericol.

În vremea asta, ambarcaţiunea se apropiase de malul stâng. Ştiindu-se în dreptul Golfului Negru, Squambo nu se mai temea că s-ar fi putut împotmoli.

Aşa că, cinci minute mai târziu, ambarcaţiunea se afla sub bolta deasă de frunziş. În curând, era cufundată în beznă şi, silită să navigheze prin aceste meandre, se părea că n-avea cum să reuşească să ajungă la liman. Dar, de vreme ce nu-i mai putea zări nimeni, de ce nu şi-ar fi luminat drumul? Drept care indianul tăie o creangă plină de răşina, o aprinse şi o aşează în partea din faţă a bărcii. Lumina aceasta înecata în funingine era suficientă pentru ochiul lui exersat. Vreme de o jumătate de ceas, rătăci prin labirintul

lagunei, până când, în sfârşit, ajunse la insuliţa pe care se afla bârlogul lui Texar.

Zermah fu debarcată. Doborâtă de oboseală, fetiţa dormea în braţele ei. Nu se trezi nici când metisa trecu pragul fortului, fiind închisă într-una din încăperile ce aparţineau redutei din centru.

După ce o înfăşură într-o pătură ce zăcea într-un colţ, Zermah o culcă pe micuţă într-un soi de pat mizerabil, după care rămase de veghe la căpătâiul ei.

II.

O OPERAŢIUNE CIUDATĂ.

A doua zi, pe 3 martie, la ora opt dimineaţa, în camera în care îşi petrecuse Zermah noaptea intră Squambo. Îi aducea câte ceva de-ale gurii – pâine, o bucata de vânat rece, fructe, o cană cu bere destul de tare, un ulcior cu apă şi două tacâmuri improvizate. în acelaşi timp, unul dintre negri puse într-un colţ o piesă veche de mobilier pentru a fi folosita atât ca dulap, cât şi drept comoda, ceva lenjerie, un cearşaf, prosoape şi alte câteva obiecte mărunte de care aveau amândouă nevoie.

Dy încă dormea. Cu un gest, Zermah îl imploră pe indian să nu o trezească.

După ce negrul ieşi, Zermah îl întrebă în şoaptă:

— Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu ştiu.

— Ce ordine ai primit de la Texar?

— De la Texar sau de la altul, astea sunt, şi ai face bine să te conformezi. Cât timp veţi sta aici, odaia asta va fi a voastră, iar în timpul nopţi reduta va fi închisă.

— Şi ziua?

— Vă puteţi plimba în interiorul fortului.

— Câtă vreme vom rămâne aici? repetă Zermah. Pot să ştiu unde ne aflam?

— Acolo unde am avut ordin să vă duc.

— Şi vom rămâne…?

— Ce-am avut de spus am spus. Degeaba mă mai iscodeşti. N-am să-ţi mai răspund.

Şi Squambo, care trebuia, într-adevăr, să se limiteze la acest schimb de cuvinte, părăsi odaia, lăsând-o pe metisă singură cu Dy.

Zermah o privi pe fetiţă.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe care însă şi le şterse imediat. Când se va trezi, micuţa nu trebuie să-şi dea seama că plânsese. Era necesar să se obişnuiască, încetul cu încetul, cu noua ei situaţie – foarte nesigură, de altfel, căci te puteai aştepta la orice din partea spaniolului. Zermah reflecta la cele întâmplate. Lc văzuse limpede pe doamna Burbank şi pe domnişoara Alice urcând pe mal, în timp ce ambarcaţiunea se îndepărta. Chemările lor disperate, strigătele lor sfâşietoare ajunseseră până la ea. Dar reuşiseră, oare, să se întoarcă la Castle-House, trecând prin tunel, să pătrundă în locuinţa asediata şi să le spună lui James Burbank şi tovarăşilor săi ce nouă nenorocire se abătuse asupra lor? Nu fuseseră prinse de oamenii spaniolului, duse departe de Camdless-Bay, poate chiar omorâte? Dacă se întâmplase aşa, înseamnă că James Burbank nu ştia că fetiţa fusese răpită, împreună cu Zermah. Credea că soţia lui, domnişoara Alice, Dy, metisa reuşiseră să plece cu barca din Golful Marino şi că ajunseseră în adăpostul de la Stânca Cedrilor, unde erau în siguranţă. Aşa că nu va porni imediat în căutarea lor!

Şi admiţând că doamna Burbank şi domnişoara Alice izbutiseră să se întoarcă la Castle-House, informându-1 pe James Burbank de cele întâmplate, nu s-ar fi putut ca locuinţa să II fost ocupată de asediatori, jefuită, incendiată, distrusă? In cazul acesta, ce se întâmplase cu apărătorii ei? Căzuţi prizonieri, sau ucişi în luptă, Zermah nu mai putea spera la nici un ajutor din partea lor.

Chiar dacă nordiştii ocupau fluviul, era pierdută. Nici Gilbert Burbank, nici Mars nu aveau să afle unul că sora Iui,

celălalt că nevasta lui se aflau închise pe insuliţa aceasta din Golful Negru!

Ei, bine, daca aşa se prezentau lucrurile, dacă trebuia să se bizuie doar pe ca însăşi, îşi va aduna întreaga energie şi se va lupta ca o leoaică. Va face totul pentru a o salva pe această fetiţă care poate că nu o mai avea decât pe ca pe lume. Viaţa ei se va concentra într-un singur gând: să fugă! Nu va trece nici o oră fără să caute să se pregătească în acest scop.

Şi, totuşi, era, oare, posibil să iasă din fortul supravegheat de Squambo şi tovarăşii lui, să scape de cei doi copoi feroce ce păzeau curtea şi să fugă de pe această insuliţă pierdută în labirintul lagunei?

Da, era posibil, dar numai în cazul care ar fi fost ajutată pe ascuns de unul dintre sclavii spaniolului, care ar putea să se descurce prin puzderia de canale atât de întortocheate, pentru a o scoate din Golful Negru.

Oare dacă l-ar momi cu o recompensă grasă, nu l-ar putea convinge pe unul dintre oamenii indianului să o însoţească şi să o ajute să evadeze?... În direcţia aceasta trebuia să-şi îndrepte toate eforturile.

În vremea asta, micuţa Dy se trezi şi îşi strigă mama. Privirile îi rătăciră prin odaie.

Apoi îşi aduse aminte de cele întâmplate. O zări pe metisă şi alergă în braţele ei.

— Zermah! Zermah! Mi-e aşa de frică...

— Nu trebuie să-ţi fie frică, scumpa mea!

— Unde-i mama?

— O să vină... curând! Am fost nevoite să fugim... ştii bine! Acum, suntem la adăpost! Aici nu mai avem de ce să ne temem! De îndată ce-i vom cere ajutorul, domnul Burbank va veni imediat la noi!

Dy o privi de parcă ar fi vrut să-i spună: „E adevărat?”

— Da! răspunse Zermah, care vroia cu orice preţ să o liniştească. Da! Domnul Burbank ne-a spus să-1 aşteptăm aici!

— Dar oamenii aceia care ne-au luat în barca lor? nu se lăsă fetiţa.

— Sunt servitorii domnului Harvey, draga mea! Ştii tu, domnul Harvey, prietenul tatălui tău care locuieşte la Jacksonville! Suntem în cabana lui de la Hampton-Red!

— Şi mama, şi Alice care erau cu noi, de ce nu sunt aici?

— Domnul Burbank le-a chemat înapoi în momentul în care se pregăteau să se urce în barcă, adu-ţi aminte! De îndată ce toţi oamenii aceia răi vor fi alungaţi de la Camdless-Bay, vor veni să ne caute! Haide! Nu plânge! Nu-ţi fie frică, draga mea, chiar dacă o să rămânem aici câteva zile! Suntem aşa de bine ascunse! Şi acum vino să te spăl şi să te îmbrac!

Dy continua să o privească neîncrezătoare şi, cu toate asigurările metisei, suspină adânc. Nu reuşise să se trezească cu surâsul pe buze, ca de obicei.

Trebuia, aşadar, să caute să-i distragă atenţia, să o distreze.

Ceea ce şi făcu. Se ocupă de ea cu aceeaşi minuţiozitate, ca şi cum s-ar fi aflat în frumoasa ei cameră de la Castle-House, în timp ce încerca să o amuze înşirându-i tot felul de poveşti.

Apoi Dy mânca puţin, şi Zermah îi ţinu tovărăşie.

— Acum, draga mea, dacă vrei, o să dăm o raită pe afară prin curte…

— E frumoasă cabana domnului Harvey? întrebă fetiţa.

— Frumoasă? Nu! răspunse Zermah. Mai degrabă, o cocioabă veche! Totuşi, sunt copaci, râuleţe… avem unde să ne plimbăm! De altfel, vom rămâne doar câteva zile, şi, dacă nu te vei plictisi prea tare şi vei fi cuminte, mama ta va fi mulţumită!

— Da, Zermah… da! răspunse fetiţa.

Uşa camerei nu era încuiată cu cheia. Zermah o luă pe fetiţă de mână şi ieşiră împreună. Se pomeniră, mai întâi, în reduta din centru, care era întunecoasă. O clipă mai târziu, se plimbau în plină lumină, la adăpostul copacilor uriaşi,

prin frunzişul cărora pătrundeau razele fierbinţi ale soarelui.

Curtea nu era mare, cam de un acru, iar fortul ocupa cea mai mare parte din suprafaţa.

Palisada ce o împrejmuia nu-i îngădui lui Zermah să-şi dea seama de poziţia insuliţei. Tot ceea ce putea să vadă prin poarta veche era un canal destul de larg, cu ape tulburi, ce o despărţea de insuliţele vecine. O femeie şi un copil nu puteau scăpa, aşadar, decât cu mare greutate.

Şi chiar dacă ar fi reuşit să pună mâna pe o barcă, cum ar fi putut să se orienteze prin aceste meandre nesfârşite? Iar ceea ce nu ştia Zermah era faptul că doar Texar şi Squambo cunoşteau secretul locurilor de trecere.

Negrii spaniolului nu părăseau fortul. Nu ieşiseră niciodată. Habar n-aveau unde se află. Ca să ajungă la ţărmul fluviului sau ca să răzbată până în mlaştinile ce mărgineau golful spre vest trebuiau să navigheze la întâmplare. Or, bizuindu-se doar pe noroc, nu ar fi însemnat că merg la moarte sigură? De altfel, în zilele ce urmară, Zermah înţelese că nu putea spera la nici un ajutor din partea negrilor lui Texar.

Erau, în cea mai mare parte, pe jumătate sălbăticiţi şi nu inspirau nici o încredere. Dacă spaniolul nu îi ţinea în lanţuri, asta nu însemna că erau liberi. Hrăniţi pe săturate cu produsele de pe insuliţă, dedulciţi la licorile tari pe care Squambo le împărţea cu dărnicie, folosiţi în special la paza fortului şi pregătiţi pentru apărarea acestuia în caz de nevoie, n-aveau nici un interes să-şi schimbe viaţa.

Chestiunea sclaviei ce se dezbătea la doar câteva mile de Golful Negru nu-i pasiona de loc. Să-şi dobândească libertatea? La ce bun? Ce ar fi făcut cu ea? Texar le asigura existenţa. Squambo nu-i maltrata, deşi i-ar fi tăiat capul primului care ar fi îndrăznit să şi-1 ridice. Nici măcar nu le trecea prin minte aşa ceva. Erau nişte brute, inferiori celor doi copoi ce păzeau curtea. Se putea spune, fără nici o exagerare, că animalele acestea îi depăşeau în inteligenţă.

Cunoşteau tot golful. Străbăteau înot puzderia de canale. Alergau de pe o insuliţă pe alta, slujiţi de un instinct miraculos ce îi împiedica să se rătăcească. Lătrăturile lor răsunau uneori până pe malul stâng al fluviului, şi se întorceau singuri în fort, o dată cu căderea nopţii. Nici o ambarcaţiune nu ar fi putut pătrunde în Golful Negru, fără ca aceşti paznici de temut să nu fi dat imediat de veste. Cu excepţia lui Texar şi a lui Squambo, oricine ar părăsit fortul ar fi riscat să fie sfâşiat de aceşti sălbatici descendenţi ai câinilor caraibieni.

Orice femeie în locul metisei ar fi fost cuprinsă de disperare văzând cât de bine era păzit fortul, dându-şi seama că nu se putea aştepta la nici un ajutor din partea celor ce îl păzeau. Orice altă femeie, mai puţin curajoasă, mai puţin energică. Ea însă, nu. Dacă salvarea nu-i va veni dinafară, dacă James Burbank sau Mars nu aveau să ajungă până la ea, atunci nu se putea bizui decât pe propriile ei puteri. Trebuia, cu orice preţ, să o scape pe micuţă, şi nimic pe lumea asta nu o putea face să dea înapoi.

Absolut izolată în această lagună, era înconjurată doar de figuri sălbatice. I se părea, totuşi, că unul dintre sclavi, tânăr încă, o privea cu oarecare milă. Putea, oare, spera?

Putea, oare, să i se destăinuie, să îi povestească cele întâmplate la Camdless-Bay, să încerce să îl convingă să le ajute să evadeze şi să le ducă la Castle-House? Stătea la îndoială. De altfel, Squambo observă, desigur, semnele de interes din partea sclavului, căci acesta era ţinut la distanţă. Zermah nu-1 mai întâlni, în timp ce se plimba prin curte.

Trecură câteva zile, fără ca situaţia să se schimbe.

De dimineaţa până seara, Zermah şi Dy puteau circula în voie. Noaptea, deşi Squambo nu le încuia în cameră, nu puteau părăsi reduta din centru. Indianul nu le adresa nici un cuvânt. Aşa că Zermah trebui să renunţe la ideea de a-1 trage de limbă. Nu părăsea nici o clipă insula.

Era limpede că nu le scăpa din ochi. Văzând că, deocamdată, nu e nimic de făcut, Zermah îşi îndreptă toată atenţia spre fetiţa care cerea mereu să-şi revadă mama.

— O să vină! îi spunea metisa. Am veşti de la ea! O să vină şi tata, draga mea, şi domnişoara Alice…

Şi după ce îi răspundea astfel, sărmana de ea îşi tot frământa mintea, neştiind ce să mai născocească.

Atunci se străduia să o distreze pe fetiţă, care se arăta deosebit de inteligentă pentru vârsta ei.

Zilele de 4, 5 şi 6 martie trecură astfel. Cu toate că stătea cu urechile ciulite, încercând să audă bubuitul tunurilor vestind prezenţa flotilei federale în apele lui Saint-John, nici un zgomot nu ajunse până la metisă. Golful Negru era cufundat în tăcere. Asta însemna că Florida nu aparţinea încă soldaţilor Uniunii. Ceea ce o neliniştea în cel mai înalt grad. Dacă James Burbank şi ai săi se aflau în imposibilitatea de a acţiona, nu putea spera, cel puţin, în intervenţia lui Gilbert şi a lui Mars? Dacă flotila ar fi pus stăpânire pe fluviu, ar fi scotocit apele, ar fi ştiut să ajungă până la insuliţă. Oricare dintre membrii personalului de ia Camdless-Bay i-ar fi putut informa în legătură cu cele întâmplate. Dar nimic nu arăta că pe apele fluviului s-ar fi dat vreo luptă.

Era, de asemenea, ciudat că spaniolul nu se arătase încă, nici ziua, nici noaptea. Cel puţin, Zermah nu observase nimic ce ar fi putut-o îndreptăţi să presupună aşa ceva, deşi aproape că nu dormea deloc, iar lungile ceasuri de insomnie şi le petrecea stând cu urechile la pândă – inutil, de altfel.

Şi apoi, ce ar fi putut face dacă Texar ar fi venit în Golful Negru şi ar fi poruncit să fie adusă în faţa lui? I-ar fi ascultat implorările sau ameninţările? Prezenţa spaniolului nu ar fi fost mai de temut decât lipsa sa?

În seara zilei de 6 martie, Zermah se gândea pentru a mia oară la toate acestea. Era în jur de unsprezece. Micuţa Dy dormea.

Camera folosită drept celulă era cufundată în beznă. De afară nu răzbătea nici un zgomot, în afara şuieratului vântului ce se auzea, din când în când, prin scândurile măcinate de carii ale fortului.

Deodată, metisei i se păru că aude un zgomot de paşi în interiorul redutei. La început presupuse că era indianul care se întorcea în odaia lui, aşezată în faţa camerei ei, după ce-şi făcuse obişnuitul rond prin curte.

Dar auzi şi murmur de voci. Se apropie de uşă, ciuli urechile şi recunoscu glasul lui Squambo, iar apoi şi pe cel al lui Texar.

Se înfiora. Ce căuta spaniolul aici la ora asta? Era vorba de o nouă uneltire împotriva metisei şi a copilului?

Aveau să fie luate de acolo şi transportate într-un loc şi mai necunoscut, şi mai inaccesibil decât Golful Negru?

Toate aceste supoziţii îi trecură într-o clipă prin minte, ca o străfulgerare.

Apoi, venindu-şi în fire, se sprijini de uşă şi ascultă.

— Nimic nou? spunea Texar.

— Nimic, stăpâne.

— Şi Zermah?

— Nu i-am răspuns la întrebări.

— A încercat cineva să ajungă la ele?

— Da, dar n-a izbutit.

„Aşadar, cineva a pornit în căutarea noastră”, îşi spuse Zermah. „Dar cine?”

— Cum ai aflat? întrebă Texar.

— M -am dus de câteva ori până pe malul fluviului, răspunse indianul, şi, acum câteva zile, am văzut că o barcă dădea târcoale prin apropierea Golfului Negru. Doi oameni chiar au debarcat pe una dintre insuliţe.

— Cine erau?

— James Burbank şi Walter Stannard.

Zermah de-abia îşi putea stăpâni emoţia. James Burbank şi Stannard! Asta însemna că apărătorii domeniului nu pieriseră cu toţii. Şi, dacă începuseră cercetările, aflaseră

de răpirea copilului şi a metisei. Şi, dacă aflaseră, numai doamna Burbank şi domnişoara Alice le putuseră spune. Aşadar, trăiau amândouă. Amândouă se întorseseră la Castle-House după ce o auziseră ţipând, cerând ajutor împotriva lui Texar.

James Burbank era la curent cu ceea ce se întâmplase. Ştia cine le răpise. Poate chiar bănuia în ce loc fuseseră duse. Până la urmă va reuşi să ajungă la ele!

Da, aşa era! Fu cuprinsă de o mare speranţă, care însă se risipi numaidecât, căci îl auzi pe spaniol zicând:

— Da! N-au decât să le caute! N-o să le găsească în vecii vecilor! De altfel, în câteva zile n-o să mai avem de ce să ne temem de James Burbank!

Metisa nu-şi putea da seama ce însemnau aceste cuvinte. Oricum, rostite de omul care conducea comitetul din Jacksonville, reprezentau, desigur, o ameninţare de temut.

— Şi acum, Squambo, am nevoie de tine pentru un ceas, zise atunci spaniolul.

— Porunceşte, stăpâne.

— Vino cu mine!

O clipă mai târziu, amândoi se retrăseseră în camera ocupată de indian. Ce voiau să facă? Nu era vorba de un secret de care Zermah ar fi putut profita?

În situaţia în care se afla, nu trebuia să neglijeze nimic din ceea ce i-ar fi putut fi de folos.

Aşa cum am mai spus, uşa odăii metisei nu era niciodată încuiată, nici măcar noaptea. Această măsură de prevedere ar fi fost, de altfel, inutilă, căci reduta era închisă pe dinăuntru, iar Squambo păstra cheia la el. Aşa că era imposibil să ieşi din fort şi, în consecinţă, să încerci să evadezi.

Astfel, Zermah putu să deschidă uşa odăii sale şi să înainteze, ţinându-şi respiraţia.

Bezna era adâncă. Doar o geană de lumină se zărea în dreptul camerei indianului.

Zermah se apropie de uşă şi privi printr-o crăpătură. Or, ceea ce văzu era atât de ciudat, încât nu-şi putea da seama ce se petrece.

Cu toate că odaia era luminată doar de un capăt de lumânare, indianului îi era de-ajuns, deşi treaba pe care o făcea părea destul de delicată.

Texar, aşezat în faţa lui, îşi scosese haina de piele şi îşi întinsese braţul stâng, complet dezgolit, pe o măsuţă, în plină lumină. O hârtie cu o formă ciudată, străbătută de mici găuri, îi acoperea o parte din braţ. înarmat cu un ac subţire, Squambo îl înţepa prin fiecare dintre aceste mici găuri. Indianul îi făcea un tatuaj – operaţie în care, desigur, în calitatea sa de seminol, era expert. Şi, într-adevăr, mâna i se mişca cu dibăcie şi uşurinţă, atingând doar epiderma, fără ca spaniolul să simtă nici cea mai mică durere.

După ce isprăvi, Squambo înlătură hârtia; apoi, luând câteva frunze aduse de Texar, frecă antebraţul acestuia.

Sucul frunzelor, pătrunzând în înţepăturile de ac, îi produse, desigur, o cumplită mâncărime, dar spaniolul nu era omul care să se plângă doar pentru atâta lucru.

Operaţia odată încheiată, Squambo apropie capătul de lumânare de partea tatuată. Un desen roşiatic apăru clar pe pielea antebraţului lui Texar.

Desenul îl reproducea fidel pe cel format de micile găurele de pe foaia de hârtie. Copia era perfectă. Se puteau vedea o serie de linii încrucişate, reprezentând una dintre figurile simbolice ale credinţei seminole.

Semnul nu avea să se mai şteargă niciodată de pe braţul pe care îl tatuase Squambo.

Zermah văzuse totul, dar, din păcate, nu înţelegea nimic. Ce interes avea Texar să se împodobească astfel? De ce acest „semn particular”, pentru a împrumuta un termen folosit în redactarea paşapoartelor? Voia să treacă drept indian? Dar nici culoarea pielii, nici înfăţişarea nu-i îngăduiau acest lucru. Nu se putea stabili, mai degrabă, o

legătură între semnul acesta şi cel făcut călătorilor căzuţi în mâna seminolilor în partea de nord a districtului?

Era vorba de unul dintre secretele existenţei sale, secret pe care doar viitorul avea să-1 dezvăluie?

Zermah îşi puse, apoi, o altă întrebare.

Spaniolul venise în fort doar pentru a profita de arta lui Squambo în materie de tatuaj? După terminarea acestei operaţii avea să părăsească Golful Negru, întorcându-se în nordul Floridei, unde oamenii lui încă tăiau şi spânzurau? Sau intenţia lui era să rămână în fort până în zori, poruncind să-i fie adusă metisa, pentru a lua o nouă hotărâre în privinţa prizonierelor?

La această întrebare avea să primească în curând răspunsul. Fugi repede în camera ei, căci spaniolul se ridică, pregătindu-se să se întoarcă în redută.

Acolo, lipită de uşă, ascultă ultimele lor cuvinte.

— Fii cu ochii în patru, spuse Texar.

— Da, răspunse Squambo. Şi, totuşi, dacă vom fi încolţiţi de James Burbank…

— Peste câteva zile, îţi repet, n-o să mai avem de ce să ne temem de James Burbank. De altfel, dacă va fi nevoie, ştii unde să îe duci pe metisă şi pe fetiţă… acolo unde o să vin şi eu.

— Da, stăpâne, spuse Squambo, căci trebuie să ne gândim şi la Gilbert, fiul lui James Burbank, şi la Mars, bărbatul lui Zermah…

— În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, voi pune mâna pe ei, răspunse Texar, şi atunci…

Zermah nu auzi sfârşitul acestei fraze. Texar şi Squambo ieşiră din foit.

Câteva clipe mai târziu, canoea, condusă de indian, părăsi insuliţa şi, navigând prin meandrele întunecate ale lagunei, ajunse la ambarcaţiunea ce îl aştepta pe spaniol în apele golfului. După ce primi ultimele porunci, Squambo se despărţi de stăpânul lui. Apoi, dus de curent, Texar coborî iute în direcţia Jacksonville-ului.

Ajunse acolo în zori, la timp pentru a-şi pune planul în aplicare, într-adevăr, câteva zile mai târziu, Mars dispărea în apele lui Saint-John, iar Gilbert Burbank era condamnat la moarte.

III.

VEGHEA.

Era pe 11 martie, dimineaţa, când Gilbert Burbank fusese judecat de comitetul din Jacksonville. în seara aceleiaşi zile, tatăl său era arestat din ordinul comitetului. Peste numai o zi, tânărul ofiţer urma să fie împuşcat, şi, cu siguranţă, James Burbank, acuzat de complicitate, avea să fie şi el condamnat şi avea să moară alături de fiul său.

După cum ştim, Texar ţinea întreg comitetul în mână. Voinţa lui era lege. Executarea tatălui şi a fiului era doar preludiul exceselor sângeroase la care se vor deda albii nevoiaşi, susţinuţi de întreaga pleavă a societăţii, împotriva nordiştilor din statul Florida, ca şi împotriva celor care împărtăşeau ideile acestora în ceea ce priveşte sclavia. Câte răzbunări personale nu se vor ascunde sub vălul războiului civil! Numai prezenţa trupelor federale putea opri această vărsare de sânge. Dar vor sosi, şi, mai ales, vor sosi înainte ca ura spaniolului să ducă la sacrificarea acestor prime victime?

Din nefericire, nu era deloc sigur că trupele federale vor ajunge la timp. Şi, întrucât întârzierea se prelungea, vă daţi seama în ce tensiune trăiau cei de la Castle-House!

Or, se părea că planul de a urca pe apele fluviului Saint-John fusese abandonat pentru moment de comandantul Stevens. Canonierele nu se clinteau din loc. Oare nu îndrăzneau să treacă de bancurile de nisip, acum. când Mars nu se afla acolo pentru a le pilota prin canal? Renunţaseră să ocupe Jacksonville şi, prin aceasta, să garanteze securitatea plantaţiilor din amonte. Ce noi evenimente de pe front îl determinaseră pe comandorul Dupont să-şi modifice planurile?

Întrebarea aceasta şi-o puneau domnul Stannard şi administratorul Perry, în acea zi nesfârşită de 12 martie.

Într-adevăr, la data aceea, conform zvonurilor ce circulau în acea parte a Floridei, cuprinsă între fluviu şi mare, eforturile nordiştilor păreau să se concentreze în principal asupra litoralului. Comandorul Dupont, instalat pe Wabash şi urmat de cele mai puternice canoniere ale escadrei sale, îşi făcuse apariţia în Golful Saint-Augustine. Se spunea chiar că miliţiile se pregăteau să părăsească oraşul, fără să mai încerce să apere fortul Marion, aşa cum nu apăraseră nici fortul Clinch atunci când capitulaseră la Fernandina.

Cel puţin acestea erau veştile pe care le adusese administratorul în dimineaţa aceea. Imediat, ele fură comunicate domnului Stannard şi lui Edward Carrol, pe care rana încă necicatrizată îl obliga să stea întins pe una dintre canapelele din hol.

— Federalii la Saint-Augustine! strigă acesta din urmă. Şi de ce, mă rog, nu vin la Jacksonville?

— Poate că vor doar să bareze fluviul în aval, fără să îl ocupe, răspunse domnul Perry.

— James şi Gilbert sunt pierduţi, dacă Jacksonville rămâne în mâinile lui Texar! spuse domnul Stannard.

— N-aş putea, zise Perry, să mă duc să-1 informez pe comandorul Dupont de pericolul în care se află domnul Burbank şi fiul lui?

— Ţi-ar trebui o zi ca să ajungi la Saint-Augustine, răspunse domnul Carrol, admiţând că nu vei fi oprit de trupele de miliţie ce bat în retragere! Şi, până când comandorul Dupont îi va putea comunica lui Stevens ordinul de a ocupa Jacksonville, va trece prea multă vreme! De altfel, bancurile acelea de nisip… până când canonierele nu vor putea trece de ele, cum să-1 salveze pe bietul nostru Gilbert care va fi executat mâine? Nu! Nu la Saint-Augustine trebuie să mergem, ci la Jacksonville! Nu comandorului Dupont trebuie să ne adresăm… ci lui Texar!

— Domnul Carrol are dreptate, tată… şi mă voi duce eu! spuse domnişoara Alice, care auzise ultimele cuvinte.

Curajoasa fată era gata să încerce şi să rişte totul pentru a-1 salva pe Gilbert.

În ajun, părăsind Camdless-Bay, James Burbank insistase ca soţia sa să nu afle nimic despre faptul că trebuia să plece la Jacksonville. Nu trebuia să ştie că, din.ordinul comitetului, era arestat. Doamna Burbank nu era, aşadar, la curent, cum nu era la curent nici cu situaţia în care se afla fiul ei pe care îl credea la bordul canonierei. Cum ar fi putut îndura biata femeie această dublă lovitură? Soţul la cheremul lui Texar, fiul în ajun de a fi executat! Nu ar fi supravieţuit. Atunci când ceruse să îl vadă pe James Burbank, domnişoara Alice îi spusese că acesta plecase din nou în căutarea micuţei Dy şi a lui Zermah şi că absenţa lui ar putea dura patruzeci şi opt de ore. Aşa că toate gândurile doamnei Burbank erau concentrate asupra fetiţei dispărute. în starea în care se afla, mai mult n-ar fi putut suporta.

În schimb, domnişoara Alice ştia în ce pericol se aflau James şi Gilbert Burbank. Ştia că tânărul ofiţer urma să fie împuşcat peste o zi şi că tatăl lui avea să aibă parte de aceeaşi soartă! Şi atunci, hotărâtă să îl vadă pe Texar, venise să îl roage pe domnul Carrol să o ducă pe celălalt mal al râului.

— Tu… Alice… la Jacksonville! exclamă domnul Stannard.

— Tată… trebuie!

Şovăiala atât de firească a domnului Stannard cedă imediat în faţa necesităţii de a se acţiona fără întârziere. Dacă îl putea salva cineva pe Gilbert, atunci numai domnişoara Alice putea să o facă. Poate că, aruncându-se la picioarele lui Texar, îl va înduioşa. Poate că va obţine o amânare a execuţiei! Poate că, cine ştie, va găsi un sprijin în oamenii de treabă din oraş care, mişcaţi de disperarea ei, se vor ridica împotriva tiraniei comitetului! Trebuia prin urmare, să se ducă la Jacksonville, cu orice risc.

— Perry, spuse tânăra, va accepta să mă ducă la locuinţa domnului Harvey.

— Desigur, răspunse administratorul.

— Nu, Alice, te voi însoţi eu, spuse domnul Stannard. Da… eu! Să plecăm.

— Tu, Stannard? protestă Edward Carrol. înseamnă să te expui. Opiniile tale sunt cunoscute de prea multă lume.

— Ce contează? i-o reteză domnul Stannard. N-o să-mi las fiica să se ducă singură în gura lupului. Perry să rămână la Castle-House, Edward, având în vedere că tu încă nu poţi să mergi, căci trebuie să ne gândim că am putea fi reţinuţi şi noi.

— Şi dacă doamna Burbank întreabă de tine, spuse Edward Carrol, dacă întreabă de domnişoara Alice, ce să-i spun?

— Îi vei spune că am plecat să ne întâlnim cu James, că îl însoţim în cercetările de pe celălalt mal! Spune-i chiar, dacă trebuie, că a fost nevoie să ne ducem la Jacksonville. în sfârşit, spune-i tot ceea ce e necesar pentru a o linişti, dar nimic care să o facă să bănuiască pericolul în care se află soţul şi fiul ei. Peiry, pregăteşte o barcă!

Administratorul se retrase numaidecât, lăsându-1 pe domnul Stannard să se pregătească de plecare.

Era, totuşi, mai bine ca Alice să nu părăsească domeniul fără să nu-i spună doamnei Burbank că tatăl ei şi ea erau obligaţi să plece la Jacksonville. La nevoie, putea să-i spună că partidul lui Texar fusese dat jos, că federalii ocupaseră fluviul, că, mâine, Gilbert avea să fie la Camdless-Bay. Dar va avea, oare, puterea să nu se arate tulburată, nu o va trăda vocea, atunci când va susţine nişte lucruri ce păreau, în momentul de faţă, imposibile?

Pătrunse în camera bolnavei. Doamna Burbank dormea, sau mai degrabă, căzuse într-o toropeală profundă, din care domnişoara Alice nu îndrăzni să o trezească. Poate că era mai bine că tânăra fusese, astfel, cruţată de încă o încercare dureroasă.

Una dintre slujnice veghea lângă pat. Domnişoara Alice îi recomandă să nu lipsească nici o clipă şi să-1 cheme pe domnul Carrol dacă doamna Burbank începea să îi pună întrebări. Apoi se aplecă peste nefericita mamă, îi atinse fruntea cu buzele şi părăsi încăperea pentru a se întâlni cu domnul Stannard.

De îndată ce îl zări, îi spuse:

— Să plecăm, tată.

Pe aleea de bambuşi ce duce spre micul port, le ieşi în întâmpinare administratorul.

— Barca e pregătită, spuse Perry.

— Bine, răspunse domnul Stannard. Ai grijă de Castle-House, prietene.

— Nu aveţi nici o teamă, domnule Stannard. Negrii noştri se întorc, unul câte unul, pe plantaţie, şi e normal să fie aşa. Ce să facă ei cu o libertate pentru care nu au fost creaţi? Aduceţi-1 înapoi pe domnul Burbank, şi îi va găsi la posturile lor!

Domnul Stannard şi fiica sa se urcară numaidecât în ambarcaţiunea condusă de patru marinari de la Camdless-Bay. Ridicară pânza şi, împinşi de o briza uşoară ce bătea dinspre est, ieşiră repede din port. Debarcaderul dispăru curând în spatele limbii de pământ pe care se afla plantaţia.

Domnul Stannard nu avea intenţia să debarce în portul din Jacksonville, unde ar fi fost recunoscut imediat. Era mai bine să ancoreze într-un mic golf aflat mai sus. De acolo îi era uşor să ajungă la locuinţa domnului Harvey, situată pe acea parte, la marginea periferiei. Vor hotărî atunci, în funcţie de împrejurări, ce aveau de făcut.

La ora aceea, fluviul era pustiu. Nici o mişcare în amonte, pe unde ar fi putut veni miliţiile din Saint-Augustine, care se refugiau în sud. Nici o mişcare în aval. Aşadar, nu avusese loc nici o luptă între ambarcaţiunile sudiştilor şi canonierele comandantului Stevens. Linia de ambosaj nu se putea vedea de acolo, căci un cot al fluviului acoperea orizontul mai sus de Jacksonville.

După o călătorie destul de rapidă, favorizată de vântul din spate, domnul Stannard şi fiica sa ajunseră pe malul stâng. Amândoi putură debarca, fără a fi văzuţi, în golful care nu era supravegheat şi, în doar câteva minute, se aflau în casa corespondentului lui James Burbank.

Acesta se arătă foarte surprins şi, în acelaşi timp, foarte neliniştit când îi văzu. Prezenţa lor în mijlocul golănimii din ce în ce mai întărâtate nu era lipsită de pericole. Se ştia că domnul Stannard împărtăşea ideile împotriva sclaviei, adoptate la Camdless-Bay. Jefuirea propriei sale locuinţe la Jacksonville era un avertisment de care trebuia să ţină seama.

În mod sigur, era expus unor mari riscuri. Dacă avea să fie recunoscut, în cel mai bun caz ar fi fost doar arestat în calitate de complice al lui James Burbank.

— Trebuie să îl salvăm pe Gilbert!

Iată singurul răspuns pe care îl putu da Alice la observaţiile şi temerile domnului Harvey.

— Da, încuviinţă acesta, trebuie să încercăm! Dar domnul Stannard să nu se arate pe străzi! Să rămână aici, în timp ce noi vom acţiona!

— Mă vor lăsa să intru în închisoare? întreba tânăra.

— Sincer să fiu, nu cred, domnişoară Alice.

— Pot ajunge până la Texar?

— O să ne străduim.

— Nu vreţi să vă însoţesc? insistă domnul Stannard.

— Nu! Ar însemna să compromiteţi toate demersurile noastre. Gândiţi-vă ce-ar spune Texar dacă v-ar vedea. Şi comitetul, nu vă daţi seama cum ar reacţiona comitetul?

— Haideţi, atunci, domnule Harvey, spuse domnişoara Alice.

Dar, mai înainte de a-i lăsa să plece, domnul Stannard vru să afle dacă nu interveniseră noi evenimente pe front, evenimente de care cei de la Camdless-Bay nu aflaseră încă.

— Nici o noutate, răspunse domnul Harvey. Cel puţin în ceea ce priveşte Jacksonville. Flotila federală s-a deplasat în Golful Saint-Augustine, şi oraşul s-a predat. In ceea ce priveşte Saint-John, nu a fost semnalată nici o mişcare. Canonierele continuă să fie ancorate în acelaşi loc.

— Încă n-au apă ca să poată trece?

— Într-adevăr, domnule Stannard. Dar azi vom avea un flux prielnic, e echinocţiul. Pe la trei, apele vor creşte, şi poate că flota va putea trece…

— Să treacă fără pilot, de vreme ce Mars nu e acolo să o ajute să navigheze pe canal?! interveni domnişoara Alice, pe un ton ce arăta limpede că, în această privinţă, îşi pierduse orice speranţă. Nu! Este imposibil! Domnule Harvey, trebuie neapărat să îl văd pe Texar şi, dacă mă refuză, trebuie să facem orice sacrificiu ca Gilbert să evadeze.

— Aşa vom face, domnişoară Alice.

— Starea de spirit e aceeaşi? întrebă domnul Stannard.

— Da, răspunse domnul Harvey. Tot pungaşii sunt stăpâni pe oraş, iar Texar e şeful lor. Totuşi, abuzurile şi ameninţările comitetului îi nemulţumesc profund pe cetăţenii oneşti. Ar fi suficientă doar o mişcare a federalilor, şi lucrurile s-ar schimba imediat. Golănimea e laşă, se ştie. Dacă ar fi cuprinsă de frica, Texar şi oamenii lor ar fi daţi jos numaidecât. Eu încă sper că Stevens va putea trece de bancurile de nisip.

— Nu mai putem aştepta, i-o reteză, hotărâtă, domnişoara Alice, aşa că, până atunci, îl voi întâlni pe Texar!

Aşadar, se hotărî ca domnul Stannard să rămână în locuinţa domnului Harvey pentru ca nimeni să nu afle de prezenţa lui la Jacksonville. Domnul Harvey era gata să o ajute pe tânăra în toate demersurile ce urmau să fie întreprinse, dar de al căror succes, trebuie să o spunem, se îndoia foarte tare. Dacă Texar o va respinge, dacă domnişoara Alice nu va putea ajunge până la el, atunci vor

încerca, chiar de ar fi fost să cheltuiască o avere, să provoace evadarea tânărului ofiţer şi a tatălui lui.

Era în jur de ora unsprezece, când domnişoara Alice şi domnul Harvey părăsiră locuinţa acestuia din urmă, îndreptându-se spre Curtea de Justiţie, unde îşi avea sediul comitetul condus de Texar.

În oraş, agitaţie mare. Pe străzi treceau detaşamentele de miliţie, întărite cu contingentele aduse în mare grabă din teritoriile din sud. In cursul zilei erau aşteptate cele rămase disponibile după predarea oraşului Saint-Augustine, fie că ele urmau să vină pe Saint-John, fie că aveau să o ia prin pădurile de pe malul drept pentru a trece fluviul în dreptul Jacksonville-ului. Era, prin urmare, un du-te-vino ameţitor. Circulau o mulţime de zvonuri, ca de obicei, contradictorii, ceea ce provoca un tumult vecin cu dezordinea. Puteai, de altfel, să-ţi dai seama uşor că, federalii ajunşi în dreptul fortului, apărarea era complet dezorganizată. Nu putea fi vorba de o rezistenţă prea serioasă. Dacă, noua zile mai devreme, Fernandina se predase trupelor de debarcare comandate de Wright, dacă Saint-Augustine primise escadra comandorului Dupont fără ca măcar să se încerce bararea trecerii, nu era greu de prevăzut că la fel va fi şi la Jacksonville. Cedând locul trupelor nordiste, miliţiile s-ar fi retras în interiorul districtului. într-o singură împrejurare s-ar fi putut salva oraşul – şi, în felul acesta, comitetul şi-ar fi prelungit existenţa, permiţând împlinirea sângeroaselor planuri ale preşedintelui său: în cazul în care, dintr-un motiv sau altul, lipsa apei sau absenţa pilotului, escadra nu ar fi depăşit bancurile de nisip. De altfel, chestiunea aceasta avea să se decidă în câteva ceasuri.

În vremea asta, croindu-şi drum prin mulţimea ce devenea din ce în ce mai compactă, domnişoara Alice şi Harvey se îndreptau spre piaţa centrală. Cum vor face să pătrundă în sălile Curţii de Justiţie? Nu-şi puteau imagina. Odată ajunşi acolo, cum vor reuşi să îl vadă pe Texar? Nu ştiau. Poate că, aflând că Alice Stannard cere să fie primită, spaniolul se va

eschiva, ordonând să fie arestată şi reţinută până după executarea tânărului locotenent! Dar tânăra nici nu voia să se gândească la această eventualitate. Trebuia, cu orice preţ, să ajungă la Texar şi să-i smulgă graţierea lui Gilbert, şi nimic nu o putea opri din drum.

Atunci când ajunseră în piaţă, mulţimea era întărâtată la culme. Văzduhul răsuna de strigăte, vociferările izbucneau din toate părţile, se auzeau, trecând din gură în gură, sinistrele cuvinte: „La moarte! La moarte!”

Domnul Harvey află că, de o oră, comitetul era în şedinţă. Avu o presimţire funestă – presimţire ce avea să se confirme imediat! Într-adevăr, comitetul îi judeca pe James Burbank în calitate de complice al fiului său, Gilbert, sub acuzaţia de a fi în legătură cu armata federală. Aceeaşi crimă şi, desigur, aceeaşi pedeapsă – desăvârşirea răzbunării lui Texar, distrugerea familiei Burbank.

Atunci, domnul Harvey nu vru să meargă mai departe. încercă să o ia de acolo pe Alice Stannard. Nu trebuia ca biata fată să fie martora furiei mulţimii care, cu siguranţă, avea să se dezlănţuie în clipa în care condamnaţii vor ieşi din sala de judecată, după pronunţarea sentinţei. Nu era, de altfel, momentul potrivit să intervină pe lângă spaniol.

— Veniţi, domnişoară Alice, spuse domnul Harvey, veniţi! Ne vom întoarce… atunci când comitetul…

— Nu! ripostă domnişoara Alice. Vreau să mă arunc între acuzaţi şi judecătorii lor!

Tânăra era atât de hotărâtă, încât domnul Harvey îşi pierdu orice speranţă că ar fi putut-o clinti de acolo. Domnişoara Alice se năpusti înainte. Trebui să o urmeze. Mulţimea, oricât de compactă ar fi fost, îi făcu loc – poate că unii o şi recunoscură. Strigătele îi spărgeau urechile. Dar nimic nu o putea opri. Ajunse, astfel, la poarta Curţii de Justiţie. în locul acela, mulţimea era şi mai agitată, cuprinsă parcă de hulă, nu hula de după furtună, ci cea de dinainte. Era atât de ameninţătoare, că te puteai aştepta la tot ce era mai rău din partea ei.

Deodată, publicul din sală începu să se reverse tumultuos afara. Strigătele se înteţiră. Se pronunţase sentinţa.

James Burbank, la fel ca şi Gilbert, fusese condamnat pentru aceeaşi pretinsă crimă şi primise aceeaşi pedeapsă. Tatăl şi fiul aveau să fie aduşi în faţa aceluiaşi pluton de execuţie.

— La moarte! La moarte! răcnea gloata.

James Burbank apăru atunci pe trepte. Era calm şi stăpân pe el. Nu avea decât o privire de dispreţ pentru toţi cei ce urlau înfierbântaţi.

Fusese înconjurat de un detaşament de miliţie care avea ordinul să-1 ducă înapoi la închisoare.

Nu era singur.

Gilbert păşea alături de el.

Scos din celulă, unde aştepta ora execuţiei, tânărul ofiţer fusese dus în faţa comitetului pentru a fi confruntat cu James Burbank, care nu putuse decât să confirme spusele fiului său, spunând, însă, că acesta venise la Castle-House numai pentru a-şi vedea mama pe moarte. în faţa acestei afirmaţii, acuzaţia de spionaj ar fi trebuit să cadă de la sine, dacă procesul nu ar fi fost dinainte pierdut. Aşa că aceeaşi condamnare doborâse doi nevinovaţi – condamnare impusă de răzbunare personală şi pronunţată de nişte judecători nedrepţi.

În vremea asta, mulţimea se înghesuia din ce în ce mai ameninţătoare în jurul condamnaţilor. Miliţia reuşea cu greu să le croiască drum prin piaţă.

Deodată, se produse o mişcare. Domnişoara Alice se năpustise spre James şi Gilbert Burbank.

Involuntar, mulţimea se dădu înapoi, surprinsă de această intervenţie neaşteptată a tinerei.

— Alice! strigă Gilbert.

— Gilbert! Gilbert! murmură Alice Stannard, aruncându-se în braţele tânărului ofiţer.

— Alice! Ce cauţi aici? întrebă domnul Burbank.

— Vreau să-i implor să vă graţieze! Să-i înduplec pe judecători! Graţiaţi-i! Graţiaţi-i!

Ţipetele tinerei îţi frângeau inima. Se agăţa de veşmintele condamnaţilor care se opriseră pentru o clipă. Putea, oare, spera că această mulţime dezlănţuită se va lăsa înduioşată? Nu! Dar intervenţia ei reuşi să o oprească în loc în momentul în care, poate, i-ar fi atacat pe prizonieri, fără să mai ţină seama de cei care îi păzeau.

De altfel, anunţat de cele întâmplate, Texar apăruse în pragul Curţii de Justiţie. Un gest al lui potoli mulţimea. Ordinul pe care îl dădu încă o dată, de a-i duce pe James şi Gilbert Burbank la închisoare, fu auzit şi respectat.

Detaşamentul îşi reluă drumul.

— Graţierea! Graţierea! strigă domnişoara Alice, aruncându-se în genunchi în faţa lui Texar.

Spaniolul nu răspunse decât printr-un gest negativ. Atunci tânăra se ridică.

— Ticălosule! strigă ea.

Vru să se alăture condamnaţilor, cerând să fie dusă cu ei în închisoare, pentru a petrece împreună ultimele ceasuri ce le mai rămâneau de trăit…

Ieşiseră deja din piaţă, şi mulţimea îi însoţea cu răcnetele ei.

Era mai mult decât putea îndura domnişoara Alice. Deodată, o lăsară puterile. Se clătină şi, apoi, se prăbuşi fără cunoştinţă în braţele domnului Harvey.

Îşi reveni de-abia după ce fu dusă înapoi, la locuinţa acestuia.

— La închisoare… La închisoare! şopti ea. Trebuie să-i ajutăm să evadeze…

— Da, îi răspunse tatăl ei. E singurul lucru pe care-1 mai putem face! Să aşteptăm noaptea!

Într-adevăr, la lumina zilei nu se putea întreprinde nimic. Atunci când întunericul avea să le îngăduie să acţioneze fără teama de a fi descoperiţi, domnul Stannard şi domnul Harvey vor încerca să-i scape pe cei doi prizonieri, cu

complicitatea paznicului. Se vor duce înarmaţi cu o sumă de bani atât de mare, încât acesta – cel puţin aşa sperau – nu va putea rezista ofertei lor, mai ales că o singură lovitură de tun, trasă de flotila comandantului Stevens, putea pune capăt puterii lui Texar.

Dar, la lăsarea întunericului, atunci când domnii Stannard şi Harvey încercară să îşi pună planul în aplicare, se văzură nevoiţi să renunţe. Locuinţa era păzită de un detaşament de miliţieni, aşa că ar fi fost inutil să încerce să iasă.

IV.

VÂNT DINSPRE NORD-EST.

Condamnaţii mai aveau acum o şansă de salvare – una singură: federalii să ocupe oraşul în mai puţin de douăsprezece ore. Într-adevăr, a doua zi, la răsăritul soarelui, James şi Gilbert Burbank urmau să fie executaţi. Cum ar fi putut să fugă din închisoare, păzită ca şi locuinţa domnul Harvey, chiar şi dacă ar fi fost în înţelegere cu un temnicer?

Şi nu se mai putea conta nici pe trupele nordiste, debarcate de câteva zile la Femandina, care nu puteau abandona o asemena poziţie strategică din sudul statului Florida, pentru a veni să ocupe Jacksonville-ul. Misiunea aceasta revenea în exclusivitate canonierelor comandantului Stevens. Or, pentru a o îndeplini, flotila trebuia, mai întâi, să treacă de bancurile de nisip din laguna fluviului Saint-John. Atunci, trecând de barajul ambarcaţiunilor, nu-i mai rămânea decât să ancoreze în port. Şi, când oraşul va fi în bătaia tunurilor sale, fără îndoială că miliţiile vor bate în retragere, refugiindu-se în mlaştinile inaccesibile din district. Texar şi oamenii săi se vor grăbi, cu siguranţă, să le urmeze pentru a evita represaliile cât se poate de justificate. Cetăţenii oneşti vor putea să ocupe din nou funcţiile ce le fuseseră luate în mod abuziv şi să trateze cu reprezentanţii guvernului condiţiile de predare a oraşului.

Or, se punea întrebarea dacă flota putea răzbate dincolo de bancurile de nisip, într-o perioadă cât mai scurtă? Exista vreo posibilitate de a depăşi acest obstacol? Exista speranţa ca apa să crească? Greu de crezut, după cum vom vedea.

Într-adevăr, după pronunţarea sentinţei, Texar şi comandantul miliţiei din Jacksonville se îndreptară spre chei pentru a observa cursul inferior al fluviului. Nu era, aşadar, de mirare că stăteau cu privirile aţintite spre barajul din aval şi cu urechile ciulite să prindă orice bubuitură de tun ce ar fi venit din partea aceea.

— Nimic nou? întrebă Texar, oprindu-se la marginea estacadei.

— Nimic, răspunse comandantul. După ce am fost în recunoaştere în partea de nord, îmi permit să afirm că federalii n-au părăsit Fernandina pentru a se îndrepta spre Jacksonville. Este foarte probabil că vor rămâne să supravegheze frontiera cu Georgia, aşteptând ca flotila lor să forţeze canalul.

— Nu s-ar putea ca trupele să vină din sud, plecând din Saint-Augustine şi trecând peste Saint-John pe la Picolata? întrebă spaniolul.

— Nu cred, răspunse ofiţerul. Dupont n-are ce-i trebuie ca să ocupe oraşul, iar scopul lui este, evident, stabilirea blocadei pe întreg litoralul, de la gura lui Saint-John până la graniţa Floridei. Nu avem de ce ne teme în această privinţă, Texar.

— Rămâne atunci pericolul de a fi învinşi de flotila lui Stevens, dacă reuşeşte să treacă de bancurile de nisip în faţa cărora a fost silită să se oprească acum trei zile.

— Desigur, dar chestiunea aceasta se va lămuri îh câteva ore. Poate că, la urma urmei, federalii nu vor decât să închidă cursul inferior al fluviului, ca să taie toate căile de acces între Saint-Augustine şi Fernandina. îţi repet, Texar, în acest moment, pentru nordişti nu este atât de important să ocupe Florida, cât să pună capăt contrabandei de război ce se face prin strâmtorile din sud. Suntem cât se poate de

îndreptăţiţi să credem că acesta este, deocamdată, singurul lor obiectiv. Dacă n-ar fi aşa, trupele lor, care au ocupat insula Amelia de zece zile, s-ar fi îndreptat deja spre Jacksonville.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Texar. Nu contează! Ard de nerăbdare să văd ce se va întâmpla cu flotila oprită de bancurile de nisip.

— Vom şti chiar astăzi.

— Şi totuşi, dacă Stevens va ambosa în faţa portului, ce vei face?

— Voi executa ordinul pe care l-am primit, voi retrage detaşamentele de miliţie în interior, pentru a evita orice contact cu federalii. Să ocupe capitala districtului, n-au decât! N-o să o poată păstra multă vreme, pentru că li se vor tăia posibilităţile de legătură cu Georgia şi Carolina, şi o vorn recuceri repede!

— Până atunci, răspunse Texar, dacă vor ocupa oraşul, fie şi numai pentru o zi, va trebui să ne aşteptăm la represalii din partea lor. Toţi aceşti aşa-zişi cetăţeni oneşti, aceşti proprietari bogaţi care sunt împotriva sclaviei vor reveni la putere, şi atunci… Aşa ceva nu se va întâmpla! Nu! Şi, decât să părăsim oraşul…

Spaniolul nu îşi duse gândurile până la capăt, dar erau uşor de ghicit. Nu avea să predea oraşul federalilor, ar fi însemnat să îl dea pe mâna magistraţilor pe care gloata condusa de el îi dăduse jos de la putere. Mai degrabă i-ar da foc şi poate că şi luase măsuri în vederea acestei acţiuni de distrugere. Atunci, el şi oamenii lui, retrăgându-se în urma detaşamentelor de miliţie, se vor adăposti în mlaştinile din sud, aşteptând în locuri inaccesibile desfăşurarea evenimentelor.

Totuşi, eventualitatea aceasta era de temut doar în cazul în care cano-nierele ar fi depăşit bancurile de nisip, şi venise momentul când această chestiune avea să fie definitiv elucidată.

Într-adevăr, mulţimea începuse să dea năvală în port. într-o clipă, cheiul era supraaglomerat. Izbucniră strigăte asurzitoare.

— Trec canonierele!

— Nu! Nu se clintesc din loc!

— Fluviul e plin de ele!

— Încearcă să treacă, mărind presiunea.

— Priviţi! Priviţi!

— Nici o îndoială! spuse comandantul miliţiei. Se întâmplă ceva! Ia priveşte, Texar!

Spaniolul nu răspunse. Rămăsese cu ochii aţintiţi spre şirul de ambarcaţiuni ce blocau fluviul în aval. La o jumătate de milă de ele, se zăreau catargele şi coşurile canonierelor comandantului Stevens. Nori groşi de fum se înălţau în locul acela şi, purtaţi de vântul ce începea să se înteţească, pluteau până deasupra oraşului.

Evident, Stevens, profitând din plin de flux, va încerca să treacă, forţând motoarele la maxim. Va reuşi? Se va dovedi apa destul de adâncă, chiar daca va atinge cu chila nisipurile de dedesubt? Mulţimea urmărea cu sufletul la tfurâ toate aceste manevre.

Şi schimburile de cuvinte erau din ce în ce mai aprinse – ce credeau unu că văd nu vedeau ceilalţi.

— Au mai înaintat o jumătate de cablu!

— Nici vorbă! Nici nu s-au mişcat din loc, de parcă ar fi ancorat!

— Uite una care se mişcă!

— Da! Dar de-a curmezişul şi se întoarce, pentru că nu are apă!

— Ah! Ce fum!

— Chiar dacă vor arde tot cărbunele din Statele Unite, şi tot nu vor trece!

— Şi uite că fluxul a început să scadă!

— Ura pentru Sud!

— Ura!

Această tentativă întreprinsă de flotă dură aproximativ zece minute – zece minute ce i se părură lui Texar o veşnicie, ca şi partizanilor săi, ca şi tuturor acelora cărora ocuparea oraşului le-ar fi pus în pericol viaţa sau libertatea. Nu ştiau la ce să se aştepte, distanţa era prea mare ca să poată observa clar manevrele canonierelor. Străbătuseră canalul, sau urmau să îl străbată, în ciuda uralelor mulţimii? Oare, descotorosindu-se de orice încărcătură inutilă, aruncând lestul pentru a înălţa linia de plutire, nu va reuşi comandantul Stevens să parcurgă puţinul spaţiu ce îl despărţea de locul în care apa era din nou adâncă, navigând în felul acesta cu uşurinţă până în dreptul portului? Aveau toate motivele să se teamă de acest lucru, atâta vreme cât mai dura fluxul.

Totuşi, aşa cum observaseră deja, apa începea să scadă. Or, de îndată ce va începe refluxul, nivelul fluviului va coborî cu repeziciune.

Deodată, toate braţele se întinseră spre un punct aflat în aval, şi un strigăt se ridică deasupra celorlalte:

— O barcă! O barcă!

Într-adevăr, o ambarcaţiune uşoară apăruse în apropierea malului stâng, acolo unde încă se mai simţea curentul, în vreme ce pe mijlocul apei domina acum refluxul.

Ambarcaţiunea înainta cu repeziciune, datorită forţei cu care se opinteau vâslaşii. In spate se afla un ofiţer purtând uniforma miliţiilor floridiene. Ajunse curând la picioarele estacadei şi se caţără sprinten pe treptele scării laterale ce dădea pe chei. După care, zârindu-1 pe Texar, se îndreptă spre el, croindu-şi cu greu drum printre oamenii ce se îmbulzeau să îl vadă şi să îl audă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă spaniolul.

— Nimic, şi nu se va întâmpla nimic! răspunse ofiţerul.

— Cine te-a trimis?

— Şeful ambarcaţiunilor noastre care nu vor întârzia să se retragă spre port.

De ce?

— Pentru că flota a încercat în zadar să treacă de bancurile de nisip, chiar dacă au aruncat încărcătura de prisos şi lestul şi au mărit presiunea. De-acum încolo, nu mai avem de ce ne teme…

— Nici de fluxul acesta? întrebă Texar.

— Şi nici de altul – cel puţin câteva luni de-acum încolo.

— Ura! Ura!

Strigătele umplură oraşul. Şi, dacă cei violenţi îl aclamară încă o dată pe Texar ca pe omul în care erau încarnate toate instinctele josnice, cei moderaţi se simţiră şi mai descurajaţi, gândindu-se că trebuiau să îndure încă multe zile de-acum încolo dominaţia scelerată a comitetului şi a preşedintelui său.

Ofiţerul spusese adevărul. începând din acea zi, nivelul apei avea să scadă treptat. Fluxul din 12 martie fusese unul dintre cele mai puternice din anul acela, şi aveau să treacă multe luni până când albia fluviului să se umple din nou la fel. Canalul devenind impracticabil, oraşul scăpa în felul acesta de ameninţarea canonierelor. Ceea ce însemna că Texar continua să fie atotputernic şi îşi putea duce răzbunarea până la capăt. Chiar admiţând că generalul Sherman ar fi intenţionat să ocupe Jacksonville-ul cu ajutorul trupelor generalului Wright, debarcate la Fernandina, marşul acestora spre sud cerea ceva timp. Or, în ceea ce îi privea pe James şi Gilbert Burbank, întrucât execuţia lor era fixată în ziua următoare, în zori, nimic nu îi mai putea salva.

Vestea adusă de ofiţer se răspândi cu iuţeala fulgerului în tot oraşul. E uşor de închipuit ce efect a avut asupra grupurilor turbulente ce stăpâneau oraşul. Orgiile, dezmăţul, scandalurile se dezlănţuiră şi mai aprig. Oamenii de treabă, consternaţi, trebuiau să se aştepte la cele mai abominabile excese. Aşa că, în cea mai mare parte, se pregătiră să părăsească oraşul în care nu se mai simţeau deloc în siguranţă.

Uralele, strigătele ajunseră până la prizonieri, dându-le de veste că nu mai aveau nici o scăpare. Fură auzite, de asemenea, şi din locuinţa domnului Harvey. E lesne de înţeles cât de disperaţi erau domnul Stannard şi domnişoara Alice. Ce puteau să mai facă acum ca să-i salveze pe James Burbank şi pe fiul lui? Să încerce să îl cumpere pe paznicul închisorii? Să înlesnească, plătind cu aur, evadarea condamnaţilor? Dar nu mai puteau ieşi din casa în care se refugiaseră. Se ştie, erau păziţi pe faţă de o bandă de lichele, iar imprecaţiile acestora se auzeau, necontenit, dincolo de uşă.

Se lăsă noaptea. După cum începuse deja să dea semne de câteva zile, vremea se schimbase simţitor. După ce suflase dinspre uscat, pe neaşteptate, vântul începuse să bată dinspre nord-est. Deja nori grei şi deşi, ce nu avuseseră vreme să se prefacă în ploaie, veneau cu repeziciune dinspre larg, lăsându-se atât de jos, încât aproape că atingeau suprafaţa apei. Catargul unei fregate de rangul întâi s-ar li pierdut cu siguranţă în aburii cenuşii. Barometrul coborâse brusc, indicând furtună. Era limpede că se apropia un uragan iscat în largul îndepărtat al Atlanticului. O dată cu lăsarea întunericului, acesta se dezlănţui cu o violenţă extraordinară.

Or, dată fiind direcţia sa, uraganul izbi în plin estuarul fluviului. Talazuri uriaşe se înăiţară la gurile lui Saint-John, la fel cum se ridică apele înainte de flux, revărsându-se peste maluri.

În noaptea aceea de vijelie, Jacksonville fu măturat de furtună cu o înspăimântătoare violenţă. O porţiune din estacada portului cedă, stâlpii se frânseră sub loviturile resacului. Apele acoperiră o parte din cheiuri, distrugând mai multe ambarcaţiuni ale căror parâme groase se rupseră ca un fir de aţă. Pe străzile şi în pieţele bombardate cu tot soiul de sfărâmături, circulaţia devenise imposibilă. Mulţimea se refugie în cârciumi, unde gâtlejurile, udate din

belşug, căpătară noi puteri, şi răcnetele luptară, nu fără succes, cu vuietul furtunii.

Dar vântul nu pustii doar uscatul. Denivelarea apelor provocă o hulă violentă în largul fluviului. Şalupele ancorate în faţa bancurilor de nisip fură surprinse de valuri, înainte de a se putea întoarce în port. Ancorele fură smulse, parâmele se rupseră. Mareea din cursul nopţii, sporită de puterea vântului, purtă ambarcaţiunile în susul fluviului. Câteva se sparseră de stâlpii cheiului, în vreme ce altele, târâte dincolo de Jacksonville, se pierdură printre insuliţele şi meandrele fluviului, câteva mile mai departe. Mai mulţi marinari se înecară în timpul acestui dezastru, căci repeziciunea cu care se dezlănţuise uraganul zădărnicise toate măsurile de prevedere ce se iau în asemenea împrejurări.

Cât priveşte canonierele comandantului Stevens, reuşiseră, oare, să plece şi, navigând cu toată viteza, să ajungă la adăpost, în golfurile din aval? Reuşiseră, graţie acestei manevre, să nu fie distruse complet? în orice caz, fie că se hotărâseră să coboare spre gurile lui Saint-John, fie că se hotărâseră să rămână pe loc, Jacksonville nu avea de ce să se mai teamă, pentru că bancurile de nisip reprezentau acum pentru ele un obstacol de netrecut.

O beznă adâncă şi de nepătruns învălui, aşadar, valea fluviului Saint-John, în timp ce aerul şi apa se contopeau de parcă cine ştie ce reacţie chimică ar fi încercat să le combine într-un singur element. Era unul dintre acele cataclisme destul de frecvente în perioada echinocţiului, dar violenţa cu care se manifesta depăşea tot ceea ce avuseseră de pătimit până arunci locuitorii Floridei din partea unui uragan.

Şi tocmai din cauza violenţei sale, furtuna nu dură mai mult de câteva ceasuri. încă înainte de răsăritul soarelui, atmosfera se limpezi, şi uraganul se pierdu deasupra Golfului Mexic.

Pe la ceasurile patru dimineaţa, o dată cu primele licăriri ale zorilor ce luminară orizontul curăţat de norii furtunii, se aşternu liniştea. Atunci, populaţia începu să iasă din cârciumi şi să forfotească din nou pe străzi. Detaşamentele de miliţie se întoarseră la posturi. Toată lumea încerca să repare stricăciunile provocate de furtună. Şi, mai ales de-a lungul cheiului, pagubele erau considerabile: estacade rupte, magazii sfărâmate, bărci smulse din loc şi duse de curenţi în susul apei.

Epavele nu se zăreau, însă, decât pe o rază de câţiva yarzi. O ceaţă deasă acoperise albia fluviului. La ora cinci, canalul nu se vedea încă şi nici nu avea să se vadă, până când primele raze ale soarelui nu vor fi împrăştiat ceaţa.

Deodată, puţin după ora cinci, nişte bubuituri formidabile răsunară în pâcla. Nu putea exista nici o îndoială, nu erau tunetele furtunii, ci zgomotele artileriei. Se auziră şi şuierăturile obuzelor. Un strigăt de spaimă se înălţă din mijlocul mulţimii ce umpluse portul.

În acelaşi timp, sub efectul acestor detonaţii repetate, ceaţa începu să se crape. Aburii ei, amestecaţi cu fumul exploziilor, se ridicară de pe suprafaţa apei.

Canonierele lui Stevens erau acolo, ancorate în dreptul oraşului pe care îl ţineau în bătaia tunurilor!

— Canonierele! Canonierele!

Cuvintele acestea, repetate din gură în gură, străbătură iute toate cartierele. în câteva minute, cetăţenii oneşti, cu extremă satisfacţie, ca şi cetăţenii turbulenţi, cu groază în suflet, aflară că flotila ocupase Saint-John. Dacă nu se va preda, Jacksonville avea să fie distrus.

Ce se întâmplase? Furtuna le oferise nordiştilor un sprijin, neaşteptat? Da! Canonierele nu porniseră să caute adăpost în golfurile de la gurile fluviului, în ciuda violenţei uraganului, a vântului şi a valurilor, rămaseră ancorate în acelaşi loc. în timp ce şalupele inamice se îndepărtau, comandantul Stevens şi echipajele de sub comanda sa înfruntaseră furtuna, cu riscul ca întreaga flotilă să fie

distrusă. Aşteptaseră să vadă dacă nu cumva, ca urmare a vijeliei, canalul va deveni practicabil. într-adevăr, uraganul, împingând apele din larg în estuar, făcuse ca nivelul fluviului să ajungă la cote neobişnuite. Canonierele se aventuraseră atunci prin strâmtoare şi izbutiseră să treacă de bancurile de nisip.

Pe la patru dimineaţa, navigând în plină ceaţă, comandantul Stevens îşi dădu seama că ajunsese în dreptul Jacksonville-ului, unde ancoră. Apoi, la momentul potrivit, tunurile mari sfâşiară ceaţa, lansând primele proiectile asupra malului stâng al fluviului Saint-John.

Efectul fusese instantaneu. In câteva minute, detaşamentele de miliţie evacuară oraşul, la fel ca şi trupele sudiste la Fernandina şi Saint-Augustine.

Văzând cheiurile pustii, Stevens domoli tirul, căci, contrar temerilor locuitorilor oraşului, intenţia sa nu era să distrugă Jacksonville, ci să-1 ocupe şi să îl supună.

Aproape numaidecât, deasupra Palatului de Justiţie flutură un steag alb.

Vă puteţi uşor închipui câtă emoţie provocará aceste prime lovituri de tun în locuinţa domnului Harvey! Oraşul era cu siguranţă atacat. Or, atacul acesta nu putea veni decât din partea federalilor, fie că urcaseră pe fluviu, fie că se apropiaseră dinspre nordul Floridei. Sosea, în sfârşit, ajutorul mult aşteptat? James şi Gilbert aveau să fie salvaţi tocmai în clipa în care pierduseră orice speranţă?

Domnul Harvey şi domnişoara Alice se repeziră într-un suflet afară. Oamenii lui Texar care îi păzeau îşi luaseră tălpăşiţa, alăturându-se detaşamentelor de miliţie ce se retrăgeau în interiorul districtului.

Domnul Harvey şi domnişoara Alice se îndreptară spre port. Ceaţa se risipise, fluviul se vedea ca-n palmă.

Tunurile tăcuseră, căci era limpede că locuitorii renunţaseră să apere oraşul.

În clipa aceea, mai multe bărci acostară la estacadă şi debarcară un detaşament înarmat cu puşti, revolvere şi

securi.

Deodată, din rândurile marinarilor comandaţi de un ofiţer se auzi un strigăt.

Omul care strigase se năpusti spre domnişoara Alice.

— Mars! Mars! exclamă tânăra, uluită să îl vadă pe soţul lui Zermah pe care îl credea înecat în apele fluviului.

— Domnul Gilbert! Domnul Gilbert! Unde este domnul Gilbert? urtrebâ Mars.

— În închisoare, cu domnul Burbank! Salvează-1, Mars! Şi scapă-1 şi pe tatăl lui!

— Spre închisoare! strigă Mars, întorcându-se spre camarazii lui.

Şi porniră cu toţii în goană către închisoare, pentru a împiedica o ultima crimă ordonată de Texar.

Domnul Harvey şi domnişoara Alice se luară după ei.

Aşadar, după ce se aruncase în apă, Mars reuşise să scape de vâltoare? Da, şi, din prudenţă, curajosul metis se ferise să dea de ştire celor de la Castle-House că este teafăr şi nevătămat. Dacă s-ar fi dus să se adăpostească pe plantaţie, ar fi însemnat să îşi pună în pericol libertatea, de care avea mare nevoie pentru a-şi îndeplini misiunea. Trecând înot pe malul drept, reuşise, furişându-se prin stuf, să coboare de-a lungul lui până în dreptul flotei. Acolo, semnele sale fuseseră zărite, şi o barcă îl culesese de pe ţărm şi îl purtase la bordul canonierei comandantului Stevens. Ajuns aici, îl puse imediat la curent pe acesta cu cele întâmplate, apoi, dat fiind pericolul iminent în care se afla Gilbert, îşi concentra toate eforturile spre a trece flotila dincolo de bancurile de nisip. După cum se ştie, nu reuşi şi erau pe cale să renunţe când, în timpul nopţii, furtuna făcu apele să crească. Totuşi, fără un pilot care să cunoască bine locurile, flotila ar fi riscat să eşueze pe pragurile din adâncul fluviului. Din fericire, Mars era acolo. Pilotă cu dibăcie canoniera pe care se afla, iar celelalte o urmară, cu toată violenţa uraganului. Aşa că, înainte ca ceaţa să fi acoperit

valea lui Saint-John, canonierele erau ambosate în faţa oraşului, cu tunurile aţintite asupra lui.

Era şi timpul, căci cei doi condamnaţi trebuiau să fie executaţi dis de dimineaţă, dar, deja, nu mai aveau de ce să se teamă. Magistraţii din Jacksonville îşi recăpătaseră autoritatea uzurpată de Texar. Şi, în momentul în care Mars şi tovarăşii săi ajungeau la poarta închisorii, James şi Gilbert Burbank, în sfârşit liberi, tocmai ieşeau.

Într-o clipă, tânărul locotenent o strânse la piept pe domnişoara Alice, în vreme ce domnul Stannard şi James Burbank cădeau unul în braţele celuilalt.

— Mama? întrebă Gilbert, mai întâi.

— Trăieşte! Trăieşte! răspunse domnişoara Alice.

— Ei, bine, la Castle-House, atunci! strigă Gilbert. La Castle-House!

— Nu, până nu se va face dreptate! interveni James Burbank.

Mars îi ghici gândul. Se năpusti spre piaţa mare, cu speranţa de a-1 găsi pe Texar.

Dar, oare, spaniolul nu spălase deja putina, de teama represaliilor? Nu încerca să se sustragă răzbunării publice, împreună cu toţi cei care se com-promiseseră în această perioadă încărcata de abuzuri şi de violenţe? Nu o luase pe urma detaşamentelor de miliţie ce se retrăgeau spre regiunile din josul districtului?

Aşa ar fi fost normal.

Dar, fără să mai aştepte intervenţia federalilor, o parte dintre locuitori dăduseră năvală la Curtea de Justiţie. Arestat în momentul în care încerca să fugă, Texar era păzit cu străşnicie. Părea să se resemneze.

Totuşi, când îl văzu pe Mars, îşi dădu seama că viaţa îi era în primejdie.

Într-adevăr, metisul se aruncă asupra lui. în pofida celor care îl păzeau, îl înşfacă de gât, vrând să-1 sugrume, când apărură James şi Gilbert Burbank.

— Nu! Nu! Viu! strigă James Burbank. Trebuie să vorbească!

— Da! Trebuie! încuviinţă Mars.

Câteva clipe mai târziu, Texar era închis în aceeaşi celulă în care victimele sale aşteptaseră ora execuţiei.

V.

UN ORAŞ CUCERIT.

Federalii erau, în sfârşit, stăpâni pe Jacksonviile şi pe Saint-John. Trupele de debarcare aduse de comandantul Stevens ocupară imediat principalele puncte din oraş. Autorităţile uzurpatoare dăduseră bir cu fugiţii. Din fostul comitet, doar Texar căzuse prizonier.

De altfel, fie din cauză că se saturaseră de abuzurile comise în ultimele zile, fie din cauză că deveniseră indiferenţi faţă de chestiunea sclaviei pe care Nordul şi Sudul căutau să o tranşeze pe calea armelor, locuitorii îi primiră fără ostilitate pe ofiţerii flotei care reprezentau guvernul de la Washington.

În tot acest timp, comandorul Dupont, stabilit la Saint-Augustine, încerca să pună litoralul Floridei la adăpost de contrabanda de război. Strâmtorile de la Mosquito-Inlet fură curând închise. Măsura aceasta puse capăt comerţului cu arme şi muniţii care se făcea cu insulele engleze din Bahamas, Lucayes. Se poate spune că, din momentul acela, autoritatea federală se reinstaurase în Florida.

În aceeaşi zi, James şi Gilbert Burbank, domnul Stannard şi domnişoara Alice treceau peste Saint-John, reîntorcându-se la Camdless-Bay.

Perry şi subadministratorii îi aşteptau la debarcaderul din micul port, împreună cu o parte din negrii care se întorseseră pe plantaţie.

O clipă mai târziu, James Burbank şi fiul lui, domnul Stannard şi fiica sa se aflau la căpătâiul doamnei Burbank.

În timp ce îşi revedea, în sfârşit, fiul, doamna Burbank află lot ceea ce se întâmplase. Tânărul ofiţer o strângea în braţe. Mars îi săruta mâinile. De acum încolo nu aveau să mai

plece de lângă ea. Domnişoara Alice putea să-i acorde toate îngrijirile necesare. Se va însănătoşi în scurtă vreme. Nu mai aveau de ce să se teamă de uneltirile lui Texar şi ale complicilor acestuia. Spaniolul se afla în mâinile federalilor, iar federalii puseseră stăpânire pe Jackson viile.

Totuşi, dacă soţia lui James Burbank, dacă mama lui Gilbert nu mai avea de ce să se teamă în privinţa soţului şi fiului ei, toate grijile îi erau îndreptate spre fetiţa dispărută. O voia pe Dy, aşa cum Mars o voia pe Zermah.

— O să le găsim! exclamă James Burbank. Mars şi Gilbert ne vor însoţi în căutările noastre…

Da, tată, da… şi fără să mai pierdem o zi, spuse tânărul locotenent.

— De vreme ce Texar e în mâinile noastre, va trebui să vorbească! zise domnul Burbank.

— Şi dacă refuză? întrebă domnul Stannard. Dacă susţine că n-are nici un amestec în răpirea micuţei Dy şi a lui Zermah?

— Dar cum ar putea? strigă Gilbert. Nu 1-a recunoscut Zermah în Golful Marino? N-au auzit-o mama şi Alice strigându-i numele, în timp ce barca în care se aflau se îndepărta de mal? Mai există, oare, vreo îndoială că el a pus la cale răpirea şi că tot el a condus toată operaţiunea?

— El era! întări şi doamna Burbank, ridicându-se de parcă ar fi vrut să sară din pat.

— Da! adăugă domnişoara Alice. L-am recunoscut! Era în picioare, în partea din spate a bărcii ce se îndrepta spre mijlocul fluviului.

— Fie, acceptă şi domnul Stannard, era Texar! Nu există nici o îndoială! Dar, dacă refuză să spună în ce loc au fost duse, conform ordinului lui, Dy şi Zermah, unde sa le căutăm, având în vedere că am cercetat deja în zadar ambele maluri pe o rază de câteva mile?

La întrebarea aceasta, nimeni nu putea răspunde. Totul depindea de ceea ce va spune spaniolul. Interesul lui era să tacă, sau să vorbească?

— Nu se ştie unde locuieşte ticălosul acesta? întrebă Gilbert.

— Nu se ştie, nu s-a ştiut niciodată, răspunse James Burbank. în sudul districtului sunt atâtea păduri, atâtea terenuri mlăştinoase inaccesibile în care se poate ascunde! Ar fi inutil să explorăm aceste regiuni. Nici măcar federalii nu pot da de urma detaşamentelor de miliţie în această ţară a nimănui! Ar fi o pierdere de vreme!

— Îmi vreau fetiţa înapoi! strigă doamna Burbank, pe care James Burbank cu greu o putea stăpâni.

— Îmi vreau soţia înapoi, strigă Mars, şi o să-1 fac eu pe pungaşul ăsta să-mi spună unde e!

— Da, reluă James Burbank, când va vedea că viaţa lui atârnă de un fir de păr şi că nu-şi poate scăpa pielea decât dacă vorbeşte, atunci nu va ezita să o facă! Dacă ar fi fugit, n-am mai fi avut nici o speranţă! Dar se află în mâinile federalilor, aşa că îi vom smulge secretul! Ai încredere, biata mea soţie! Suntem cu toţii aici şi-ţi vom aduce copilul înapoi!

Istovită, doamna Burbank se prăbuşi din nou pe pat. Domnişoara Alice rămase lângă ea, în vreme ce James Burbank, Stannard, Gilbert şi Mars coborâră în hol pentru a se sfătui cu Edward Carrol.

Şi iată ce hotărâră. Nu vor acţiona până când federalii nu se vor organiza, punând stăpânire pe oraş. De altfel, comandorul Dupont trebuia informat nu numai de cele petrecute la Jacksonville, ci şi de evenimentele ce avuseseră loc la Camdless-Bay. Poate că era mai bine ca Texar să fie mai întâi deferit justiţiei militare? în cazul acesta, cercetările puteau fi întreprinse doar la cererea comandantului expediţiei în Florida.

Gilbert şi Mars nu vrură, totuşi, să lase să treacă sfârşitul zilei, şi nici ziua următoare, fără să înceapă căutările. în timp ce James Burbank, domnii Stannard şi Edward Carrol aveau să întreprindă primele demersuri, ei voiau să

cerceteze fluviul, cu speranţa că vor reuşi să depisteze vreo urmă.

Într-adevăr, nu era de admis şi ipoteza că Texar va refuza să vorbească, şi, împins de ură, să prefere să fie executat, fără să divulge locul în care îşi ascunsese victimele? Era mai bine să se lipsească de ajutorul lui. Mai mult, important era să-i descopere bârlogul. Dar toate căutările se dovediră zadarnice. Nici Gilbert, nici Mars nu ştiau nimic de Golful Negru. Credeau că laguna este absolut inaccesibilă. Trecură, aşadar, de mai multe ori pe lângă malul acoperit de vegetaţia deasă, fără să găsească o cale de acces cât de îngustă prin care să-şi strecoare barca.

În timpul zilei de 13 martie, nu se produse nici un eveniment de natură să modifice această stare de lucruri. La Camdless-Bay, plantaţia se organiza, încetul cu încetul. Negrii începeau să se întoarcă din toate colţurile regiunii, din pădurile în care fuseseră siliţi să se răspândească. Eliberaţi prin generozitatea lui James Burbank, nu considerau că nu mai au nici o obligaţie faţă de acesta. Dacă nu mai erau sclavi, rămâneau, totuşi, slujitorii lui. Se grăbeau să revină pe plantaţie şi să-şi reconstruiască locuinţele distruse de bandele lui Texar, sa refacă atelierele, să repare joagărele, în sfârşit, să-şi reia munca ce asigura bunăstarea şi fericirea familiilor lor.

Edward Carrol, a cărui rană aproape se vindecase, era în stare să se apuce din nou de treabă. Alături de el, Perry şi subadministratorii munceau cu multă râvnă. Până şi Pyg se puse în mişcare, deşi nu se putea spune că făcea mare scofală. Sărmanul nătărău îşi. mai schimbase părerile. Dacă îşi afirma încă statutul de fiinţă liberă, se comporta ca un dezrobit platonic, pus în mare încurcătură atunci când trebuia să se folosească de libertatea la care avea dreptul de acum încolo. Pe scurt, în momentul în care tot personalul se va întoarce la Camdless-Bay, când clădirile distruse vor fi reconstruite, plantaţia îşi va recăpăta aspectul obişnuit.

Oricare avea să fie deznodământul războiului de secesiune, marii proprietari din Florida erau de-acum în siguranţă.

La Jacksonville, ordinea fusese restabilită. Federalii nu încercaseră să se amestece în treburile administraţiei municipale. Ocupaseră militar oraşul, lăsându-le foştilor magistraţi autoritatea de care fuseseră privaţi prin forţă vreme de câteva săptămâni. Era suficient că drapelul înstelat flutura pe edificii. Chiar dacă majoritatea locuitorilor se arăta destul de indiferentă în ceea ce priveşte chestiunea ce divizase Statele Unite, se supunea învingătorilor. Cauza unionistă nu prea mai avea adversari în Florida. Se simţea că doctrina states-rights adoptată de populaţia din statele din Sud, în Georgia, sau în Carolina, nu ar fi fost susţinuta aici cu acea ardoare proprie separatiştilor, chiar şi în cazul în care guvernul federal şi-ar fi retras trupele.

Iată care era, la vremea aceea, situaţia de pe front.

Pentru a veni în sprijinul corpului de armată comandat de Beauregard, confederaţii trimiseră şase canoniere conduse de comandorul Hollins, iar acestea se instalaseră pe Mississippi, între New-Madrid şi insula Zece Mile. Acolo, amiralul Foote ataca susţinut cu scopul de a ocupa cursul superior al fluviului. Chiar în ziua în care Stevens cucerea Jacksonville, artileria federală riposta tirului canonierelor lui Hollins. După ocuparea insulei Zece Mile şi a New-Madrid-ului, trupele nordiste continuau să rămână în avantaj. Federalii erau stăpâni pe Mississippi pe o lungime de două sute de kilometri, dacă punem la socoteală şi meadrele fluviului.

Totuşi, planurile guvernului federal nu erau, la ora aceea, suficient de ferme. Generalul Mac Clellan fusese obligat să-şi prezinte ideile unui consiliu de război şi, deşi acestea fuseseră aprobate de majoritatea membrilor acelui consiliu, preşedintele Lincoln, cedând unor presiuni regretabile, amână punerea lor în practică. Trupele din Potomac fură împărţite, pentru a asigura securitatea Washingtonului. Din

fericire, victoria Monitorului şi retragerea Virginiei făceau posibilă navigaţia pe Chesapeake. Mai mult, retragerea precipitată a confederaţilor, după evacuarea Manassas-ului, îngădui armatei să se cantoneze în acest oraş. în felul acesta, problema blocadei era rezolvată pe Potomac.

Cu toate acestea, politica, a cărei acţiune este atât de funestă atunci când intervine în problemele militare ale unui stat, avea să ducă la încă o decizie păgubitoare pentru interesele Nordului. La data aceea, generalul Mac Clellan era îndepărtat de la conducerea superioară a armatelor federale. Deţinea doar comanda operaţiunilor de pe Potomac, iar celelalte corpuri de armată, devenite independente, trecură sub conducerea preşedintelui Lincoln.

Era o eroare. Mac Clellan se simţi profund jignit de această destituire nemeritată. Dar, ca un adevărat soldat ce-şi face întotdeauna datoria, supunându-se ordinelor, se resemna. Chiar a doua zi, alcătui un plan de luptă al cărui obiectiv era debarcarea trupelor sale pe plaja fortului Monroe. Planul, adoptat de generalii ce comandau corpurile de armată, fu aprobat de preşedinte. Ministrul de Război ordonă vaselor aflate la New-York, Philadelphia, Baltimore să se îndrepte spre Potomac, pentru a asigura transportarea armatei lui Mac Clellan.

Era acum rândul Richmondului, capitala sudistă ale cărei ameninţări făcuseră o vreme Washingtonul să tremure, să se simtă în mare pericol.

Aceasta era situaţia forţelor beligerante în momentul în care Florida era ocupată de generalul Sherman şi de comandorul Dupont. în acelaşi moment în care escadra asigura blocada pe coasta Floridei, deveneau stăpâni pe Saint-Johiiiceea ce însemna că peninsula fusese cucerita în întregime.

În vremea asta, Gilbert şi Mars exploraseră fără nici un rezultat malurile şi insulele fluviului, până dincolo de Picolata. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să

încerce să-1 strângă cu uşa pe Texar. Din ziua în care porţile arestului se încinseseră în urma lui, nu mai avusese nici un contact cu complicii săi. Rezulta că Dy şi Zermah se aflau încă acolo unde fuseseră duse înainte de ocuparea Saint-John-ului de către federali.

În acel moment, starea de lucruri din oraş permitea ca justiţia să-şi facă datoria în privinţa lui Texar, dacă acesta refuza să răspundă. Totuşi, înainte de a recurge la măsuri extreme, mai puteau spera că va consimţi să facă o serie flte mărturisiri, cu condiţia de a fi pus în libertate.

Pe data de 14, se hotărâră să întreprindă acest demers, cu aprobarea autorităţilor militare, informate în prealabil.

Doamna Burbank se întremase. întoarcerea fiului, speranţa de a-şi vedea în curând fetiţa, reinstaurarea ordinii în district, garantarea siguranţei plantaţiei, toate acestea laolaltă o făcuseră să-şi recapete ceva din energia morală de odinioară. Nu mai aveau de ce se teme de oamenii lui Texar, care terorizaseră oraşul. Detaşamentele de miliţie se retrăseseră în interiorul districtului Puteam. Dacă. mai târziu, după ce vor trece fluviul, în partea de sus, detaşamentele de miliţie din Saint-Augustine aveau să se gândească să le dea o mână de ajutor, pentru a încerca să atace trupele federale, primejdia aceasta era foarte îndepărtată şi nici nu merita să fie luată în seamă, atât timp cât Dupont şi Sherman rămâneau în Florida.

Stabiliră, aşadar, ca Gilbert şi James Burbank să plece chiar în ziua aceea la Jacksonville, singuri. Domnii Carrol şi Stannard vor rămâne pe plantaţie, ca şi Mars. Domnişoara Alice nu se va dezlipi de doamna Burbank. Tânărul ofiţer şi tatăl său sperau, de altfel, să se întoarcă, încă înainte de a se face seară, la Castle-House, cu veşti bune. De îndată ce Texar le va dezvălui locul în care le ţinea ascunse pe Dy şi pe Zermah, se vor ocupa de eliberarea lor. Câteva ore, o zi cel mult, vor fi de ajuns.

În momentul în care James şi Gilbert Burbank se pregăteau de plecare, domnişoara Alice îl luă deoparte pe

tânărul ofiţer.
— Gilbert, îi spuse ea, o să te afli faţa în faţă cu omul care a făcut atât rău familiei tale, cu ticălosul care a vrut să vă trimită la moarte pe tatăl tău şi pe tine. Gilbert, îmi promiţi că te vei stăpâni în prezenţa lui Texar?
— Să mă stăpânesc! exclamă Gilbert, care deja se albise la faţa de furie, numai auzind numele spaniolului.
— Trebuie! insistă domnişoara Alice. Nu vei obţine nimic, dacă te vei lăsa prada mâniei. Uită cu desăvârşire ideea răzbunării şi gândeşte-te la un singur lucru, că trebuie să o salvezi pe sora ta care va fi curând şi a mea! Şi pentru asta, trebuie să te sacrifici, trebuie să îl convingi pe Texar că niciodată nu va avea de ce să se teama de tine.
— Niciodată nu va avea de ce să se teamă de mine! strigă Gilbert. Să uit că, din pricina lui, mama era să moară! Tata era să fie împuşcat!
— Şi tu, Gilbert, continua domnişoara Alice, tu, credeam că n-o să te mai văd vreodată! Da! A făcut toate astea, şi trebuie să nu ne mai aducem aminte. îţi spun asta pentru că mi-e teamă că domnul Burbank n-o să se poată stăpâni şi, dacă nici tu nu vei reuşi să te controlezi, nu veţi reuşi să îl înduplecaţi pe Texar. Ah! De ce s-a hotărât să mergeţi fără mine la Jacksonville? Poate că aş fi reuşit să obţin, cu blândeţe…
— Şi dacă refuză să răspundă? întreba Gilbert, care îşi dădea seama de justeţea recomandărilor domnişoarei Alice.
— Dacă refuza, trebuie să lăsaţi totul pe seama magistraţilor, este de datoria lor să îl oblige să vorbească. Este viaţa lui în joc, şi, când va vedea că nu şi-o poate salva decât dacă vorbeşte, va vorbi. Gilbert, trebuie să îmi promiţi că aşa vei face! în numele dragostei noastre, îmi făgăduieşti?
— Da, scumpa Alice, răspunse Gilbert, da! Orice ar fi făcut omul acesta, dacă îmi redă sora, voi şterge cu buretele.
— Bine, Gilbert. Am trecut prin încercări cumplite, dar totul se va sfârşi curând! Pentru zilele astea triste în care

am suferit atâta, Dumnezeu ne va dărui ani de fericire.

Gilbert îi strânse mâna logodnicei sale, care nu îşi putu reţine câteva lacrimi, şi se despărţiră.

La ora zece, James Burbank şi fiul lui, luându-şi rămas bun de la prietenii lor, se îmbarcară în micul port de la Camdless-Bay.

Traversară rapid fluviul. Totuşi, la recomandarea lui Gilbert, în loc să se îndrepte spre Jacksonville, ambarcaţiunea manevră în aşa fel, încât să ajungă la canoniera comandantului Stevens.

Acest ofiţer era acum conducătorul militar al oraşului. Se cuvenea, aşadar, ca demersul lui James Burbank să fie mai întâi supus aprobării sale. Stevens era în permanenta legătură cu autorităţile. Ştia ce rol avusese Texar din momentul în care susţinătorii acestuia ajunseseră la putere şi care era partea lui de vină în declanşarea evenimentelor de tristă amintire de la Camdless-Bay, de ce şi cum, atunci când detaşamentele de miliţie bătuseră în retragere, fusese arestat şi dus la închisoare. Ştia, de asemenea, că toţi cetăţenii cinstiţi din Jacksonville se ridicaseră, cerând pedepsirea lui pentru crimele pe care le comisese.

Stevens îi primi cât se poate de bine pe James şi pe Gilbert Burbank. Avea o stima deosebită pentru tânărul ofiţer, apreciind tăria de caracter şi curajul de care dăduse dovadă de când se afla sub ordinele sale. După întoarcerea lui Mars Ia bordul canonierei, atunci când aflase că Gilbert căzuse în mâinile sudiştilor, voise cu orice preţ să îl salveze! Dar, oprit în faţa bancurilor de nisip, cum ar fi putut ajunge la timp? Se ştie căror circumstanţe se datora salvarea tânărului ofiţer şi a lui James Burbank.

Gilbert îi relată, în câteva cuvinte, comandantului Stevens tot ceea ce se întâmplase, confirmând, astfel, ceea ce acesta ştia deja de la Mars. Dacă nu exista nici o îndoială că Texar în persoană pusese la cale răpirea şi luase parte la ea, nu exista, de asemenea, nici o îndoială că doar el le putea spune în ce loc din Florida se aflau acum Dy şi Zermah,

păzite de complicii lui. Soarta lor se afla, aşadar, în mâinile spaniolului, asta era sigur, şi comandantul Stevens nu ezită să recunoască acest lucru. Aproba dinainte tot ceea ce se va face în interesul metisei şi al copilului. Dacă se va ajunge până la a i se oferi în schimb libertatea, libertatea aceasta îi va fi acordată lui Texar. Comandantul garanta că va obţine acest lucru de la magistraţii din Jacksonville.

Având, astfel, permisiunea de a acţiona aşa cum vor crede de cuviinţă, James şi Gilbert Burbank îi mulţumiră lui Stevens, care le înmâna o autorizaţie scrisă de a lua legătura cu spaniolul, şi se îndreptară spre port.

Acolo se afla domnul Harvey, prevenit printr-un mesaj trimis de James Burbank. Porniră toţi trei spre Curtea de Justiţie, unde se dădu ordin să li se deschidă porţile închisorii.

Un fizionomist ar fi considerat foarte interesantă studierea figurii sau, mai degrabă, atitudinii lui Texar de la încarcerarea acestuia. Că spaniolul era cât se poate de iritat de sosirea trupelor federale care puseseră capăt situaţiei sale de prim magistrat al oraşului, că regreta, o dată cu pierderea puterii discreţionare de care beneficiase, că nu mai avea posibilitatea de a se răzbuna, şi era pur şi simplu scos din sărite de faptul că o întârziere de doar câteva ceasuri nu îi îngăduise să îi execute pe James şi Gilbert Burbank, era cât se poate de limpede. Dar regretele sale se opreau aici. Că se afla în mâinile duşmanilor săi, închis ca urmare a unor capete de acuzare cât se poate de grave, că, pe bună dreptate, putea fi făcut responsabil de evenimentele violente ce avuseseră loc în ultimul timp atât în oraş, cât şi în împrejurimi, toate acestea păreau să îl lase indiferent. Aşadar, nimic mai ciudat, nimic mai inexplicabil decât atitudinea lui. Nu era preocupat decât de faptul că nu-şi putuse duce la bun sfârşit uneltirile împotriva familiei Burbank. în ceea ce priveşte consecinţele arestării sale, părea să nu-i pese de ele. Natura aceasta, atât de enigmatică, avea să se sustragă şi de data asta tentativelor de a o descifra?

Poarta celulei se deschise. James şi Gilbert Burbank intrară.

— Ah! Tatăl şi fiul! strigă, numaidecât, Texar, cu acel ton lipsit de respect ce îl caracteriza. într-adevăr, sunt profund recunoscător domnilor federali!

Fără ajutorul lor, n-aş fi avut onoarea unei asemenea vizite! Aţi venit, desigur, să-mi oferiţi graţierea, nu să mi-o cereţi, ca până acum.

Tonul lui era atât de provocator, încât James Burbank era gata-gata să izbucnească. Fiul său îl opri.

— Tată, spuse el, lasă-mă pe mine să răspund. Texar vrea să ne atragă pe un teren minat, al încriminărilor. Nu-1 putem urma. Este inutil să ne întoarcem în trecut. Am venit să discutăm despre prezent, numai despre prezent.

— Despre prezent, strigă Texar, sau, mai bine zis, despre situaţia prezentă! Dar mi se pare că este foarte limpede. Acum trei zile eraţi închişi în această celulă din care nu trebuia să ieşiţi decât pentru a merge la moarte. Astăzi, eu sunt în locul vostru şi mă simt mult mai bine decât aţi. fi tentaţi să credeţi.

Acest răspuns era de natură să-i pună în încurcătură pe James Burbank şi pe fiul lui, care sperau să-i ofere lui Texar libertatea în schimbul dezvăluirii locului în care îşi dusese victimele.

— Texar, spuse Gilbert, ascultă-mă. Am venit să vorbim deschis cu tine. Nu ne priveşte ce ai făcut în oraş. Ştergem cu buretele ce ai făcut la Camdless-Bay. Un singur lucru ne interesează. Sora mea şi Zermah au dispărut în timp ce partizanii tăi atacau plantaţia şi asediau Castle-House. Nu avem nici o îndoială că amândouă au fost răpite.

— Răpite? repetă, cu răutate, Texar. Ei! Sunt încântat să aflu acest lucru.

— Să afli? exclamă James Burbank. Negi, ticălosule, îndrăzneşti să negi?

— Tată, interveni tânărul ofiţer, să ne păstrăm calmul… trebuie. Da, Texar, această dublă răpire a avut loc în timp ce oamenii tăi năvăleau pe plantaţie. Mărturiseşti că tu eşti autorul?

— N-am nimic de răspuns.

— Refuzi să ne spui unde au fost duse, din ordinul tău, Zermah şi Dy?

— Vă repet că nu am nimic de răspuns.

— Nici dacă, în schimbul răspunsului tău, îţi oferim libertatea?

— N-am nevoie de voi ca să fiu liber!

— Şi cine-ţi va deschide porţile închisorii? strigă James Burbank, scos din fire de atâta insolenţă.

— Judecătorii cărora le-o voi cere.

— Judecătorii! Te vor condamna fără milă!

— O să văd eu atunci ce-i de făcut.

— Aşadar, refuzi cu desăvârşire să răspunzi? îl întrebă, pentru ultima oara, Gilbert.

— Refuz!

— Chiar cu preţul libertăţii?

— N-am nevoie de libertatea voastră.

— Chiar cu preţul averii pe care mă oblig…

— N-am nevoie de averea voastră. Şi acum, domnilor, fiţi buni şi lăsaţi-mă în pace.

ăTrebuie să recunoaştem, James şi Gilbert Burbank râmaseră fără replică în faţa unei asemenea atitudini. De unde atâta siguranţă? Pe ce se sprijinea? Cum de îndrăznea Texar să se expună, lăsându-se târât într-un proces ce nu se putea sfârşi decât cu cea mai grea condamnare? Nici libertatea, nici tot aurul cu care încercaseră să îl ispitească nu îl putuseră face să-şi dea drumul la gură. Oare ura lui împotriva familiei Burbank era atât de puternică, încât îl determina să acţioneze împotriva propriului lui interes? Acelaşi personaj impenetrabil care, chiar în cele mai grave situaţii, rămânea consecvent cu sine însuşi!

— Vino, tată, vino! spuse tânărul ofiţer.

Şi îl trase, aproape cu forţa, pe James Burbank după el. Ieşiră din închisoare. La poartă îi aştepta domnul Harvey, şi toţi trei plecară să-1 informeze pe comandantul Stevens despre insuccesul demersului lor.

În momentul acela, la bordul canonierei lui Stevens sosi o circulara emisa de comandorul Dupont. Adresata locuitorilor din Jacksonville, stipula ca nimeni nu va fi judecat pentru opiniile sale politice şi nici pentru faptele ce ţineau de rezistenţa Floridei de la începutul războiului civil. Din punctul de vedere al autorităţilor, supunerea faţă de drapelul înstelat ştergea toate învinuirile.

Evident, măsura aceasta, justă în esenţă, aplicată întotdeauna în asemenea împrejurări de preşedintele Lincoln, nu putea fi valabilă şi în ceea ce priveşte faptele cu caracter particular. Şi acesta era, desigur, cazul lui Texar. Că uzurpase puterea autorităţilor în drept, că se folosise de

funcţia sa publică pentru a organiza rezistenţa, fie! Era o problemă între sudişti, o problemă locală, în care guvernul federal nu voia să se amestece. Dar atentatele împotriva persoanelor, atacul de la Camdless-Bay, îndreptat împotriva unui cetăţean din Nord, distrugerea proprietăţii acestuia, răpirea fiicei acestuia şi a unei femei ce făcea parte din personalul său erau crime de drept comun, condamnate de justiţie.

Aceasta era părerea comandantului Stevens. Aceasta era şi părerea comandorului Dupont, atunci când i se aduseră la cunoştinţa plângerea lui James Burbank şi cererea de punere sub acuzaţie a spaniolului.

Aşa că, a doua zi, pe 15 martie, se eliberă o ordonanţă prin care Texar era chemat în faţa tribunalului militar sub dubla acuzaţie de jaf şi răpire. Acuzatul trebuia să răspundă de faptele sale în faţa Consiliului de Război ce-şi avea sediul în oraşul Saint-Augustine.

VI.

SAINT-AUGUSTINE.

Saint-Augustine, unul dintre cele mai vechi oraşe din America de Nord, datează din secolul al XV-lea. Este capitala districtului Saint-John care, deşi se întinde pe o suprafaţă vastă, nu numără mai mult de trei mii de locuitori.

De origine spaniolă, oraşul s-a păstrat aproape la fel ca la început. Se înalţă la marginea uneia dintre insulele de pe litoral. Navele de război sau comerciale se pot refugia în port, care este destul de bine protejat de vânturile din larg ce se abat întruna asupra acestei coaste periculoase a Floridei. Totuşi, pentru a pătrunde în port, trebuie să treci peste bancurile de nisip, formate de Golf-Stream chiar la intrare.

Străzile din Saint-Augustine sunt înguste, ca în toate oraşele aflate direct în bătaia soarelui. Datorită felului în care sunt construite şi datorită brizei marine ce răcoreşte, dimmeaţa şi seara, atmosfera, clima este deosebit de

blânda în acest oraş, care este, în Statele Unite, ceea ce sunt Nisa sau Menton sub cerul Provencei.

Populaţia s-a concentrat mai cu seama în cartierul portului, pe străzile din vecinătatea acestuia. Mahalalele, cu colibele lor acoperite cu frunze de palmier, cu cocioabele lor mizere, ar părea părăsite, daca n-ar fi câinii, porcii şi vacile ce mişună peste tot.

Oraşul propriu-zis are un aspect foarte spaniol. Casele au ferestrele zăbrelite, iar în interior, patio-ul tradiţional – o curte înconjurata de colonade suple, cu ziduri triunghiulare în partea superioară şi balcoane sculptate, asemenea amvonului unei biserici. Uneori, duminica sau în zilele de sărbătoare, locuitorii se revarsă pe străzi. Este, atunci, un amestec bizar de senoras, negrese, mulatre, indience cu sângele amestecat, negri, negrişori, doamne englezoaice, gentlemeni, reverenzi, călugări şi preoţi catolici, aproape toţi cu ţigara în gură, chiar şi atunci când se duc la Calvaire, biserica parohială din Saint-Augustine, ale cărei clopote sună aproape fără întrerupere de la mijlocul secolului al XVII-lea.

Nu trebuie uitate pieţele, aprovizionate din belşug cu legume, peşte, păsări, porci mici – înjunghiaţi hâc et nune la cererea cumpărătorilor —, ouă, orez, banane zdrobite, „frijolii”, un soi de boabe prăjite, în sfârşit, toate fructele tropicale, ananas, curmale, măsline, rodii, portocale, piersici, smochine, toate foarte ieftine, făcând ca viaţa să fie agreabilă şi uşoară în această parte a teritoriului Floridei.

În ceea ce priveşte salubrizarea, nu o fac măturătorii, ci stolurile de vulturi protejaţi prin lege, uciderea lor fiind pedepsită cu amenzi foarte mari. Aceştia devorează orice, chiar şi şerpii, încă în număr foarte mare, în ciuda lăcomiei acestor preţioase zburătoare.

Verdeaţa nu lipseşte din acest ansamblu arhitectural ce constituie partea principală a oraşului. La răscruci, spaţii libere ivite pe neaşteptate îngăduie privirii să admire pâlcurile de arbori ale căror vârfuri se înalţă deasupra

caselor şi în crengile cărora flecăresc cu însufleţire porumbeii sălbatici. De cele mai multe ori, sunt palmieri uriaşi ale căror frunze se clatină în bătaia brizei, aidoma evantaielor preţioaselor senoras, sau a celor panca indiene. Ici şi colo, se înalţă câţiva stejari acoperiţi de ghirlande de liane şi de glicină şi grupuri de cactuşi gigantici ce formează un gard de netrecut. Totul este vesel, atrăgător, şi ar fi şi mai mult, dacă vulturii şi-ar face datoria cu conştiinciozitate. Hotărât lucru, nu se compară cu maşinile de măturat străzile. în Saint-Augustine există doar unul, sau două joagăre cu aburi, o fabrică de ţigări, o distilerie de terebentină. Oraşul, mai mult comercial decât industrial, exportă, sau importa melasă, cereale, bumbac, indigo, răşini, lemn de construcţie, peşte, sare. în mod obişnuit, portul este destul de animat, datorită intrării şi ieşirii steamerelor utilizate fie în traficul de mărfuri, fie la transportul pasagerilor în diverse porturi din ocean şi din Golful Mexic.

În Saint-Augustine îşi are sediul una din cele şase curţi de justiţie ce funcţionează în Florida. în ceea ce priveşte sistemul său defensiv, construit împotriva agresiunilor din interior, sau a atacurilor din larg, acesta consta doar într-un fort, fortul Marion, sau Saint-Marc, o construcţie din secolul al XVII-lea, ridicat după moda castiliană. Vauban sau Cormontaigne desigur că de-abia dacă l-ar fi luat în seamă, dar stârneşte admiraţia arheologilor şi anticarilor, cu turlele, bastioanele, semiluna, meterezele, balcoanele cu trapă, tunurile şi mortierele vechi, mai periculoase pentru cei care trag, decât pentru cei care sunt ochiţi.

Or, tocmai acest fort fusese părăsit în grabă de garnizoana confederată, la apropierea flotei federale, deşi, cu câţiva ani înainte de izbucnirea războiului, guvernul îl întărise, în vederea unei apărări mai serioase. Aşa că, după plecarea detaşamentelor de miliţie, locuitorii oraşului Saint-Augustine îl predaseră, fără nici o părere de râu,

comandorului Dupont, care îl ocupă fără să se întâmple nici o împotrivire.

În vremea asta, procesul intentat lui Texar avea un mare răsunet în district. Părea să fie ultimul act al luptei dintre acest personaj suspect şi familia Burbank. Răpirea fetiţei şi a metisei Zermah era de natură să tulbure opinia publică ce, de altfel, se pronunţa cu însufleţire în favoarea proprietarului de la Camdless-Bay. Nu exista nici o îndoială că Texar era autorul atentatului. Chiar şi cei pe care toate acestea îi lăsau indiferenţi erau curioşi să vadă dacă spaniolul va reuşi şi de data asta să scape, fără să fie pedepsit pentru nelegiuirile de care era acuzat de multa vreme.

Emoţia promitea să atingă cote înate la Saint-Augustine. Proprietarii plantaţiilor din împrejurimi erau cu toţii-n păr. Chestiunea era de natură să îi intereseze direct, pentru că unul dintre capetele de acuzare se referea la atacarea şi jefuirea domeniului de la Caţndless-Bay. Şi alte proprietăţi fuseseră prădate de bandele sudiste. Era important de văzut cum avea să reacţioneze guvernul federal în faţa acestjor crime de drept comun, perpetuate sub acoperirea politicii separatiste.

Principalul hotel din Saint-Augustine, City-Hotel, găzduia un mare număr de clienţi, şi toţi erau de partea familiei Burbank. Putea primi, însă, şi mai mulţi. într-adevăr, nimic mai potrivit decât această încăpătoare clădire din secolul al XVI-lea, fostă reşedinţă a corregidorului, cu puerta, sau uşa sa principală, acoperită de sculpturi, cu o sală, sau sală de onoare, vastă, cu o curte interioară cu coloane acoperite de ghirlande de pasifloră, cu o verandă în care dau camerele confortabile ale căror lambriuri sunt tapisate în verde smarald şi galben auriu, cu balcoane în partea de sus, după moda spaniolă, cu fântâni arteziene, cu gazon, totul cuprins într-un patio cu ziduri înalte. într-un cuvânt, un soi de caravanserai accesibil doar călătorilor cu dare de mână.

Aici se instalaseră James şi Gilbert Burbank, domnul Stannard şi fiica sa, însoţiţi de Mars.

După ce eşuaseră în tentativa de a-1 face pe Texar să vorbească, James Burbank şi fiul său se întorseseră la Castle-House. La vestea ca spaniolul refuzase să dezvăluie locul în care se aflau micuţa Dy şi Zermah, familia păru să îşi piardă şi ultima speranţa. Totuşi, aflând că Texar urma să fie deferit justiţiei militare, îşi mai reveniră puţin. în faţa unei condamnări irevocabile, fără îndoială că va vorbi, pentru că erau în joc libertatea şi viaţa sa.

Domnişoara Alice avea să fie principalul martor al acuzării. Într-adevăr, se afla în Golful Marino, în momentul în care Zermah strigase numele lui Texar, şi îl recunoscuse pe ticălos în barca ce le ducea pe cele două victime ale sale. Tânăra se pregătise, aşadiar, să plece la Saint-Augustine. Tatăl său ţinea să o însoţească, la fel şi James şi Gilbert Burbank, citaţi de raportorul de pe lângă Consiliul de Război. Mars ceruse să fie şi el prezent. Soţul lui Zermah voia să fie de faţă în momentul în care spaniolul avea să cedeze. Atunci, James Burbank, fiul lui şi Mars le vor putea salva, în sfârşit, pe cele două prizoniere.

În după-amiaza zilei de 16, James Burbank şi Gilbert, domnul Stannard, fiica sa şi Mars îşi luară rămas buji de la doamna Burbank şi de la Edward Carrol. Unul dintre steamboat-urile care transportă pasageri pe Saint-John îi luă de pe debarcaderul din Camdless-Bay şi îi duse la Picolata. De acolo luară un stage şi străbătură drumul cotit ce trece prin pădurile de stejari, de chiparoşi şi de platani ce acoperă această parte a Floridei. înainte de miezul nopţii, erau primiţi cu toată ospitalitatea în confortabilele apartamente de la City-Hotel.

Nu trebuie să ne închipuim, totuşi, că Texar fusese părăsit de toţi partizanii săi. Încă mai avea susţinători, chiar şi printre înfocaţii apărători ai sclaviei. Pe de altă parte, ştiind că nu vor fi arestaţi pentru faptele comise în timpul răzmeriţei din Jacksonville, tovarăşii săi nu voiseră să-şi

abandoneze fostul şef. Mulţi dintre ei îşi dăduseră întâlnire la Saint-Augustine. Este adevărat că nu în patio-ul din City-Hotel trebuia să îi cauţi. Sunt destule cârciumi şi aici, acele tiendas unde metişii spanioli vând câte ceva din ceea ce se mănâncă, se bea şi se fumează. Acolo se adunase toată aceasta pleavă, să protesteze în favoarea lui Texar.

În acel moment, comandorul Dupont nu se afla la Saint-Augustine. Conducea operaţiunea de blocare a strâmtorilor de pe litoral, pentru a curma contrabanda de război. Dar trupele, debarcate după predarea fortului Marion, puseseră temeinic stăpânire pe oraş. Nu exista nici un pericol din partea sudiştilor şi a detaşamentelor de miliţie, ce se retrăseseră pe malul celălalt. Dacă partizanii lui Texar ar fi vrut să încerce să doboare autorităţile federale, răzmeriţa ar fi fost înăbuşită imediat.

În ceea ce îl priveşte pe spaniol, una dintre canonierele comandantului Stevens îl transportase de la Jacksonville la Picolata. De la Picolata la Saint-Augustine ajunsese sub escorta, după care fusese închis într-una din celulele din fort, de unde era imposibil să evadeze. De altfel, de vreme ce el însuşi ceruse să fie judecat, probabil că nu-i trecea prin cap să fugă. Prietenii lui ştiau acest lucru. Doar dacă avea să fie condamnat, atunci urmau să vadă ce era de făcut pentru a-i înlesni evadarea. Până atunci, stăteau liniştiţi.

În absenţa comandorului, colonelul Gardner asigura funcţia de comandant militar al oraşului. Tot el avea să prezideze Consiliul chemat să îl judece pe Texar într-una din sălile fortului Marion.

Or, chiar acest colonel participase la ocuparea Fernandinei şi tocmai el ordonase ca acei făcuţi prizonieri, în urma atacării trenului de canoniera Ottawa, să fie reţinuţi patruzeci şi opt de ore – împrejurare pe care trebuie s-o amintim acum.

Consiliul intra în şedinţă la ora unsprezece dimineaţa. Un public numeros umpluse sala de audienţă. Cei mai gălăgioşi

spectatori erau prietenii şi susţinătorii acuzatului.

James şi Gilbert Burbank, domnul Stannard, fiica acestuia şi Mars ocupau locurile rezervate martorilor acuzării. Pe banca martorilor apărării nu se afla nimeni. Se părea că spaniolul nu era deloc preocupat de acest aspect. Considera, oare, că nu avea nevoie de nici o mărturie în favoarea sa, sau se aflase în imposibilitatea de a găsi pe cineva care să depună o astfel de mărturie? Asistenţa avea să afle curând. în orice caz, se părea că nu putea exista nici o îndoială în privinţa deznodământului acestei afaceri.

Cu toate acestea, James Burbank avea o vagă presimţire. Nu depusese, oare, o plângere împotriva lui Texar, tot în Saint-Augustine? Şi, invocând un alibi de necontestat, nu scăpase spaniolul de sentinţă? Desigur că şi auditoriul îşi amintea de acel proces, căci trecuseră doar câteva săptămâni de atunci.

Texar, adus de agenţi, apăru imediat ce Consiliul intră în şedinţă. Fu condus pe banca acuzaţilor. Se aşeză liniştit. Nimic, în nici o împrejurare, nu părea să-1 tulbure vreodată. Un surâs sfidător pentru judecătorii săi, o privire plină de încredere pentru prietenii pe care-i zări în sală, o privire plină de ură pentru James Burbank, aceasta era atitudinea sa, aşteptând ca preşedintele Consiliului, colonelul Gardner, să înceapă interogatoriul.

Avându-1 în faţă pe omul care le făcuse atâta rău şi care le mai putea face încă, James Burbank, Gilbert şi Mars se stăpâneau cu greu.

Interogatoriul începu cu formalităţile obişnuite de înregistrare a identităţii deţinutului în prevenţie.

— Numele dumneavoastră? întrebă colonelul Gardner.

— Texar.

— Vârsta?

— Treizeci şi cinci de ani.

— Unde locuiţi?

— La Jacksonville, tienda lui Torillo.

— Va întreb de domiciliul dumneavoastră.

— Nu am.

Cum le mai bătură inimile, lui James Burbank şi alor săi, atunci când auziră acest răspuns, dat pe un ton ce arăta că acuzatul este ferm hotărât să nu dezvăluie unde se afla locuinţa sa.

Şi, într-adevăr, în ciuda insistenţei preşedintelui, Texar se încăpăţâna să susţină că nu are un domiciliu fix. Se declară nomad, un vânător hălăduind prin codri, cutreierând prin pădurile de chiparoşi, culcându-se în colibe, dobândindu-şi hrana cu puşca şi fluierul de momit păsări, trăind la întâmplare. Preşedintele nu reuşi să scoată nimic altceva de la el.

— Fie, se declară învins colonelul Gardner. La urma urmei, n-are nici o importanţă.

— N-are nici o importanţă, într-adevăr, răspunse, cu obrăznicie, Texar. Să admitem, dacă vreţi, colonele, că acum domiciliul meu este fortul Marion din Saint-Augustine, unde sunt închis contrar oricărui drept. De ce sunt acuzat, dacă sunteţi bun să-mi spuneţi? adăugă el, de parcă ar fi vrut, încă de la început, să preia conducerea interogatoriului.

— Texar, reluă colonelul Gardner, nu ai fost reţinut pentru faptele petrecute la Jacksonville. O ordonanţă a comandorului Dupont stipulează că guvernul a înţeles să nu intervină în răzmeriţele locale care au înlocuit autorităţile de drept ale districtului cu noi magistraţi, oricine ar fi fost aceştia. Florida se afla acum din nou sub drapelul federal, şi guvernul federal va proceda la o nouă organizare.

— Dacă nu sunt judecat pentru că am dat jos autorităţile municipale din Jacksonville, şi asta cu acordul majorităţii populaţiei, de ce am fost adus în faţa acestui Consiliu de Război? întrebă Texar.

— O să vă spun eu, pentru că vă prefaceţi că nu ştiţi. În timp ce vă exercitaţi funcţia de prim magistrat al oraşului, au fost comise crime de drept comun. Sunteţi acuzat că aţi determinat partea violentă să le comită.

— Ce crime?

— Mai întâi, este vorba de jefuirea plantaţiei de la Camdless-Bay, asupra căreia a năvălit o bandă de răufăcători.

— Şi o trupă de soldaţi condusă de un ofiţer de miliţie, adăugă repede spaniolul.

— Fie, Texar. Dar e vorba de jaf, incendiere, atac cu mâna armată împotriva locuinţei unui proprietar care avea dreptul să se apere de o asemenea agresiune, cum a şi făcut.

— Dreptul? spuse Texar. Dreptatea nu era de partea celui care refuzase să se supună ordinelor unui comitet instituit regulamentar. James Burbank, pentru că despre el este vorba, şi-a eliberat sclavii, sfidând opinia publică ce, în Florida, este pentru menţinerea sclaviei, ca în majoritatea statelor din sudul Uniunii. Acest act putea duce la grave tulburări pe celelalte plantaţii, incitând negrii să se revolte. Comitetul din Jacksonville a hotărât că, date fiind împrejurările, era obligat să intervină. Dacă nu a anulat actul de dezrobire, emis cu atâta imprudenţă de James Burbank, a vrut, cel puţin, ca sclavii dezrobiţi să fie expulzaţi. întrucât James Burbank a refuzat să se supună acestui ordin, comitetul s-a văzut nevoit să recurgă la forţă, şi iată de ce miliţia, la care s-a adăugat şi o parte din populaţie, a trecut la împrăştierea şi alungarea foştilor sclavi de la Camdless-Bay.

— Texar, răspunse colonelul Gardner, priviţi violenţele acestea dintr-un punct de vedere pe care Consiliul de Război nu îl poate admite. James Burbank, nordist de origine, a acţionat conform drepturilor sale, eliberân-du-şi sclavii. Aşadar, nimic nu poate scuza excesele de pe domeniul său.

— Cred, reluă Texar, că ar fi o pierdere de timp pentru mine să-mi discut opiniile în faţa voastră. Comitetul din Jacksonville a considerat de cuviinţa să facă exact ceea ce a făcut. Sunt anchetat ca preşedinte al comitetului, şi vreţi să

spuneţi că eu sunt responsabil de toate hotărârile pe care le-a luat?

— Da, Texar, căci nu numai că eraţi preşedinte, dar aţi condus în persoana bandele de jefuitori care au atacat Camdless-Bay.

— Dovediţi-o, răspunse, rece, Texar. Există un singur martor care m-a văzut în mijlocul cetăţenilor şi soldaţilor însărcinaţi cu misiunea de a executa ordinele comitetului?

Auzind acest răspuns, colonelul Gardner îl rugă pe James Burbank să-şi susţină depoziţia.

James Burbank povesti faptele aşa cum se desfăşuraseră, cum Texar şi susţinătorii lui dăduseră jos autorităţile de drept din Jacksonville. Insistă în principal asupra atitudinii acuzatului care aţâţase populaţia, îndemnând-o să-i atace proprietatea.

Totuşi, la întrebarea pe care i-o puse colonelul Gardner relativ la prezenţa lui Texar printre atacatori, trebui să răspundă că el însuşi nu o putuse constata. Se ştie, într-adevăr, că John Bruce, emisarul domnului Harvey, întrebat de James Burbank în momentul în care ajunsese la Castle-House, nu putuse să spună dacă spaniolul se afla în fruntea acelei hoarde de răufăcători.

— În orice caz, nimeni nu se poate îndoi că lui îi revine responsabilitatea tuturor acestor crime, adaugă James Burbank. El i-a aţâţat pe atacatori, şi puţin a lipsit ca locuinţa mea, incendiata, să fie distrusă o dată cu ultimii ei apărători. Da, aici e mâna lui, aşa cum este implicat într-un act şi mai criminal, după cum vom vedea!

James Burbank tăcu. înainte de a ajunge la răpire, trebuiau să termine cu această primă parte a actului de acuzare, referitoare la atacul de la Camdless-Bay.

— Aşadar, reluă colonelul Gardner, adresându-se spaniolului, susţineţi că nu sunteţi decât în parte responsabil de acţiunile comitetului?

— Absolut.

— Şi vă menţineţi declaraţia că nu aţi fost în fruntea celor ce au atacat Camdless-Bay?

— Mi-o menţin, răspunse Texar. Nu există nici un martor care să poată afirma că m-a văzut. Nu eram printre curajoşii cetăţeni care au vrut ca ordinele comitetului să fie executate! Şi adaug că în ziua aceea nici nu eram în Jacksonville!

— Da!… La urma urmei, este posibil, spuse atunci James Burbank, care considera că sosise momentul să lege prima parte a acuzaţiei de cea de a doua.

— Aşa este, spuse Texar.

— Dar, dacă nu erai printre cei ce jefuiau Camdless-Bay, urmă James Burbank, în schimb erai în Golful Marino, aşteptând ocazia de a comite o altă crimă!

— Nu eram nici în Golful Marino, răspunse, cu un calm imperturbabil, Texar, aşa cum nu mă aflam nici printre atacatori, cu atât mai mult, repet, cu cât în ziua aceea lipseam din oraş!

Să nu uităm că John Bruce îi declarase şi el lui James Burbank că, dacă Texar nu era printre atacatori, nu fusese văzut nici în Jacksonville vreme de patruzeci şi opt de ceasuri, adică de pe 2 până pe 4 martie.

Aşa că preşedintele Consiliului de Război se simţi dator să îi pună următoarea întrebare:

— Dacă nu vă aflaţi în acea zi la Jacksonville, vreţi să îmi spuneţi unde vă aflaţi?

— Voi spune atunci când va sosi momentul, răspunse, simplu, Texar. în clipa de faţă, pentru mine este suficient că s-a stabilit că nu am luat parte personal la atacarea plantaţiei. Şi acum, colonele, de ce mai sunt acuzat?

Texar, cu braţele încrucişate, le aruncă acuzatorilor săi o privire mai provocatoare ca niciodată, sfidându-i pe faţă.

Acuzaţia nu se lăsă aşteptată. Colonelul Gardner o formulă şi, de data aceasta, era dificil de răspuns la ea.

— Dacă nu vă aflaţi la Jacksonville, spuse colonelul, suntem îndreptăţiţi să afirmăm că eraţi în Golful Marino.

— În Golful Marino?… Ce să caut acolo?

— Aţi răpit, sau aţi făcut să fie răpit un copil, Diana Burbank, fiica lui James Burbank, şi o femeie, Zermah, soţia metisului Mars, aici de faţă, care o însoţea pe fetiţă.

— Ah! Tot eu sunt acuzat de această răpire? zise Texar, pe un ton profund ironic.

— Da! Tu! strigară, în acelaşi timp, James Burbank, Gilbert şi Mars, fără să se mai poată stăpâni.

— Şi de ce eu, mă rog, şi nu o altă persoană?

— Pentru că sunteţi singurul care avea interesul să comită această crimă.

— Ce interes?

— Să vă răzbunaţi pe familia Burbank. Deja, James Burbank a făcut de mai multe ori plângere împotriva dumneavoastră. Dacă, în urma alibiurilor pe care le-aţi invocat de fiecare dată la momentul potrivit, nu aţi fost condamnat, v-aţi manifestat în repetate rânduri intenţia de a vă răzbuna pe acuzatorii dumneavoastră.

— Fie! admise Texar. Nu neg că între James Burbank şi mine există o ură de nestins. Nu neg nici că aveam tot interesul să-i frâng inima, răpindu-i copilul. Dar, că am şi făcut-o, asta-i altă poveste! Există vreun martor…?

— Da, răspunse colonelul Gardner.

Şi, numaidecât, o rugă pe Alice Stannard să-şi facă depoziţia sub jurământ.

Atunci, domnişoara Alice povesti ceea ce se petrecuse în Golful Marino, întrerupându-se de câteva ori din cauza emoţiei. Se arătă absolut categorică în ceea ce priveşte faptul incriminant. Ieşind din tunel, doamna Burbank şi ea o auziseră pe Zermah strigând un nume, iar numele acela era numele lui Texar. Amândouă, după ce dăduseră peste cadavrele celor doi negri asasinaţi, se repeziseră pe malul fluviului. Două ambarcaţiuni se îndepărtau de ţărm, într-una se aflau victimele, iar în cealaltă, Texar stătea în picioare în partea din spate. Şi, în lumina flăcărilor ce se

ridicau din clădirile incendiate, domnişoara Alice îl recunoscuse perfect.

— Juraţi? o întrebă colonelul Gardner.

— Jur.

După o declaraţie atât de precisă, nu mai putea exista nici o îndoială în privinţa vinovăţiei spaniolului. Cu toate acestea, James Burbank, prietenii săi, întreg auditoriul constatară că acuzatul rămăsese la fel de impasibil.

— Texar, ce aveţi de răspuns, după această depoziţie? îl întrebă preşedintele Consiliului.

— Nu am de gând să o acuz pe domnişoara Alice Stannard de falsă mărturie. Nu o să o acuz nici că acţionează purtată de aceeaşi dorinţă de răzbunare pe care o nutreşte familia Burbank, afirmând sub jurământ că sunt autorul unei răpiri de care nu am auzit vorbindu-se decât după arestarea mea. Spun doar că se înşală atunci când susţine că m-a văzut în picioare într-una din ambarcaţiunile ce se îndepărtau de Golful Marino.

— Totuşi, ripostă colonelul Gardner, dacă domnişoara Alice s-a putut înşela în această privinţă, nu s-a putut înşela atunci când a auzit-o pe Zermah strigând: „Ajutor!… E Texar!”

— Ei, bine, răspunse spaniolul, dacă nu domnişoara Alice este aceea care s-a înşelat, atunci este Zermah, asta-i tot.

— Zermah a strigat: „E Texar”, dar dumneavoastră nu vă aflaţi acolo în momentul răpirii?

— Bineînţeles, pentru ca nu mă aflam în barca, şi nici măcar nu eram în Golful Marino.

— Trebuie să o dovediţi.

— Cu toate că nu eu sunt obligat să aduc dovezi, ci cei care mă acuză, nu îmi e greu să o fac.

— Încă un alibi? întrebă colonelul Gardner.

— Încă unul, răspunse, rece, Texar.

Auzind acest răspuns, publicul începu să murmure, şi în acest murmur erau şi multă ironie, şi multă îndoiala, şi

multă dezaprobare. Hotărât lucru, majoritatea auditoriului nu era de partea acuzatului.

— Texar, întrebă colonelul Gardner, de vreme ce invocaţi un nou alibi, îl puteţi stabili pe baza de probe?

— Imediat, răspunse spaniolul, şi pentru asta îmi este de-ajuns să vă pun o întrebare. îmi permiteţi, colonele?

— Vorbiţi.

— Colonele Gardner, nu vă aflaţi la comanda trupelor de debarcare în momentul în care federalii au cucerit Fernandina şi fortul Clinch?

— Într-adevăr.

— Nu aţi uitat, desigur, că un tren ce se retrăgea spre Cedar-Keys a fost atacat de canoniera Ottawa pe podul ce leagă insula Amelia de continent?

— Îmi aduc perfect aminte.

— Or, vagonul din coada trenului, avariat, a rămas pe pod, iar trupele federale i-au reţinut pe toţi pasagerii din acest vagon, luându-le numele şi semnalmentele şi eliberându-i de-abia după patruzeci şi opt de ore.

— Ştiu, răspunse colonelul Gardner.

— Ei, bine, mă aflam printre prizonieri.

— Dumneavoastră?

— Eu!

Publicul întâmpină cu un nou murmur, şi mai dezaprobator, aceasta declaraţie atât de neaşteptată.

— Aşadar, continuă Texar, întrucât aceşti prizonieri au fost reţinuţi de pe 2 pe 4 martie, şi întrucât atacarea plantaţiei, ca şi răpirea de care sunt acuzat au avut loc în noaptea de 3 martie, este materialmente imposibil ca eu să fi fost autorul. Aşadar, domnişoara Alice n-a avut cum s-o audă pe Zermah strigându-mi numele. Aşadar, nu a putut să mă vadă în ambarcaţiunea ce se îndepărta de Golful Marino, de vreme ce, în acel moment, eram reţinut de autorităţile federale.

— Nu e adevărat! strigă James Burbank. Nu poate fi!

— Iar eu, adăugă domnişoara Alice, jur că l-am văzut pe omul acesta şi că l-am recunoscut!

— Cercetaţi actele, se mulţumi să răspundă Texar.

Colonelul Gardner dădu ordin să se caute printre actele puse la dispoziţia comandorului Dupont la Saint-Augustine pe acela ce se referea la persoanele reţinute în trenul de Cedar-Keys în ziua ocupării localităţii Fernandina. Actul îi fu adus şi trebui să constate că, într-adevăr, numele lui Texar se afla printre cele ale prizonierilor, cu semnalmentele sale!

Nu mai exista, aşadar, nici o îndoiala. Spaniolul nu putea fi acuzat de această răpire. Domnişoara Alice se înşelase afirmând că îl recunoscuse. Nu avusese cum să fie în seara aceea în Golful Marino. Exista o explicaţie cât se poate de clara a absenţei sale din oraş, vreme de patruzeci şi opt de ore: era prizonier la bordul unuia dintre bastimentele flotilei.

Iată că, şi de aceasta dată, Texar era declarat nevinovat de crima de care fusese acuzat, pe baza unui alibi incontestabil, întărit de un act oficial. Lumea începea, pe bună dreptate, să se întrebe dacă nu cumva şi în procesele anterioare nu fusese vorba de o eroare judiciară, aşa cum se întâmplase acum în cazul dublului delict de la Camdless-Bay şi din Golful Marino.

James Burbank, Gilbert, Mars şi domnişoara Alice era consternaţi. Texar le scăpa printre degete încă o dată, şi, în urma acestui deznodământ, se năruia orice şansă de a afla ce se întâmplase cu Dy şi Zermah. Având în vedere alibiul acuzatului, nu putea exista nici o îndoială în privinţa hotărârii ce o va lua Consiliul de Război. Texar fu pus în libertate. Ieşi, prin urmare, din sala de audienţă cu capul sus, aclamat zgomotos de toţi prietenii lui.

În aceeaşi seară, spaniolul părăsi Saint-Augustine, şi nimeni n-ar fi putut spune în ce regiune a Floridei se retrăsese pentru a-şi continua existenţa misterioasa şi aventuroasa.

VII.

ULTIMELE CUVINTE ŞI ULTIMUL SUSPIN.

În aceeaşi zi, pe 17 martie, James şi Gilbert Burbank, domnul Stannard şi fiica sa, însoţiţi de soţul lui Zermah, se întoarseră pe plantaţia de la Camdless-Bay.

Nu-i putură ascunde adevărul doamnei Burbank. Nefericita mamă primi o nouă lovitură, ce putea să-i fie fatală, având în vedere starea cât se poate de precară a sănătăţii ei.

Nici această ultimă încercare de a-şi găsi copilul nu dăduse vreun rezultat. Texar refuzase să vorbească. Şi cum ar fi putut să îl oblige, de vreme ce pretindea că nu el este autorul răpirii? Nu numai că pretindea, dar, printr-un alibi la fel de inexplicabil ca şi celelalte, dovedise că nu putea să se afle în Golful Marino în momentul răpirii. De vreme ce fusese scos de sub acuzaţie, nu mai aveau cum să-1 oblige să aleagă între pedeapsă şi o mărturisire care să-i pună pe urmele victimelor.

— Dar dacă nu este Texar, repeta Gilbert, cine ar putea fi?

— Poate că au fost oamenii lui, răspunse domnul Stannard, fără ca el să fie de faţă!

— Asta ar fi singura explicaţie, spuse Edward Carrol.

— Nu, tată, nu, domnule Carrol! interveni domnişoara Alice. Texar se găsea în barca în care se afla sărmana noastră Dy! L-am văzut… l-am recunoscut, în momentul în care Zermah îi striga numele! L-am văzut… L-am văzut!

Ce să mai spui, auzind o declaraţie atât de categorică? Se părea că tânăra n-avea cum să se înşele. Ceea ce declarase sub jurământ, în faţa Consiliului de Război, repeta acum, la Castle-House. Şi, totuşi, dacă nu se înşela, cum putea spaniolul să se afle în momentul acela printre prizonierii din Fernandina, reţinut la bordul unuia dintre bastimentele din escadra comandorului Dupont?

Era inexplicabil. Cu toate acestea, dacă ceilalţi aveau un grăunte de îndoială, Mars nu se îndoia defel. El nu încerca să înţeleagă ceea ce era de neînţeles. Era hotărât să se năpustească pe urmele lui Texar şi, dacă avea să pună mâna

pe el, va şti cum să-1 facă să-şi divulge secretul, chiar dacă trebuia să i-1 smulgă prin tortură!

— Ai dreptate, Mars, spuse Gilbert. Dar cred că vom fi siliţi să ne lipsim de mărturia acestui ticălos, de vreme ce nimeni nu ştie unde se află! Trebuie să ne reluăm căutările! Mi s-a îngăduit să rămân la Camdless-Bay atât timp cât va fi necesar. Şi de mâine…

— Da, domnule Gilbert, de mâine! încuviinţă Mars.

Şi metisul se întoarse în camera lui, unde putu da frâu liber durerii şi furiei de care era cuprins.

A doua zi, Gilbert şi Mars se pregătiră de plecare. În ziua aceea, voiau să scotocească cu cea mai mare atenţie cele mai neînsemnate golfuleţe şi cele mai mici insule, aflate în amonte de Camdless-Bay, pe ambele maluri ale lui Saint-John.

În timpul absenţei lor, James Burbank şi Edward Carrol aveau să se pregătească pentru o cercetare şi mai meticuloasă. Provizii, muniţii, mijloace de transport, personal, nimic nu avea să fie neglijat pentru ca această expediţie să fie dusă la bun sfârşit. Dacă vor trebui să ajungă până în regiunile sălbatice din Florida de Jos, în mlaştini, trecând peste Everglades, vor ajunge. Era imposibil ca Texar să fi părăsit teritoriul Floridei. Dacă ar fi urcat spre nord, ar fi dat peste trupele federale ce staţionau la frontiera cu Georgia. Dacă ar fi încercat să fugă pe mare, ar fi trebuit să încerce să treacă prin strâmtoarea Bahama, căutând adăpost în insulele Lucayes, stăpânite de englezi. Or, vasele comandorului Dupont păzeau toate trecătorile, de la Mosquito-Inlet până la Bahama. Şalupele asigurau blocada pe întreg litoralul. Spaniolul nu avea nici o şansă să scape. Cu siguranţă că se afla în Florida, ascuns acolo unde se găseau cele două victime ale sale, sub paza indianului Squambo. Expediţia proiectată de James Burbank avea, aşadar, ca scop căutarea lui Texar pe întreg teritoriul Floridei.

De altfel, în regiune domnea calmul, şi asta datorită prezenţei trupelor nordiste şi a bastimentelor ce blocau coasta orientală.

Este de la sine înţeles că şi în Jacksonville era linişte. Foştii magistraţi îşi reluaseră funcţiile în cadrul municipalităţii. Cetăţenii nu mai erau închişi pentru opiniile lor, neutre sau contrare. Partizanii lui Texar fuseseră împrăştiaţi, retrăgându-se încă din primul moment pe urmele detaşamentelor de miliţie.

Mai mult, războiul de secesiune continua în centrul Statelor Unite în avantajul evident al federalilor. în zilele de 18 şi 19, prima divizie a armatei din Potomac debarcase în fortul Monroe. în ziua de 22, cea de a doua se pregătea să părăsească Alexandria, cu aceeaşi destinaţie. Cu tot geniul militar al lui J. Jackson, fost profesor de chimie, cunoscut sub numele de Stonewall (muntele de piatră) Jackson, sudiştii aveau să fie învinşi, în câteva zile, în lupta de la Kernstown. Nu mai putea exista, aşadar, nici un motiv de îngrijorare în privinţa unei eventuale” insurecţii a sudiştilor din Florida, care se arătaseră întotdeauna cam indiferenţi faţă de conflictul dintre Nord şi Sud.

În aceste condiţii, negrii de pe Camdless-Bay, care fugiseră încotro văzuseră cu ochii după ce atacatorii pătrunseseră pe plantaţie, începuseră să se întoarcă. De când Jacksonville fusese ocupat de federali, ordonanţele emise de Texar şi de comitetul său, referitoare la expulzarea sclavilor dezrobiţi, nu mai aveau nici o valoare. în acea zi de 17 martie, majoritatea familiilor de negri, revenite pe plantaţie, îşi înălţau din nou colibele. În acelaşi timp, o mulţime de muncitori refăceau atelierele şi joagărele, pentru a restabili exploatarea regulată a produselor de la Camdless-Bay. Perry şi subadministratorii desfăşurau o activitate intensă, sub conducerea lui Edward Carrol. James Burbank lăsase în seama lui reorganizarea muncii pe domeniu, întrucât avea o altă misiune de îndeplinit – să-şi găsească fetiţa. De aceea, în vederea apropiatei expediţii,

căuta să-şi asigure toate cele necesare. Un detaşament de doisprezece negri dezrobiţi, aleşi dintre cei mai credincioşi de pe plantaţie, urma să îl însoţească în căutările sale. Era sigur că toţi aceşti oameni de ispravă aveau să-i fie devotaţi trup şi suflet, slujindu-1 cu toată credinţa.

Mai rămânea să stabilească itinerarul expediţiei. În privinţa asta, era destul de dificil să ia o decizie. într-adevăr, din ce parte să-şi înceapă cercetările? Aspectul acesta era cel mai important dintre toate.

O împrejurare neprevăzută avea să-i indice cu destulă precizie pista pe care să o urmeze la începutul campaniei.

Pe 19, Gilbert şi Mars, plecaţi de dimineaţă de la Castle-House, urcau iute pe firul apei, într-una din cele mai uşoare ambarcaţiuni de la Camdless-Bay. Niciunul dintre negrii de pe plantaţie nu îi însoţea în aceste căutări, pe care le luau de la capăt în fiecare zi, pe ambele maluri ale lui Saint-John. Ţineau să-şi desfăşoare cercetările în secret, în măsura în care acest lucru era posibil, pentru a nu fi descoperiţi de eventualii spioni ce ar fi putut supraveghea locurile din preajma plantaţiei, din ordinul lui Texar.

În acea zi, pluteau de-a lungul malului stâng. Barca lor se strecura prin stuful înalt, prin spatele insuliţelor desprinse de furia apelor în timpul câte unui flux puternic din perioada echinocţiului, şi nu exista nici un risc să fie zărită. Cei din ambarcaţiunile ce navigau pe albia fluviului nu o puteau vedea. Nici cei de pe mal, căci ţărmul era atât de înalt, încât îi punea la adăpost de privirile oricui s-ar fi încumetat să străbată hăţişurile dese.

În ziua aceea, intenţionau să cerceteze golfurile cele mai ascunse şi râuleţele cele mai puţin cunoscute ce se varsă în Saint-John, venind din districtele Duval şi Putman.

Până în cătunul Mandarin, fluviul seamănă mai degrabă cu o mlaştină, în timpul fluxului, apele se revarsă peste ambele maluri, extrem de joase, retrăgându-se abia atunci când, între flux şi reflux, nivelul lui Saint-John revine la normal. Pe ţărmul drept, totuşi, solul este ceva mai ridicat. Lanurile de

porumb sunt aici la adăpost de inundaţiile periodice. Locul pe care se înalţă cele câteva case din Mandarin poate fi considerat chiar, cu oarecare bunăvoinţă, un adevărat deluşor.

Dincolo de promontoriul pe care se află cătunul, o puzderie de mici insule acoperă porţiunea cea mai îngustă a albiei fluviului, iar vârfurile albe ale minunatelor păduri de magnolii ce le acoperă se reflectă în apele, despărţite în trei braţe, ce urcă o dată cu fluxul şi coboară o dată cu refluxul – îngăduind şalandelor să le străbată doar de două ori în douăzeci şi patru de ore.

După ce pătrunseră pe braţul dinspre vest, Gilbert şi Mars începură să cerceteze cele mai neînsemnate crăpături ale solului. încercau să dea peste gura vreunui râuleţ ce ar fi putut curge pe sub bolta de crengi ale tulipierilor uriaşi de pe mal. Poate că, urmându-i meandrele, ar fi reuşit să pătrundă adânc în interior. Aici nu se mai vedeau mlaştinile întinse din josul fluviului. Era un teren ondulat, presărat cu ferigi fosforescente şi arbori răşinoşi ce tocmai atunci dădeau în floare, iar de crengile lor atârnau ghirlande de răcuşor. Aerul era plin de miresme. Râuleţele pe care le descopereau nu îi duceau, însă, prea departe. Dădeau doar peste câte un firicel de apă, pe care nu se putea naviga nici măcar cu canoea şi, de multe ori, albiile erau secate. Nici o colibă pe malul lor. Doar câteva bordeie pentru vânători, goale şi care nu păreau să fi fost locuite recent. în lipsa oamenilor, ai fi putut crede că felurite animale îşi stabiliseră aici adăpostul, căci se auzeau, laolaltă, lătrături de câini, mieunat de pisici, orăcăit de broaşte, şuierat de şerpi, scheunat de vulpi. De fapt, erau doar ţipetele pâsârii-pisică, un soi de sturz cafeniu, cu capul negru şi târtiţa de un roşu-portocaliu, ce are darul să imite tot soiul de vietăţi. La apropierea bărcii, se sperie şi îşi luă iute zborul.

Era în jur de ora trei după-amiaza. în acel moment, barca înainta printr-un hăţiş de trestii uriaşe, când Mars, cu o lovitură puternică de cange, străpunse un zid de verdeaţă

ce părea de netrecut. Dincolo de el se întindea un soi de mic chei de vreo jumătate de acru, plin cu apă. Acoperit de bolta deasă a crengilor de tulipieri, acesta părea să nu fi fost încălzit vreodată de razele soarelui.

— Uite un iaz pe care nu l-am mai zărit niciodată, spuse Mars, ridicân-du-se să-i vadă mai bine malurile.

— Să dăm o raită, zise Gilbert. Trebuie să comunice cu şiragul de ghioluri din golf. Poate că sunt alimentate de un râuleţ ce ne-ar permite să pătrundem în interior.

— Într-adevăr, domnule Gilbert, răspunse Mars, şi zăresc o deschizătură la nord-vest de noi prin care putem trece.

— Ai putea să-mi spui, îl întrebă tânărul ofiţer, în ce loc ne aflam?

— Nu sunt sigur, dar parcă am fi în Golful Negru. Credeam, totuşi, ca toţi oamenii de pe-aici, că nu se poate pătrunde în interiorul lui şi că nu comunică deloc cu Saint-John.

— Nu era odinioară, în golful ăsta, un fort ridicat împotriva seminolilor?

— Da, domnule Gilbert. Dar, cu mulţi ani în urmă, intrarea în golf a fost închisă, iar fortul părăsit. Eu n-am fost niciodată pe-acolo şi cred că acum au rămas doar nişte ruine.

— Să încercăm să ajungem până la fort.

— Să încercăm, acceptă Mars. Dar cred că ne va fi foarte greu. Curând nu va mai fi apă, şi solul acesta mlăştinos e prea moale ca să putem merge pe jos.

— Bineînţeles, Mars, aşa că, atâta vreme cât încă mai este destulă apă, trebuie să rămânem în barcă.

— Să ne grăbim, domnule Gilbert. Este deja ora trei, şi noaptea vine repede sub copacii ăştia.

Era, într-adevăr, Golful Negru. Gilbert şi Mars pătrunseseră în interiorul lui numai datorită norocoasei lovituri de cange a metisului, ce îngăduise bârcii lor să înainteze dincolo de zidul de trestii. După cum se ştie, în laguna aceasta pot pătrunde doar ambarcaţiunile uşoare,

canoele sau schifurile, ca aceea pe care o folosea de obicei Squambo atunci când stăpânul lui sau el se aventurau pe Saint-John. De altfel, pentru a ajunge la fort, situat cam la mijlocul golfului, străbătând labirintul de insuliţe şi trecători, trebuia să fii familiarizat cu toate meandrele, şi, de multă vreme, nimeni nu se mai încumetase să calce prin acele locuri. Pentru localnici, fortul nici nu mai exista. In felul acesta, straniul şi maleficul personaj ce-şi avea bârlogul aici se afla în deplină siguranţă. Astfel, existenţa lui Texar era învăluită într-un mister de nepătruns.

Ţi-ar fi trebuit firul Ariadnei pentru a te putea orienta prin labirintul acesta veşnic întunecos, chiar atunci când soarele ajungea în înaltul cerului. în lipsa vreunui fir, doar hazardul te putea purta pe insula centrală din Golful Negru.

Şi în voia hazardului se lăsară şi Gilbert şi Mars. După ce trecură de primul iaz, o apucară pe canalele şerpuitoare ce se întindeau în faţa lor, căci apele începuseră să crească datorită fluxului, şi chiar şi cele mai înguste erau acum navigabile. Înaintau de parcă ar fi fost împinşi de cine ştie ce presimţire tainică, fără să-şi mai pună întrebarea dacă vor şti cum să se mai întoarcă. De vreme ce îşi propuseseră să exploreze întreg teritoriul, era important ca nici o palmă de teren din golful acesta să nu rămână necercetată.

După o jumătate de oră de eforturi, după aprecierea lui Gilbert, barca pătrunsese cam o milă în interiorul golfului. De mai multe ori, opriţi de câte un taluz de netrecut, fuseseră siliţi să se retragă şi s-o apuce pe altă trecătoare. Dar, în mod sigur, continuau să înainteze spre vest. Nici tânărul ofiţer, nici Mars nu încercaseră să coboare pe uscat – şi, de altfel, le-ar fi fost şi foarte greu să o facă, pentru că insuliţele pe lângă care treceau de-abia dacă săltau puţin peste nivelul apei. Era preferabil să rămână în barcă, atâta vreme cât aceasta încă mai putea înainta.

Totuşi, Gilbert şi Mars vâsliseră din greu pentru a străbate această milă. Oricât de vânjos ar fi fost, Mars trebui să se odihnească puţin. Dar nu se opri decât atunci când ajunseră

în dreptul unei insuliţe ceva mai mari şi mai înalte, luminată de câteva raze de soare ce reuşeau să se strecoare printre crengile dese.

— Ei, ia te uită! spuse Mars.

— Ce e? întrebă Gilbert.

— Pământul pare lucrat.

Debarcară amândoi şi o porniră pe jos, pe malul ce părea mai puţin mlăştinos.

Mars nu se înşelase. Se vedea limpede că terenul fusese cultivat: ici şi colo, creşteau câteva igname, se zăreau patru, cinci brazde săpate de mâna omului; o săpăligă părăsită era înfiptă în pământ.

— Să fie locuită insula aceasta? întrebă Gilbert.

— Aşa se pare, răspunse Mars, sau, cel puţin, e cunoscută de unii care cutreieră aceste ţinuturi, poate nişte indieni nomazi care au plantat câteva legume.

— S-ar putea să-şi fi construit nişte locuinţe, nişte cabane…

— Chiar aşa, domnule Gilbert, şi, dacă există aşa ceva, o să reuşim să dăm peste ele.

Era foarte important să ştie ce soi de oameni bântuiau prin Golful Negru, dacă era vorba de nişte vânători din ţinuturile de jos, veniţi pe ascuns aici, sau de seminoli, ale căror cete încă mai hălăduiau prin mlaştinile din Florida.

Aşa că, fără să se mai gândească la întoarcere, Gilbert şi Mars se urcară din nou în barcă şi se afundară şi mai adânc în labirintul lagunei. Se părea că un soi de presimţire îi purta spre cele mai întunecoase şi mai retrase locuri. Privirile lor, de-acum obişnuite cu relativa lipsă de lumină datorită bolţii de frunziş ce acoperea suprafaţa golfului, iscodeau în toate părţile. Câteodată li se părea că zăresc o locuinţă, dar nu era decât o perdea de frunziş întinsă între două trunchiuri de copac. Câteodată, îşi spuneau: „Uite un om care stă nemişcat şi se uită la noi”. Dar nu era decât un buştean bătrân, chircit parcă într-o poziţie bizară, a cărui formă aducea cu o siluetă omenească. Atunci, ciuleau

urechile… Poate că ceea ce nu reauşeau să vadă vor reuşi să audă? Era de-ajuns cel mai slab sunet pentru a descoperi prezenţa unei fiinţe vii în această regiune pustie.

După o jumătate de oră de la primul lor popas, ajunseră în preajma insulei principale. Fortul, însă, era ferit de privirile lor de un adevărat munte de verdeaţă. N-aveau cum să-1 vadă. Li se păru, chiar, că golful se termina în acest punct, că trecătorile, astupate, nu mai erau navigabile. Un zid verde de lăstăriş şi tufe dese se ridica între ultimele meandre ale canalelor şi pădurile mlăştinoase ce se întind de-a lungul comitatului Duval, pe malul stâng al fluviului Saint-John.

— Mi se pare că nu putem merge mai departe, spuse Mars. Nu mai e apă, domnule Gilbert.

— Şi, totuşi, se încăpăţâna tânărul ofiţer, nu m-am înşelat atunci când am văzut că terenul e cultivat. Vin oameni în golful acesta. Poate că au fost de curând. Poate că încă mai sunt…

— Desigur, încuviinţă Mars, dar trebuie să ne întoarcem cât încă mai e ziuă. începe să se întunece, curând se lasă noaptea, şi cum o să ne mai descurcăm în beznă prin puzderia de trecători? Eu zic, domnule Gilbert, că e mai bine să ne întoarcem, chiar dacă mâine o vom lua de la capăt, încă din zori. Să ne îndreptăm spre Castle-House. O să le povestim ce-am văzut, o să ne strângem mai mulţi şi o să scotocim cum trebuie coclaurile astea.

— Da, aşa e bine, se învoi Gilbert. Totuşi, înainte de a pleca, aş fi vrut… Gilbert râmase nemişcat, aruncând o ultimă privire pe sub arbori şi era gata să dea ordinul de întoarcere, când, cu un gest, îl opri pe Mars.

Metisul râmase nemişcat, în picioare, ciulind urechile.

Un ţipăt, sau, mai degrabă, un icnet continuu care nu se putea confunda cu zgomotele obişnuite ale pădurii se auzi dintr-o dată undeva departe. Era ca un vaier, ca un geamăt, geamătul cuiva pradă celei mai cumplite suferinţe. S-ar fi

spus că era ultima chemare a unui glas pe cale de a se stinge.

— E un om acolo! strigă Gilbert. Cere ajutor! Pare pe moarte!

— Da, răspunse Mars. Trebuie să mergem la el! Să aflăm cine e! Să debarcăm.

Într-o clipă săriră pe mal, legară zdravăn barca de un copac şi se afundară în pădure.

Pe măsură ce înaintau, descopereau, ici şi colo, semnele existenţei unor fiinţe omeneşti: câteva poteci erau croite prin desiş, iar pe pământul moale erau întipărite urme de paşi.

Din când în când, Mars şi Gilbert se opreau. Ascultau. încercau să audă gemetele. Doar ele îi puteau călăuzi.

Şi le auziră din nou, de astă dată foarte aproape. în ciuda faptului că era din ce în ce mai întuneric, aveau, cu siguranţă, să dea peste locul de unde veneau.

Deodată, răsună un strigăt şi mai disperat. Acum nu se mai puteau înşela asupra direcţiei. Din câţiva paşi, Gilbert şi Mars străbătură un lăstăriş şi se pomeniră în faţa unui om întins lângă o palisadă. Omul horcăia încontinuu.

Înjunghiat în piept, nenorocitul zăcea într-un lac de sânge. Mai avea doar câteva clipe de trăit.

Gilbert şi Mars se aplecară asupra lui. Muribundul deschise ochii, dar zadarnic încercă să le răspundă la întrebări.

— Trebuie să-1 vedem! strigă Gilbert. O torţă… o creangă aprinsă! Mars rupsese deja o creangă din unul dintre acei arbori răşinoşi ce creşteau în număr mare pe insulă. O aprinse cu un chibrit, şi flacăra, înecată în fum, răspândi o lumină slabă.

Gilbert îngenunchie lângă bietul om. Era un sclav, încă tânăr. Cămaşa desfăcută lăsa să se vadă o gaură adâncă în piept, din care curgea sânge. Rana era mortală, cuţitul îi trecuse prin plămân.

— Cine eşti?… Cine eşti? îl întrebă Gilbert. Nici un răspuns.

— Cine te-a înjunghiat?

Negrul nu putea scoate nici un cuvânt.

În vremea asta, Mars agita torţa improvizată, încercând să lumineze locul în care fusese comisă această crimă.

Zări, atunci, prin poarta întredeschisă, silueta nedesluşită a fortului. Era chiar fortul din Golful Negru, de existenţa căruia nu mai ştia aproape nimeni în partea aceea a comitatului Duval.

— Fortul! strigă Mars.

Şi, lăsându-şi stăpânul lângă sărmanul negru în agonie, se năpusti pe poartă.

Într-o clipă, Mars parcurse interiorul fortului, trecând ca o furtună prin camerele ce se deschideau de o parte şi de alta a redutei centrale. într-una dintre ele descoperi resturile unui foc ce încă fumega. Aşadar, fortul fusese locuit recent. Dar ce fel de oameni, floridieni, sau seminoli, se adăpostiseră aici? Trebuiau să afle cu orice preţ, şi asta de la rănitul ce era pe moarte. Trebuiau să ştie cine erau cei care îl omorâseră şi de la a căror fugă nu trecuseră, probabil, mai mult de câteva ceasuri.

Mars ieşi din fort, dădu ocol palisadei, cercetă curtea, îşi plimbă torţa printre arbori… Nimeni! Dacă Gilbert şi el ar fi ajuns de dimineaţă, poate că i-ar mai fi prins încă pe cei care locuiau în fort. Acum, era prea târziu.

Metisul reveni lângă stăpânul lui şi îl informă că se aflau lângă fortul din Golful Negru.

— Omul ăsta v-a putut spune ceva? întrebă el.

— Nu, răspunse Gilbert. Şi-a pierdut cunoştinţa, şi mă îndoiesc că şi-o va mai recăpăta vreodată!

— Să încercăm, domnule Gilbert, nu se lăsă Mars. Există un secret pe care este foarte important să-1 aflăm, şi nimeni n-o să ni-1 mai poată dezvălui atunci când acest nefericit va muri!

— Da, Mars! Să-1 ducem în fort… Poate că acolo îşi va reveni… Nu-1 putem lăsa să moară aici ca un câine!

— Luaţi torţa, domnule Gilbert. O să-1 duc eu.

Gilbert prelua creanga aprinsă. Mars ridică în braţe trupul care nu mai era decât o masă inertă, urcă treptele din faţa porţii, intră şi-1 depuse într-una din încăperile din reduta centrală.

Muribundul fu aşezat pe un pat de ierburi. Apoi, Mars încercă să-1 facă să bea puţin, ducându-i plosca la gură.

Inima nefericitului bătea încă, deşi foarte slab şi la intervale lungi. Viaţa i se ducea… Avea să ia cu el şi taina lui, atunci când îşi va da ultima suflare?

Cele câteva picături de rachiu părură să-1 reînsufleţească. Ochii i se deschiseră. Se aţintiră asupra lui Mars şi Gilbert care încercau să îl readucă la viaţă.

Căută să vorbească… Câteva sunete vagi îi ieşiră printre buze…

— Vorbeşte! Vorbeşte! strigă Mars.

Surescitarea metisului era, într-adevăr, de nedescris, părea atât de încordat, de parcă tot rostul vieţii lui atârna de ultimele şoapte ale muribundului.

Tânărul sclav încercă în zadar să rostească câteva cuvinte… Nu mai avea putere…

În clipa aceea, Mars dădu peste o bucată de hârtie în buzunarul vestei acestuia.

Într-o clipă, o înşfacă, o despături şi o citi la lumina torţei. Câteva cuvinte erau scrise cu o bucată de cărbune. Iată-le: „Răpite de Texar în Golful Marino… Duse la Everglades… în insula Cameral… Bilet încredinţat acestui tânăr sclav… pentru domnul Burbank.” Era un scris pe care Mars îl cunoştea prea bine.

— Zermah! strigă el.

Auzind acest nume, muribundul deschise din nou ochii şi-şi lăsă capul în jos de parcă ar fi vrut să facă un semn afirmativ. Gilbert îl ridică pe jumătate, întrebându-1:

— Zermah?

— Da!
— Şi Dy?
— Da!
— Cine te-a înjunghiat?
— Texar!
Era ultimul cuvânt al sărmanului sclav care se prăbuşi mort pe culcuşul de ierburi.

VII.

DE LA CAMDLESS-BAY LA LACUL WASHINGTON.

În aceeaşi seară, puţin înainte de miezul nopţii, erau înapoi la Castle-House. Câte greutăţi avuseseră de învins ca să iasă din Golful Negru! în momentul în care părăsiseră fortul, peste valea lui Saint-John începuse să se aştearnă noaptea. Aşa că, sub copacii din lagună, întunericul era aproape de nepătruns. Fără un soi de instinct ce îl călăuzea pe Mars prin trecători, printre insulele cufundate în beznă, niciunul, nici celălalt n-ar fi putut răzbate până la fluviu. De nenumărate ori barca lor fusese nevoită să se oprească în faţa unui obstacol peste care nu se putea trece şi făcuseră calea întoarsă în căutarea unui canal practicabil. Se văzură siliţi să aprindă mai multe crengi răşinoase şi să le înfigă în partea din faţă a bărcii, pentru a-şi lumina, de bine, de rău, drumul. Dar dădură cu adevărat de greu atunci când Mars căută să găsească unica ieşire ce îngăduia apelor să se reverse în Saint-John. Metisul nu mai dădea de spărtura pe care o făcuseră în hăţişul de trestii prin care trecuseră amândoi cu câteva ceasuri mai devreme. Din fericire, începea refluxul, şi barca putu să se lase în voia curentului ce purta apele spre deversorul lor natural. Trei ore mai târziu, după ce parcurseră rapid cele douăzeci de mile ce despărţeau Golful Negru de plantaţie, Gilbert şi Mars debarcau pe cheiul de la Camdless-Bay.

La Castle-House, toată lumea era în picioare. Nici James Burbank şi nici ceilalţi nu se duseseră la culcare. Erau cumplit de neliniştiţi din cauza acestei întârzieri neobişnuite. De obicei, Gilbert şi Mars se întorceau la

lăsarea serii. De ce nu sosiseră încă? Trebuiau să tragă concluzia că descoperiseră o nouă pistă, că, în sfârşit, cercetările lor aveau să fie încununate de succes? Toţi îi aşteptau cu sufletul la gură.

Când ajunseră şi intrară în hol, se îngrămădiră numaidecât în jurul lor.

— Ei, bine… Gilbert? strigă James Burbank.

— Tata, răspunse tânărul ofiţer, Alice nu s-a înşelat!… într-adevăr, le-a răpit pe sora mea şi pe Zermah.

— Ai dovada?

— Citeşte!

Şi Gilbert îi dădu peticul boţit de hârtie, cu cele câteva cuvinte scrise de mâna metisei.

— Da, continuă el, nu mai există nici o îndoială, spaniolul a fost! Şi şi-a dus victimele, sau a dat ordin să fie duse în Golful Negru! Acolo locuia, fără să ştie nimeni. Un biet sclav căruia Zermah i-a încredinţat acest bilet, ca să-1 ducă la Castle-House şi de la care, cu siguranţă, a aliat că Texar urma să plece pe insula Cameral, a plătit cu viaţa pentru asta. L-am găsit pe moarte, lovit de mâna lui Texar, şi acum a pierit. Dar, dacă Dy şi Zermah nu mai sunt în Golful Negru, cel puţin ştim în ce parte a Floridei au fost duse. In Everglades, şi acolo trebuie să mergem. Chiar mâine, tată, chiar mâine vom pleca…

— Suntem gata, Gilbert.

— Pe mâine, atunci!

Speranţa renăscuse la Castle-House. De-acum încolo nu vor mai rătăci la întâmplare, căutările lor nu vor mai fi sterile. Pusă la curent, doamna Burbank simţi că revine la viaţă. Avu chiar puterea să se ridice şi să îngenuncheze pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu.

Aşadar, conform mărturiei lui Zermah, Texar în persoană îi condusese pe cei ce o răpiseră pe fetiţă în Golful Marino. Pe el îl văzuse domnişoara Alice în ambarcaţiunea ce se îndrepta spre larg. Şi, totuşi, cum se puteau potrivi toate astea cu alibiul invocat de spaniol? Cum putea fi, la ora

când comitea crima aceasta, prizonierul federalilor, reţinut la bordul unuia dintre bastimentele escadrei'? Evident, şi alibiul acesta era fals, ca toate celelalte. Dar în ce fel, şi, oare, vor afla vreodată care era secretul acestei ubicuităţi de care părea să dispună Texar?

La urma urmei, prea puţin conta. Important era faptul că metisa şi fetiţa fuseseră duse mai întâi în fortul din Golful Negru, iar apoi pe insula Cameral, într-acolo trebuiau să-şi îndrepte cercetările, acolo trebuiau să îl surprindă pe Texar. De data asta, nimeni şi nimic nu-1 mai puteau scăpa de pedeapsa pe care o merita de multă vreme pentru uneltirile lui criminale.

Nu aveau nici o zi de pierdut. De la Camdless-Bay până la Everglades era o distanţă destul de mare. Erau necesare mai multe zile ca să o parcurgă. Din fericire, aşa cum afirmase James Burbank, expediţia pregătită de el era gata de plecare.

Cât priveşte insula Cameral, hărţile peninsulei Florida îi indicau poziţia pe lacul Okee-cho-bee.

Everglades reprezintă o regiune mlăştinoasă din vecinătatea lacului Okee-cho-bee, situată puţin mai sus de cea de-a douăzeci şi şaptea paralelă, în partea meridională a Floridei. Intre Jacksonville şi lacul acesta sunt aproape patru sute de mile, în jur de o sută optzeci de leghe. Este un ţinut puţin frecventat, aproape necunoscut la vremea aceea.

Dacă Saint-John ar fi fost în întregime navigabil până la izvoarele sale, călătoria s-ar fi putut desfăşura rapid, fără a întâmpina prea mari dificultăţi; dar, aproape sigur, nu puteau naviga mai mult de aproximativ o sută şapte mile, adică până la lacul George. Dincolo de acest lac, pe fluviul presărat de o puzderie de insuliţe, plin de ierburi, fără un canal suficient de conturat, cu albia de multe ori uscată în timpul refluxului, o ambarcaţiune ceva mai încărcata ar fi trebuit să depăşească obstacole serioase, sau, în cel mai fericit caz, ar fi avut mari întârzieri. Totuşi, dacă reuşeau să

urce pe firul apei până la lacul Washington, la aproape douăzeci şi opt de grade latitudine, la travers de capul Malabar, s-ar fi apropiat mult de ţinta. însă, nu trebuiau să se bizuie pe asta. Cel mai bine era să se pregătească pentru un drum de două sute cincizeci de mile, printr-o regiune aproape părăsită, unde nu existau mijloace de transport şi nici resursele necesare unei expediţii ce trebuia să se deplaseze rapid. James Burbank se pregătise, luând în considerare toate aceste eventualităţi.

A doua zi, pe 20 martie, personalul expediţiei se reunise pe debarcaderul din Camdless-Bay. Puţin mai devreme, James Burbank şi Gilbert, cuprinşi de o vie emoţie, o îmbrăţişară pe doamna Burbank care nu putea încă ieşi din camera ei. Domnişoara Alice, domnul Stannard şi subadministratorii îi însoţeau. Pyg însuşi venise să-şi ia rămas bun de la domnul Perry, faţa de care simţea acum un soi de afecţiune. îşi amintea de lecţiile pe care i le dăduse acesta în ceea ce priveşte inconvenientele unei libertăţi pentru care nu se simţea copt încă.

Membrii expediţiei erau: James Burbank, cumnatul lui, Edward Carrol, a cărui rană se vindecase, fiul lui, Gilbert, administratorul Perry, Mars, şi o duzină de negri aleşi dintre cei mai curajoşi şi mai credincioşi de pe plantaţie – în total şaptesprezece persoane. Mars cunoştea suficient cursul fluviului pentru a sluji ca pilot atâta vreme cât vor putea naviga, până şi dincolo de lacul George. în ceea ce îi privea pe negri, obişnuiţi să tragă la vâsle, aveau să-şi pună braţele vânjoase în mişcare atunci când vântul sau curenţii le-ar fi stat împotrivă.

Ambarcaţiunea – una dintre cele mai mari de la Camdless-Bay – era prevăzută cu o pânză care, cu vântul din spate sau din larg, putea străbate meandrele unui canal ce avea să fie, de multe ori, foarte întortocheat. La bord se afla o cantitate suficientă de arme şi de muniţii pentru ca James Burbank şi tovarăşii săi să nu aibă de ce să se teamă nici de cetele de seminoli din partea de jos a Floridei, nici de

oamenii lui Texar, în eventualitatea că spaniolul era însoţit de câţiva dintre partizanii săi. Fuseseră nevoiţi să ia în calcul şi această posibilitate care ar fi putut periclita succesul expediţiei.

Îşi luară rămas bun. Gilbert o îmbrăţişa pe domnişoara Alice, iar James Burbank o strânse la piept de parcă ar fi fost deja fiica lui.

— Tată, Gilbert, spuse ea, aduceţi-o înapoi pe micuţa noastră Dy! Aduceţi-mi sora!

— Da, scumpă Alice, răspunse tânărul ofiţer, da! O s-o aducem! Dumnezeu să ne aibă în paza lui!

Domnul Stannard, domnişoara Alice, subadministratorii şi Pyg rămaseră pe debarcaderul de la Camdless-Bay, în vreme ce ambarcaţiunea se desprindea de ţărm. Le trimiseră cu toţii un ultim semn de rămas bun, atunci când, împinsă de vântul ce bătea dinspre nord-est şi ajutată de flux, dispărea în spatele micului promontoriu din Golful Marino.

Era în jur de ora şase dimineaţa. Un ceas mai târziu, treceau prin faţa cătunului Mandarin şi, pe la zece, fără să fi fost nevoie să folosească vâslele, ajungeau în dreptul Golfului Negru.

Simţiră cu toţii cum le bat inimile, când trecură pe lângă teritoriul de pe malul stâng, în care se adunau apele purtate de flux. Dincolo de zidurile acelea de trestii, de balisieri şi de paletuvieri fuseseră duse mai întâi Dy şi Zermah.

Acolo, timp de cincisprezece zile, Texar şi complicii lui le ascunseseră atât de bine, că nimeni nu reuşise să dea de urma lor. De zece ori trecuseră James Burbank şi Stannard, apoi Gilbert şi Mars prin dreptul lagunei, urcând pe firul apei, fără să bănuiască nici o clipă că fuseseră duse în vechiul fort.

De data asta nu mai aveau de ce să se oprească aici. Trebuiau să-şi continue căutările la câteva sute de mile mai

la sud, aşa că ambarcaţiunea trecu pe lângă Golful Negru fără să-şi încetinească viteza.

Prima masă o luară în comun. în lăzile cu alimente se aflau provizii suficiente pentru douăzeci de zile, ca şi coşuri ce aveau să le servească la transportul acestora, atunci când vor fi nevoiţi să înainteze pe uscat. Câteva obiecte necesare pentru campament urmau să le permită să facă popas, ziua sau noaptea, în pădurile dese de care sunt acoperite teritoriile riverane ale fluviului Saint-John.

Pe la unsprezece, când începu refluxul, vântul râmase prielnic. Fură, totuşi, siliţi să pună vâslele în mişcare pentru a menţine viteza. Negrii trecură la treabă şi, împinsă de cinci perechi de braţe viguroase, ambarcaţiunea continuă să urce rapid pe firul apei.

Mars, tăcut, stătea la cârmă, navigând cu mână sigură prin braţele pe care le formau insulele şi insuliţele din mijlocul fluviului. Trecea prin locurile unde curentul se propaga cu o viteză mai mică, fără nici o ezitare. Niciodată nu se avânta, din eroare, pe un canal impracticabil, niciodată nu riscă să se împotmolească. Cunoştea albia lui Saint-John până la lacul George, aşa cum cunoştea şi meandrele de mai jos de Jacksonville şi conducea ambarcaţiunea cu aceeaşi siguranţă cu care pilotase şi canonierele lui Stevens peste bancurile de nisip.

În partea asta, Saint-John era pustiu. Şalandele ce asigurau, de obicei, transportul de pe plantaţii nu mai circulaseră după ocuparea Jacksonville-ului. Dacă se mai zarea, din când în când, câte o barcă urcând, sau coborând pe firul apei, aceasta aparţinea exclusiv trupelor federale, servind la stabilirea legăturilor dintre comandorul Stevens şi unităţile aflate în subordinea sa. Era de presupus că în amonte de Picolata nu mai aveau să întâlnească niciuna.

James Burbank sosi în dreptul acestui târguşor pe la şase seara. Debarcaderul era ocupat de un detaşament de nordişti. Ambarcaţiunea fu somata să oprească lângă chei.

Gilbert Burbank se legitimă şi prezentă ofiţerului care comanda în Picolata permisul de liberă trecere, parafat de comandantul Stevens, după care i se îngădui să îşi continue călătoria.

Oprirea durase doar câteva clipe. Cum fluxul începea să se facă simţit, renunţară din nou la vâsle, şi ambarcaţiunea îşi văzu de drum, înaintând rapid de-a lungul pădurilor adânci ce se întind pe fiecare parte a fluviului. Pe malul stâng aveau să înceapă curând mlaştinile, câteva mile mai sus de Picolata. în ceea ce priveşte pădurile de pe malul drept, mai dese, mai adânci, acestea erau fără sfârşit, nici dincolo de lacul George nu aveau să scape de ele, deşi, într-adevăr, în zona aceea se întindeau la distanţă de fluviu, lăsând o fâşie destul de largă de teren prielnică agriculturii. Orezarii întinse, plantaţii de trestie de zahăr şi de indigo confirmau fertilitatea peninsulei Florida.

Puţin după ora şase, James Burbank şi tovarăşii săi nu mai zăreau tumul roşiatic al fostului fort spaniol, părăsit de un secol. Clădirea ce se înălţa printre palmierii de pe mal dispăruse după un cot al fluviului.

— Mars, întrebă atunci James Burbank, nu ţi-e teamă să navighezi noaptea pe Saint-John?

— Nu, domnule James, răspunse Mars. Până la lacul George, răspund de mine. Pe urmă, vom vedea. De altfel, nu avem timp de pierdut şi, cum suntem favorizaţi de flux, trebuie să profitam. Pe măsura ce urcăm, fluxul îşi va pierde din tărie şi va ţine mai puţin. Vă sfătuiesc, aşadar, să înaintăm zi şi noapte.

Propunerea lui Mars era dictată de împrejurări. Dacă el se angaja să treacă, trebuiau să aibă încredere în dibăcia lui. Toată noaptea, barca urcă uşor pe firul apei. Fluxul o mai ajută vreme de câteva ceasuri. După care negrii trecură din nou la vâsle şi, în felul acesta, înaintară spre sud cu încă cincisprezece mile.

Nu făcură popas nici în noaptea aceea, nici în ziua de 22, care se scurse fără nici un incident, nici în următoarele

douăsprezece ore. Fluviul părea absolut pustiu. Navigau, dacă se poate spune astfel, printr-o pădure întinsă de cedri bătrâni, ale căror vârfuri se îmbinau uneori deasupra apei, alcătuind un acoperiş des de verdeaţă. Nu se vedea nici un sat. Doar plantaţii şi case răzleţe, nimic mai mult. Terenul de pe ţărm nu putea fi cultivat. Nici unui localnic nu i-ar fi trecut prin cap să-şi întemeieze aici plantaţia.

Pe 23, o dată cu primele licăriri ale zorilor, fluviul se desfăşură ca o imensă pânză lichidă, iar malurile se eliberară de pădurile nesfârşite. Intraseră într-o regiune de şes, ce se întindea pe o distanţă de câteva mile.

Ajunseseră la lacul George, pe care Saint-John îl străbate de la sud la nord, alimentându-se cu apele lui.

— Da! Este, într-adevăr, lacul George, spuse Mars, am mai fost pe-aici atunci când am însoţit expediţia însărcinată cu determinarea cursului superior al fluviului.

— Şi la ce distanţă de Camdless-Bay suntem acum? întreba James Burbank.

— Cam la o sută de mile, răspunse Mars.

— N-am parcurs nici o treime din drumul pe care-1 avem de făcut până la Everglades, observă Edward Carrol.

— Mars, întrebă Gilbert, cum vom proceda? Vom lăsa barca şi-o vom lua pe jos de-a lungul unuia dintre maluri? Va fi foarte greu şi vom pierde un timp preţios. N-ar fi, oare, posibil, după ce vom străbate lacul George, să ne continuăm drumul pe firul apei până când fluviul nu va mai fi navigabil, fie chiar cu riscul de ş debarca, dacă ne vom împotmoli? Cied că merită să încercăm. Ce zici?

— Să încercăm, domnule Gilbert, răspunse Mars. Într-adevăr, nu aveau altceva mai bun de făcut.

Se va ivi şi ocazia să meargă pe jos, nici o grijă. Dar atâta vreme cât puteau călători pe apă, erau scutiţi de oboseală şi economiseau un timp preţios.

Ambarcaţiunea se avântă, aşadar, pe apele lacului George, plutind de-a lungul malului sudic.

În jurul lacului, pe şesurile întinse, vegetaţia creşte doar în apropierea ţărmurilor. Mlaştini nesfârşite se întind cât vezi cu ochii. Câteva zone ceva mai ferite de furia apelor sunt acoperite cu un covor de licheni negri, presărat cu mici ciuperci violete. Terenurile acestea nu oferă nici un punct de sprijin solid călătorului şi e bine să fie evitate. Dacă James Rurbank şi tovarăşii lui ar fi trebuit să o ia pe jos prin această parte a teritoriului Floridei, n-ar fi reuşit să o străbată decât cu preţul unor mari eforturi, întârziind mult, dacă nu cumva ar fi fost nevoiţi să se întoarcă. Doar păsările de apă – în cea mai mare parte palmipede – îndrăznesc să se abată pe aici. Poţi întâlni nenumărate lişiţe, raţe sălbatice, becaţe. S-ar fi putut aproviziona din belşug, dacă ar fi rămas fără hrană. Dar, ca să vâneze pe aceste maluri, ar fi trebuit să înfrunte o mulţime de şerpi foarte periculoşi, ale căror şuierături ascuţite se auzeau ridicându-se din covorul de alge. Este adevărat că reptilele acestea au un duşman înverşunat, pelicanul alb. Stoluri bine înarmate pentru un război pe viaţă şi pe moarte mişună în această regiune nesănătoasă.

În vremea asta, ambarcaţiunea înainta cu rapiditate. Un vânt puternic ce sufla dinspre nord îi bătea în pânze, împingând-o cu putere. în felul acesta, vâslaşii se odihniră toată ziua, fără ca expediţia să sufere vreo întârziere. Aşa că, la lăsarea serii, cele treizeci de mile, cât măsoară în lungime lacul George, de la nord la sud, fuseseră străbătute fără nici un efort. Pe la ora şase, James Burbank şi mica sa trupă se opriră în dreptul punctului în care Saint-John se varsă în lac.

Se opriră aici – doar pentru a se informa, nu mai mult de jumătate de ceas —, pentru că, în locul acela, se afla un soi de cătun, compus doar din doua, trei case. Erau locuite de acei floridieni nomazi care se îndeletniceau cu vânătoarea sau cu pescuitul. La propunerea lui Edward Carrol, considerară oportun să-i întrebe dacă nu cumva Texar trecuse pe acolo, şi se dovedi că fuseseră bine inspiraţi.

Îl întrebară pe unul dintre locuitorii acelui cătun dacă în ultimele zile nu zărise o ambarcaţiune străbătând lacul George şi îndreptându-se spre lacul Washington, ambarcaţiune în care se aflau şapte, opt bărbaţi, o femeie de culoare şi un copil, o fetiţă albă.

— Într-adevăr, răspunse acesta, acum patruzeci şi opt de ore am văzut trecând o ambarcaţiune care trebuie să fi fost aceea despre care vorbiţi.

— Şi a făcut popas în acest cătun? întrebă George.

— Nu! Dimpotrivă, s-a grăbit să o ia în sus pe firul apei. Am văzut limpede la bord, adăugă omul, o femeie cu o fetiţă în braţe.

— Prieteni, strigă Gilbert, bună veste! Suntem, într-adevăr, pe urmele lui Texar.

— Da! răspunse James Burbank. Are un avans de doar douăzeci şi patru de ore şi, dacă mai putem naviga câteva zile, îl ajungem sigur.

— Cunoaşteţi cursul fluviului, mai sus de lacul George'? îl întrebă Edward Carrol pe locuitor.

— Da, domnule, şi chiar am urcat pe firul apei peste o sută de mile.

— Crezi că este navigabil pentru o ambarcaţiune ca a noastră?

— Ce pescaj are?

— Aproape trei picioare.

— Trei picioare? Va fi cam greu în unele locuri. Totuşi, sondând trecătorile, cred că puteţi ajunge până la lacul Washington.

— Şi ajunşi acolo, întrebă domnul Carrol, cât ne mai rămâne până la lacul Okee-cho-bee?

— În jur de o sută cincizeci de mile.

— Mulţumesc, prietene.

— Îmbarcarea! strigă Gilbert. Să navigam până unde nu va mai fi apă. Fiecare trecu la locul său. O dată cu lăsarea serii, vântul se potolise, aşa că vâslele fură preluate şi mânuite cu vigoare. Malurile înguste ale fluviului dispărură

rapid. înainte de a se întuneca bine, parcurseseră mai multe mile spre sud. Nu se opriră, căci puteau dormi la bord. Era aproape lună plină. Era suficientă lumină ca să poată naviga în continuare. Gilbert se instalase la cârmă. Mars trecuse în faţă, cu o vergă în mână.

Sonda tot timpul şi, când dădea de vreun banc, îndrepta ambarcaţiunea spre dreapta, sau spre stânga. Atinseră fundul doar de cinci, sau şase ori, şi de fiecare dată se desprinseră cu uşurinţă. Navigară atât de bine că, pe la patru dimineaţa, când se arătă soarele, Gilbert socoti că străbătuseră, în timpul nopţii, peste cincisprezece mile.

Ce noroc ar avea dacă fluviul s-ar mai menţine navigabil câteva zile încă, ducându-i până aproape de ţinta expediţiei!

În ziua aceea, însă, avură mult de furcă. Datorită numeroaselor meandre, întâlniră mai multe promontorii. în felul acesta, din loc în loc, nisipul se strânsese pe fundul apei, şi erau siliţi să ocolească mereu. Drumul se lungea, şi riscau să întârzie. Din această cauză, nici nu puteau profita de vântul prielnic, căci trebuiau să-şi schimbe continuu direcţia. Aşa că negrii strângeau din dinţi şi trăgeau din greu la vâsle, reuşind în cele din urmă să recupereze timpul pierdut.

Mai existau şi alte obstacole, obişnuite pe Saint-John. Erau acele insuliţe plutitoare formate de planta numită „pistia”, pe care unii exploratori ai fluviului au comparat-o cu o „tâlhărea” uriaşă întinsă pe suprafaţa apei. Acest covor vegetal este suficient de solid pentru ca vidrele şi bâtlanii să se poată zbengui în voie. Trebuiau să se ferească să nu intre cumva în aceste hăţişuri, căci ar fi ieşit foarte greu. Când era semnalată apariţia lor, Mars lua toate precauţiile posibile pentru a le evita.

Malurile erau din nou acoperite de păduri. Dar nu mai erau cedrii fără număr din josul fluviului. Aici creşteau o mulţime de pini, înalţi de o sută cincizeci de picioare, pini australi cărora le prieşte solul mustind de apă din această

zonă. Humusul este atât de elastic, încât călătorul îşi poate pierde echilibrul când păşeşte pe suprafaţa lui. Din fericire, trupa lui James Burbank nu fu supusă unei asemenea încercări. Saint-John continua să-i ducă prin regiunile Floridei de Jos. Ziua trecu fără incidente. Noaptea la fel. Fluviul era, în continuare, cu desăvârşire pustiu. Nici o barcă pe ape. Nici o colibă pe maluri. în privinţa asta, de altfel, nu aveau de ce să se plângă. Era mai bine aşa, căci pe asemenea coclauri întâlnirile pot fi foarte periculoase – cei ce sălăşluiesc prin codrii, vânătorii de profesie, sau aventurierii de tot soiul sunt oameni mai mult decât suspecţi.

Se puteau teme şi că ar fi putut da peste detaşamentele de miliţie din Jacksonville sau Saint-Augustine, pe care Dupont şi Stevens le obligaseră să se retragă spre sud. Ar fi fost, într-adevăr, o adevărată nenorocire pentru ei. în aceste detaşamente erau, desigur, şi mulţi oameni devotaţi lui Texar, iar aceştia ar fi fost încântaţi să se răzbune pe James şi pe Gilbert Burbank. Or, mica trupă trebuia să evite orice luptă, în afara aceleia împotriva spaniolului, în cazul în care vor fi siliţi să-i smulgă prizonierele cu forţa.

Din fericire, James Burbank şi ai săi avură în continuare noroc, aşa că, pe 25, seara, străbătuseră distanţa dintre lacul George şi lacul Washington.

Ajunşi aici, se opriră. Fluviul era prea îngust, iar.apa era prea puţin adâncă. Nu mai puteau naviga.

Dar parcurseseră, deja, două treimi din drum. James Burbank şi ai săi se aflau la doar o sută patruzeci de mile de Everglades.

IX.

URIAŞA PĂDURE DE CHIPAROŞI.

Lacul Washington, cu o lungime de aproximativ zece mile, este unul dintre cele mai puţin importante din această regiune a Floridei Meridionale. In apele sale, puţin adânci, se încolăcesc o mulţime de ierburi smulse de curenţi din acele insule vegetale, transformându-1 într-un adevărat

cuib de şerpi şi făcând navigaţia deosebit de primejdioasă. De aceea, suprafaţa sa este la fel de pustie ca şi malurile, nefiind prielnică nici vânătorii şi nici pescuitului, şi rareori ambarcaţiunile de pe Saint-John se aventurează până aici.

La sud de lac, fluviul îşi reia cursul. Dar nu mai este acum decât un râuleţ puţin adânc, ale cărui izvoare se află la treizeci de mile în sudul peninsulei, între 28° şi 27° grade latitudine. Dincolo de lacul Washington, Saint-John nu mai este navigabil. Oricât de mult regreta, James Burbank trebui să renunţe la transportul pe apă şi să o ia pe uscat, printr-un ţinut greu accesibil, în general mlăştinos, străbătând anevoie păduri fără sfârşit, cu un sol brăzdat de râuleţe şi de hârtoape.

Debarcară. Armele, coşurile cu alimente fură repartizate negrilor. Niciunul dintre membrii expediţiei nu era copleşit de încărcătură. Nimeni nu avea de ce să obosească sau să fie incomodat de ceva. Din partea asta, nu aveau de ce să întârzie. Totul fusese gândit dinainte. Atunci când vor face popas, campamentul putea fi organizat în câteva minute.

Mai întâi, Gilbert, ajutat de Mars, se îngriji să ascundă barca. Era important să fie ferită de priviri indiscrete, în cazul în care ar fi trecut pe acolo vreo ceată de seminoli, sau un grup de floridieni. Trebuiau să fie siguri că o vor găsi la întoarcere, pentru a putea coborî pe Saint-John. După ce scoaseră catargul şi îl culcară în interiorul bărcii, aceasta fu ascunsă cu uşurinţă sub bolta împletită din ramurile copacilor de pe ţărm, printre trestiile uriaşe. Şi era atât de bine camuflată sub vegetaţia deasă, încât era imposibil să o zăreşti de pe mal.

La fel stăteau, desigur, lucrurile şi cu o altă ambarcaţiune pe care Gilbert ar fi dat mult să o găsească. Aceea care le adusese pe Dy şi pe Zermah la lacul Washington. Fireşte, având în vedere că nu se mai putea naviga, Texar fusese obligat să o abandoneze în vecinătatea acestei adevărate pâlnii prin care lacul se varsă în fluviu. Ceea ce era silit James Burbank să facă acum, făcuse cu siguranţă şi Texar.

Aşa că, în ultimele ceasuri ale zilei, întreprinseră cele mai minuţioase cercetări, cu scopul de a găsi acea barcă. Ar fi fost un indiciu preţios, dovadă că Texar urcase pe Saint-John până la lacul Washington.

Dar cercetările nu dădură nici un rezultat. Nu reuşiră să descopere ambarcaţiunea fie din cauză că nu extinseseră investigaţiile pe o rază mai mare, fie din cauză că spaniolul o distrusese, considerând că nu-i mai era de nici un folos, de vreme ce avea de gând să nu se mai întoarcă.

Cât de dificilă trebuie să fi fost călătoria între lacul Washington şi Everglades! Biata femeie, bietul copil, nu mai era fluviul care să le cruţe de eforturi! Dy, dusă în braţe de metisa Zermah, iar aceasta silită să ţină pasul cu ditamai bărbaţii obişnuiţi cu astfel de marşuri prin ţinuturile sălbatice, insultele, violenţele, loviturile pentru a o face să se grăbească, momentele în care aluneca şi încerca să o ferească pe fetiţă fără să se mai gândească la ea însăşi, cu toţii îşi reprezentau în minte aceste scene cumplite. Mars şi-o imagina pe soţia sa expusă atâtor suferinţe şi pălea de furie, mârâind printre dinţi:

— O să-1 omor pe Texar!

De ce nu era deja pe insula Cameral, să dea odată ochii cu acel ticălos ale cărui uneltiri mârşave pricinuiseră atâta suferinţă familiei Burbank şi care îi răpise nevasta, pe Zermah?!

Îşi stabiliră locul de popas la extremitatea micului cap din partea de nord a lacului. N-ar fi fost deloc prudent să pornească la drum în toiul nopţii, pe întuneric, într-o regiune complet necunoscută. Aşa că, după ce deliberară, hotărâră să aştepte primele licăriri ale zorilor, înainte de a pleca. Riscul de a se rătăci prin pădurile dese era prea mare.

Nici un incident, de altfel, pe timpul nopţii. La ora patru, la prima geană de lumină, se dădu semnalul de plecare. Jumătate din personal era de-ajuns pentru a căra proviziile şi cele necesare campamentului. Negrii puteau, aşadar, să

se schimbe între ei. Toţi, stăpâni şi slujitori, erau înarmaţi cu carabine Minié, încărcate cu un cartuş şi patru şevrotine, şi cu acele revolvere Colt atât de folosite de beligeranţi la începutul războiului de secesiune. În felul acesta, puteau rezista chiar dacă ar fi fost atacaţi de o ceată de peste şaizeci de seminoli şi, de asemenea, l-ar fi putut captura pe Texar, în condiţiile în care ar fi avut de înfruntat acelaşi număr de adversari.

Considerară că cel mai bine era, în măsura în care acest lucru devenea posibil, să meargă de-a lungul fluviului. Saint-John curgea spre sud, deci în direcţia lacului Okee-cho-bee. Era ca un fir întins prin labirintul pădurilor. Puteau să-1 urmeze, fără să rişte să greşească.

Nu era deloc greu. Pe malul drept se contura un soi de cărare – un adevărat drum de edec ce ar fi putut fi folosit pentru remorcarea unei bărci uşoare pe cursul superior al fluviului. Mergeau cu paşi repezi, Gilbert şi Mars în faţă, James Burbank şi Edward Carrol în spate, administratorul Perry în mijlocul negrilor care se schimbau la fiecare oră la căratul bagajelor. înainte de a pleca, mâncaseră câte ceva. Să se oprească la prânz şi la şase seara ca să mănânce, să se oprească pentru popasul de noapte, dacă întunericul nu le mai îngăduia să meargă înainte, sau să-şi continue drumul dacă li se părea posibil să mai străbată încă pădurea: acesta era programul adoptat şi avea să fie riguros respectat.

Mai întâi, au trebuit să ocolească ţărmul oriental al lacului Washington, destul de plat şi cu solul destul de nesigur. Apărură şi pădurile. Nu erau încă nici atât de dese şi nici atât de întinse, pe cât aveau să fie mai târziu. Totul depindea de speciile de arbori din care erau formate.

Într-adevăr, deocamdată nu erau decât nişte păduri de campeşi, cu frunze mici şi ciorchini galbeni, al căror miez, de culoare maronie, se foloseşte la vopsit; apoi, ulmi mexicani, guazumas, cu flori albe, utilizaţi într-o mulţime de feluri în gospodărie, ale căror frunze vindecă, se zice,

guturaiul cel mai rebel – chiar şi rinita. Ici şi colo, creşteau câteva pâlcuri de arbori de chinină, care aici sunt doar nişte simple plante fosforescente, nu acei copaci magnifici din Peru, ţara lor de baştină. în sfârşit, în ronduri largi, fără să fi fost vreodată cultivate ştiinţific, flori în culori vii, genţiane, amaryllis, ascle-pias, ale cărei ciucuri fini servesc la fabricarea unor ţesături. Conform observaţiei unuia dintre cei mai competenţi exploratori ai Floridei', toate aceste plante şi flori, „galbene sau albe în Florida, capătă în America diverse nuanţe de roşu, de la purpuriu până la rozul cel mai pal”.

Spre seară, toţi aceşti arbori dispărură, pentru a face loc uriaşei păduri de chiparoşi ce se întinde până la Everglades.

În ziua aceea, parcurseseră cârn douăzeci de mile. Aşa că Gilbert îi întrebă dacă nu se simţeau prea obosiţi.

— Suntem gata de drum, domnule Gilbert, spuse unul dintre negri, vorbind în numele camarazilor lui.

— Nu riscăm să ne rătăcim pe întuneric? remarcă domnul Edward Carrol.

— Deloc, răspunse Mars, pentru că vom continua să mergem de-a lungul fluviului.

— De altfel, adăugă tânărul ofiţer, noaptea va fi luminoasă. Cerul e senin. Luna va răsări pe la nouă şi o să apună de-abia dimineaţa târziu. Apoi, pădurea de chiparoşi nu este deasă, şi este mai puţin întuneric ca în oricare alta.

A şa că porniră. A doua zi dimineaţa, după ce aveau să meargă o bună parte din noapte, mica trupă urma să se oprească să mănânce la umbra unuia dintre chiparoşii gigantici ce cresc cu milioanele în această parte a Floridei.

Cine nu a văzut aceste minuni ale naturii nu poate să şi le imagineze. O câmpie înverzită, ridicată la o înălţime de peste o sută de picioare, susţinută de nişte adevărate trunchiuri de arbore, parcă trase la strung, pe care ţi-ar place să mergi. Dedesubt, solul e moale şi mlăştinos. Apa bălteşte, şi mişună broaştele, brotacii, şopârlele, scorpionii,

păianjenii, broaştele ţestoase, şerpii, păsările acvatice de toate soiurile. Pe deasupra trec stoluri de orioli – un fel de granguri cu pene aurii – ca nişte stele căzătoare, iar veveriţele ţopăie pe crengi, în vreme ce papagalii umplu pădurea cu sporovăială lor asurzitoare, într-un cuvânt, un ţinut ciudat, dar dificil de parcurs.

Trebuiau, aşadar, să studieze cu grijă terenul pe care se aventurau. Riscau să se afunde până la subsuori într-una dintre numeroasele gropi mocirloase din jur. Totuşi, cu oarecare atenţie, profitând de lumina lunii ce se cernea printre crengi, reuşeau, de bine, de râu, să o scoată la capăt.

Fluviul le indica direcţia exactă. Şi asta îi ajuta foarte mult, căci toţi aceşti chiparoşi seamănă între ei, cu trunchiurile lor cilindrice, deformate, contorsionate, strâmbe şi scobite la bază, cu rădăcinile lor lungi ce răvăşesc solul, înălţându-se drepţi ca nişte lumânări până la o înălţime de douăzeci de picioare. Sunt ca nişte adevărate umbrele, imense şi verzi, cu mânerul zgrunţuros, cu tija dreaptă, care, la drept vorbind, nu te apără nici de ploaie, nici de soare.

La adăpostul acestor arbori, o porniră James Burbank şi tovarăşii săi, puţin după răsăritul soarelui. Timpul era superb. Nici o furtună la orizont. Aşa că nu aveau de ce să se teamă că solul s-ar fi putut transforma într-o mlaştină de netrecut. Totuşi, erau obligaţi să caute locurile de trecere, din pricina gropilor pline cu apă care nu seacă niciodată. Dar, din fericire, de-a lungul fluviului, al cărui mal drept este ceva mai ridicat, dificultăţile nu aveau să fie atât de mari. în afara albiilor râuleţelor ce se varsă în Saint-John, şi pe care trebuiau să le ocolească, sau să le treacă prin vad, nu întâlniră nici un obstacol serios.

În ziua aceea, nu dădură peste nici o urmă care să indice prezenţa sudiştilor, sau a seminolilor, şi nici a lui Texar şi a oamenilor lui. S-ar fi putut ca spaniolul să o fi apucat pe malul stâng al fluviului. Nu avea nici o importanţă. Pe un mal sau pe celălalt, ajungeai la fel de bine în acea zonă a

Floridei de Jos menţionată de Zermah în biletul ei. La căderea serii, ceata lui James Burbank se opri vreme de şase ceasuri. Apoi, înaintară rapid tot restul nopţii. Mărşăluiau în tăcere prin pădurea adormită. Nici o adiere de vânt nu tulbura bolta de frunziş. Luna, ajunsă deja la jumătatea bolţii, decupa pe sol umbra plasei subţiri de ramuri al căror desen se mărea datorita înălţimii copacilor. Fluviul de-abia şuşotea în albia sa prea puţin înclinată. Era brăzdat de numeroase bancuri de nisip, şi nu le-ar fi fost greu să îl traverseze, dacă ar fi fost necesar.

A doua zi, după un popas de două ore, mica trupă îşi reluă, în aceeaşi ordine, drumul spre sud. Din păcate, firul lor conducător avea să se rupă în ziua aceea, sau, mai bine zis, avea să se termine. într-adevăr, Saint-John, deja redus la dimensiunile unui firişor de apă, dispăru sub un pâlc de arbori de chinină, crescuţi chiar la izvoarele sale. De aici încolo, pădurea de chiparoşi acoperea pe trei sferturi linia orizontului.

În locul acela, se afla un cimitir construit după obiceiul locului pentru negrii creştinaţi care rămăseseră, şi după moarte, fideli credinţei catolice. Ici şi colo, cruci modeste, unele de piatră, altele de lemn, aşezate pe muşuroaiele de pământ, marcau mormintele dintre copaci. Două sau trei morminte aeriene, susţinute de crengi mari înfipte în pământ, îşi legănau în bătaia vântului cadavrele reduse la starea de schelet.

— Existenţa unui cimitir, remarcă Edward Carrol, ar putea fi un semn că în apropiere se află un sat sau un cătun…

— Care, desigur, acum nu mai există, replică Gilbert, pentru că nu este menţionat pe harta noastră. E un lucru obişnuit în Florida ca satele să dispară cu timpul, fie că sunt părăsite de locuitori datorită pustietăţii locurilor, fie că sunt distruse de indieni.

— Gilbert, îl întrebă James Burbank, acum că nu mai avem fluviul să ne indice direcţia în care trebuie să ne îndreptăm, cum vom proceda?

— Avem busola, tată, răspunse tânărul ofiţer. Oricât de întinsă şi de deasă ar fi pădurea, este imposibil să ne rătăcim!

— Ei, bine, domnule Gilbert! strigă Mars, care, în timpul popasurilor, nu putea sta locului. La drum, şi Dumnezeu să ne călăuzească!

O jumătate de milă mai departe de cimitirul negru, mica trupă pătrunse iar sub bolta de verdeaţă şi, ajutându-se de busolă, începu să coboare drept spre sud.

În prima parte a zilei, nici un incident demn de a fi semnalat, nu împiedicase bunul mers al acestei campanii de cercetare, dar, oare, aşa avea să fie până la sfârşit? îşi vor atinge scopul, sau familia Burbank va fi condamnată la disperare? Să nu le regăsească pe micuţă şi pe Zermah, să le ştie pe mâna ticălosului de spaniol ar fi un supliciu de fiecare clipă.

Pe la prânz, se opriră. Ţinând cont de drumul parcurs de la lacul Washington, Gilbert aprecie că se aflau la cincizeci de mile de lacul Okee-cho-bee. Trecuseră opt zile de când plecaseră din Camdless-Bay şi străbătuseră mai bine de trei sute de mile cu o rapiditate extraordinară.

Este adevărat, mai întâi fluviul, aproape până la izvoare, apoi pădurea de chiparoşi nu-i puseseră în faţa unor obstacole serioase. Absenţa acelor ploi puternice care ar fi putut face nenavigabil cursul lui Saint-John şi ar fi înmuiat terenurile de dincolo de el, aceste frumoase nopţi, impregnate de lumina superbă a lunii, totul înlesnise călătoria şi îi favorizase pe călători.

În prezent, o distanţă relativ scurtă îi despărţea de insula Cameral. Căliţi cum erau de cele opt zile de eforturi constante, sperau să-şi atingă ţinta în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Atunci vor ajunge la un deznodământ imposibil de prevăzut.

Totuşi, dacă până acum norocul fusese de partea lor, în a doua jumătate a aceleiaşi zile, James Burbank şi tovarăşii

săi avură toate motivele să se teamă că se aflau în faţa unor dificultăţi insurmontabile.

După prânz, îşi reluaseră marşul în condiţiile obişnuite. Natura terenului nu se modificase – băltoace şi numeroase gropi ce trebuiau evitate, câteva râuleţe prin care fură obligaţi să treacă, cu apa până la genunchi. în general, nu se vedeau siliţi să facă ocoluri mari.

Cu toate acestea, pe la patru după-amiaza, Mars se opri dintr-o dată; Când tovarăşii săi îl ajunseră din urmă, le arătă nişte urme de paşi întipărite pe sol.

— Nu există nici o îndoială, spuse James Burbank, că o ceată de oameni a trecut de curând pe aici.

— Şi încă o ceată numeroasă, adăugă Edward Carrol.

— Din ce parte vin urmele, în ce parte se îndreaptă? întrebă Gilbert. Iată ce trebuie să constatăm, înainte de a lua o hotărâre.

Ceea ce şi făcură, cu cea mai mare atenţie.

Cinci sute de yarzi spre vest, urmele erau clare şi puteau fi distinse, chiar şi mai departe, dar li se păru inutil să se mai ţină după ele. Direcţia paşilor demonstra că o ceată de cel puţin o sută cincizeci, până la două sute de oameni, după ce părăsise litoralul Atlanticului, trecuse de puţină vreme prin această zonă a pădurii de chiparoşi. în partea dinspre vest, urmele continuau să se îndrepte spre Golful Mexic, traversând, astfel, printr-o secantă, peninsula Florida care, la această latitudine, nu atinge nici două sute de mile în lăţime. Se putea, de asemenea, observa că detaşamentul, înainte de a-şi relua marşul în aceeaşi direcţie, făcuse popas chiar în locul în care se aflau în acel moment James Burbank şi tovarăşii săi.

Mai mult, după ce le recomandară însoţitorilor să fie cu ochii în patru, Gilbert şi Mars se despărţiră de ei şi porniră singuri în cercetare, luând-o un sfert de milă spre stânga prin pădure. în felul acesta, putură constata că urmele se îndreptau în mod clar spre sud.

După ce se întoarseră la locul de popas, Gilbert spuse:

— În faţa noastră se află o trupă care înaintează exact pe acelaşi drum pe care am venit şi noi de la lacul Washington. Sunt înarmaţi, pentru că am descoperit nişte cartuşe pe care le-au folosit ca să aprindă focul din care au rămas doar tăciunii stinşi. Cine sunt oamenii ăştia? Nu ştiu. Dar e sigur că sunt mulţi şi că se îndreaptă spre Everglades.

— N-o fi o ceată de seminoli nomazi? întrebă Edward Carrol.

— Nu, răspunse Mars. Urmele arată limpede că sunt americani.

— Poate soldaţi ai miliţiei sudiste, îşi dădu cu părerea James Burbank. Tare mi-e teamă că aşa este, zise Perry. Par prea mulţi ca să fie oamenii lui Texar.

— Dacă nu cumva spaniolul s-a întâlnit cu o bandă de susţinători, spuse Edward Carrol. De altfel, nu m-aş mira dacă sunt câteva sute.

— Împotriva a şaptesprezece! exclamă administratorul.

— Eh! Ce contează? strigă Gilbert. Dacă ne atacă, sau va trebui să îi atacăm noi pe ei, nu vom da înapoi!

— Nu! Nu! răspunseră curajoşii lui tovarăşi.

Entuziasmul lor era cât se poate de firesc, fără îndoială. Şi, totuşi, dacă se gândeau mai bine, trebuiau să înţeleagă că o asemenea eventualitate nu ar fi fost deloc plăcută pentru ei.

Cu toate acestea, chiar dacă îşi dădeau seama că nu prea aveau nici o şansă, nu îşi pierdură curajul. Dar, să fie atât de aproape de ţintă şi să dea peste un asemenea obstacol! Un detaşament de sudişti, poate de partizani de-ai lui Texar care mergeau să se întâlnească cu acesta la Everglades, spre a aştepta acolo clipa potrivită pentru a se reîntoarce în nordul Floridei!

Da! De acest lucru trebuiau să se teamă! îşi dădeau cu toţii seama de asta. Aşa că, după primul moment de entuziasm, rămaseră tăcuţi, gânditori, uitându-se la tânărul lor comandant şi întrebându-se ce ordin avea să le dea.

Gilbert simţea şi el la fel. Dar, ridicând capul, zise:

— Înainte!

X.
ÎNTÂLNIREA.

Da! Trebuiau să meargă înainte. Totuşi, în eventualitatea unor evenimente de temut, se vedeau siliţi să.ia toate măsurile de prevedere necesare. Era indispensabil să cerceteze drumul, să pornească în recunoaştere prin hăţişurile pădurii, să fie pregătiţi pentru orice.

Drept care îşi inspectară cu atenţie armele, plasându-se în aşa fel, încât să le aibă la îndemână la primul semnal de alarmă. Atunci aveau să lase bagajele jos şi să se apere cu toţii. în ceea ce priveşte ordinea în care mărşăluiau, aceasta nu fu modificată: Gilbert şi Mars continuară să rămână în avangardă, la o distanţă mai mare, pentru a preveni orice surpriză. Fiecare era gata să-şi facă datoria, deşi toţi aceşti oameni de ispravă stăteau acum cu inima strânsă, îngrijoraţi din pricina obstacolului ce se interpusese între ei şi ţinta pe care voiau să o atingă.

Nu-şi domoliseră mersul. Totuşi, li se păru mai prudent să nu o ia chiar prin locurile în care urmele erau încă proaspete. Era mai bine, în măsura în care acest lucru era cu putinţă, să nu dea peste detaşamentul care înainta spre Everglades. Din păcate, îşi dăduseră seama că va fi destul de dificil, într-adevăr, detaşamentul nu mergea în linie dreaptă. Urmele făceau numeroase ocoluri la dreapta, la stânga – ceea ce indica o oarecare nesiguranţă în mers. Totuşi, direcţia lor principală era spre sud.

Se scurse încă o zi. James Burbank nu întâlnise nici un obstacol şi nu fusese obligat să se oprească. Mica lui trupă înaintase cu pas întins şi, în mod evident, recuperase din distanţa ce o separa de cei din faţa ei. Se vedea după urmele ce, de la un ceas la altul, erau tot mai numeroase şi tot mai proaspete pe solul acela atât de moale. Nimic nu era mai uşor decât să constate câte popasuri făcuseră, fie ca să mănânce – şi atunci urmele se încrucişau, indicând un du-te-vino în toate sensurile —, fie să se sfătuiască pe ce dmm să o apuce.

Gilbert şi Mars nu conteneau să cerceteze aceste urme, cu cea mai mare atenţie. întrucât puteau afla o mulţime de lucruri observându-le, le studiau cu aceeaşi grija ca şi seminolii, atât de abili în a descifra cele mai mărunte indicii pe terenurile pe care le parcurg atunci când merg la vânătoare sau în vreme de război.

În urma unui astfel de examen aprofundat, Gilbert putu afirma categoric:

— Tată, avem certitudinea că nici Zermah, nici sora mea nu se găsesc în grupul care se află în faţa noastră. Cum nu se distinge nici o urmă de copită, dacă Zermah ar fi printre ei, cu siguranţă că ar merge pe jos, ducând-o pe sora mea în braţe, şi paşii săi ar fi uşor de recunoscut, ca şi cei ai micuţei Dy, în timpul popasurilor. Dar nu exista nici o urmă de picior de femeie sau de copil. In ceea ce priveşte detaşamentul, nu există nici o îndoială că sunt înarmaţi cu arme de foc. În mai multe locuri se văd urme de pat de puşcă pe sol. Am remarcat chiar că seamănă cu cel al puştilor marinei. Presupun, aşadar, că miliţiile sudiste au la dispoziţie acest model de armă, altfel ar fi inexplicabil. Apoi, şi acest lucru este, din nefericire, cât se poate de sigur, trupă este de cel puţin zece ori mai numeroasă decât a noastră. Aşa că trebuie să înaintăm cu cea mai mare băgare de seamă pe măsură ce ne apropiem de ea!

Nu aveau altceva mai bun de făcut decât să urmeze cu cea mai mare stricteţe recomandările tânărului ofiţer. în ceea ce priveşte deducţiile sale referitoare la cantitatea şi forma amprentelor, ele păreau să fie cât se poate de juste. Că nici Dy şi nici Zermah nu făceau parte din acest grup, era aproape sigur. De aici se putea trage concluzia că nu se aflau pe urmele spaniolului.

Oamenii lui din Golful Negru nu puteau fi nici atât de numeroşi, nici atât de bine înarmaţi. Aşadar, erau cât se poate de îndreptăţiţi să presupună că era vorba de un detaşament puternic al miliţiei sudiste ce se îndrepta spre regiunile meridionale ale peninsulei şi, în consecinţă, spre

Everglades, loc în care, probabil, Texar ajunsese de o zi, două.

În concluzie, trupa aceasta reprezenta un real pericol pentru tovarăşii lui James Burbank.

Seara se opriră la marginea unui mic luminiş. Probabil că ceilalţi poposiseră şi ei în acest loc cu câteva ceasuri mai devreme, după cum arătau grămezile de cenuşă ce de-abia se răcise, resturile focului din timpul opririi.

Hotărâră atunci să pornească la drum doar după apusul soarelui. Noaptea se anunţa întunecoasă. Cerul era înnourat, luna, aflată în ultimul pătrar, avea să răsară foarte târziu. Aceasta le va îngădui să se apropie în condiţii mai bune de detaşament. Poate că vor reuşi să îl observe fără să fie zăriţi, şi, astfel, îl vor putea ocoli, mistuindu-se în adâncurile pădurii şi luându-le-o înainte pentru a se îndrepta spre sud-est, în aşa fel încât să ajungă la lacul Okee-cho-bee şi pe insula Cameral mai devreme decât acesta.

Mica trupă, avându-i în continuare pe Gilbert şi Mars drept cercetaşi, pomi la drum pe la orele opt şi jumătate, înaintând în tăcere pe sub bolta deasă de frunziş, înconjurată de un întuneric destul de adânc. Merseră astfel vreme de două ceasuri, căutând să-şi înăbuşe zgomotul paşilor spre a nu-şi trăda prezenţa.

Puţin după ora zece, James Burbank opri cu un singur cuvânt grupul de negri în fruntea căruia se afla, împreună cu administratorul. Fiul lui şi Mars reveniseră rapid lângă ei. Nemişcaţi, aşteptau cu toţii explicaţia acestei intempestive opriri.

O primiră imediat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă James Burbank. Ce aţi zărit, Mars şi cu tine?

— O tabără instalată sub copaci, ale cărei focuri se văd încă foarte bine.

— Departe de aici? ceru lămuriri Edward Carrol.

— La o sută de paşi.

— I-aţi putut vedea pe cei de acolo? V-aţi dat seama ce fel de oameni sunt?

— Nu, căci focurile au început să se stingă, răspunse Gilbert. Dar nu cred că ne-am înşelat când am socotit că sunt peste două sute!

— Dorm, Gilbert?

— Da, în cea mai mare parte, dar sunt prevăzători. Am văzut câteva santinele, cu puşca pe umăr, patrulând printre copaci.

— Ce-ar trebui să facem? i se adresa Edward Carrol tânărului ofiţer.

— Mai întâi, zise Gilbert, dacă se poate, să ne dăm seama cine sunt aceşti oameni, înainte de a încerca să-i ocolim.

— Sunt gata să pornesc în recunoaştere, se oferi Mars.

— Şi eu să te însoţesc, adăugă Perry.

— Nu, voi merge eu, interveni Gilbert. Nu mă pot bizui decât pe mine însumi.

— Gilbert, spuse James Burbank, nu e niciunul dintre noi care să nu fie gata să-şi rişte viaţa în interesul tuturor. Dar, ca să poţi pomi în recunoaştere având o oarecare şansă de a nu fi zărit, trebuie să fii singur.

— Singur mă voi duce.

— Nu, fiule, îţi cer să rămâi cu noi, zise domnul Burbank. Mars e de ajuns.

— Sunt gata, stăpâne.

Şi Mars, fără să mai aştepte încă un îndemn, se mistui în beznă.

În timpul acesta, James Burbank şi ai sâi începură să se pregătească pentru un eventual atac. Lăsară bagajele pe pământ. Cei ce le cărau îşi luară armele. Cu toţii, cu puştile la îndemâna, se ghemuiră între trunchiurile copacilor, în aşa fel încât să se poată aduna laolaltă într-o clipă, dacă va fi nevoie să ţină piept împreuna duşmanului.

Din locul în care «e afla James Burbank, nu se putea zări tabăra. Trebuiau să se apropie cu încă cincizeci de paşi pentru ca focurile, ce de-abia mai pâlpâiau, să devină

vizibile. De aceea erau siliţi să aştepte întoarcerea metisului, înainte de a lua hotărârea cerută de împrejurări. Foarte nerăbdător, tânărul locotenent se apropiase la câţiva yarzi de locul de popas.

Mars înainta cu extremă prudenţă, dezlipindu-se de trunchiul unui arbore doar pentru a se lipi imediat de altul. în felul acesta, se apropia cu mai puţine riscuri de a fi văzut. Spera să ajungă suficient de aproape ca să poată observa modul în care era amplasata tabăra, să-şi dea seama cam câţi oameni erau şi, mai ales, ce fel de oameni. Nu era deloc uşor. Noaptea era întunecoasa, iar focurile aproape că nu mai dădeau nici o lumină. Ca să reuşească, trebuia să se strecoare până la tabără. Or, Mars avea destulă îndrăzneală pentru a o face, destulă dexteritate pentru a înşela vigilenţa santinelelor care erau de pază.

În vremea asta, metisul câştiga teren. Ca să nu fie eventual împiedicat în mişcări, nu-şi luase nici puşca, nici revolverul. Singura lui arma era securea, căci era bine să evite orice împuşcătură şi să se apere fără zgomot.

Curând, curajosul metis ajunse la foarte mică distanţa de unul dintre oamenii de pază care, la rândul lui, se afla doar la şapte, opt yarzi de tabără. Peste tot era linişte. Evident obosiţi după un marş lung, oamenii dormeau adânc. Doar santinelele vegheau la postul lor, cu mai multă sau mai puţină vigilenţă – lucru de care Mars avea să-şi dea seama imediat.

Într-adevăr, deşi unul dintre oameni, pe care-1 observa mai demult, era în picioare, nu făcea nici o mişcare. Puşca i se odihnea pe pământ. Rezemat de un chiparos, cu capul în jos, părea gata să aţipească. Poate că nu era imposibil să se furişeze în spatele lui şi să ajungă, astfel, la marginea taberei.

Mars se apropie încet de santinelă, când o creangă uscată îi trosni sub picior, dându-1 de gol.

Numaidecât, soldatul tresări, înalţă capul, se apleca, privi în dreapta, în stânga.

Văzuse, desigur, ceva, căci îşi înşfacă puşca şi-o sprijini de umăr.

Înainte să apuce să tragă, Mars smulse arma îndreptată spre pieptul lui şi doborî santinela la pământ, după care îi astupa gura cu mâna sa lata cât o lopata, împiedicându-şi adversarul să strige.

O clipă mai târziu, omul, cu un căluş înfundat în gură, era prins ca într-un cleşte în braţe de vigurosul metis şi dus cât ai clipi din ochi în luminişul în care se afla James Burbank.

Celelalte santinele nu simţiră nimic, ceea ce dovedea că nu prea erau vigilente. Mars îşi depuse povara la picioarele tânărului său stăpân.

I mediat, grupul de negri se adună în jurul lui James Burbank, a lui Gilbert, Edward Carrol şi administratorului Perry. Omul, pe jumătate sufocat, nu ar fi putut scoate o vorbă, chiar dacă nu ar fi avut căluş. Întunericul nu le îngăduia să îl vadă la faţă şi nici să-şi dea seama, după uniforma pe care o purta, dacă făcea, sau nu parte din miliţia sudistă.

Mars îi scoase batista pe care i-o îndesase în gura, şi trebuiră să aştepte să-şi vină în fire ca să-1 poată interoga.

— Ajutor! strigă prizonierul, deodată.

— Nu striga! îi spuse James Burbank, încercând să-1 liniştească. N-ai de ce să te temi de noi!

— Ce vreţi de la mine?

— Să ne răspunzi sincer!

— Asta depinde de întrebările pe care mi le veţi pune, replică omul care începuse să-şi recapete aplombul. Mai întâi, sunteţi de partea Nordului, sau de partea Sudului?

— De partea Nordului.

— Sunt gata să vă răspund.

Gilbert fu acela care continuă interogatoriul.

— Câţi oameni, îl întrebă el, numără detaşamentul?

— Aproape două sute.

— Şi se îndreaptă...?

— Spre Everglades.

— Cine este comandantul tău?
— Căpitanul Howick!
— Cum? Căpitanul Howick, unul dintre ofiţerii de pe Wasbahl exclamă Gilbert.
— El însuşi!
— Detaşamentul acesta este, prin urmare, alcătuit din marinari din escadra comandorului Dupont?
— Da, federali, nordişti, împotriva sclaviei, unionişti! răspunse omul, care părea să nu-şi mai încapă în piele de mândru ce era, rostind toate aceste diverse nume sub care era cunoscut partidul cauzei drepte.
Aşadar, în locul trupei miliţiei sudiste pe care James Burbank şi ai săi credeau că o au în faţă, în locul bandei partizanilor lui Texar, le soseau prieteni, tovarăşi de arme, şi asta într-un moment în care aveau atâta nevoie de ei!
— Ura! Ura! strigară atât de tare, încât, într-o clipă, toată tabăra fu în picioare.
Aproape imediat, o mulţime de torţe sfâşiară întunericul. Când ajunse şi el în luminiş, pe urmele oamenilor săi, înainte de orice explicaţie, căpitanul Howick îi strânse mâna tânărului locotenent pe care nu se aştepta deloc să-1 întâlnească pe drumul spre Everglades.
Nu le trebui multă vreme şi nici nu le fu greu să se lămurească.
— Căpitane, îl întrebă Gilbert, puteţi să îmi spuneţi ce faceţi aici, în Florida de Jos?
— Dragul meu Gilbert, îi răspunse căpitanul Howick, am fost trimişi în campanie de comandor.
— Şi veniţi…?
— De la Mosquito-Inlet, după ce, mai întâi, am trecut prin New-Smyma, localitate din interiorul comitatului.
— Vă întreb, atunci, căpitane, care este scopul acestei expediţii?
— Să pedepsim o bandă de partizani sudişti care a atras în capcană două dintre şalupele noastre şi să răzbunăm moartea bravilor noştri camarazi!

Şi iată ceea ce povesti căpitanul Howick – fapte pe care James Burbank nu avea cum să le cunoască, întrucât se petrecuseră la doua zile după plecarea sa din Camdless-Bay.

Nu am uitat că Dupont, comandorul Dupont primise, la vremea aceea, misiunea de a bloca efectiv litoralul. In acest scop, flotila sa patrula pe mare de la insula Anastasia, mai jos de Saint-Augustine, până la capătul canalului ce desparte insulele Bahama de capul Sabie, situat pe coasta meridională a Floridei. Dar considera că nu era suficient şi hotărî să hăituiască ambarcaţiunile sudiste până pe micile cursuri de apă ce străbăteau peninsula.

În urma acestei hotărâri, o mică escadră compusă din două şalupe, la bordul cărora se afla un detaşament de marinari, fu trimisa sub comanda a doi ofiţeri care, în ciuda efectivului redus, nu ezitară să se avânte pe râurile din comitat.

Or, bandele de sudişti nu-i scăpau din ochi pe federali, aşa că şi această acţiune a lor a fost observată. Lăsară şalupele să pătrundă în partea sălbatică a Floridei, ceea ce a constituit o imprudenţă regretabilă, căci regiunea era ocupată de indieni şi de detaşamentele de miliţie. Deznodământul avea să fie tragic: şalupele fură atrase într-o ambuscadă lângă lacul Kissimmee, la optzeci de mile spre est de capul Malabar, atacate de un număr mare de partizani, şi acolo îşi pierdură viaţa cea mai mare parte dintre marinari, împreună cu cei doi ofiţeri care comandau această funestă expediţie. Supravieţuitorii ajunseră la Mosquito-Inlet printr-un adevărat miracol. Imediat, comandorul Dupont ordonă să se pornească în urmărirea detaşamentelor de miliţie pentru a-i pedepsi pe autorii acestui masacru.

Aşa că un detaşament de două sute de marinari, sub comanda căpitanului Howick, fu debarcat fără întârziere la Mosquito-Inlet. Ajunse curând în orăşelul New-Smyma, la câteva mile de coastă. După ce obţinu informaţiile care îi

erau necesare', căpitanul Howick se îndreptă spre sud-est. într-adevăr, detaşamentul său înainta spre Everglades, căci acolo credea căpitanul că îi va găsi pe cei vinovaţi de masacrul de la Kissimmee, şi nu mai aveau mult de mers.

Acestea erau faptele pe care nu le cunoşteau James Burbank şi tovarăşii lui, în momentul în care se întâlniseră cu căpitanul Howick în această parte a pădurii de chiparoşi.

Apoi, între căpitan şi locotenent se încinse o discuţie însufleţită, constând într-un schimb rapid de întrebări şi răspunsuri legate de tot ceea ce ar fi putut să-i intereseze atât în prezent, cât şi în viitor.

— Mai întâi, spuse Gilbert, aflaţi ca şi noi mergem spre Everglades.

— Şi voi? exclama, foarte surprins, ofiţerul. Ce să faceţi acolo?

— Urmărim nişte pungaşi, căpitane, ca să-i pedepsim, exact ca şi dumneavoastră!

— Cine sunt pungaşii ăştia?

— Înainte de a vă răspunde, căpitane, îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare. De când aţi plecat din New-Smyrna, împreuna cu oamenii dumneavoastră?

— De opt zile.

— Şi n-aţi întâlnit nici un grup de sudişti în interiorul comitatului?

— Niciunul, dragul meu Gilbert, răspunse căpitanul Howick. Dar am aflat din sursă sigură că unele detaşamente de miliţie s-ar fi refugiat în Florida de Jos.

— Cine comanda detaşamentul pe care îl urmăriţi? îl cunoaşteţi?

— Perfect, şi ţin să adaug că, dacă reuşim să punem mâna pe el, domnului Burbank n-o să-i pară deloc râu.

— Ce vreţi să spuneţi? tresări James Burbank.

— Vreau să spun că această căpetenie este chiar spaniolul pe care Consiliul de Război din Saint-Augustine 1-a achitat recent, din lipsă de probe, în afacerea de la Camdless-Bay.

— Texar?

Cu toţii îi strigară numele, şi cu câtă uimire, vă daţi seama!

— Cum, exclama Gilbert, Texar este şeful partizanilor în căutarea cărora sunteţi?

— În carne şi oase! El a pus la cale ambuscada de la Kissimmee, el este vinovat de masacrul comis de cincizeci de pungaşi de aceeaşi teapă, pe care el în persoană i-a condus şi, aşa cum am aflat la New-Smyma, s-a refugiat în regiunea Everglades.

— Şi dacă reuşiţi să îl prindeţi pe ticălos? întrebă Edward Carrol.

— Va fi împuşcat pe loc, răspunse căpitanul Howick. Este ordinui expres al comandorului şi, credeţi-mă domnule Burbank, ordinul acesta va fi executat imediat!

Vă puteţi imagina uşor ce efect avu această dezvăluire asupra lui James Burbank, cât şi asupra prietenilor săi. Acum, o dată cu aceste întăriri sosite pe neaşteptate, sprijiniţi de căpitanul Howick şi de cei două sute de marinari ai săi, puteau fi siguri că vor reuşi să le elibereze pe micuţa Dy şi pe Zermah, că vor izbuti să-i captureze pe spaniol şi pe complicii acestuia, că aceştia îşi vor primi pedeapsa cuvenită pentru atâtea crime. Aşa că vă daţi seama cu câtă căldură îşi strânseră mâna marinarii din detaşamentul federal şi negrii aduşi de la Camdless-Bay şi ce urale pline de entuziasm izbucniră din toate piepturile!

Atunci, Gilbert îl puse la curent pe căpitanul Howick cu ceea ce îi adusese pe tovarăşii lui şi pe el în sudul Floridei. Pentru ei, cel mai important lucru era să le elibereze pe Zermah şi pe fetiţă, duse până pe insula Cameral, aşa cum indica biletul metisei. În acelaşi timp, căpitanul află ca alibiul invocat de spaniol în faţa Consiliului de Război nu avea cum să fie adevărat şi că nu-şi puteau da seama cum de reuşise să-1 stabilească. Dar, întrucât acum trebuia să răspundă atât pentru răpire, cât şi pentru masacrul de la Kissimmee, părea greu de crezut că Texar ar mai putea scăpa de pedeapsa pentru aceste două crime.

James Burbank, însă, adresându-se căpitanului Howick, făcu o observaţie neaşteptată:

— Aţi putea să-mi spuneţi pe ce dată s-au petrecut faptele referitoare la şalupele federale?

— Cu exactitate, domnule Burbank. Marinarii noştri au fost masacraţi pe 22 martie.

— Ei, bine, spuse James Burbank, pe data de 22 martie, Texar era încă în Golful Negru şi de-abia se pregătea să plece de acolo. Atunci, cum ar fi putut să ia parte la un masacru săvârşit la două sute de mile distanţă, în apropierea lacului Kissimmee?

— Ce spuneţi? exclamă căpitanul.

— Spun că Texar nu poate fi şeful sudiştilor care v-au atacat şalupele!

— Vă înşelaţi, domnule Burbank. Spaniolul a fost văzut de marinarii care au scăpat din dezastru. Eu însumi i-am interogat pe aceşti marinari, şi îl cunoşteau pe Texar pe care-1 văzuseră cu ochii lor la Saint-Augustine.

— Nu se poate, căpitane, replică James Burbank. Biletul scris de Zermah, bilet ce se află în mâinile noastre, dovedeşte că, pe data de 22 măreţie, Texar se afla încă în Golful Negru.

Gilbert îi ascultase fără să îi întrerupă. îşi dădea seama că tatăl său avea dreptate. Spaniolul n-avusese cum să se afle, în ziua masacrului, în vecinătatea lacului Kissimmee.

— La urma urmei, ce importanţă are! zise el, atunci. Există în viaţa acestui om întâmplări atât de inexplicabile, încât nici nu încerc să mi le explic. Pe 22 martie, se afla încă în Golful Negru, Zermah ne-o spune. Pe 22 martie, era în fruntea unei cete de miliţieni, la doua sute de mile distanţă, dumneavoastră ne-o spuneţi, conform raportului marinarilor, căpitane. Fie! Dar, ceea ce este sigur este că acum se află în Everglades. Or, în patruzeci şi opt de ore, vom ajunge la el!

— Da, Gilbert, îl susţinu căpitanul Howick, şi, fie pentru răpire, fie pentru ambuscadă, dacă îl vom împuşca pe

ticălosul ăsta, eu zic că îl vom împuşca pe drept! La drum!

Şi acest fapt era absolut de neînţeles, ca atâtea altele legate de viaţa particulară a lui Texar. Şi acum era vorba de un alibi inexplicabil, de ai fi zis că spaniolul era înzestrat, într-adevăr, cu darul de a se dedubla.

Se va lămuri oare acest mister? Nu putem afirma cu certitudine. Oricum, trebuiau să-1 prindă pe Texar, şi acesta era şi scopul marinarilor căpitanului Howick, uniţi cu tovarăşii lui James Burbank.

XI.

EVERGLADES.

O regiune, totodată, cumplită şi încântătoare, această Everglades. Situată în partea meridională a Floridei, se întinde până la capul Sabie, punctul extrem al peninsulei. La drept vorbind, regiunea aceasta nu este altceva decât o mlaştină imensă, aproape la nivelul Atlanticului. Apele se revarsă peste ea, răscolite de furtunile din largul oceanului, sau din Golful Mexic, amestecându-se cu apele căzute din înaltul cerului, adevărate cascade în sezonul hibernal. Din această cauză, ţinutul este pe jumătate lichid, pe jumătate solid şi aproape imposibil de locuit.

Fâşii de nisip alb prind ca într-o ramă oglinda întunecată a apelor, în care se reflectă doar puzderia de păsări ce zboară la suprafaţa lor. Nu sunt bogate în peşti, dar şerpii mişună peste tot.

Nu trebuie să credeţi, totuşi, că regiunea ar fi aridă. Nu, pe insule, scăldate de apele nesănătoase ale lacurilor, natura îşi reintră în drepturi. Malaria este, dacă putem spune astfel, învinsă de mireasma florilor din această zonă. Insulele sunt inundate de parfumul a mii de flori ce se deschid scânteind în soare ca nişte adevărate nestemate, aşa încât, pe drept cuvânt, ţinutul acesta a fost botezat cu poeticul nume de peninsula Florida. Astfel, în aceste oaze de sănătate din ţinutul Everglades vin să se refugieze indienii nomazi în rarele şi scurtele lor momente de răgaz.

Dacă pătrunzi câteva mile mai adânc în acest teritoriu, descoperi o pânză freatică pe o suprafaţă destul de întinsă, lacul Okee-cho-bee, situat ceva mai jos de paralela douăzeci şi şapte. într-un unghi al acestui lac se află insula Cameral, iar pe această insulă se afla bârlogul lui Texar.

Un ţinut demn de Texar şi de tovarăşii lui! Pe vremea când Florida aparţinea încă spaniolilor, aici, mai ales, se refugiau răufăcătorii de rasă albă, încercând să scape de mâna justiţiei din ţara lor! Amestecaţi cu populaţia indigenă, n-au fost ei strămoşii acelor creeks, acelor seminoli, acelor indieni nomazi care n-au putut fi învinşi decât în urma unui război lung, crâncen şi sângeros, înfrângerea lor, mai mult sau mai puţin definitivă, datând de-abia din 1845?

Insula Cameral pare a fi la adăpost de orice agresiune. În partea sa orientală, este adevărat, doar un canal îngust o desparte de pământul cu adevărat tare, solid, ferm – dacă mlaştina ce înconjoară lacul poate fi numită astfel. Canalul măsoară o sută de picioare şi-1 poţi trece cu o şalandă rudimentară. Altă posibilitate nu există.

Este imposibil să scapi de acolo încercând să-1 traversezi înot. Cine ar avea curajul să se avânte în apa mâloasă, plină de ierburi lungi, încâlcite şi de reptile?

Dincolo de canal se înalţă pădurea pe jumătate inundată, cu câteva poteci înguste, greu de dibuit. Şi, pe deasupra, ce de obstacole: un sol argilos, cleios care ţi se lipeşte de tălpi, trunchiuri enorme prăbuşite în calea ta, un miros de mucegai care te sufocă! Tot aici cresc plante primejdioase, „phylaceele”, mai veninoase decât ciulinii, şi, mai ales, o puzderie de „pezize”, un soi de ciuperci gigantice care, la cea mai mică atingere, explodează atât de puternic, de parcă ar fi încărcate cu fulmicotón sau cu dinamită. într-o clipă, atmosfera se umple de aburi roşiatici. Pulberea de spori ţi se lipeşte de piele şi-ţi provoacă o erupţie violentă. Este, aşadar, mai prudent să eviţi această vegetaţie primejdioasă, aşa cum ai evita cele mai primejdioase animale din universul teratologic.

Sălaşul lui Texar nu era nimic mai mult decât un fost wigwam indian, construit din paie amestecate cu lut, aşezat la adăpostul unor arbori uriaşi, în partea de răsărit a insulei. Acoperit în întregime de verdeaţă, nu-1 puteai zări nici de pe malul cel mai apropiat. Cei doi copoi îl păzeau cu aceeaşi străşnicie cu care păziseră şi foitul din Golful Negru. Dresaţi odinioară să vâneze oameni, ar fi sfâşiat în bucăţi pe oricine s-ar fi apropiat de wigwam.

Aici fuseseră aduse, cu două zile în urmă, Zermah şi micuţa Dy. Călătoria nu fusese prea obositoare, câtă vreme urcaseră pe Saint-John până la lacul Washington, dar, de îndată ce pătrunseseră în pădurea de chiparoşi, devenise extrem de dificilă, chiar pentru nişte bărbaţi viguroşi, obişnuiţi cu clima nesănătoasă şi cu drumurile lungi prin păduri şi prin mlaştini, închipuiţi-vă câte avură de îndurat o femeie şi un copil! Zermah era, totuşi, puternică, devotată şi curajoasă. O purtase tot timpul pe Dy în braţe, care, altfel, n-ar fi rezistat. Zermah se târâse în genunchi, numai ca s-o cruţe pe micuţă. Aşa că era la capătul puterilor atunci când ajunseseră pe insula Cameral.

Şi acum, după cele ce se întâmplaseră în momentul în care Texar şi Squambo o luaseră din Golful Negru, ce speranţe mai putea avea? Nu ştia dacă biletul pe care i-1 înmânase tânărului sclav ajunsese în mâinile lui James Burbank, dar, cel puţin, ştia că negrul plătise cu viaţa devotamentul de care dăduse dovadă în încercarea de a o salva. Surprins în momentul în care vroia să părăsească insula cu destinaţia Camdless-Bay, fusese lovit mortal. Şi, atunci, metisa îşi spuse că James Burbank nu va şti niciodată ceea ce ea aflase de la bietul negru, anume că spaniolul şi oamenii lui se pregăteau să plece pe insula Cameral. In aceste condiţii, cum să mai reuşească să-i dea de urmă?

Aşadar, Zermah nu mai putea păstra nici o urmă de speranţă. Orice şansă de salvare avea să se risipească. Ştia destul! De aici nu se putea evada!

La sosire, micuţa era extrem de slăbită. în ciuda grijii permanente a lui Zermah, influenţa unui climat potrivnic îi zdruncinase grav sănătatea. Palidă, slăbită, ca şi cum ar fi fost otrăvită de emanaţiile acestor mlaştini, nu mai avea puterea să se ţină pe picioare şi de-abia dacă mai reuşea să îngaime câteva vorbe, şi asta doar pentru a întreba de mama ei. Zermah nu mai putea să-i spună, aşa cum o făcuse în primele lor zile petrecute în fortul din Golful Negru, că o va revedea curând pe doamna Burbank, că tatăl, fratele ei, domnişoara Alice, Mars vor fi curând alături de ea. Cu inteligenţa ei atât de precoce, parca şi mai ascuţită de încercările prin care trecuse în timpul scenelor îngrozitoare de pe plantaţie, Dy îşi dădea seama că fusese smulsă din căminul părintesc, că se afla în mâinile unui om râu la suflet şi că, dacă nu-i venea nimeni în ajutor, nu va mai revedea niciodată plantaţia de la Camdless-Bay.

Acum, Zermah nu mai ştia ce să îi răspundă şi, în ciuda devotamentului ei, vedea cum sărmanul copil se stinge.

Aşa cum am spus, wigwam-ul era doar o coliba primitivă care nu-ţi putea oferi adăpost pe timp de iarna. Atunci, ploaia şi vântul ar fi pătruns prin toate crăpăturile. în anotimpul cald, însă, care deja începuse să se facă simţit Ia această latitudine, măcar putea să-i ferească pe locatari de arşiţa soarelui.

Wigwam-ul era împărţit în două încăperi de mărimi diferite: una, destul de strâmtă, luminată slab, nu comunica direct cu exteriorul, ci dădea în cealaltă. Aceasta din urmă avea ferestrele orientate spre malul canalului, fiind camera principală.

Zermah şi Dy fuseseră surghiunite în camera cea mică, unde aveau la dispoziţie doar câteva obiecte de toaletă şi un aşternut de paie care le slujea drept culcuş.

Cealaltă cameră era ocupată de Texar şi de indianul Squambo, care nu-şi părăsea niciodată stăpânul. Mobila din această încăpere consta dintr-o masă pe care se aflau mai multe ulcioare cu rachiu, pahare şi câteva farfurii, dintr-un

soi de dulap pentru provizii, dintr-un trunchi de copac cioplit grosolan ţinând drept loc de scaune şi din două mănunchiuri de iarbă ţinând loc de paturi. Focul necesar pentru pregătirea mesei se făcea într-o vatra de piatra construită afară, în dosul colibei. Era suficient pentru o alimentaţie compusă din came uscată, din vânatul cu care un vânător se putea aproviziona cu uşurinţă şi din belşug pe insulă, din legume şi fructe aproape sălbatice, în sfârşit, atât cât să nu mori de foame.

În ceea ce priveşte sclavii, în număr de şase, pe care Texar îi adusese din Golful Negru, ei dormeau afară, împreună cu cei doi câini şi, ca şi aceştia, păzeau wigwam-ul, singurul lor acoperiş fiind crengile arborilor uriaşi împletite deasupra capetelor lor.

Totuşi, încă din prima zi, Dy şi Zermah fura lăsate să se plimbe libere. Nu au fost închise în camera lor, doar se aflau pe insula Cameral! Se mulţumiră numai să le supravegheze – măsură de prevedere, de altfel, inutilă, căci era imposibil să traversezi canalul, fără să te foloseşti de şalanda pe care unul dintre negri o păzea în permanenţă. In vreme ce o plimba pe micuţă, Zermah îşi dădu seama imediat câte greutăţi ar fi avut de întâmpinat, dacă ar fi încercat să evadeze.

În ziua aceea, dacă Squambo nu o pierdu o clipă din ochi, în schimb, metisa nu îl văzu deloc pe Texar. Dar, când se înnopta, auzi şi vocea spaniolului. Schimbă câteva vorbe cu Squambo, recomandându-i o supraveghere severă. Şi, curând, în afara metisei, toată lumea din wigwam adormi.

Până atunci, trebuie s-o spunem, Zermah nu reuşise să scoată o vorbă de la Texar. Urcând pe firul apei spre lacul Washington, încercase în zadar să-1 facă să spună ce are de gând cu micuţa Dy şi cu ea, trecând de la rugăminţi la ameninţări.

În timp ce îi vorbea, spaniolul se mulţumi să o fixeze cu ochii lui reci şi răi. Apoi, ridicând din umeri, făcu gestul

unui om care s-a săturat să tot fie pisat la cap şi nu catadicsi să-i răspundă.

Dar Zermah nu era femeia care să se dea bătută. Ajunsă pe insula Cameral, luă hotărârea să vorbească din nou cu Texar, să-1 implore să-i fie milă, dacă nu de ea, cel puţin de nefericita fetiţă, sau, dacă nu reuşea astfel, să încerce să-i stârnească interesul material.

Ocazia se ivi.

A doua zi, în vreme ce micuţa dormea, Zermah se îndreptă spre canal. Texar se plimba pe mal. Tocmai le poruncea sclavilor conduşi de Squambo să taie vegetaţia acvatica ce făcea destul de dificilă circulaţia barjei.

În timp ce curăţau canalul, negrii băteau apa cu nişte prăjini lungi, pentru a speria reptilele ale căror capete se iţeau ici şi colo.

O clipa mai târziu, când Squambo plecă de lângă stăpânul lui, iar acesta se pregăti să se îndepărteze, Zermah îi ieşi drept în faţă.

Texar o lăsa să se apropie şi, când metisa ajunse lângă el, se opri.

— Texar, îi zise Zermah, cu multă hotărâre în glas, trebuie să îţi vorbesc. Va fi, desigur, pentru ultima oară, şi, de aceea, te rog să mă asculţi.

Spaniolul, ocupat să îşi aprindă o ţigară, nu îi răspunse. Aşa că, după ce aşteptă câteva clipe, Zermah continuă astfel:

— Texar, vrei să-mi spui, în sfârşit, ce ai de gând să faci cu Dy Burbank? Nici un răspuns.

— N-o să încerc să te înduioşez în ceea ce mă priveşte. Soarta mea nu are importanţă. Dar e vorba de copilul acesta a cărui viaţă este în pericol şi care îţi va scăpa în curând…

În faţa acestei afirmaţii, Texar făcu un gest care arăta că nu credea o iotă din ceea ce i se spunea.

— Da, curând. Dacă nu prin fugă, atunci prin moarte!

După ce sufla alene fumul ţigării, spaniolul catadicsi să îi răspundă:

— Da de unde! în câteva zile, fetiţa se va însănătoşi. Îi trebuie doar puţină odihnă, şi mă bizui pe tine, Zermah, că vei şti să o îngrijeşti în aşa fel încât odorul mamei să nu păţească nimic.

— Nu va fi aşa, Texar. îţi repet, în scurtă vreme copilul se va prăpădi, şi moartea lui nu îţi va fi de nici un folos.

— Cum adică de nici un folos, când o ţin departe de mama ei care este pe moarte, de tatăl, de fratele ei care sunt disperaţi!

— Fie! Te-ai răzbunat, Texar, dar, crede-mă, ai fi mult mai avantajat dacă ai reda-o familiei, decât să o ţii aici.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că i-ai făcut să sufere destul… Acum, trebuie să acţionezi în interesul tău…

— În interesul meu…

— Bineînţeles, Texar, îi răspunse Zermah, însufleţindu-se. Plantaţia de la Camdless-Bay a fost devastată. Doamna Burbank este pe moarte, poate chiar moartă în momentul în care îţi vorbesc, fiica ei a dispărut, iar tatăl ei încearcă în zadar să-i dea de urmă. Toate aceste crime tu le-ai comis, Texar, eu ştiu asta! Am tot dreptul să ţi-o spun în faţa! Dar, ai grijă! într-o bună zi, toate crimele astea vor fi descoperite. Ei, bine, gândeşte-te la pedeapsa care te aşteaptă. Da! Este în interesul tău să ai milă. Nu vorbesc pentru mine, biata femeie pe care soţul ei nu o va mai găsi atunci când se va întoarce. Nu! Iţi vorbesc doar pentru această sărmană micuţă care va muri. Ţine-mă pe mine prizoniera, dacă asta vrei, dar dă-i drumul fetiţei, las-o să se întoarcă la Camdless-Bay, las-o să se întoarcă acasă la mama ei. Nu ţi se va mai cere niciodată socoteală pentru ceea ce ai făcut. Trecutul tău va fi uitat cu desăvârşire. Şi chiar, dacă vei cere libertatea micuţei, îţi va fi plătită cu aur. Dacă îţi vorbesc astfel, Texar, daca îţi propun acest schimb, o fac pentru că îi cunosc prea bine pe James Burbank şi pe

ai săi şi ştiu ce se petrece în sufletul lor. Ştiu că şi-ar da fără nici o părere de rău toată averea, numai să-şi salveze copilul. Jur în faţa lui Dumnezeu că vor respecta promisiunea pe care ţi-o face sclava lor.

— Sclava lor? exclamă, ironic, Texar. Nu mai există sclavi la Camdless-Bay!

— Ba da, Texar căci, pentru a rămâne lângă stăpânul meu, nu am acceptat să fiu liberă!

— Nu mai spune, Zermah, nu mai spune! Ei, bine, dacă nu ţi-e silă să fii sclavă, cred că ne vom înţelege. Acum şapte, opt ani, am vrut să te cumpăr de la prietenul meu Tickbom. Am oferit pentru tine, numai pentru tine, o sumă considerabilă, şi mi-ai fi aparţinut încă de atunci, dacă n-ar fi apărut James Burbank. Acum, te am şi te voi păstra.

— Fie! Voi fi sclava ta. Dar, copilul? Vei înapoia copilul?

— Fiica lui James Burbank? replica Texar, cuprins de cea mai violenta ura. Să i-o dau înapoi tatălui ei? Niciodată!

— Ticălosule! strigă Zermah, copleşită de furie. Ei, bine, dacă nu tatăl ei, atunci Dumnezeu va fi acela care ţi-o va smulge din mâini.

Un rânjet şi o ridicare din umeri fură singurul răspuns al spaniolului, între timp, îşi răsucise o altă ţigară pe care şi-o aprinse pe îndelete de la mucul celei de dinainte, după care se îndepărtă urcând pe malul canalului fără ca măcar să-i mai arunce o singura privire lui Zermah, de parcă aceasta nici nu ar mai fi existat pentru el.

Dacă ar fi avut o armă, cu siguranţă că metisa l-ar fi ucis ca pe o fiară sălbatică, chiar dacă, după aceea, ar fi fost, la rândul ei, omorâtă de Squambo. Dar aşa, nu putea face nimic. Nemişcată, se uita la sclavii ce munceau pe mal. Nici o faţă cât de cât mai prietenoasă, doar figuri sălbatice, chipuri de brute care nu aveau nimic omenesc în ele. Se întoarse în wigwam pentru a-şi relua rolul de mamă lângă copilul ce o chema cu glas sfârşit.

Zermah încercă să o mângâie pe sărmana micuţă făptură, luând-o în braţe. Sărutările ei îi mai aduseră puţin sânge în

obraji. O duse afară, lângă focul ce ardea în vatra din dosul colibei şi îi pregăti o băutură caldă. îi acorda toate îngrijirile pe care i le putea da în împrejurările în care se aflau. Dy îi mulţumi cu un surâs... Şi ce surâs!... Mai trist decât o lacrimă!

Zermah nu-1 mai revăzu pe spaniol toată ziua. De altfel, nici nu-1 mai căută. La ce bun? Acesta nu şi-ar fi schimbat atitudinea, şi amândoi n-ar fi făcut altceva decât să se certe din nou, aruncându-şi vorbe grele. Singurul rezultat ar fi fost că situaţia prizonierelor s-ar fi înrăutăţit şi mai mult.

Într-adevăr, dacă până acum, de la venirea pe insula Cameral, fuseseră cruţate de brutalităţi, avea toate motivele să se aştepte la tot ce era mai rău din partea unui astfel de individ. Era suficient un acces de furie, ca spaniolul să se dezlănţuie şi să devină extrem de violent. Omul acesta fără suflet nu ştia ce este mila şi, dacă nici perspectiva de a fi bogat şi liber nu-1 făcuse să-şi domolească ura, Zermah trebuia să renunţe la orice speranţă în ceea ce priveşte viitorul. Cât despre oamenii lui Texar, indianul Squambo, sclavii, cum sa le ceară să fie mai umani decât stăpânul lor? Ştiau cu toţii ce soartă îl aştepta pe acela ce i-ar fi arătat măcar un dram de simpatie. Nici din partea lor nu putea nădăjdui la nimic bun. Trebuia să se descurce singură. Aşa că se hotărî să fugă chiar în noaptea aceea.

Dar, în ce mod? Cum să treacă de brâul de apă ce încingea insula Cameral? Chiar daca în faţa wigwam-uM canalul era mai strâmt, nu putea, totuşi, să îl străbată înot. Rămânea, aşadar, o singură soluţie: să pună mâna pe şalandă pentru a încerca să ajungă pe celălalt mal.

Se însera, apoi se lăsă noaptea care se anunţa deosebit de întunecoasa, urâtă chiar, căci începuse să plouă, şi vântul ameninţa să se abată asupra insulei.

Dacă era imposibil ca Zermah să iasă din wigwam pe uşa de la camera principală, poate că nu avea să-i fie prea greu să facă o gaură în peretele de pământ şi să treacă prin ea,

împreuna cu Dy. Odată ajunsă afară, avea să vadă ce are de făcut.

Pe la ora zece, din exterior nu se mai auzea decât şuieratul vântului. Texar şi Squambo dormeau. Câinii, ghemuiţi în cine ştie ce tufiş, nu se mai învârteau în jurul colibei.

Momentul era favorabil.

În vreme ce Dy se odihnea pe culcuşul de iarbă, Zermah începu să scobească încetişor peretele lateral al wigwam-ului înlăturând pământul şi stuful din care era compus.

După un ceas, gaura nu era încă destul de largă pentru ca micuţa şi ea să se poată strecura pe acolo, aşa că se pregăti să continue să sape în perete, când un zgomot o făcu să se oprească brusc.

Zgomotul venea de undeva, din bezna de afara. Câinii începură să latre, dând de veste că cineva umbla prin preajma. Texar şi Squambo, sculaţi din somn, se năpustiră pe uşă.

Atunci se auziră voci. Era limpede ca un grup de oameni sosise pe malul opus. Pentru moment, Zermah trebuia să renunţe la orice încercare de a evada.

Ascultă, cu urechile ciulite. Ce se întâmpla? Providenţa se îndura de ea? îi trimitea un ajutor la care nici nu mai spera?

Îşi dădu seama imediat că nu era aşa. Ar fi fost o lupta, noii sosiţi ar fi atacat, încercând să treacă canalul, iar oamenii lui Texar s-ar fi apărat! S-ar fi auzit strigăte, împuşcături! Nimic din toate astea. Mai degrabă, soseau întăriri pe insula Cameral.

O clipă mai târziu, Zermah văzu două persoane intrând în wigwam. Spaniolu! era însoţit de altcineva, nu de Squambo, căci glasul indianului se mai auzea încă afara, dinspre canal.

Doi bărbaţi, totuşi, erau în cameră. începură să vorbească în şoapta, după care se întrerupseră.

Unul dintre ei, cu un felinar în mână, se îndreptă spre odaia lui Zermah. Aceasta abia avu timp să se arunce pe

culcuşul de iarbă, în aşa fel încât să ascundă gaura făcută în peretele lateral.

Texar – căci el era – întredeschise uşa, aruncă o privire înăuntru şi o văzu pe metisă întinsă lângă fetiţă. Amândouă păreau cufundate într-un somn adânc. Atunci, se retrase.

Zermah îşi reluă locul în spatele uşii închise.

Dacă nu putea să vadă nimic din ceea ce se întâmpla în încăperea alăturată, nici să-1 zărească pe interlocutorul lui Texar, putea sa audă. Şi iată ce auzi.

XII.

CE AUDE ZERMAH

— Tu, pe insula Cameral?

— Da, de câteva ceasuri.

— Te credeam la Adamsville, în vecinătatea lacului Apopka.

— Eram, acum opt zile.

— Şi de cc-ai venit?

— Am fost nevoit.

— Ştii că nu trebuia să ne întâlnim niciodată în altă parte decât în Golful Negru, şi doar atunci când mă înştiinţai din vreme!

— Îţi repet, am fost nevoit să plec în grabă şi să mă refugiez în mlaştini.

— De ce?

— O să afli.

— Nu rişti să ne dai de gol?

— Nu! Am ajuns noaptea, şi niciunul din sclavii tăi nu a putut să mă vadă.

Dacă, până acum, Zermah nu înţelegea nimic din această conversaţie, nici măcar nu ghicea cine putea fi oaspetele sosit pe neaşteptate în toiul nopţii. Erau cu siguranţă, în odaia vecină, doi oameni care vorbeau, şi aveai, totuşi, impresia că un singur om întreabă şi răspunde. Aceleaşi inflexiuni ale vocii, aceeaşi sonoritate. Ai fi zis că toate aceste cuvinte ies din aceeaşi gură. Zermah încerca în zadar să zărească ceva printr-o crăpătură a uşii. Slab luminată, încăperea rămânea într-un semiîntuneric care nu-

ţi îngăduia să distingi nici cel mai mărunt obiect. Aşa că metisa fu obligată să se limiteze la a surprinde cât mai mult din această conversaţie care putea li de maximă importanţă pentru ea.

După un moment de tăcere, cei doi continuară discuţia. Evident, Texar fu acela care puse această întrebare:

— Ai venit singur?

— Nu, câţiva partizani de-ai noştri m-au însoţit pana în Everglades.

— Câţi sunt?

— Cam patruzeci.

— Nu ţi-e teamă că s-ar putea să afle ceea ce noi am ţinut ascuns atâta vreme?

— Deloc, n-o să ne vadă niciodată împreună. Când vor părăsi insula Cameral, nu vor şti nimic şi nimic nu se va schimba în viaţa noastră!

În clipa aceea, lui Zermah i se păru că aude sunetul făcut atunci când doi oameni bat palma.

Apoi, conversaţia fu reluată în următorii termeni:

— Ce s-a mai întâmplat după ocuparea Jacksonville-ului?

— Un lucru destul de grav. Ştii că Dupont a cucerit Saint-Augustine?

— Da, ştiu, şi tu, la rândul tău, ştii de ce trebuie să ştiu!

— Într-adevăr! Povestea trenului de la Fernandina a picat la ţanc. în felul ăsta ai avut un alibi ce i-a obligat pe cei din Consiliu să te achite!

— Şi nu aveau deloc chef să o facă! La naiba! Nu e prima oară când scăpăm astfel.

— Şi nu va fi nici ultima. Dar poate nu ai aflat în ce scop au ocupat federalii Saint-Augustine. Nu atât pentru a cuceri capitala comitatului Saint-John, cât pentru a organiza blocada pe coasta Atlanticului.

— Am auzit.

— Ei, bine, supravegherea coastei de la gurile lui Saint-John până la insulele Bahama, asta nu i s-a părut suficient lui Dupont care a vrut să meargă pe urmele contrabandei

de război şi în interiorul Floridei. Aşa că s-a hotărât să trimită două şalupe cu un detaşament de marinari, comandaţi de doi ofiţeri din escadră. Ştiai ceva despre asta? Nu.

— Dar pe ce dată ai plecat din Golful Negru? La câteva zile după achitarea ta?

— Da! Pe 22 ale lunii acesteia.

— Într-adevăr, toate astea s-au întâmplat pe 22.

Trebuie spus că nici Zermah nu avea cum să ştie de capcana de la Kissimmee, despre care căpitanul Howick îi vorbise lui Gilbert Burbank, atunci când se întâlniseră în pădure.

Află, aşadar, atunci, o dată cu spaniolul, cum, după ce şalupele fuseseră incendiate, doar doisprezece marinari scăpaseră cu viaţă şi reuşiseră cu greu să ajungă înapoi la comandorul Dupont, înştiinţându-1 în legătură cu acest dezastru.

— Bravo! Bravo! exclamă Texar. Iată o revanşă admirabilă pentru ocuparea Jacksonville-ului, şi tare bine ar fi să mai atragem câţiva din blestemaţii ăştia de nordişti prin coclaurile astea. Le-ar rămâne oasele pe-aici!

— Da, bine-ar fi, încuviinţă plin de entuziasm celălalt, mai ales dacă s-ar aventura prin mlaştini, până la Everglades. Şi cu siguranţă că îi vom vedea curând.

— Ce vrei să spui?

— Că Dupont ajurat să răzbune moartea ofiţerilor şi marinarilor lui. Aşa că a trimis un alt detaşament de marinari în comitatul Saint-John.

— Federalii vin spre noi?

— Da, dar mai numeroşi, mai bine înarmaţi, şi cu ochii-n patru, temându-se de încă o ambuscadă.

— L-ai întâlnit?

— Nu, căci, de data asta, partizanii noştri nu sunt pregătiţi pentru o asemenea lupta şi a trebuit să ne retragem. Dar, retrăgându-ne, îi aducem încoace, încetul cu încetul. Atunci

când vom aduna detaşamentele de miliţie răspândite prin preajmă, îi vom ataca, şi nu va scăpa niciunul cu viaţă!

— De unde au plecat?

— Din Mosquito-Inlet.

— Pe unde vin?

— Prin pădurea de chiparoşi.

— Unde ar putea fi în clipa asta?

— La cam patruzeci de mile de insula Cameral.

— Bine, zise Texar. Trebuie să-i lăsam să meargă spre sud, iar în vremea asta să adunam detaşamentele de miliţie, fără să mai pierdem nici măcar o zi.

Daca vom fi nevoiţi, mâine vom pleca spre canalul din Bahama, ca să ne refugiem acolo…

— Iar de acolo, daca vom fi încolţiţi înainte de a-i putea strânge pe miliţieni, ne vom putea retrage în insulele engleze!

Diversele subiecte atinse pe parcursul acestei conversaţii erau de cel mai mare interes pentru Zermah. Daca Texar se hotăra sa părăsească insula, le va lua pe prizoniere cu el, sau le va lăsa aici sub paza lui Squambo? In acest din urma caz, era mai convenabil să încerce să evadeze de-abia după plecarea spaniolului. Poate că atunci va putea acţiona cu mai multe şanse de succes. Şi apoi, s-ar fi putut ca detaşamentul federal, care în acel moment parcurgea Florida de Jos, să ajungă pe malul lacului Okee-cho-bee, în vecinătatea insulei Cameral.

Dar speranţele metisei se spulberară imediat.

Într-adevăr, la întrebarea care îi fu pusa în legătură cu ceea ce intenţiona să facă în ceea ce le priveşte pe Zermah şi pe Dy, Texar răspunse fără să şovăie:

— Le voi lua cu mine, dacă e nevoie, până la insulele Bahama.

— Fetiţa va putea suporta oboseala unei noi călătorii?

— Da! Răspund de asta, şi, de altfel, Zermah va şti cum s-o cruţe de oboseală pe drum!

— Totuşi, dacă nu va rezista şi va muri?

— Mai bine s-o văd moartă, decât să o duc înapoi la tatăl ei!

— Ah! îi urăşti de moarte pe cei din familia Burbank!

— Tot atât cât îi urăşti şi tu!

Zermah simţea că nu se mai poate stăpâni şi fu pe punctul de a împinge uşa pentru a se afla faţă-n faţa cu cei doi bărbaţi atât de asemănători unul cu altul, nu numai în ceea ce priveşte vocile, dar şi prin pornirile lor rele, prin lipsa absolută de conştiinţă şi de inimă. Reuşi, totuşi, să se stăpânească. Era mai bine să aştepte până la ultimele vorbe rostite de Texar şi de complicele lui. Poate că, odată discuţia încheiata, se vor culca. Atunci va avea timp să evadeze, câci trebuia neapărat să o facă înainte de a pomi spre Bahama.

Evident, spaniolul se afla în situaţia aceluia care are o mulţime de lucruri de aflat de la cel care îi vorbea. Continua, aşadar, să-1 iscodească.

— Ce mai e nou în Nord? îl întrebă el.

— Nimic foarte important. Din nenorocire, se pare că federalii sunt în avantaj, şi ne putem teme că, de data asta, cauza pentru care se lupta cei din Sud este definitiv pierdută.

— Ei, nu mai spune! exclamă, ironic, Texar.

— De fapt, noi nu suntem nici de partea celor din Sud, nici de partea celor din Nord, zise celălalt.

— Nu, ceea ce ne interesează pe noi, în vreme ce cele doua părţi se luptă pe viaţă şi pe moarte, este să fim în tabăra celor care pot câştiga mai mult.

Vorbind astfel, Texar îşi dezvăluia adevărata fire şi adevăratele intenţii. Să pescuiască în apele tulburi ale războiului civil, asta era tot ceea ce voiau cei doi.

— Dar, adaugă el, ce s-a petrecut mai deosebit în Florida în ultimele opt zile?

— Nimic despre care să nu fi aflat şi tu. Stevens este deja stăpân peste fluviu până la Picolata.

— Şi nu ţi se pare că vrea să urce pe firul apei până dincolo de această localitate'?

— Nu, canonierele stau pe loc şi nu par să aibă de gând să o pornească spre sudul comitatului. De altfel, cred că nu vor mai rămâne mult timp acolo, şi, în cazul acesta, fluviul va aparţine din nou în întregime confederaţilor!

— Ce vrei să spui?

— Se zvoneşte că Dupont intenţionează să părăsească Florida, lăsând doar două, trei vapoare pentru blocarea coastelor.

— Crezi că este posibil'?

— Îţi repet, aşa se spune şi, dacă este adevărat, Saint-Augustine va fi evacuat în curând.

— Şi Jacksonville?

— Şi Jacksonville.

— La naiba! Asta înseamnă că voi putea să mă întorc, că voi putea să formez din nou comitetul, că voi putea să-mi reiau locul pe care l-am pierdut din pricina federalilor! Ah! Nordişti blestemaţi, să pun eu din nou mâna pe putere şi o să vedeţi voi cum mă voi folosi de ea!

— Bine zis!

— Şi, dacă James Burbank, dacă familia lui n-au plecat încă din Camdless-Bay, dacă n-au fugit încă, de data asta n-o să mai îmi scape!

— Sunt de acord cu tine! Tot ceea ce ai suferit tu din cauza familiei acesteia am suferit şi eu! Ce vrei tu vreau şi eu! Pe cine urăşti tu urăsc şi eu! Amândoi nu suntem decât…

— Da! O singură fiinţă! îl completă Texar.

Conversaţia se întrerupse o clipă. Clinchetul paharelor îi dădu de veste lui Zermah că Texar şi „celălalt” beau împreună.

Zermah era îngrozită. După cele ce spuneau, se părea că cei doi aveau o parte egală de vină în legătură cu crimele comise în ultima vreme în Florida şi îndeosebi împotriva familiei Burbank. După ce îi ascultă încă o jumătate de ceas, metisa se convinse că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile. Află o mulţime de detalii din viaţa stranie a spaniolului. Şi mereu aceeaşi voce care punea întrebările şi dădea

răspunsurile, de parcă Texar ar fi vorbit singur în odaia alăturată. Era aici un mister pe care metisa ardea de nerăbdare să-1 descopere. Dar, cu siguranţă că, dacă ar fi bănuit că Zermah aflase o parte din secretele lor, ticăloşii aceştia nu ar fi stat o clipă pe gânduri şi ar fi ucis-o! Şi ce soartă o aştepta pe biata micuţă, dacă Zermah nu ar mai fi fost lângă ea?

Era ora unsprezece noaptea. Vremea continua să fie urâtă. Vântul şi ploaia se dezlănţuiau fără încetare. Desigur că Texar şi tovarăşul său nu aveau nici un chef să iasă pe o astfel de vreme. Urmau să-şi petreacă noaptea în wigwam. îşi vor pune doar a doua zi planurile în aplicare.

Şi Zermah nu mai avu nici o îndoială în această privinţă, atunci când îl auzi pe complicele lui Texar – el părea să fie – întrebând:

— Ei, bine, cum facem?

— Uite-aşa o să facem, răspunse spaniolul. Mâine dimineaţă vom merge cu oamenii noştri în recunoaştere în jurul lacului. Vom cerceta pădurea de chiparoşi pe o întindere de două, trei mile, trimiţându-i înainte pe cei care o cunosc bine, în special pe Squambo. Dacă nu există nici un indiciu că detaşamentul federal se află în apropiere, ne vom întoarce şi vom aştepta până în momentul în care va trebui să batem în retragere. Dacă, dimpotrivă, există semne că suntem în pericol, atunci îmi voi strânge oamenii şi o voi duce pe Zermah până la canalul Bahama. în ceea ce te priveşte, tu vei aduna trupele de miliţieni împrăştiate în Florida de Jos.

— Am înţeles, răspunse celălalt. Mâine, în timp ce tu vei pomi în recunoaştere, eu mă voi ascunde în pădurea de pe insulă. Nu trebuie să fim văzuţi împreună!

— Bineînţeles! strigă Texar. Să ne ferim ca dracul de tămâie de o asemenea imprudenţă. Ar însemna să dezvăluim secretul nostru! Aşa că nu ne vom revedea decât în noaptea următoare, tot aici, în wigwam. Şi chiar dacă voi fi silit să plec în timpul zilei, nu vei părăsi insula decât după

plecarea mea. în cazul ăsta, ne vom întâlni în preajma capului Sabie.

Zermah îşi dădu seama că nu mai putea spera să fie eliberată de federali.

Într-adevăr, dacă, în timpul zilei, va descoperi că detaşamentul se află în apropiere, spaniolul va părăsi insula împreună cu prizonierele!

Pentru a se salva, metisa nu se putea bizui decât pe ea însăşi, oricât de mari ar fi fost pericolele pe care le presupunea o evadare atât de dificilă, dacă nu chittr aproape imposibilă.

Şi, totuşi, cu cât curaj ar fi încercat să fugă, dacă ar fi ştiut că James Burbank, Gilbert, Mars şi câţiva dintre prietenii ei de pe plantaţie porniseră la drum ca s-o smulgă din mâinile lui Texar, că aflaseră din biletul ei încotro să-şi îndrepte cercetările, că domnul Burbank urcase deja pe Saint-John, dincolo de lacul Washington, că străbătuseră o mare parte din pădurea de chiparoşi, ca mica trupă de la Camdless-Bay se alăturase detaşamentului condus de căpitanul Howick, că Texar, chiar Texar era căutat ca fiind acela care pusese Ia cale ambuscada de la Kissimmee, ca, daca avea să fie prins, urma să fie împuşcat, fără nici o judecată!

Dar Zermah nu avea de unde să ştie toate astea. Nu se mai aştepta la nici un ajutor… Era ferm hotărâtă să rişte totul pentru a fugi de pe insula Cameral.

Trebuia, totuşi, să mai întârzie cu douăzeci şi patru de ore punerea în aplicare a planurilor ei, deşi noaptea, foarte întunecoasă, era cât se poate de potrivită pentru o evadare. Sclavii nu se adăpostiseră sub copaci, ci se aciuiseră în jurul colibei. Îi auzeai umblând pe mal, fumând sau discutând. Or, dacă tentativa ei ar fi eşuat, daca planul ei ar fi fost descoperit, Zermah s-ar fi aflat într-o situaţie şi mai rea, expunându-se violenţelor lui Texar.

De altfel, poate că în timpul zilei i se va ivi o ocazie mai bună de a evada. Nu spusese spaniolul că toţi oamenii lui, inclusiv Squambo, îl vor însoţi, în expediţia de

recunoaştere? Ar fi putut profita de această împrejurare, şansele de reuşită aveau să fie mai mari. Dacă izbutea să traverseze canalul fără să fie văzuta şi ajungea în pădure, ar fi fost, cu ajutorul lui Dumnezeu, salvată. Ascunzându-se, ar şti cum să evite să cadă din nou în mâinile lui Texar. Căpitanul Howick nu putea fi prea departe. De vreme ce se îndrepta spre lacul Okee-cho-bee, nu existau şanse să fie eliberata de acesta?

Aşadar, mai bine să aştepte să se facă ziuă. Dar, un eveniment neaşteptat distruse tot acest eşafodaj pe care se sprijineau ultimele speranţe ale metisei, periclitându-i definitiv poziţia în care se afla faţă de Texar.

În momentul acela, cineva bătu la uşa wigwam-ului. Era Squambo, care îşi strigă numele pentru a fi recunoscut de stăpânul lui.

— Intră! spuse spaniolul. Squambo intra.

— Ce ordine aveţi să-mi daţi pentru noaptea asta? întrebă el.

— Să vegheaţi cu cea mai mare grijă şi să-mi daţi imediat de ştire la cel mai mic semnal de alarmă, răspunse Texar.

— Am înţeles.

— Mâine dimineaţă vom pomi în recunoaştere în pădurea de chiparoşi.

— Şi metisa şi Dy?

— Vor fi la fel de bine păzite, ca de obicei. Acum, Squambo, să nu ne deranjeze nimeni!

— Am înţeles.

— Ce fac oamenii noştri?

— Umblă de colo-colo şi nu par dispuşi să se odihnească.

— Să nu se îndepărteze niciunul!

— Niciunul.

— Şi vremea?

— Nu mai e chiar aşa de urâtă. Ploaia s-a oprit, şi vântul se va domoli în curând.

— Bine.

Zermah asculta în continuare. Conversaţia urma, evident, să ia sfârşit, când se auzi un suspin înăbuşit, un soi de horcăit. Metisa simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

Se ridică, se repezi spre culcuşul de iarbă, se aplecă asupra fetiţei…

Dy tocmai se trezise, dar în ce stare! Un şuierat răguşit îi ieşea printre buze. Mânuţele ei băteau aerul de parcă ar fi vrut să-1 împingă în gură. Zermah auzi doar aceste cuvinte:

— Apă!… Apă…!

Biata copilă se sufoca. Trebuia s-o scoată numaidecât afară. În întuneric, Zermah, înnebunită, o luă în braţe încercând să o readucă la viaţă cu propria ei suflare. O simţi zbătându-se, de parcă ar fi avut convulsii. Scoase un ţipăt… împinse uşa dintre cele două camere…

Doi oameni stăteau în picioare în faţa lui Squambo, dar chipurile şi trupurile lor erau atât de asemănătoare, încât Zermah n-ar fi putut spune care dintre ei este Texar!

XIII.

O VIAŢA DUBLA.

Câteva cuvinte vor fi suficiente pentru a explica ceea ce, până acum, a părut de neexplicat în această poveste. Se va vedea ce pot născoci unii oameni, când însăşi firea lor păcătoasă, ajutată de o reală inteligenţă, îi împinge pe calea răului.

Oamenii aceştia, în faţa cărora Zermah apăruse pe neaşteptate, erau fraţi, fraţi gemeni!

Unde se născuseră? Nici ei nu ştiau. într-un sătuc din Texas, fără îndoiala – de unde numele de Texar, obţinut prin schimbarea ultimei litere a acestui cuvânt.

Se ştie ce este acest vast teritoriu, situat în sudul Statelor Unite, în apropiere de Golful Mexic.

După ce se revoltă împotriva mexicanilor, Texasul, susţinut de americani în lupta sa pentru independenţă, se alătură federaţiei în 1845, sub preşedinţia lui John Tyler.

Cincisprezece ani înainte de această anexare, doi copii abandonaţi fură găsiţi într-un sat de pe coasta texană, luaţi

şi crescuţi din mila publică.

Cei doi copii atraseră de la început atenţia prin extraordinara lor asemănare. Aceleaşi gesturi, acelaşi glas, aceeaşi atitudine, aceeaşi fizionomie şi, trebuie să adăugăm, aceleaşi instincte ce trădau o perversitate precoce. Cum au fost crescuţi, în ce măsură au beneficiat de o oarecare instruire, dacă au fost educaţi şi trimişi la şcoală, nu se ştie, după cum nu se ştie din ce familie proveneau. Poate că dintr-una din acele familii care au părăsit statul Texas după Declaraţia de Independenţă.

De îndată ce fraţii Texar, cuprinşi de o irezistibila dorinţă de a fi liberi, considerară că pot sta pe propriile lor picioare, se făcură nevăzuţi. Aveau amândoi douăzeci şi patru de ani. Nu există nici o îndoială că, din acel moment, singurul lor mod de a-şi câştiga existenţa avea să fie furtul, de pe ogoare, din ferme, de aici o pâine, de dincolo nişte fructe, în aşteptarea jafurilor la drumul mare, a atacurilor cu mâna armată pentru care se pregătiseră încă din copilărie.

Pe scurt, nu mai fură văzuţi în satele şi cătunele texane pe care aveau obiceiul să le viziteze în tovărăşia unor răufăcători ce începuseră, deja, să se folosească de asemănarea lor.

Se scurseră mulţi ani. Fraţii Texar fură uitaţi, nici numele nu li se mai pomenea. Şi, cu toate că numele acesta avea, mai târziu, să facă vâlva în Florida, fiind rostit cu teamă şi ură, nimeni nu-şi mai amintea că cei doi îşi petrecuseră copilăria în Texas.

Şi cum ar fi putut fi altfel, de vreme ce, în urma unui aranjament despre care vom vorbi mai târziu, nimeni nu ştia că există doi Texar! Bizuindu-se pe acest aranjament, puseseră la cale o serie de lovituri foarte greu de dovedit şi de pedepsit.

Într-adevăr – aşa cum se află ulterior, atunci când această dualitate a fost descoperită şi stabilita efectiv —, o vreme, de la douăzeci până la treizeci de ani, cei doi fraţi trăiseră

despărţiţi. îşi încercară norocul în toate felurile, visul lor fiind să facă avere. Nu se întâlneau decât la intervale rare, la adăpost de orice ochi indiscret, fie în America, fie în altă parte a lumii unde îi aruncase soarta.

Se descoperi, de asemenea, că unul sau altul dintre ei – poate chiar amândoi – practicaseră meseria de negustor de sclavi. Transportau sau, mai degrabă, asigurau transportul negrilor din Africa în statele din sudul Uniunii, în această operaţiune aveau doar rolul de intermediari între traficanţii de pe coastă şi căpitanii de vase folosiţi în acest trafic inuman.

Prospera, oare, comerţul lor? Nu se ştie. Este, totuşi, puţin probabil. în orice caz, scăzu într-o proporţie considerabila şi, în cele din urma, se întrerupse definitiv, atunci când negoţul de sclavi, denunţat ca un itct barbar, fu abolit în lumea civilizată. Cei doi fraţi se văzură nevoiţi să renunţe la acest gen de negustorie.

Totuşi, averea după care alergau de atâta amar de vreme, pe care voiau cu orice preţ s-o dobândească, averea asta nu o făcuseră încă şi trebuiau să o facă.

În momentul acela, cei doi aventurieri se hotărâră să profite de extraordinara lor asemănare.

Într-un asemenea caz, se întâmplă de cele mai multe ori ca, ajunşi adulţi, gemenii să nu mai semene atât de mult ca atunci când erau copii.

Cu cei doi Texar nu se întâmplă, însă, aşa. Pe măsură ce înaintau în vârstă, asemănarea lor fizică şi morală nu puteai spune că se accentua, ci rămânea aceeaşi – adică absolută. Era imposibil să-i deosebeşti – nu numai că aveau acelaşi chip şi acelaşi trup, dar aveau şi aceleaşi gesturi şi aceleaşi inflexiuni ale vocii.

Cei doi fraţi se hotărâră, aşadar, să se folosească de acest dar al naturii, ajutându-se de el la săvârşirea actelor celor mai detestabile, având posibilitatea, în situaţia în care unul dintre ei era acuzat, de a-şi stabili un alibi de natură să-i dovedească nevinovăţia. Aşa că, în timp ce unul dintre ei

săvârşea crima pe care o puseseră împreună la cale, celălalt se arăta în public la aceeaşi oră, în aşa fel încât, graţie alibiului, nevinovăţia era demonstrată ipso facto.

Se înţelege de la sine că trebuiau să-şi dea toată silinţa să nu fie prinşi niciodată în flagrant delict. într-adevăr, alibiul n-ar mai fi putut fi invocat, şi stratagema lor ar fi fost descoperită.

Organizându-şi în felul acesta existenţa, cei doi gemeni sosiră în Florida, unde nu-i cunoştea nimeni. Fuseseră atraşi în aceste locuri de numeroasele ocazii favorabile pe care le oferea unor oameni gata de orice ca să se îmbogăţească, cum erau ei, un stat în care indienii luptau mereu cu înverşunare împotriva americanilor şi spaniolilor.

Cei doi Texar apăruseră în peninsula Florida prin anii 1850, 1851. Dar ar trebui să spunem Texar, şi nu cei doi Texar. Conform înţelegerii lor, nu se arătară niciodată împreună, niciodată nu apărură în aceeaşi zi, în acelaşi loc, niciodată nimeni nu află că ar exista doi fraţi cu numele acesta.

De altfel, tot aşa cum trăiau în cel mai desăvârşit incognito, acelaşi mister învăluia şi locul în care îşi stabiliseră bârlogul.

Se ştie că se refugiaseră în inima Golfului Negru. Descoperiseră insuliţa din centru şi fortul părăsit în timpul unei escapade pe malurile fluviului SaintJohn. Aduseseră aici câţiva sclavi care nu le cunoşteau secretul. Doar Squambo era la curent cu misterul dublei lor existenţe. De un devotament fără margini, de o discreţie absolută în tot ceea ce îi privea, acest confident demn de toată încrederea al celor doi Texar era, totodată, executantul nemilos al tuturor poruncilor lor.

Desigur că cei doi nu apăreau niciodată împreună în Golful Negru. Atunci când aveau de discutat vreo afacere, o făceau prin corespondenţă. Am văzut că, în scopul acesta, nu utilizau niciodată poşta. Un bilet strecurat în nervurile unei frunze, iar frunza aceasta fixată de creanga unui

tulipier ce creştea în mlaştina din vecinătatea Golfului Negru, nu le trebuia mai mult. în fiecare zi, nu fără să ia toate măsurile de prevedere necesare, Squambo se ducea în mlaştină. Dacă avea o scrisoare de la acel Texar care se afla în fortul din Golful Negru, o agăţa de creanga tulipierului. Dacă scrisese celălalt frate, indianul lua scrisoarea din locul convenit şi o ducea în foit.

După sosirea lor în Florida, cei doi Texar nu întârziară să-şi facă relaţii în lumea interlppă. O mulţime de răufăcători deveniră complicii lor într-o mulţime de furturi comise în acea vreme, iar, mai târziu, chiar partizanii lor, atunci când începură să joace un rol destul de important în războiul de secesiune. Când unul, când altul se puneau în fruntea lor, şi aceştia nu ştiură niciodată că sub numele de Texar se ascundeau doi fraţi gemeni.

Acum se explică numeroasele alibiuri incontestabile, invocate de cei doi Texar, admise ca atare în toate acele procese în care fuseseră acuzaţi de atâtea delicte şi crime. Aşa se întâmplase cu afacerile deferite justiţiei în perioada anterioară acestei povestiri – între altele, cu afacerea fermei incendiate. Deşi James Burbank şi Zermah îl recunoscuseră pe spaniol ca fiind cel care dăduse foc fermei, acesta fusese achitat de tribunalul din Saint-Augustine, întrucât dovedise cu martori că, în momentul comiterii crimei, se afla în tienda lui Torillo. La fel se întâmplase şi în cazul devastării plantaţiei de la Camdless-Bay. Cum ar fi putut fi Texar în fruntea celor ce atacaseră Castle-House, cum ar fi putut să le răpească pe micuţa Dy şi pe Zermah, de vreme ce se afla printre prizonierii luaţi de federali la Fernandina şi închişi pe unul dintre vapoarele flotilei? Consiliul de Război se văzuse, aşadar, obligat să îl achite, în pofida atâtor dovezi şi în pofida depoziţiei sub jurământ a domnişoarei Alice Stannard.

Şi chiar şi aşa, admiţând că, în cele din urmă, s-ar fi stabilit că este vorba despre doi fraţi gemeni, este foarte probabil că nu s-ar fi ştiut niciodată care dintre ei participase efectiv

la comiterea acestor delicte. La urma urmei, nu erau amândoi vinovaţi, în aceeaşi măsură, când în calitate de complici, când în calitate de autori principali ai atentatelor ce, de atâţia ani, pustiiseră teritoriul Floridei de Sus? Da, cu siguranţă că da, şi pedeapsa avea să fie cât se poate de meritată, fie pentru unul, sau pentru celălalt – fie atât pentru unul, cât şi pentru celălalt.

Cât priveşte ceea ce se petrecuse recent la Jacksonville, este probabil că cei doi fraţi jucaseră pe rând acelaşi rol, după ce răzmeriţa provocase răsturnarea autorităţilor de drept ale oraşului. Atunci când Texar 1 lipsea, plecat în cine ştie ce expediţie stabilită în prealabil, Texar 2 îl înlocuia în exercitarea atribuţiilor sale, fără ca susţinătorii lor sa bănuiască nimic. Trebuie, aşadar, să admitem că au participat în mod egal la atacurile abuzive comise împotriva coloniştilor de origine nordistă şi împotriva proprietarilor de plantaţii din Sud cu opinii democrate.

Se înţelege că amândoi trebuiau să fie la curent cu ceea ce se petrecea atât în statele din centrul Uniunii, unde războiul avea o evoluţie atât de imprevizibila, cât şi în statul Florida. Dobândiseră, de altfel, o reală influenţă asupra albilor săraci din comitate, asupra spaniolilor, chiar şi a americanilor, susţinători ai sclaviei, în sfârşit, asupra întregii părţi detestabile a populaţiei, în aceste circumstanţe, trebuiau să corespondeze de multe ori, să-şi dea întâlnire în locuri secrete, să se sfătuiască pentru a asigura bunul mers al operaţiunilor lor, să se despartă pentru a-şi pregăti viitoarele alibiuri.

Aşa se face că, în momentul în care unul dintre ei era închis pe unui dintre bastimentele flotilei, celălalt organiza atacul de la Camdless-Bay. Şi se ştie apoi cum a fost scos de sub acuzare de Consiliul de Război din Saint-Augustine.

Am spus mai sus că vârsta nu modificase cu nimic fenomenala asemănare dintre cei doi fraţi. Totuşi, era posibil ca un accident fizic, o rană să altereze această

asemănare, unul dintre ei căpătând un semn particular. Or, acest lucru ar fi compromis succesul uneltirilor lor.

Şi, pe parcursul acestei existenţe atât de aventuroase, nu se aflau, oare, într-un pemianent pericol, fiind expuşi atâtor lovituri care, dacă ar fi avut consecinţe ireparabile, nu le-ar mai fi permis să se substituie unul altuia?

Dar, atâta vreme cât aceste accidente se puteau repara, asemănarea lor nu avea deloc de suferit.

Astfel, în timpul unui atac de noapte, cu puţin înainte de sosirea lor în Florida, unul dintre fraţi se alese cu barba arsă în urma unui foc tras de aproape. Imediat, celălalt se grăbi să îşi radă barba, pentru a fi la fel cu fratele său. Şi, după cum vă amintiţi, am menţionat acest fapt în legătură cu acel Texar care se afla în fort la începutul acestei povestiri.

Un alt fapt care trebuie explicat. Nu aţi uitat că, în timp ce se afla încă în Golful Negru, Zermah îl văzuse pe spaniol tatuându-şi braţul. Iată îe ce. Fratele său se afla printre acei călători care, prinşi de o ceată de seminoli, fuseseră marcaţi cu un semn de neşters pe braţul stâng. Imediat, o copie a acestui semn fu trimisă la fort, şi Squambo putu să reproducă tatuajul. Identitatea continua, aşadar, să fie desăvârşită.

Într-adevăr, am fi tentaţi să afirmăm că, dacă lui Texar 1 i s-ar amputa un membru, Texar 2 s-ar supune aceleiaşi operaţii.

Pe scurt, vreme de zece ani, fraţii Texar nu încetară să ducă această viaţă dublă, dar cu o asemenea abilitate, cu o asemenea prudenţă, încât, până acum, reuşiseră întotdeauna să păcălească justiţia. Se îmbogăţiseră gemenii în felul acesta? Da, fără îndoială, într-o oarecare măsură. O sumă destul de mare, economisită din banii obţinuţi în urma numeroaselor jafuri şi furturi fusese pitită într-un ascunziş din fortul din Golful Negru. Pentru orice eventualitate, spaniolul luase banii cu el atunci când se hotărâse să plece spre insula Cameral, şi puteţi fi convinşi că n-avea să-i lase

în wigwarn, dacă era constrâns să se refugieze dincolo de trecătoarea Bahama.

Dar, averea asta nu li se părea suficientă. Aşa că aveau de gând s-o mai rotunjească, înainte de a se bucura de ea în cine ştie ce ţară din Europa sau din America de Nord.

Aflând, de altfel, că Dupont, comandorul Dupont avea intenţii să părăsească Florida în curând, cei doi fraţi îşi spuseseră că se pot îmbogăţi şi mai mult, făcându-i pe coloniştii nordişti să plătească scump cele câteva săptămâni de ocupaţie federala. Erau, aşadar, hotărâţi să profite de ocazie. Odată întorşi la Jacksonville, împreună cu partizanii lor, împreună cu toţi sudiştii compromişi o dată cu ei, vor reuşi să provoace o nouă răzmeriţă şi să ajungă din nou la putere.

Cei doi Texar aveau, totuşi, un mijloc sigur de a câştiga ceea ce le lipsea, ca să fie bogaţi, chiar mai bogaţi decât în visele lor.

Într-adevăr, de ce oare nu acceptau propunerea pe care Zermah i-o făcuse unuia dintre ei? De ce nu consimţeau să înapoieze fetiţa părinţilor ei disperaţi? Cu siguranţă că James Burbank ar fi răscumpărat cu preţul averii sale libertatea copilului său. Ar fi fost, chiar, de acord să nu depună nici o plângere împotriva spaniolului. în cazul celor doi Texar, însă, ura era mai puternică decât interesul şi, dacă voiau să se îmbogăţească, voiau, de asemenea, să se răzbune pe familia Burbank, înainte de a părăsi definitiv Florida.

Acum ştiţi tot ceea ce era important să ştiţi în legătură cu fraţii Texar. Vă mai rămâne, doar, să aşteptaţi deznodământul acestei istorisiri.

Ar fi de prisos să adaug că Zermah înţelesese totul, atunci când se pomenise în faţa celor doi. în mintea ei se făcuse dintr-o data lumină. Văzându-i, rămăsese înmărmurită. Stătea nemişcata, de parcă ar fi prins rădăcini, cu fetiţa în braţe. Din fericire, în această camera, mai spaţioasă, era mai mult aer, şi fetiţa nu se mai sufocă.

Pentru metisă, faptul că îi văzuse împreună pe cei doi fraţi, aflându-le, astfel, secretul, echivala cu o condamnare la moarte.

XIV.

ZERMAH ÎN ACŢIUNE.

Văzând-o pe Zermah, cei doi Texar, oricât de obişnuiţi ar fi fost să nu-şi piardă niciodată sângele rece, îşi ieşiră din fire. Se poate spune că, pentru prima oară de când erau copii, o persoană îi vedea împreună. Iar aceasta persoană era duşmanul lor de moarte. Aşa că, în prima clipă, fură gata să se năpustească asupra ei, să o ucidă, păstrând secretul dublei lor existenţe.

Fetiţa se ridicase în braţele lui Zermah şi, întinzându-şi mânuţele, striga:

— Mi-e frică!… Mi-e frica…!

La un gest al unuia dintre cei doi fraţi, Squambo se îndrepta brusc spre metisa, o apuca de umăr şi o împinse în camera ei, după care trânti uşa ce despărţea cele două încăperi.

Apoi se întoarse lângă stăpânii lui. Atitudinea lui arăta că aceştia nu aveau decât să-i poruncească: el îi va asculta. Dar neprevăzutul acestei scene îi tulburase pe cei doi mai mult decât vă puteţi imagina, având în vedere caracterul lor îndrăzneţ şi violent. Păreau să se consulte din priviri.

În vremea asta, Zermah se trântise într-un colţ al camerei, după ce o întinsese pe fetiţă pe culcuşul de iarbă. încetul cu încetul, îşi recăpăta stăpânirea de sine. Se apropie din nou de uşă, ca să audă ce vorbeau acum. Într-o clipa, soarta ei avea să fie hotărâtă, fără nici o îndoială. Dar cei doi Texar şi Squambo ieşiseră afară, şi vorbele lor nu aveau cum să mai ajungă la urechile lui Zermah.

Iată ce discutau aceştia:

— Trebuie ca Zermah să moară!

— Trebuie! În cazul în care va izbuti să scape, ca şi în cazul în care federalii reuşesc să o găsească, suntem pierduţi! Să moară, deci!

— Într-o clipă! spuse Squambo.

Şi se îndreptă spre wigwam cu cuţitul în mână, când unul dintre cei doi îl opri.

— Aşteaptă! zise acesta. Avem tot timpul să o facem să dispară pe Zennah, dar, în momentul de faţă, avem nevoie de ea ca să aibă grijă de fetiţă. Trebuie să găsim pe cineva care s-o înlocuiască. Până atunci, să încercam să ne dăm seama în ce situaţie ne aflam. Un detaşament de nordişti străbate în momentul de faţa pădurea de chiparoşi, la ordinul lui Dupont. Ei, bine, să cercetam mai întâi împrejurimile insulei şi ale lacului. Nimic nu arată ca detaşamentul, care se îndreaptă spre sud, ar veni încoace. Daca totuşi, apare, vom rămâne aici şi îl vom lăsa să pătrundă cât mai adânc. Curând va fi la mâna noastră, câci vom avea timp să strângem cea mai mare din trupele de miliţie împrăştiate în teritoriu. în loc să fugim de ei, noi vom fi aceia care îi vom urmări, în forţă. Ne va fi uşor să le tăiem orice posibilitate de retragere şi, dacă la Kissimmee, câţiva marinari au scăpat din masacru, de data asta, nu va supravieţui niciunul.

În situaţia în care se aflau, aceasta, era, desigur cea mai bună hotărâre. În regiune se aflau un mare număr de sudişti care aşteptau ocazia de a încerca o lovitură împotriva federalilor. După ce unul dintre cei doi Texar, împreună cu oamenii săi, va cerceta cu atenţie împrejurimile, atunci se vor hotărî daca vor rămâne pe insula Cameral, sau se vor retrage spre capul Sabie. Lucrul acesta îl vor stabili în ziua următoare. în ceea ce o privea pe Zermah, indiferent de rezultatul operaţiunii de recunoaştere, Squambo va primi misiunea de a se asigura de discreţia ei, cu o lovitură de pumnal.

— Cât priveşte fetiţa, adăuga unul dintre fraţi, este în interesul nostru s-o păstrăm în viaţă. N-a avut cum să priceapă ceea ce a priceput Zermah şi poate deveni preţul răscumpărării noastre, în cazul în care vom cădea în mâinile lui Howick. Ca să-şi recapete fiica, James Burbank

ar accepta toate condiţiile impuse de noi, nu numai garantarea impunităţii noastre, dar şi, preţul, oricât de mare ar fi el, pe care-1 vom cere pentru libertatea copilului său.

— Dacă o omorâm pe Zermah, zise indianul, nu trebuie să ne temem că micuţa va muri şi ea?

— Nu, o să avem grijă, răspunse unul dintre cei doi Texar, o să găsesc repede o indiancă să o înlocuiască pe metisă.

— Fie! înainte de orice, trebuie să facem în aşa fel încât să nu ne mai temem de Zermah!

— Curând, orice s-ar întâmpla, n-o să mai fie în viaţă!

Aici luă sfârşit discuţia dintre cei doi fraţi, şi Zermah îi auzi intrând în wigwam.

Ce noapte pentru sărmana femeie! De acum se ştia condamnată şi nici nu se mai gândea la soarta ei. Prea puţin îi mai păsa de ceea ce avea să se întâmple cu ea; ca întotdeauna era pregătita să-şi dea şi viaţa pentru stăpânii ei. Dar, în felul acesta, Dy rămânea singură în mâinile acestor oameni cu inima de piatră. Admiţând că ar fi avut tot interesul ca micuţa să trăiască, nu s-ar fi prăpădit, totuşi, daca Zermah nu ar mai fi fost lângă ea s-o îngrijească?

Aşa că un gând începu să o frământe, consecinţă a unei obsesii, ca să spunem aşa, aproape inconştiente – gândul de a fugi înainte ca Texar să o despartă de Dy.

În timpul acestei nopţi interminabile, metisa chibzui pe îndelete cum să-şi pună planul în aplicare. Între altele, reţinuse din acea conversaţie că, a doua zi, unul dintre cei doi Texar, împreună cu tovarăşii săi, va porni să cerceteze împrejurimile lacului. Desigur că scopul acestei operaţiuni de recunoaştere era de a încerca să reziste atacului detaşamentului federal, în cazul în care se vor întâlni cu acesta. Texar urma, aşadar, să fie însoţit de toţi sclavii lui, ca şi de partizanii aduşi de fratele său. Acesta va rămâne, fără îndoiala, pe insulă, mai mult pentru a nu fi văzut, decât pentru a păzi wigwam-ul Or, tocmai la acel moment se

gândea Zermah să încerce să fugă. Poate că va reuşi să pună mâna pe o arma şi, în cazul în care ar fi fost surprinsă, nu va ezita să o folosească.

Noaptea se scurse. Zermah încercase în zadar să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla, după zgomotele ce se auzeau pe insula, sperând mereu că trupa căpitanului Howick va sosi să-1 prindă pe Texar.

Cu câteva clipe înainte de a se crăpa de ziuă, ceva mai odihnită, micuţa se trezi. Zermah îi dădu să bea puţină apă care o mai răcori niţel. Apoi, privind-o de parcă, în curând, nu avea s-o mai vadă, o strânse la piept. Dacă, în momentul acela, oamenii lui Texar ar fi intrat încercând să le despartă, s-ar fi aparat cu furia unei sălbăticiuni căreia i se iau puii.

— Ce s-a întâmplat, buna mea Zermah? o întrebă fetiţa

— Nimic... nimic! murmura metisa.

— Şi mama... când o s-o revedem?

— În curând... răspunse Zermah. Poate chiar azi! Da, scumpa mea! Sper ca azi să ajungem departe...

— Şi oamenii pe care i-am văzut în noaptea asta?

— Oamenii ăştia, zise Zermah, te-ai uitat bine la ei?

— Da... şi mi s-a făcut frică!

— Dar, i-ai văzut bine, nu-i aşa? Ţi-ai dat seama cât de mult seamănă unul cu altul?

— Da, Zermah!

— Ei, bine, ţine minte să-i spui tatălui şi fratelui tău, că sunt doi fraţi... înţelegi, doi fraţi Texar, şi că sunt atât de asemănători că nu-i poţi deosebi între ei!

— O să le spui şi tu? o întrebă fetiţa.

— O să le spun... da! Totuşi, dacă nu sunt acolo, nu trebuie să uiţi...

— Şi de ce să nu fii acolo? o întrebă copila, petrecându-şi mănuţele pe după gâtul metisei, de parcă ar fi vrut să se agate mai bine de ea.

— O să fiu, scumpa mea, o să fiu! Acum, daca vom pleca... pentru că avem de făcut un drum lung... trebuie să prindem puteri! O să-ţi pregătesc micul dejun.

— Şi tu?

— Eu am mâncat în timp ce dormeai şi nu mai mi-e foame! Adevărul este că Zermah nu ar fi putut înghiţi nimic, oricât de puţin, în starea de surescitare în care se afla. După ce mânca, micuţa se întinse din nou pe patul de iarbă.

Atunci, Zermah se duse şi se aşează în dreptul unei crăpături pe care trestiile din perete o lăsau între ele în colţul odăii. De acolo, timp de o oră, observă tot ceea ce se întâmpla afară, căci lucrul acesta era de cea mai mare importanţa pentru ea.

Se făceau pregătirile de plecare. Unul dintre fraţi – unul singur – se afla în fruntea trupei ce urma să cerceteze pădurea de chiparoşi. Celălalt, pe care nu-1 văzuse nimeni, stătea, desigur, ascuns fie în interiorul wigwam-ului, fie în cine ştie ce colţ al insulei.

Aşa credea, cel puţin, Zermah, ştiind cât de prudenţi erau fraţii Texar în păstrarea secretului existenţei lor. îşi spuse, de asemenea, ca, probabil, aceluia care rămânea pe insulă îi revenea sarcina să le supravegheze pe prizoniere.

Şi, aşa cum vom vedea curând, metisa nu se înşela deloc în aceasta privinţă.

În vremea asta, cam cincizeci de sclavi şi de partizani se adunaseră în faţa wigwam-ului, aşteptând ordinele căpeteniei lor.

Era în jur de ora nouă dimineaţa, atunci când trupa se pregăti să o pornească spre marginea pădurii – ceea ce ceru ceva timp, întrucât şalanda nu putea lua mai mult de cinci, şase oameni o dată. Zermah îi văzu coborând în grupuri mici, apoi urcând pe malul celălalt. Dar, din păcate, prin crăpătura prin care se uita nu putea zări şi suprafaţa canalului, situat mult mai jos de nivelul insulei. Texar, care rămăsese ultimul, dispăru şi el, urmat de unul dintre câini pe instinctul căruia se putea baza în timpul cercetării.

O clipă mai târziu, Zermah îl zări pe Texar căţărându-se pe malul celălalt şi oprindu-se un moment pentru a-şi aduna trupa. Apoi dispărură cu toţii, cu Squambo în frunte, însoţiţi

de câine, în spatele perdelei de trestii uriaşe, după care începea pădurea. Fără îndoială că unul dintre negri adusese şalanda înapoi, pentru ca nimeni să nu poată trece pe insulă. Metisa nu reuşea să-1 vadă, dar se gândi că se oprise undeva sub mal.

Nu mai ezită.

Dy tocmai se trezise. Ţi-era milă să te uiţi la trupuşorul ei, slab de i se vedeau coastele, şi la îmbrăcămintea ei ponosită.

— Vino, scumpa mea, îi spuse Zermah.

— Unde? întrebă fetiţa.

— Acolo… în pădure! Poate că-i vom găsi pe tatăl… pe fratele tău! Ţi-e frică?

— Cu tine, niciodată! răspunse micuţa.

Atunci, metisa întredeschise cu grijă uşa camerei ei. Cum nu auzise nici un zgomot în camera de alături, presupuse că Texar nu se afla în wigwam. Într-adevăr, nu era nimeni.

Mai întâi, Zermah căută o armă de care era hotărâtă să se folosească împotriva oricui ar fi încercat s-o oprească. Pe masă era un cuţit lung, dintre acelea pe care indienii îl folosesc la vânătoare. Metisa îl înşfacă iute şi îl ascunse sub haine. Luă, de asemenea, puţină carne uscată care trebuia să le asigure hrana timp de câteva zile.

Acum trebuiau să iasă din wigwam. Zermah privi în direcţia canalului printr-o gaura din perete. Nu se zărea nici o fiinţă vie în partea aceea a insulei, nici măcar câinele care fusese lăsat să păzească locuinţa.

Ceva mai liniştită, metisa încercă să deschidă uşa exterioară.

Încuiata pe dinafară, uşa rezistă.

Zermah se întoarse numaidecât în cameră, împreună cu fetiţa. Nu avea decât un singur lucru de făcut: să lărgească gaura din peretele wigwam-ului.

Nu-i fu deloc greu să o facă. Se folosi de cuţit pentru a reteza stuful zidit în perete – operaţie dusă la bun sfârşit, aproape fără cel mai mic zgomot.

Totuşi, dacă copoiul pe care Texar nu-1 luase cu el nu se arătase încă, nu va apărea oare atunci când Zermah va ieşi afară? Nu se va repezi, nu se va năpusti asupra ei, asupra fetiţei? După cum îl văzuse, era mai rău decât un tigru.

Dar nu avea încotro, aşa că nu stătu prea mult pe gânduri. O trase spre ea pe fetiţă şi o îmbrăţişa. Fetiţa o îmbrăţişa la rândul ei. înţelesese: trebuiau să fugă, să fugă prin spărtura din perete.

Zermah se strecură prin deschizătură. Se uită în stânga, în dreapta, ciuli urechile. Nu se auzea nici un zgomot. Micuţa Dy o urmă.

În clipa aceea, se auzi un lătrat. încă foarte îndepărtat, părând să vină din partea de vest a insulei. Zermah o luă în braţe pe Dy. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu avea să se considere relativ în siguranţă decât după ce va dispărea în spatele perdelei de stuf de pe celălalt mal.

Dar să străbată distanţa de o sută de paşi ce despărţea wigwam-ul de canal, acesta era momentul cel mai dificil al evadării. Riscau să fie zărite fie de Texar, fie de sclavul care probabil rămăsese pe insulă să păzească şalanda.

Din fericire, în dreapta wigwam-ului se întindea un desiş de plante arborescente, amestecate cu stuf, ajungând până la marginea canalului, la doar câţiva yarzi de locul unde ar fi trebuit să se afle şalanda.

Zermah hotărî să se furişeze prin hăţişul stufos, plan pe care îl puse imediat în aplicare. Plantele înalte le lăsară să treacă pe cele două fugare, acoperindu-le cu frunzele lor. Iar lătrăturile nu se mai auzeau.

Nu era, însă, deloc uşor să se strecoare prin acest hăţiş. Trebuiau să treacă printre tulpinile arbuştilor, iar spaţiul dintre aceştia era foarte îngust. Curând, hainele metisei se prefăcură în zdrenţe, iar mâinile îi sângerau din abundenţă, dar nu avea nici o importanţă atâta vreme cât reuşea s-o ferească pe micuţă de spinii lungi şi ascuţiţi. înţepăturile şi zgârieturile acestea n-o puteau opri din drum pe curajoasa metisă. Totuşi, cu toată grija ei, fetiţa fu şi ea atinsă de

câteva ori, pe mâini şi pe braţe. Dar nu scoase nici un sunet, nu plânse, nu ţipă.

Deşi distanţa pe care o aveau de parcurs era relativ scurtă – cel mult şaizeci de yarzi —, avură nevoie de nu mai puţin de o jumătate de oră pentru a ajunge la canal.

Atunci, Zermah se opri şi, prin perdeaua de stuf, privi înspre wigwam, apoi în direcţia pădurii.

Nu se zărea nimeni pe insulă. Pe celălalt mal, nici un semn al prezenţei lui Texar şi a tovarăşilor săi care se aflau, probabil, la o milă, sau două în interiorul pădurii. Dacă nu se întâlneau cu nordiştii, nu aveau să se întoarcă decât peste câteva ore.

Totuşi, lui Zermah nu-i venea să creadă că fusese lăsată singură în wigwam. Nu era, de asemenea, de crezut că acel Texar care sosise în ajun, împreună cu partizanii lui, ar fi părăsit insula în timpul nopţii, şi nici că ar fi luat câinele cu el. De altfel, îl auzise lătrând, dovadă că încă dădea târcoale prin preajmă. În orice clipă se putea trezi cu unul sau cu celălalt pe urmele ei. Poate că, dacă se grăbea, reuşea să ajungă în pădure.

După cum vă aduceţi aminte, în vreme ce Zermah supraveghea mişcările oamenilor celor doi fraţi, nu reuşise să vadă şalanda în momentul în care traversa canalul, întrucât albia acestuia era ascunsă mai jos de mal, în spatele perdelei de stuf.

Or, Zermah nu avea nici o îndoială că şalanda fusese adusă înapoi de unul dintre sclavi. Măsura aceasta de siguranţă era foarte importantă, în cazul în care soldaţii căpitanului Howick ar fi reuşit să-i ocolească pe sudişti şi să năvălească spre insulă.

Şi, totuşi, dacă şalanda rămăsese pe celălalt mal, dacă li se păruse mai prudent să nu o trimită înapoi, pentru a asigura întoarcerea rapidă a trupei lui Texar, în cazul în care ar fi fost urmărită de federali, cum avea să mai treacă metisa pe celălalt mal? Trebuia să rămână ascunsă în hăţişurile de pe insulă? Şi să aştepte aici ca spaniolul să plece, căutând un

alt refugiu în adâncul mlaştinilor Everglades? Dar, dacă va lua această hotărâre, nu o va face decât după ce va încerca tot ceea ce îi va sta în putinţă să le prindă pe fugare. Nu avea decât o singură scăpare: să se folosească de şalanda pentru a traversa canalul.

Zermah mai avea doar cinci, şase yarzi de străbătut. Se strecură printre trestii şi, ajunsă la capătul drumului, se opri…

Şalanda se afla pe celălalt mal.

XV.

CEI DOI FRAŢI.

Situaţia era disperată. Cum să treacă? Nici cel mai îndrezneţ înotător nu ar fi putut să o facă, decât cu riscul de a-şi pierde de zeci de ori viaţa. E adevărat, erau doar o sută de paşi de pe un mal pe celălalt. Dar, fără o barcă, era imposibil să îi străbaţi. Capete triunghiulare se înălţau, ici şi colo, din apă, şi ierburile se mişcau la trecerea rapidă a şerpilor.

Speriată de moarte, micuţa Dy se lipise tremurând de Zermah. Ah! Dacă, pentru a o salva pe micuţă, ar fi fost de-ajuns să se arunce în mijlocul acestor monştri, care ar fi prins-o ca o caracatiţă cu nenumărate tentacule, metisa n-ar fi ezitat nici o clipă.

Dar ca s-o salveze era nevoie de o întâmplare providenţială. Or, această întâmplare numai Dumnezeu o putea face să se nască. Îngenuncheata pe mal, îl imploră pe Acela care porunceşte hazardului, transformându-1, de cele mai multe ori, în instrumentul voinţei Sale.

Totuşi, oamenii lui Texar puteau apărea la marginea pădurii, dintr-o clipă în alta. Şi, de asemenea, dacă, în vremea asta, acela dintre cei doi Texar care rămăsese pe mal se întorcea în wigwam şi nu le mai găsea pe Zermah şi pe Dy? Ar fi pornit imediat în căutarea lor.

— Dumnezeule! strigă biata femeie. Fie-ţi milă!

Deodată, îşi îndreptă privirile în partea dreapta a canalului.

Un curent uşor împingea apa spre nordul lacului, acolo unde curg câţiva afluenţi ai fluviului Calaooschatches care se varsă în Golful Mexic şi care alimentează lacul Okee-cho-bee în timpul marilor fluxuri lunare.

Un buştean adus de curent tocmai se apropia de mal. Or, buşteanul acesta nu le putea fi, oare, de folos pentru a trece peste canal, de vreme ce un cot al malului, aflat la câţiva yarzi mai sus, schimba direcţia curentului, îndreptându-1 spre pădurea de chiparoşi? Ba da, bineînţeles. În orice caz, chiar dacă, din nefericire, buşteanul ar fi fost dus de ape înapoi, spre insulă, soarta fugarelor n-avea cum să fie mai rea decât era în prezent.

Fără să se mai gândească, împinsă parcă de instinct, Zermah se repezi spre buşteanul ce plutea pe apă. Dacă ar fi stat să chibzuiască, şi-ar fi dat seama că în apă mişunau o mulţime de reptile, că buşteanul s-ar fi putut împotmoli în ierburile din mijlocul canalului! Da! Era adevărat! Dar, decât să rămână pe insulă, orice altceva era de preferat! Aşa că Zermah, ţinând-o pe Dy în braţe, după ce se propti zdravăn în crengi, se îndepărtă de ţărm.

Imediat, buşteanul începu să plutească pe firul apei, şi curentul îl purtă încet spre malul opus.

În vremea aceasta, Zermah căuta să se ascundă cât mai bine în rămurişul care le acoperea în parte. Ambele maluri erau, de altfel, pustii. Nu se auzea nici un zgomot, nici dinspre insulă, nici dinspre pădurea de chiparoşi. După ce ar fi trecut peste canal, cu siguranţa că metisa ar fi găsit un adăpost până la asfinţit, aşteptând să se poată afunda în pădure, fără riscul de a fi văzută.

Începuse din nou să spere. De-abia dacă-i mai păsa de şerpii care înconjuraseră buşteanul cu boturile căscate, strecurându-se printre crengile cele mai de jos. Fetiţa închisese ochii. Cu o mână, Zermah o ţinea strâns lipită de pieptul ei. Cu cealaltă, era pregătită să lovească în monştrii ce mişunau în jur. Dar, fie că se speriară de cuţitul cu care

le amenințe, fie că erau de temut doar în apă, nu se năpustiră asupra trunchiului de copac.

Ajunseră, în sfârşit, în mijlocul canalului, purtate oblic de curent spre pădure. Dacă nu se împotmoleau în plantele acvatice, aveau să acosteze pe malul celălalt în mai puţin de un sfert de oră. Şi atunci, oricât de mari ar fi fost pericolele ce o puteau amenința, cel puţin putea fi aproape sigură că scăpase din mâinile lui Texar.

Deodată, o strânse mai tare pe Dy în braţe.

Dinspre insulă se auzeau lătrături furioase. Aproape numaidecât, unul dintre copoi apăru de-a lungul malului, coborând în salturi spre canal.

Era câinele pe care spaniolul îl lăsase să păzească wigwam-vl.

Cu blana zbârlită, cu ochii în flăcări, părea gata să se arunce în apă, în mijlocul reptilelor ce forfoteau ia suprafaţă.

În acelaşi moment, un om apăru pe ţărm.

Era acel Texar ce rămăsese pe insulă. Auzind lătrăturile, alergase repede într-acolo. Ar fi greu să vă imaginaţi furia de care era cuprins zărindu-le pe Zermah şi pe Dy plutind, duse de curent. Nu putea să pornească în urmărirea lor pentru că şalanda se afla în partea opusă a canalului. Nu avea decât o singură posibilitate să le oprească: sa o omoare pe Zermah, cu riscul de a o ucide şi pe fetiţă, o dată cu ea!

Texar duse puşca la umăr şi o ochi pe metisă care încerca să o acopere pe Dy cu trupul ei.

Deodată, câinele, pradă unei agitaţii nebune, se aruncă în canal. Texar crezu, la început, că e mai bine să-1 lase să atace.

Câinele se apropia iute de buştean. Zermah, cu cuţitul în mână, era pregătită să-1 lovească... Dar nu mai fu nevoie...

Într-o clipă, şerpii se năpustiră asupra animalului care, după ce căuta zadarnic să se apere de muşcăturile lor veninoase, dispăru sub apă.

Texar asistase neputincios la moartea câinelui, fără să-i poată veni în ajutor. Zermah era pe cale să-i scape.

— Mori, atunci! striga el, trăgând asupra ei.

Dar buşteanul ajunsese pe celălalt ţărm, şi glonţul trecu pe lângă umărul metisei.

Câteva clipe mai târziu, coborau pe mal. Ţinând-o pe fetiţă în braţe, dispăru printre trestii, aşa că un al doilea glonţ n-o mai putu atinge. O luă la fugă printre primii arbori din pădurea de chiparoşi.

Totuşi, dacă metisa nu mai avea de ce să se teamă de acel Texar care rămăsese pe insulă, risca, încă, să cadă în mâinile fratelui acestuia.

Aşa că primul ei gând a fost să se îndepărteze cât mai repede de insula Cameral. La căderea nopţii, va căuta să se îndrepte către lacul Washington. Folosindu-şi toată forţa fizică, toată energia morală, mai mult alerga, decât mergea, absolut la întâmplare, ţinând-o în braţe pe micuţa Dy care n-ar fi putut-o urma şi ar fi întârziat-o din drum. Picioruşele ei nu ar fi fost în stare să alerge pe solul acela denivelat, prin hârtoapele pline cu noroi ce se iveau la tot pasul ca nişte capcane, printre rădăcinile lungi şi groase ce alcătuiau tot atâtea obstacole de netrecut pentru ea.

Zermah continua, aşadar, să ducă povara ei preţioasă, a cărei greutate nu părea să o simtă. Uneori se oprea – mai puţin ca să-şi tragă răsuflarea, cât să asculte zgomotele pădurii. Când i se părea că aude lătrăturile celuilalt copoi al lui Texar, când focuri de armă îndepărtate. Atunci se întreba dacă partizanii sudişti nu se luptau cu detaşamentul federal. Apoi, după ce-şi dădea seama că toate aceste zgomote nu erau decât ţipetele unei păsări, sau trosnetul unor crengi uscate care pocneau ca un foc de revolver, îşi relua fuga întreruptă pentru o clipă. Acum, era plină de speranţă şi nu mai voia să vadă pericolele ce o ameninţau înainte de a ajunge la izvoarele lui Saint-John.

Vreme de un ceas, alergă astfel, îndepărtându-se de lacul Okee-cho-bee şi îndreptându-se pieziş spre est, pentru a se

apropia de ţărmul Atlanticului, îşi spunea, şi pe bună dreptate, că navele escadrei navigau de-a lungul coastei Floridei, supraveghind zona în aşteptarea detaşamentului trimis sub comanda căpitanului Howick. Şi nu s-ar fi putut ca nişte şalupe să ţină sub observaţie malul?

Pe neaşteptate, Zermah se opri. De data aceasta nu se mai înşela. Un lătrat furios se auzea pe sub copaci, apropiindu-se ameninţător. Zermah îl recunoscu, îl mai auzise doar de atâtea ori, în timp ce copoii se învârteau în jurul fortului din Golful Negru.

„Câinele e pe urmele noastre", îşi spuse ea, „ceea ce înseamnă că nici Texar nu poate fi departe."

Aşa că prima ei grijă fu să găsească un desiş în care să se ghemuiască împreună cu fetiţa. Dar putea oare să înşele un animal pe cât de feroce, pe atât de inteligent, dresat să urmărească sclavii evadaţi?

Lătrăturile se apropiau din ce în ce mai mult şi deja se auzeau şi strigăte îndepărtate.

La câţiva paşi de Zermah, se înălţa un chiparos bătrân, ros de ani, acoperit de o ţesătură deasă de răculeţ şi de liane.

Metisa se ghemui în scorbura acoperită de frunziş, destul de mare pentru a le adăposti pe amândouă.

Dar copoiul era pe urmele lor. O clipă mai târziu, Zermah îl zări în,faţa copacului. Lătra din ce în ce mai furios şi, în cele din urmă, se năpusti dintr-o săritură spre chiparos.

O lovitură de cuţit îl făcu să dea înapoi şi apoi să latre cu şi mai multă putere.

Aproape numaidecât, se auzi un zgomot de paşi. Glasuri se chemau, îşi răspundeau şi printre ele, vocile atât de uşor de recunoscut ale lui Texar şi Squambo.

Erau, într-adevăr, spaniolul şi oamenii lui care se îndreptau spre lac pentru a scăpa de detaşamentul federal. Îl întâlniseră pe neaşteptate în pădurea de chiparoşi şi, pentru că nu puteau să-1 înfrunte, se retrăgeau în cea mai mare grabă. Texar încerca să ajungă pe insula Cameral pe drumul cel mai scurt, pentru a pune un brâu de apă între

federali şi el. Cum aceştia nu puteau traversa canalul fără o ambarcaţiune, aveau să se oprească în faţa acestui obstacol. Atunci, în aceste câteva ceasuri de răgaz, partizanii sudişti urmau să încerce să ajungă în cealaltă parte a insulei, după care, o dată cu venirea nopţii, vor debarca pe ţărmul meridional al lacului.

Atunci când Texar şi Squambo ajunseră lângă chiparosul în faţa căruia câinele lătra întruna, văzură pământul roşu de sângele ce se scurgea dintr-o rană dintre coastele animalului.

— Uite! Uite! strigă indianul.

— Câinele a fost rănit? întrebă Texar.

— Da, rănit cu o lovitură de cuţit, acum o clipă! Sângele lui încă fumegă…!

— Cine a putut?

În acel moment, câinele se năpusti din nou asupra hăţişului de liane pe care Squambo îl îndepărtă cu ţeava puştii.

— Zermah! strigă el.

— Şi copilul! exclamă Texar.

— Da! Cum au reuşit să fugă?

— Te omor, Zermah! Te omor!

Metisa, dezarmata de Squambô în clipa în care încerca să-1 înjunghie pe spaniol, fu scoasa afara din scorbura cu atâta brutalitate, încât fetiţa îi scăpa şi se rostogoli în mijlocul unor ciuperci uriaşe, acele „pezizes” atât de numeroase în pădurile de chiparoşi.

Izbită, una dintre ciuperci exploda ca un cartuş. O pulbere luminoasa se împrăştie în aer. Într-o clipă, şi alte ciuperci explodară la rândul lor. Se declanşa un vacarm general, de parcă pădurea ar fi fost plină de focuri de artificii ce se încrucişau în toate direcţiile.

Orbit de aceste miriade de spori, Texar se văzu silit să-i dea drumul lui Zermah pe care o ţinea sub ameninţarea cuţitului, în vreme ce Squambo avea ochii plini de pulberea

fierbinte. Din fericire, metisa şi fetiţa, întinse pe jos, nu fuseseră atinse de sporii care trosneau în jurul lor.

Cu toate acestea, Zermah nu putea scăpa de Texar. Deja, după o ultimă serie de explozii, aerul devenise respirabil…

Noi bubuituri răsunară atunci – bubuiturile unor arme de foc, de data asta.

Era detaşamentul federal care se aruncase asupra partizanilor sudişti, înconjuraţi imediat de marinarii căpitanului Howick, aceştia fură obligaţi să se predea. În momentul acela, Texar, care o înşfăcase din nou pe Zermah, o înjunghie în piept.

— Copilul!… Ia copilul! îi strigă lui Squambo.

Deja indianul o luase pe fetiţă în braţe şi o zbughise la fugă spre lac, când răsună o împuşcătură. Se prăbuşi fără suflare, lovit drept în inimă de un glonţ tras de Gilbert.

Acum se strânseseră cu toţii, James şi Gilbert Burbank, Edward Carrol, Perry, Mars, negrii de pe plantaţia de la Camdless-Bay, marinarii căpitanului Howick, care-i ţineau în bătaia puştii pe sudişti, printre care se afla acum şi Texar, în picioare lângă cadavrul lui Squambo.

Câţiva, reuşiseră, totuşi să scape, retrăgându-se spre insula Cameral!

Dar ce importanţa mai avea! Fetiţa era în braţele tatălui ei care o ţinea strâns de parcă i-ar fi fost teamă să nu-i fie răpită din nou! Gilbert şi Mars, aplecaţi asupra lui Zermah, încercau să o menţină în viaţă. Sărmana femeie respira încă, dar nu putea să vorbească. Mars îi sprijinea capul, o chema, o săruta.

Zermah deschise ochii. O văzu pe Dy în braţele domnului Burbank, îl recunoscu pe Mars care o acoperea cu sărutări, îi surâse. Apoi pleoapele i se lăsară din nou…

Ridicându-se, Mars îl zări pe Texar şi se năpusti spre el, repetând ceea ce spusese de mai multe ori:

— Îl omor pe Texar!… îl omor pe Texar!

— Potoleşte-te, Mars, îi spuse căpitanul Howick, şi lasă-ne pe noi să facem dreptate.

După care se întoarse spre spaniol şi îl întrebă:
— Eşti Texar din Golful Negru?
— N-am nimic de răspuns.
— James Burbank, locotenentul Gilbert, Edward Carrol, Mars te cunosc şi te-au recunoscut!
— Aşa să fie!
— Vei fi împuşcat!
— Împuşcaţi-mă!
Atunci, spre marea surprindere a celor de faţă, micuţa Dy îi spuse domnului Burbank:
— Tată, sunt doi fraţi… doi oameni răi… care seamănă între ei… —- Doi oameni?
— Da! Buna mea Zermah mi-a zis să-ţi spun!
Era greu de înţeles ce însemnau aceste cuvinte ciudate ale fetiţei. Dar explicaţia avea să fie dată pe loc şi într-un mod cu totul neaşteptat.
Într-adevăr, Texar fusese dus sub copac. Acolo, privindu-1 în faţă pe James Burbank, se pregătea să-şi aprindă o ţigară, când, deodată, în timp ce plutonul de execuţie tocmai se alinia, un om ţâşni din adâncul pădurii şi veni să se aşeze lângă condamnat.
Era cel de-al doilea Texar, pe care partizanii sudişti refugiaţi pe insula Cameral îl înştiinţaseră de prinderea fratelui său.
Văzându-i pe cei doi, semănând ca două picături de apă, toţi cei de faţă înţeleseră ce voise să spună fetiţa. Misterul întregii lor vieţi presărate de atâtea crime, protejate de acele alibiuri inexplicabile, se lămuri în sfârşit.
Trecutul celor doi Texar, pe care-1 puteai reconstitui doar privindu-i, se înălţa acum în faţa lor.
Totuşi, intervenţia fratelui era de natură să-1 pună oarecum în încurcătură pe căpitanul Howick, în ceea ce priveşte executarea ordinelor comandorului Dupont.
Într-adevăr, condamnarea la moarte se referea doar la cel ce pusese la cale ambuscada în care pieriseră ofiţerii şi marinarii de pe şalupele federale. Cât despre autorul jafului

de la Camdless-Bay şi al răpirii, acesta urma să fie dus la Saint-Augustine, pentru a fi din nou judecat şi, de astă dată, fără nici o îndoială, condamnat.

Şi, totuşi, nu puteau fi consideraţi cei doi fraţi responsabili în egală măsură de acel lung şir de crime pe care le săvârşiseră fără să fie pedepsiţi?

Da, bineînţeles! Totuşi, din respect pentru lege, căpitanul Howick crezu de datoria lui să le pună întrebarea următoare:

— Care dintre voi doi, spuse el, se recunoaşte vinovat de masacrul de la Kissimmee?

Nu obţinu nici un răspuns.

Evident, cei doi Texar erau hotărâţi să păstreze tăcerea, refuzând să răspundă tuturor întrebărilor ce li se puneau.

Doar Zermah ar fi putut să indice partea de vină ce revenea fiecăruia dintre ei în comiterea tuturor acestor crime. într-adevăr, cel care se aflase împreună cu ea în Golful Negru, pe 22 martie, nu putea fi autorul masacrului din acea zi, din sudul Floridei. Or, pe acela, pe adevăratul autor al răpirii, Zermah l-ar fi putut recunoaşte. Dar nu murise?

Nu! Sprijinită de soţul ei, apăru în faţa căpitanului. Apoi, cu o voce ce de-abia se auzea, spuse:

— Cel vinovat de răpire are un tatuaj pe braţul stâng…

Auzind acestea, amândoi fraţii surâseră dispreţuitor şi, suflecându-şi mânecile, arătară pe braţul stâng câte un tatuaj identic.

În faţa acestei noi imposibilităţi de a-i deosebi unul de celălalt, căpitanul Howick nu mai avu altceva de făcut decât să spună:

— Cel vinovat de masacrul de la Kissimmee trebuie împuşcat! Care dintre voi doi este acela?

— Eu! răspunseră, în acelaşi timp, cei doi fraţi.

La acest răspuns, plutonul de execuţie îşi îndreptă puştile spre cei doi condamnaţi care se îmbrăţişară pentru ultima oară.

Răsună o rafala de împuşcături. Ţinându-se de mână, cei doi se prăbuşiră la pământ.

Astfel sfârşiră, vinovaţi de toate acele crime pe care asemănarea lor extraordinară le îngăduise să le făptuiască nepedepsiţi atâţia ani în şir. Singurul sentiment uman pe care-1 încercaseră vreodată, această sălbatică dragoste de frate pe care o aveau unul pentru celălalt, îi însoţise şi dincolo de moarte.

XVI.

FINAL.

În vremea aceasta, războiul civil se desfăşura în continuare. Recent, se petrecură câteva evenimente de care James Burbank nu avusese cum să afle după ce plecase de la Camdless-Bay şi de care luă cunoştinţă de-abia la întoarcerea sa.

Pe scurt, se părea că, în această perioadă, avantajul era de partea confederaţilor concentraţi în jurul localităţii Corinth, în vreme ce federalii ocupau localitatea Pittsburg-Landing. Armata separatistă îl avea la comandă pe generalul Johnston, iar sub el, pe Beauregard, Hardee, Braxton-Bagg şi pe episcopul Polk, care urmase odinioară West-Point. Armata aceasta profită cu multă dibăcie de nesăbuinţa nordiştilor, care se lăsaseră atacaţi prin surprindere pe data de 5 aprilie, la Shiloh – ceea ce provocase dispersarea brigăzii Iui Heabody şi retragerea lui Sherman. Cu toate acestea, confederaţii aveau să plătească scump acest succes: eroicul Johnston fu ucis, în timp ce respingea armata federală.

Aceasta fusese prima zi a bătăliei din 5 aprilie. Două zile mai târziu, lucrurile aveau să stea cu totul altfel, Sherman reuşind să ocupe din nou localitatea Shiloh. Confederaţii fură obligaţi, la rândul lor, să fugă din faţa soldaţilor lui Grant. Ce încleştare sângeroasă! Din optzeci de mii de oameni aflaţi pe câmpul de luptă, douăzeci de mii de răniţi şi de morţi!

Era ultimul eveniment de pe front care ajunsese la urechile lui James Burbank şi ale celor ce îl însoţeau, a doua zi după sosirea la Castle-House, unde reuşiseră să se întoarcă de-abia pe 7 aprilie.

Într-adevăr, după executarea fraţilor Texar, îl urmaseră pe căpitanul Howick care îşi condusese detaşamentul, împreună cu prizonierii, spre coastă. La capul Malabar, staţiona unul dintre bastimentele flotilei aflate în misiune de supraveghere a coastei. Bastimentul acesta îi duse la Saint-Augustine. Apoi, o canonieră care îi luă de la Picolata îi debarcă în micul port din Camdless-Bay.

Se întorseseră cu toţii la Castle-House, chiar şi Zermah, care supra-vieţuise rănii sale. Transportată până la nava federală de Mars şi camarazii lui, fusese cât se poate de bine îngrijită la bordul acesteia. Şi, de altfel, atât de mulţumită că reuşise s-o salveze pe micuţa Dy, atât de bucuroasă că se afla din nou în mijlocul celor pe care îi iubea, cum ar fi putut să moară?

După ce trecuse prin atâtea încercări, vă puteţi uşor imagina cât de fericita era aceasta familie ai cărei membri se strânseseră, în sfârşit, din nou laolaltă, pentru a nu se mai despărţi niciodată. Avându-şi fetiţa lângă ea, doamna Burbank se însănătoşea văzând cu ochii. Nu-i avea, oare, alături, pe soţul, pe fiul ei, pe domnişoara Alice care urma să devină fiica ei, pe Zermah şi pe Mars? Şi, mai ales, de acum înainte nu se va mai teme de ticălosul sau, mai degrabă, de cei doi ticăloşi ai căror principali complici se aflau în mâinile federalilor.

Existase, totuşi, un zvon, nu aţi uitat, care fusese menţionat pe parcursul discuţiei dintre cei doi fraţi de pe insula Cameral. Se spunea că nordiştii urmau să abandoneze Jacksonville-ul, că Dupont, comandorul Dupont, limi-tându-şi acţiunea la blocarea litoralului, se pregătea să-şi retragă canonierele care asigurau securitatea pe Saint-John. Planul acesta ar fi putut, evident, pune în pericol

siguranţa coloniştilor care se opuneau sclaviei – şi în mod special pe cea a lui James Burbank.

Zvonul era întemeiat. Într-adevăr, pe data de 8, a doua zi după ce toată familia se afla din nou împreună la Castle-House, federalii se retraseră din Jacksonville. în consecinţa, unii dintre locuitori, susţinători ai cauzei unioniste, considerară oportun să se refugieze fie la Port-Royal, fie la New-York.

James Burbank nu găsi cu cale să-i imite. Negrii se întorseseră pe plantaţie, nu ca sclavi, ci ca oameni liberi, iar prezenţa lor putea asigura securitatea domeniului Camdless-Bay. De altfel, războiul ajunsese într-o fază, favorabilă pentru trupele nord iste – ceea ce avea să-i permită lui Gilbert să mai rămână câtva timp la Castle-House, pentru celebrarea căsătoriei sale cu Alice Stannard.

Lucrările de pe plantaţie fuseseră, aşadar, reluate, şi munca îşi urma cursul. Nu mai putea fi vorba ca James Burbank să fie somat să execute ordinul de expulzare a sclavilor eliberaţi de pe teritoriul Floridei. Texar şi oamenii lui nu mai erau aici ca să aţâţe populaţia la răscoală. De altfel, canonierele de pe coastă ar fi restabilit cu promptitudine ordinea în Jacksonville.

În ceea ce-i priveşte pe beligeranţi, aveau să se mai lupte încă trei ani, iar Florida era sortita să mai sufere o vreme de pe urma războiului.

Într-adevăr, în anul acela, în luna septembrie, vasele comandorului Dupont apăruă la Saint-John-Bluffs, în dreptul gurilor fluviului, iar Jacksonville fu ocupat pentru a doua oară. În 1866, generalul Seymour avea să-1 ocupe pentru a treia oară, fără să întâmpine o rezistenţa serioasă.

Pe 1 ianuarie 1863, preşedintele Lincoln proclamă abolirea sclaviei în toate statele Uniunii. Cu toate acestea, războiul se încheie de-abia pe 9 aprilie 1865. În ziua aceea, la Appomaltox-Court-House, generalul Lee se predă, cu toată armata, generalului Grant, după un act de capitulare ce făcu onoare ambelor părţi.

Au fost, aşadar, patru ani de luptă înverşunata între Nord şi Sud. Războiul costase doua miliarde şapte sute de milioane de dolari, iar în timpul lui muriseră peste o jumătate dc milion de oameni, dar sclavia era abolită în toată America de Nord.

În felul acesta, indivizibilitatea statelor Uniunii a fost asigurată odată pentru totdeauna, graţie eforturilor acelor americani ai căror strămoşi, aproape cu un secol mai înainte, îşi eliberaseră ţara în războiul de independenţă.

SFÂRŞIT